

КЛАЙВ КЪСЛЪР

И ГРЕЪМ БРАУН

ПОРТАТА НА ДЯВОЛА

Архивите на НАПМД®
Приключенията на Кърт Остин

PRO
BOOK

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ГРЕЪМ БРАУН ПОРТАТА НА ДЯВОЛА

Превод: Боряна Борисова

chitanka.info

Малко летище на Азорските острови, учен от Съветския съюз на път към свободата си, агенти на ЦРУ опитващи се да спасят него и безценния му товар от убийците, изпратени от Сталин.

1951 година. Студената война започва.

2012 година. Студената война отдавна е в миналото.

Японски товарен кораб приближава Азорските острови, когато внезапно избухва в пламъци. Банда пирати се опитва да се възползва от суматохата и да нападне кораба, но и тяхната лодка избухва насред океана. Какво се случва в тази част от света?

Кърт Остин и неговия Специален екип на НАМПД се отправят натам, за да опитат да разберат нещо повече. Но вместо в разследване на авария, те се оказват въввлечени в плановете на амбициозен африкански диктатор, който е на път да създаде оръжие с митична сила.

Неговите планове — чрез това оръжие да изнудва световните лидери и да получи огромни облаги за себе си и за своята малка и бедна държава. Наказанието при неподчинение е страховито — унищожаването на някои от най-големите мегаполиси в света.

Изпълнена с високи скорости и още по-високи залози, безгранична комбинативност и неочаквани обрати, „Портата на дявола“ е една от най-вълнуващите книги от големия майстор на приключението.

ПРОЛОГ

Летището на остров Санта Мария, Азорски острови, 1951 г.

Хъдсън Уолъс стоеше на рампата пред сградата на терминала в мразовитата влажна нощ. Коженото му яке не успяваше да го опази от студа, както и от смесицата от ситен дъжд и мъгла, която обгръщаше летището, а и целия остров.

Сините лампички на такситата сияеха стоически в тишината, но не сгряхаха кой знае колко пейзажа. Над тях из мъглата се люлееше лъч бяла светлина, следван от мигащ зелен проблясък, когато фарът на летището се завърташе бавно и ритмично.

Хъдсън се съмняваше, че в небето има някой, който може да види фара, не и при тези гъсти и ниски облаци, но ако имаше — Бог да му е на помощ. Летището бе обградено от три страни с планини, а самият остров беше просто петънце на картата наред с тъмния Атлантик. Дори през 1951 г. не беше лесна задача да откриеш подобно място. А ако някой успееше да намери Санта Мария в тази гъста супа от мъгла и дъжд, вероятно щеше да се удари в планинските върхове много преди да види светлините на пистата.

Да се добереш до острова беше едно, да го напуснеш обаче — съвсем друго. Въпреки времето Хъдсън искаше да тръгва. Всъщност нямаше търпение да го направи. Поради добре известни му причини оставането на Санта Мария не беше безопасно. Но въпреки този факт и въпреки че беше пилот и собственик на самолета „Локхийд“, който го чакаше до рампата, той пак нямаше последната дума.

Не му оставаше друго, освен да гледа и да чака, затова извади сребърна табакера от джоба на якето си. Извади една цигара „Дънхил“ и без да обръща внимание на надписите: „Пушенето забранено!“, прикри с шепа запалката „Зипо“ и запали.

Беше на стотина метра от най-близкия самолет или горивопровод, а и цялото летище беше прогизнало от дъжда. Вероятността да създаде проблем беше почти нулева. А вероятността

някой да си направи труда да излезе от топлата и суха сграда, за да му направи забележка? Е, тя беше още по-нищожна.

След едно дълбоко и сладостно дръпване той издиша със задоволство.

Топлият сив облак дим тъкмо се разсейваше, когато вратата на терминала зад гърба му се отвори.

Показа се мъж с дрехи, които определено не му бяха по мярка. Кръглото лице на мъжа беше частично скрито под кафява шапка. Сакото и панталоните му бяха от груба вълна и изглеждаха като остатъци от зимната колекция на Армията на спасението. Тънки ръкавици без пръсти допълваха вида му на селяк пътешественик, но Хъдсън знаеше, че не е такъв. Този мъж, този пътник, скоро щеше да бъде богат. Е, ако успееше да оцелее достатъчно дълго, за да се добере до Америка.

— Дали времето ще се оправи? — попита мъжът.

Още едно дръпване от дънхила, още едно облаче дим преди Хъдсън да заговори.

— Не — отвърна той обезсърчено. — Не и днес. Може би не и до края на седмицата.

Пътникът на Хъдсън беше руснак на име Тарасов — беглец от Съветския съюз. Багажът му се състоеше от два стоманени сандъка, които сякаш бяха пълни с камъни. Сега те стояха заключени и овързани с вериги на пода на самолета на Хъдсън.

Хъдсън не знаеше какво има в сандъците, но наскоро основаната Централна разузнавателна агенция му плащаше цяло състояние, за да ги откара в САЩ, заедно с Тарасов. Предполагаше, че са платили на руснака доста повече, за да избяга от родината си и да вземе тези сандъци със себе си.

До тук добре. Американски агент беше успял да отведе Тарасов до Югославия, също комунистическа страна, но под властта на Тито, който никак не се погаждаше със Сталин. Един тлъст рушвет направи възможно самолетът на Хъдсън да кацне в Сараево и да отлети, без местните власти да задават въпроси.

Оттогава пътуваха на запад. Но явно вече се беше разчуло за бягството на Тарасов, последва покушение и сега той куцаше с куршум в крака.

Хъдсън получи заповед да го отведе в САЩ възможно най-бързо и безпроблемно, но без да му кажат как и откъде да мине. А това беше добре, защото не се налагаше да следва определен маршрут.

Досега успя да избегне всички по-големи европейски градове. Отправи се директно към Азорските острови, където можеше да зареди и да продължи без прекъсване към Щатите. Планът му беше добър, но не бе предвидил времето, нито страхът на Тарасов от летенето.

— Тук рано или късно ще ни открият — проговори Хъдсън. Обърна се към пътника си и добави: — Имат агенти навсякъде, поне на всички пристанища и летища.

— Но ти каза, че тук няма да ни намерят.

— Така е — отвърна Хъдсън. — Но когато не ни намерят там, където „могат да ни намерят“, ще започнат да търсят навсякъде. Вероятно вече са започнали.

Хъдсън отново дръпна от цигарата. Не беше сигурен дали руснаците ще ги търсят на Азорските острови. Но двама американци и един чужденец, които кацат със самолет за международни полети и после се мотаят цели три дни, без да говорят с никого, определено не могат да останат незабелязани.

— По някое време ще трябва да решиш от кое се страхуваш повече — продължи той, като кимна към самолета, който си стоеше самотно под ситния дъждец. — От малко турбуленция, или от нож в корема.

Тарасов вдигна очи към разпененото тъмно небе. Сви рамене и протегна ръце напред, с дланите нагоре, като човек, който се опитва да покаже на света, че няма пари.

— Но не можем да летим в такова време, нали? — попита с надежда в гласа.

— Не можем да кацнем — уточни Хъдсън. — Не можем да кацнем в такова време! — натърти отново и направи движение с ръка, сякаш самолет се снижава и захожда към пистата. — Но със сигурност можем да излетим — продължи той и издигна ръката си. — А после можем да се отправим на запад. По пътя ни няма планини. Само океан... и свобода.

Тарасов поклати глава, но Хъдсън видя, че руснакът започва да се колебае.

— Проверих какво е времето в Ню Йорк — продължи да натиска пилотът с поредната лъжа. Не беше правил такова нещо, не искаше някой да се досети за дестинацията им. — Ще е ясно през следващите четирийсет и осем часа, но след това...

Тарасов като че ли разбра.

— Или тръгваме сега, или оставаме тук за цяла седмица.

Като че и двата варианта не се харесаха на руснака. Той погледна към земята, а после към големия сребрист самолет с четири масивни бутални двигателя и елегантна тройна опашка. Втренчи се в дъжда и в пелената на нощта.

— И ще можеш да се справиш?

Хъдсън хвърли цигарата на земята и я стъпка с ботуша си. Успя.

— Да, мога да се справя — отвърна той. Тарасов кимна неохотно.

Хъдсън погледна към самолета и махна с ръка. Чу се рязък звук от запалване на мотор и двигател номер три избълва черен дим. Свещите дадоха искра и големият радиален двигател се съживи. След миг огромното витло се завъртя с хиляда и петстотин оборота в минута, като разсичаше дъжда и го пръскаше зад самолета. Секунди по-късно оживя и двигател номер едно.

Хъдсън се надяваше да убеди пътника си да полетят, затова остави Чарли Симпкинс, втория пилот, в самолета и му каза да подготви машината за полет.

— Хайде! — каза Хъдсън.

Тарасов пое дълбоко въздух и тръгна към чакащия самолет. Не бе стигнал и средата на пътя, когато се чу гръм. Изстрелът отекна над мократа писта, Тарасов полетя напред и се извъртя на една страна.

— Не! — изкрещя Хъдсън.

Хукна към Тарасов, сграбчи го, вдигна го на крака и го повлече към самолета. Чу се още един изстрел. Куршумът пропусна целта и ожули бетона вдясно от руснака.

Тарасов се препъна.

— Хайде! — извика Хъдсън и се опита да го изправи.

Следващият куршум уцели него, улучи го в рамото и го завъртя. Той падна на земята и се претърколи. Куршумът дойде отгоре, явно стреляха отвисоко. Хъдсън предположи, че стрелецът е на покрива на терминала.

Той присви очи от болка и извади колт 45-калибър от нараменния си кобур. Завъртя се и се прицели към покрива на сградата. Стреляше на сляпо в посоката, където предполагаше, че се намира снайперистът.

След като стреля четири пъти, му се стори, че вижда приведена фигура на ръба на покрива на терминала. Стреля отново, сграбчи Тарасов и го задърпа заднишком към самолета. Влачеше го по земята, докато не стигна до стълбата в предната част на самолета.

— Ставай! — извика Хъдсън и се опита да вдигне руснака.

— Не... мога — отвърна омаломощено Тарасов.

— Ще ти помогна — каза Хъдсън. — Просто трябва да...

Докато се опитваше да изправи Тарасов на крака, изтрещя още един изстрел и руснакът се стовари по очи на земята.

Хъдсън се скри зад стълбата и изкрещя към отворената врата на самолета.

— Чарли!

Не последва отговор.

— Чарли! Какво е положението?

— Готови сме за излитане! — чу се глас отвътре.

Хъдсън чу как и последният двигател заработи. Сграбчи Тарасов и го преобърна. Тялото на руснака се отпусна в ръцете му като парцалена кукла. Последният изстрел го беше улучил във врата.

Очите му се взираха безжизнено в небето.

— По дяволите! — не се сдържа Хъдсън.

Едната част от мисията се беше провалила, но поне още имаха стоманените сандъци — каквото и да съдържаха те. ЦРУ може и да беше тайна организация, но все пак имаха офиси и адреси. Хъдсън нямаше да остави нещата така, щеше да ги открие и да чука на вратата им, докато някой не му отвори и не му плати.

Той се обърна и стреля отново към терминала. И в този миг забеляза фаровете на две коли, които се приближаваха от другия край на рампата. Не беше предполагал, че са и моторизирани.

Хъдсън се втурна по стълбата и се шмугна през вратата точно когато един куршум рикошира в гладката обшивка на самолета.

— Давай! — изкрещя Хъдсън.

— Ами пътникът ни?

— Твърде е късно за него!

Помощник-пилотът натисна контролния лост напред, а Хъдсън затръшна вратата и завъртя дръжката надолу точно когато самолетът се плъзна по пистата. Трясък от счупено стъкло надмогна бученето на двигателите.

Той се обърна и видя, че тялото на Чарли Симпкинс се е свлякло върху централното табло, все още придържано от колана.

— Чарли?

Самолетът продължаваше да се движи. Хъдсън се стрелна напред. Влезе в кабината и в този миг прозвучаха още два изстрела.

Хъдсън се хвърли на пода. Без да става, той протегна ръка и натисна лостовите напред. Двигателите зареваха, а той пропълзя под пилотското кресло и натисна силно десния педал. Големият самолет започна бавно да завива. Макар да се движеше тромаво, той все повече набираше скорост.

Още един куршум удари металната повърхност зад Хъдсън. Последваха още два. Хъдсън реши, че вече е завил достатъчно и самолетът се насочва далеч от терминала. Седна на креслото и насочи самолета към пистата.

Сега вече нямаше връщане назад. Самолетът се движеше в правилната посока и Хъдсън не възнамеряваше да чака разрешение за излитане. Той натисна лостовите докрай и големият самолет започна да ускорява.

За секунда-две се чуваше как куршумите пробиват дупки в металната кожа на машината, но скоро самолетът излезе от обхвата на стрелците и се понесе с рев по бетона.

Заради лошото време и строшеното вляво стъкло, Хъдсън едва виждаше червените светлини, които бележеха края на пистата. Приближаваха се бързо.

Хъдсън свали задкрилките с пет градуса, изчака да останат стотина метра до края на пистата и рязко дръпна щурвала към себе си. Самолетът вдигна нос, поколеба се една дълга, влудяваща секунда и се отлепи от земята. Колесникът премина през високата трева.

Самолетът започна да набира височина. Хъдсън го насочи на запад, прибра колесника и се протегна към другия пилот.

— Чарли? — разтърси го той. — Чарли!

Симпкинс не реагира. Хъдсън попипа пулса му. Пръстите му не откриха успокояващото туптене.

— По дяволите! — изпъшка той.

Още една жертва. Преди половин десетилетие, през войната загуби много приятели, но тогава имаше причина. Сега не беше сигурен дали е така. Дано онова в сандъците си заслужава живота на двамата мъже.

Той облегна тялото на Симпкинс назад в седалката и се съсредоточи върху пилотирането. Насрещният вятър беше силен, имаше и доста сериозна турбуленция. Хъдсън се взираше в стената от тъмносива мъгла, докато самолетът се издигаше през облаците. Знаеше колко коварно и опасно е това.

Не виждаше нищо — нито хоризонт, нито каквото и да било друго, по което да прецени къде се намира самолетът и знаеше, че не може да разчита на сетивата и усещанията си. Много пилоти бяха забивали самолетите си право в земята в подобни условия, като през цялото време си бяха мислили, че летят напред и поддържат височина.

Не бяха малко и пилотите, които бяха обръщали надолу или настрани идеално изравнен самолет, защото сетивата им подсказвали, че се обръщат и падат. Беше като да си пиан и да имаш чувството, че леглото се върти — знаеш, че не е така, но не можеш да контролираш усещането.

За да избегне подобна опасност, Хъдсън гледаше само към уредите. Така беше сигурен, че крилете са изравнени, а наклонът на изкачване е закован на безопасните пет градуса.

На шестстотин метра височина и почти на пет километра от летището времето се влоши още. Турбуленцията разтърси самолета, силни възходящи и низходящи въздушни течения го дърпаха така здраво, че заплашваха да го разкъсат. Дъждът шибаше предното стъкло и металната обшивка скърцаше тъжно. Благодарение на ускорението водата не влизаше през дупката на предното стъкло, но все пак в кабината пръскаше влага, а постоянният шум напомняше на движещ се с пълна скорост товарен влак.

Заради строшеното стъкло и дупките от куршуми по корпуса, Хъдсън не можеше да херметизира самолета. Въпреки това се издигна до четири хиляди и двеста метра, без да стане нетърпимо студено. Посегна зад седалката и докосна зелената бутилка, пълна с чист кислород — щеше да му потрябва при по-голяма височина.

Още една вълна на турбуленция разтърси самолета, но при тази скорост и с четири работещи двигателя, Хъдзън се надяваше, че ще успее да мине през бурята.

„Констелейшън“ беше един от най-модерните самолети. Проектирана от „Локхийд“ заедно със световноизвестния авиатор Хауърд Хюс, машината можеше да поддържа скорост от 350 възела и да измине четири хиляди и двеста километра с едно зареждане. Ако бяха отвели Тарасов малко по на запад, Хъдсън можеше да прелети от Нюфаундленд до Бостън, без да спира.

Той се обърна, за да провери курса. Беше се отклонил по на север, отколкото възнамеряваше.

Зае се да коригира посоката, но усети леко замайване. След миг светна една от аварийните лампи.

Генераторът на първия двигател отиваше по дяволите и двигателят започна да тресе. След миг вторият двигател започна да прекъсва и светна аварийната лампа на електрическата система.

Хъдсън се опита да се концентрира. Бе замаян, сякаш беше дрогиран. Попипа раната на рамото си. Болеше го, но нямаше представа колко кръв е изгубил.

На контролното табло пред него изкуственият хоризонт — инструмент, който пилотите използват, за да изравняват самолета, когато нямат видимост — се въртеше. Жироскопът също се въртеше като бесен.

Като че ли и самолетът беше получил световъртеж.

Хъдсън погледна стария компас — дъвен инструмент, към който пилотите прибегваха само в краен случай, когато всичко останало излезеше от строя. Според показанията му самолетът завиваше наляво. Хъдсън опита да изправи курса, но изви машината твърде много в противоположната посока. Прозвуча сигналът за загуба на скорост, а след миг по цялото контролно табло светнаха аварийни лампички. Алармата за скоростта отново избуча в ухото му. Чу се и предупредителният сигнал за колесника.

Съвсем наблизко проблесна мълния и го заслепи, той се зачуди дали е ударила самолета.

Грабна радиото, превключи на късовълновата честота, дадена му от ЦРУ, и започна да предава:

— Мей-дей, Мей-дей, Мей-дей^[1]! Тук е...

Самолетът подскочи надясно, а после наляво. Мълнията удари отново. Милионволтовата искра мина точно пред очите му. Хъдсън почувства удара през радиото, хвърли микрофона като горещ картоф и той се залюля на кабела си под таблото.

Хъдсън посегна към микрофона, но не успя да го хване. Наведе се още напред и се протегна. Пръстите му го напипаха. Издърпа го, готов да предава отново.

Погледна нагоре точно когато облаците изчезнаха и черните води на Атлантика изпълниха хоризонта.

[1] Международен сигнал за помощ. — Б.пр. ↑

1.

Женева, Швейцария, 19 януари 2011

Александър Кокрейн крачеше в тишината по една улица в Женева. Минаваше дванайсет през нощта. Снегът се сипеше леко, но безкомпромисно затрупваше заспалия град. Седемте сантиметра снежна покривка, натрупана през деня, бързо се увеличаваха. Добре, че нямаше вятър и нощта беше тиха и спокойна.

Кокрейн свали плетената си шапка, загърна се по-плътно в тежкото си вълнено палто и пъкна ръце дълбоко в джобовете. Швейцария през януари. Снегът се очакваше и почти винаги идваше, но все хващаше Кокрейн неподготвен.

Причината бе, че Кокрейн прекарваше дните си на сто метра под земята — в тунелите и контролната зала на огромния ускорител на частици, наречен Големия адронен колайдър. ГАК беше проект на Европейския съвет за ядрени проучвания, който бе по-познат под съкращението ЦЕРН, от първите букви във френското наименование (Conseil Européen pour la Recherche Nucleaire).

Температурата в контролната зала на ГАК винаги беше точно 20 градуса по Целзий, осветлението беше постоянно, а помещенията бяха изпълнени с неизменния шум от безкрайното жужене на генератори и пулсираща енергия. Няколко часа долу по нищо не се различаваха от няколко дни, или от няколко седмици. Времето сякаш беше спряло.

Но разбира се, не беше. Кокрейн често се изумяваше колко различен изглежда светът на повърхността. Сутринта беше влязъл в сградата под синьо небе и при сух студ. Сега облаците бяха гъсти, плътни и ниски, озарени отдолу от оранжевото сияние на Женева. Всичко бе покрито със сняг, от който нямаше и помен преди дванайсет часа.

Кокрейн вървеше през бялото поле на път към гарата. Големите клечки в ЦЕРН — физиците и другите учени — използваха служебни коли с шофьори и подгриващи се седалки.

Кокрейн не беше физик, нито пък се занимаваше с теория на частиците или с нещо от рода. Той, разбира се, беше образован човек.

Познаваше добре електромагнитната теория, имаше двайсет години опит в работата с пренос на енергия и беше добре заплатен. Но физиците и другите учени, които се занимаваха с градивните частици на вселената обираха цялата слава в ЦЕРН. За тях Кокрейн беше просто високоплатен механик. Те бяха по-големи от него. Дори машината, по която работеше, беше по-голяма от него. Всъщност тя беше по-голяма от всеки.

Големият адронен колайдър беше най-големият научен инструмент в света. Тунелите му описваха обръч, дълъг двайсет и седем километра, който излизаше извън територията на Швейцария — във Франция. Кокрейн бе помогнал за проектирането и изграждането на свръхпроводимите магнити, които ускоряваха частиците в тунелите. И после, като служител на ЦЕРН, се грижеше за поддръжката им.

Когато беше включен, ГАК поглъщаше огромно количество енергия, по-голямата част от която отиваше за магнитите на Кокрейн. След като бъдеха охладени до 168 градуса под нулата, те можеха да ускорят протоните приблизително до скоростта на светлината. Частиците в ГАК пътуваха толкова бързо, че за секунда обикаляха единайсет пъти въпросните двайсет и седем километра.

Единственият проблем за Кокрейн беше, че дори и един от магнитите да се повреди, цялата машина излизаше от строя за дни, понякога дори за седмици. Преди няколко месеца се беше вбесил, когато един от подизпълнителите инсталира второкачествено електрическо табло, което бързо се повреди. Този случай още не му излизаше от ума. Машина за десет милиарда долара бе аварирала, защото някой бе решил да спести една шепа евро.

Отне му три седмици да поправи щетите, като всеки ден началството му дишаше във врата. Някак си това се оказа негова грешка. Ами да, винаги той беше виновен!

Сега нещата вървяха добре, но физиците и шефовете на ЦЕРН като че ли смятаха магнитите за слабото звено на системата. Затова държаха Кокрейн на къса каишка и той едва ли не живееше в центъра.

Това го вбеси за миг, но после сви рамене. Скоро нямаше да е негов проблем.

Кокрейн продължи през снега към гарата. В известен смисъл снегът беше плюс. Щяха да останат следи, а той искаше тази нощ да има следи.

Излезе на перона и погледна часовника си. Пет минути до следващия влак. Точно навреме. Перонът беше празен. След около пет минути щеше да пътува към новия си живот. Живот, който със сигурност щеше да е много по-добър от сегашния му.

Тогава някой го повика:

— Алекс?

Кокрейн се обърна и се взря надолу по перона. Някакъв мъж се изкачваше по стълбите в другия край и тръгна към него. За миг мъжът мина под халогенните лампи.

— Сигурен бях, че си ти — каза мъжът, щом приближи.

Кокрейн го позна — Филип Ревоар, заместник-шеф на охраната в ГАК.

Гърлото му се сви. Надяваше, че не е станало нещо. Не и тази нощ. Не и тази нощ!

Конкрейн извади телефона си, за да се увери, че не са го търсили. Нямаше съобщения. Нямаше обаждания. Какво правеше тук Ревоар, за бога?

— Филип — поздрави го той възможно най-ведро. — Мислех, че в момента подготвяте сутрешния цикъл.

— Свършихме си работата — отвърна Ревоар. — Нощната смяна ще се погрижи за останалото.

Внезапно Кокрейн стана нервен и започна да се поти въпреки студа. Усещаше, че появата на Ревоар не е просто съвпадение. Дали бяха открили нещо? Дали знаеха за него?

— Влак ли чакаш? — попита той.

— Разбира се — отвърна шефът на охраната. — Кой кара в такава време?

В такава време? Няколко сантиметра сняг в нормален зимен ден в Женева. Всички карат в такава време.

Ревоар се приближи и мислите на Кокрейн запрепусаха. Знаеше само едно — нямаше да позволи шефът на охраната да пътува с него. Не и тук, не и сега.

Помисли дали да не се върне в ГАК. Да каже, например, че е забравил нещо. Погледна си часовника. Нямаше време. Чувстваше се

като в капан.

— Ще пътувам с теб — каза Ревоар и извади малко плоско метално шише. — Може да пийнем заедно.

Кокрейн погледна към релсите. Чуваше, че влакът идва. В далечината се виждаше сиянието на светлините му.

— Ами аз... — започна Кокрейн.

Преди да довърши, чу стъпки зад гърба си, още някой се качваше по стълбите. Обърна се и видя двама мъже с разкопчани черни палта.

За секунда Кокрейн реши, че са хора на Филип, мъже от охраната, или дори полицаи, но истината бе изписана красноречиво на лицето на Ревоар. Той ги гледаше с подозрение, опитът в оценката на риска без съмнение му подсказваше това, което Кокрейн вече знаеше — тези мъже носеха неприятности.

Кокрейн се опита да мисли, опита се да намери начин да предотврати онова, което щеше да се случи, но мислите му се движеха съвсем мудро в този студ. Преди да успее да продума, мъжете извадиха оръжия — картечни пистолети. Единият бе насочен към него, а другият към Филип Ревоар.

— Да не си мислиш, че сме ти се доверили? — обърна се единият мъж към Кокрейн.

— Какво става? — обади се Ревоар.

— Млъкни! — нареди другият, като насочи пистолета си към него.

Другият сграбчи Кокрейн за рамото и го придърпа към себе си. Ситуацията излизаше от контрол.

— Идваш с нас! — нареди мъжът. — Искаме да сме сигурни, че ще слезеш на правилната гара.

Вторият мъж се изхили и за миг отклони погледа си към Кокрейн. Ревоар използва това и нападна. Заби коляно в слабините му и двамата се сборичкаха. Кокрейн не знаеше какво да стори, но когато другият се обърна да стреля, той хвана ръката му и я изви нагоре. Пистолетът изгърмя и изстрелът изтрещя в тъмното.

Кокрейн нямаше избор, хвърли се напред, събори по-едрия мъж и се сборичка с него на земята. Удар с опакото на ръка го зашемети. Лакът се заби в ребрата му и той се претърколи настрани.

Докато се надигаше, видя как Ревоар удря с глава другия убиец. След като го обезвреди за известно време, той се втурна към онзи,

който току-що беше отхвърлил Кокрейн от себе си. Започнаха да се борят за оръжието, като си разменяха свирепи удари.

Чу се силно бучене, влакът завиваше по линията на триста метра от гарата. Кокрейн вече чуваше скърцането на спирачките.

— Алекс! — извика Ревоар.

Убиецът го беше притиснал към земята и насочваше оръжието си към главата му. Охранителят отблъскваше ръката му с всички сили, но после я придърпа към себе си и явно изненада убиеца. Заби зъби в нея и онзи дръпна ръката си инстинктивно. Пистолетът излетя от хватката му и се приземи в снега до Кокрейн.

— Застреляй го! — извика Ревоар, като държеше мъжа и се опитваше да го обездвижи.

Грохотът на влака бумтеше в ушите на Кокрейн. Сърцето бумтеше в гърдите му, докато вдигаше пистолета от земята.

— Застреляй го! — изкрещя пак Ревоар.

Кокрейн се озърна към линията. Разполагаше само с няколко секунди. Трябваше да избира. Прицели се в убиеца, после свали пистолета и стреля.

Главата на Филип Реноар се люшна назад и струя кръв плисна по покрития със сняг перон.

Ревоар беше мъртъв, а убиецът със сивото палто го задърпа към сенките и го хвърли зад една от пейките точно когато влакът наближи стената от дървета в края на гарата.

Кокрейн напъха оръжието в колана си и го покри с ризата. Гадеше му се.

— Трябваше да дойдете с подкрепление — каза той.

— Нямахме как — отвърна мнимият му нападател. — Нямаме достатъчно хора.

Влакът влизаше в перона сред облаци сняг.

— Трябваше да изглежда като отвличане — надвика Кокрейн бученето.

— И така ще изглежда — отвърна мъжът, замахна с дясната си ръка, удари Кокрейн в слепоочието и щом той се свлече на земята, го ритна в ребрата.

Влакът спря на перона точно когато двамата нападатели вдигнаха Кокрейн и го завлякоха надолу по стълбите.

Кокрейн бе замаян, объркан и дезориентиран, докато го влачеха. Чу няколко изстрела, а после виковете на пътниците, които слизаха от почти празния влак.

Набутаха го на задната седалка на някакъв седан и той се втренчи през прозореца, докато фучаха по улиците през падащия сняг.

2.

Източният Атлантически океан, 14 юни 2012 г.

Водите на Източния Атлантик се вълнуваха леко под кила на „Кинджара Мару“, който напредваше към Гибралтар. Корабът се движеше с 8 възела, половината от максималната му скорост, но пък най-ефективната, що се отнася до разхода на гориво.

Капитан Хайнрих Нордгрюн стоеше в климатизирания мостик и не откъсваше очи от екрана на радара. Времето беше добро, а движението оскъдно.

Пред тях нямаше кораби, а зад тях — само един. Супертанкер на петнайсетина километра. Това бяха най-големите кораби по вода, поголеми дори от американските самолетоносачи, твърде големи, за да бъдат използвани в Панамския или Суецкия канал, и често имаха водоизместимост петстотин хиляди тона, когато бяха максимално натоварени. Най-вероятно корабът зад тях беше празен, ако се съдеше по скоростта, която развиваше.

Нордгрюн се бе опитал да поздрави танкера. Обичаше да знае с кого дели морето, особено в спорни води. Тук, покрай бреговете на Западна Африка, нещата не бяха така рисковани, както от другата страна на континента, близо до Сомалия.

Но той все пак винаги проверяваше непознатите кораби и се интересуваеше какво са научили или какво са чули. Този кораб не бе отговорил, но това не беше изненадващо. Някои екипажи бяха разговорливи, други — не.

Капитанът пропъди танкера от мислите си и погледна към прозорците пред себе си. Нощта беше спокойна — идеална за плаване.

— Ускори до дванайсет възела — нареди той.

Кормчията, филипинец на име Исагани Талан, отговори:

— Тъй вярно, сър!

Такъв беше светът сега за търговския морски капитан Нордгрюн, норвежец, който командваше регистриран на Бахамите кораб, собственост на японска компания и с екипаж предимно от филипински

моряци. За да затвърдят търговския статут на своето пътуване, те пренасяха африкански товар от минерали за една фабрика в Китай.

За външен човек вероятно това би изглеждало лудост, но единственото, което имаше значение, бе играчите да знаят ролите си. Нордгрюн плаваше с Талан от две години и му вярваше безрезервно.

Вибрацията на кораба се промени, когато двигателите откликнаха на заповедта. Нордгрюн се извърна от радара към монитора пред себе си. Беше плосък, монтиран върху блок, който приличаше на едновременните навигационни карти, но всъщност беше сензорен екран с висока резолюция и показваше водите около тях, позицията на кораба, курса и скоростта.

Отдалече всичко изглеждаше наред, но щом увеличи изображението с едно докосване на екрана, Нордгрюн видя, че южно течение ги е отклонило с около петстотин метра от курса.

Това не е проблем, помисли си той. Но щом може да е перфектно, защо да не е?

— Два градуса ляво на борд.

Талан бе застанал пред Нордгрюн, до контролното табло на кораба. Мостикът по нищо не приличаше на мостик на класически кораб. Нямаше го големия рул и никой не го въртеше насам-натам, за да промени курса. Нямаше го и телеграфа, както и тежкия месингов лост, който предаваше заповедите за смяна на скоростта към машинното.

Талан седеше във високо, подобно на трон кресло пред монитора на компютър. Сега рулят се бе превърнал в малка метална главина, а лостът бе заместен от ръчка с размерите на скоростен лост на автомобил.

Щом Талан въведе промените, към кормилния контрол и машинното на кърмата бяха предадени електронни сигнали. Курсът бе променен така леко, че не можеше да се почувства или забележи визуално, но капитанът го виждаше на монитора си. След няколко минути корабът се върна в правилния курс и се установи на новозададената скорост.

Доволен, Нордгрюн вдигна поглед.

— Дръж така! — нареди той. — Дали са ни такова добро оборудване, нека го използваме.

— Слушам, сър! — отвърна Талан.

Сега, когато корабът бе върнат на курса, Нордгрюн погледна часовника. Минаваше десет вечерта местно време, третата смяна бе поела вахтата. Уверен, че корабът е в добри ръце, той погледна към първия офицер и каза:

— Целият е твой!

После наведе глава, за да провери за последно позицията на танкера, който ги следваше. Явно бяха забелязали промяната в курса на „Кинджара Мару“ и колкото и да е странно — също бяха ускорили до 12 възела.

— Да не видят нещо — измърмори капитанът и се отправи към вратата.

Като излезе навън се отправи към кърмата, присвивайки очи в сумрака. Различаваше светлините на кораба, който ги следваше. Странни светлини. Синьо-бели, като фаровете на модерен луксозен автомобил.

Не беше виждал такива. Корабните светлини винаги бяха жълтеникави или бели, като на крушките с нажежена жичка или на флуоресцентните. Но пък преди години беше немислимо да видиш и кораб, управляван от компютър.

Капитанът тръгна по стълбището и затвори капака. Докато слизаше към каютата си, той ускори крачка. За разлика от преди, сега на офицерите им се разрешаваше да вземат семейството си на борда. Съпругата му го чакаше долу. Бяха женени от две години, но за първи път го придружаваше по море. Щеше да пътува с него до Кайро, откъдето щеше да лети обратно към дома. „Кинджара Мару“ пък щеше да продължи през Суецкия канал.

Очаква ме хубава седмица, помисли си капитанът, истинска ваканция. Ако побърза, щеше да открие съпругата си в офицерската столова.

Едва бе стигнал до долната палуба, когато светлините на стълбището отслабнаха. Капитанът вдигна поглед. Жичката на крушката над вратата бе заприличала на въглен, който всеки миг ще изгасне. Флуоресцентните тръби на останалите лампи започнаха да примигват в странен ритъм.

Светлината се стабилизира след секунда, но Нордгрюн беше сигурен, че има някакъв проблем с генератора. Вбесен, той се обърна и тръгна обратно по стълбите.

Светлината помръкна отново, после пак се усили и засия ослепително. Флуоресцентните тръби зашумяха странно и после се пръснаха почти едновременно, като засипаха Нордгрюн с дъжд от стъкла. Крушката на стената се взриви с гръм и озари стълбището в електрическо синьо. После всичко потъна в мрак.

Нордгрюн се хвана стъписан за перилата. Никога не беше виждал подобно нещо. Усети, че корабът започва да се накланя, сякаш завива рязко. Нямахше представа какво става и хукна по тъмните стълби. Осветлението в целия кораб беше изгаснало.

Нордгрюн усети силна болка във врата и челюстта. От стреса е, рече си, винаги изпадаше в това състояние, когато с кораба му нещо не беше наред.

Капитанът влетя на мостика и изкрещя:

— Какво става, по дяволите?

Никой не му отговори. Талан беше зает да крещи нещо по корабния интерком. Дежурният офицер трескаво въвеждаше команди в компютъра, но корабът не се подчиняваше и продължаваше да завива.

Нордгрюн видя, че индикаторът за курса свети на пълен ляво на борд.

След миг екранът просветна и изгасна. От някаква друга машина излетяха искри, а болката в главата на капитана внезапно се усили.

В същото време първият офицер падна на земята, като се държеше за главата и грухтеше от болка.

— Талан! — изкрещя Нордгрюн. — Слез долу и доведи жена ми!
Кормчията се поколеба.

— Веднага!

Талан напусна поста си, а Нордгрюн сграбчи корабното радио и се опита да предаде сигнал за бедствие. Натисна бутона, но радиото издаде само прегракнал писък. Капитанът посегна към друг уред, но внезапно усети, че гърдите му горят.

Сведе поглед и видя, че копчетата по куртката му светят в червено. Сграбчи едно и то изгори ръката му. Шумът в главата му достигна кресчендо и той се свлече на пода. Дори със затворени клепачи виждаше звезди и проблясъци, сякаш някой натиска очите му с палци.

В главата му нещо изпука и от носа му потече кръв. Нещо в синусите му се разкъса.

Нордгрюн отвори очи и видя, че мостикът се изпълва с дим.

Запълзя към вратата. От лицето му се стичаше кръв, но успя да бутне вратата и да се измъкне навън. В този миг шумът в главата му се превърна в писък.

Падна на палубата с лице, извърнато към кърмата. Зад него нещо като електрическа дъга се извиваше между перилата и надстройката. Корабът със странните светлини още ги следваше. Беше на петнайсетина километра от тях, но сега сияеше десет пъти по-силно, сякаш бе погълнат от Огъня на свети Елмо^[1].

Мозъкът на Нордгрюн беше отишъл по дяволите и сега той можеше единствено да се взира в кораба. После тялото му се скова в нещо като конвулсия, болката надмина всичко, което би могъл да си представи, и той запищя, малко преди кожата му да лумне в пламъци.

[1] Електрически феномен, който се получава при голямо напрежение на електрическото поле в атмосферата и обикновено се проявява като светеща плазма (коронен разряд) по остри върхове на високи предмети (напр. мачти). — Б.пр. ↑

3.

Източният Атлантически океан, 15 юни

Над Атлантика се зазоряваше. Кърт Остин стоеше близо до носа на „Арго“ — кораба на Национална агенция за морско и подводно дело (НАМПД) и попиваше с кърпа потта от лицето си. Току-що беше направил петнайсет обиколки на главната палуба. Тъй като палубата не опасваше целия кораб, той бе принуден да влиза в надстройката в края на всяка обиколка, да изкачва на бегом стъпалата, да пресича главния щурц, после пак надолу по стълбите и обратно, за да започне следващата обиколка.

Щеше да е много по-лесно да иде във фитнес залата, да изтича осем километра на пътечката, после да продължи на уреда за изкачване на стълби, но сега бяха в морето, а за Остин морето беше свобода — свобода да бродиш и изследваш света, свобода от задръстванията и смога и от доста клаустрофобичния живот в милионния град. Тук, с тази прекрасна зора на хоризонта, той за нищо на света не би се затворил в залата, за да направи сутрешната си тренировка.

С черен спортен клин и избеляла сива тениска с логото на НАМПД, Кърт се чувстваше прекрасно в свежестта на приближаващата зора. Той беше висок малко над един и осемдесет, имаше широки рамене и къдрава сребриста коса, която понякога изглеждаше като от платина. Кърт лично смяташе, че очите му са в оттенък на синьото, но пък много необичаен оттенък — както, мнозина, в това число и жените в живота му, се опитваха да му обяснят.

Наближаваше четирийсетте и беше решил да се отдаде още по-усилено на тренировките. Кърт винаги бе поддържал отлична форма. Кариерата във флота и няколкото години в тайния спасителен екип на ЦРУ го изискваха. Но сега, когато приближаваше четирийсетте, той беше решен да влезе в най-добрата си форма, по-добра дори от тази на младини.

А това не беше лесна работа. Изискваше повече труд, причиняваше повече болетки и резултатите идваха по-бавно, отколкото преди. Но пък не бяха за пренебрегване.

Беше свалил четири килограма и половина за една година, правеше повече упражнения в залата, вдигаше повече тежести и чувстваше как силата изпълва тялото му, както когато беше млад и вярваше, че може да постигне всичко.

Освен това се налагаше да е в отлична форма. Работата му в НАМПД бе съпътствана от доста физически неволи. Като оставим настрана редовните тежки усилия при всяка спасителна операция, често му се налагаше да поема удари, прострелваха го и дори за малко да го удавят. След известно време взе да му идва до гуша.

Преди година обмисляше предложението на баща си да се върне на работа при него. Баща му притежаваше фирма, която също се занимаваше със спасителни операции. Но пък това означаваше някой да му нарежда, а ако имаше нещо, което Кърт Остин не можеше да понася — това беше някой да го командва.

Взря се в хоризонта, където тъмно индиговото бързо се превръщаше в бледо сивкаво-розово. Просветляваше, въпреки че слънцето още не беше показало лицето си. Кърт се протегна, обърна се и се изпъна. Нещо привлече погледа му в далечината зад десния борд, тънък стълб дим се виеше към небето.

Не го беше забелязал по време на обиколките заради тъмнината, но определено не бе илюзия.

Кърт присви очи и се вгледа внимателно, но в сутрешния сумрак не успя да различи източника на дима. Хвърли един последен поглед нагам и тръгна към стълбите.

Влезе на мостика и видя, че капитан Робърт Хейнс, командирът на „Арго“, разговаря с вахтения за курса им към Азорските острови, където екипът на НАМПД щеше да участва в нещо като надпревара, в която щеше да се избере най-бързата двуместна подводница в света.

Операцията беше част от чисто изследователската работа на Кърт и партньора му Джо Дзавала и нещо като награда за тежкия им труд през последните мисии. Джо беше вече на остров Санта Мария и се занимаваше с приготвянията и вероятно завързваше запознанства, особено с представителки на нежния пол. Кърт очакваше с нетърпение

двамата да се съберат, но преди тази ваканция да започне, щяха да направят едно малко отклонение.

Хейнс не откъсваше поглед от картите.

— Приключи ли с протриването на палубите ми? — обади се той.

— Засега — отвърна Кърт. — Но ще трябва да променим курса на едно-девет-нула.

Капитанът вдигна за миг очи и пак се наведе към картата.

— Вече ти казах, Кърт, че ако си изпуснал нещо зад борда, ще трябва да плуваш, за да си го вземеш.

Кърт се ухили, но ситуацията си беше сериозна.

— Видях стълб дим дясно на борд — каза той. — Някъде нещо гори и не ми се вярва да си правят барбекю.

Шеговитото изражение изчезна от лицето на капитана и той се изправи бързо. Пожар в морето беше нещо изключително опасно. В корабите изобилстваше от тръби, по които течаха запалими течности, като гориво, както и от леснозапалими проводници, например. Често те пренасяха и опасни, дори експлозивни товари — нефт, природен газ, въглища, химикали и дори метали като магнезий и алуминий, които също бяха запалими. За разлика от пожара на сушата, в морето наистина нямаше къде да се спасиш, освен ако не напуснеш кораба, което беше последната възможност във всеки капитански наръчник.

Кърт знаеше това, както го знаеха и всички останали на „Арго“. Капитан Хейнс не се поколеба, нито пък направи опит да се увери лично в думите му. Обърна се към кормчията и нареди:

— Обръщай! Курс — едно-девет-нула! Максимална скорост!

Кормчията смени курса, а капитанът грабна бинокъла и тръгна към дясното крило на мостика. Кърт го последва.

„Арго“ беше доста близо до екватора, а по тези ширини се съмваше бързо. Кърт вече виждаше дима съвсем ясно, дори без бинокъл. Беше гъст и черен, издигаше се към небето на тънък стълб, който изтъняваше още повече по пътя си нагоре и се отклоняваше леко на изток.

— Прилича на товарен съд — каза капитан Хейнс и подаде бинокъла на Кърт.

Кърт го насочи към кораба и видя, че е средно голям съд, не контейнеровоз, а търговски товарен кораб. Като че ли дрейфуваше.

— Това е нефтен дим — каза Кърт. — Целият кораб е обгърнат от него, но е най-гъст към кърмата.

— Да, огънят е в машинното отделение — съгласи се Хейнс. — Или има проблем в единия от трюмовете.

Това беше и предположението на Кърт.

— Прехващани ли са сигнали за помощ?

Капитан Хейнс поклати глава.

— Не, само редовните приказки по радиото.

Кърт се зачуди дали огънят не е обхванал и електрическата система на кораба. Но дори да беше така, повечето кораби имаха аварийни системи и всеки съд с тези размери има по няколко ръчни приемателни устройства, аварийен маяк и дори радио в главните спасителни лодки. Изглеждаше невъзможно да не постъпи зов за помощ от горящ сто и петдесет метров кораб, който се носи на дрейф.

„Арго“ се приближаваше бързо към опожарения кораб. Скоростта нарастваше и Кърт усещаше как корабът препуска по водата. „Арго“ можеше да развие трийсет възела в спокойни води. Кърт прецени, че разстоянието до другия кораб е около осем километра, по-малко, отколкото бе предполагал. Това беше добре.

След десет минути, докато гледаше през бинокъла надстройката и настройваше увеличението, той забеляза няколко неща, които не вещаеха нищо добро.

Пламъци изскачаха и от люковете по палубата, което означаваше, че гори не само машинното, а целият кораб, който се беше наклонил към левия борд и беше потънал до носа. Това означаваше, че освен пожара, съдът се пълни и с вода. Най-лошото от всичко обаче беше, че някакви мъже на палубата влачеха нещо към перилата.

Първоначално Кърт реши, че влачат ранен от екипажа, но те пуснаха човека и той се свлече на палубата. Мъжът се претърколи, после се изправи и хукна. Измина три-четири крачки и внезапно падна по очи.

Кърт бързо извъртя бинокъла надясно и ясно видя мъж с бойна пушка. Не чу гърмежа, но видя как дулото проблясва. Веднъж, после още веднъж.

Кърт обърна бинокъла отново към поваления мъж. Той лежеше неподвижно на палубата.

Пирати, каза си Кърт. Пирати с автомати. Корабът беше в доста по-голяма беда, отколкото предполагаша.

Свали бинокъла, вече бе съвсем наясно, че ги чака нещо повече от обикновена спасителна мисия.

— Капитане — рече Кърт. — Проблемите току-що се умножиха.

4.

На борда на „Кинджара Мару“ Кристи Нордгрюн се бореше с мрака. В ушите ѝ звънтеше странен звук, главата ѝ пулсираше така, сякаш бе прекалила с пиенето. Лежеше на пода със сковани крайници, които бяха извити под тялото ѝ под странен ъгъл.

Колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни как се бе озовала тук, да не говорим, че нямаше никакъв спомен какво се беше случило. Ако съдеше по това колко сковани са краката ѝ, явно е била в тази поза доста време.

Все още не можеше да се изправи, затова се подпря на стената и се опита да се пребори със замайването.

Намираше се в най-отдалечената част на отделението за екипажа, на няколко нива под палубата, близо до центъра на кораба. Беше дошла тук, защото тук беше офицерската столова и тя щеше да вечеря със съпруга си, преди да се оттеглят в каютата. Огледа се, но не го видя. Това я разтревожи.

Ако беше изгубила съзнание за известно време, той със сигурност щеше да я открие. Но пък ако корабът е в беда, той трябва да е при екипажа си.

Кристи усети дим. Не помнеше никаква експлозия, но на кораба определено имаше пожар. Съпругът ѝ беше казал, че има места по света, където терористи минират морето. Но пък не изглеждаше притеснен за това пътуване.

Тя отново се опита да стане, но падна настрани, върху маса, на която имаше кутийки с безалкохолно. В мрака чу странен звук, сякаш наоколо се търкаляха камъчета.

Шумът се отдалечаваше, но продължи, докато не бе прекъснат от няколко тъпи подрънквания. В този миг Кристи осъзна какво става — кутийките се бяха затъркаляли по пода, бяха набрали скорост и накрая се бяха ударили в стената.

Напълно беше изгубила равновесие, но пък и подът явно не можеше да поддържа такова. Корабът се накланяше. Обзе я паника.

Корабът потъва!

Кристи пропълзя до стената, блъсна се в нея и после продължи към вратата. Тя се отвори на няколко сантиметра и се удари в нещо меко. Кристи я побутна отново с рамо и успя да я отвори още няколко сантиметра. Опита да се провери и установи, че вратата е препречена от човешко тяло на пода.

Продължи да натиска и мъжът се помести малко, претърколи се и изстана.

— Кой сте вие? — попита Кристи. — Ранен ли сте?

— Госпожо Нордгрюн... — успя да изрече мъжът.

Тя го позна по гласа, беше един от матросите на мостика. Хубав мъж, от Филипините, съпругът и казваше, че един ден ще стане добър офицер.

— Господин Талан?

Той седна и отвърна:

— Да. Добре ли сте?

— Не мога да пазя равновесие — каза тя. — Мисля, че потъваме.

— Нещо стана — рече той. — Трябва да напуснем кораба.

— Ами съпругът ми?

— Той е на мостика — каза Талан. — Изпрати ме да ви взема.

Ще успеете ли да изкачите стълбите?

— Да — отвърна тя. — Ако трябва, ще пълзя.

— Дори е по-добре да пълзите — каза той, напипа ръката ѝ и я поведе към стълбището.

— Така е — съгласи се Кристи. — Трябва да се придържаме под дима, доколкото можем.

Преди да се омъжи, тя беше работила като парамедик, а после като сестра в травматологията. Бе работила по много тежки инциденти и пожари и дори при срутване на сгради. Въпреки страха и объркването в този момент, опитът взимаше връх.

Запълзяха по пода. След петнайсетина метра откриха друг член на екипажа, но не успяха да го събудят.

Кристи се опасяваше от най-лошото и трябваше да се увери. Провери пулса му.

— Мъртъв е.

— Как е умрял? — попита Талан.

Тя не знаеше. Всъщност не виждаше никакви рани по него, а и вратът му не беше счупен.

— Вероятно от дима.

Димът тук беше по-гъст, но не чак толкова, че да е смъртоносен.

Кристи остави ръката на мъртвия на гърдите му и продължи да пълзи с Талан. Стигнаха до стълбите и отвориха вратата. Кристи с облекчение видя, че от другата страна димът не е толкова гъст, хвана се за перилата и се изправи.

Започнаха да се изкачват, до тях достигна тънък лъч светлина. В коридора работеха някои от аварийните светлини и в първия момент Кристи си помисли, че лъчът светлина идва от аварийните лампички по стълбите, но в светлината имаше нещо странно — беше по-бяла, поестествена и като че ли помръкваше и просияваше спорадично.

Две нива по-нагоре имаше врата с матирано стъкло. Кристи предложи, че светлината идва от там, но пък това нямаше смисъл.

Беше тъмно, когато влезе в столовата на кораба. Как бе възможно да вижда дневна светлина?

Знаеше, че трябва да има обяснение. Продължи да се изкачва, като опитваше да не изостава от Талан. Когато стигнаха площадката на върха на стълбите, видя, че отвън струи дневна светлина, помрачавана от валма пушек.

— Съмнало е — рече объркано Кристи.

— Явно сме били в безсъзнание дълго време — каза Талан.

— И никой не е дошъл да ни потърси? — попита тя, а гърлото ѝ се сви, щом помисли какво може да означава това.

Изглеждаше невероятно да е минало толкова време и никой да не дойде да ги потърси, но с очите си виждаха, че е истина.

Тя пристъпи напред и почти изгуби равновесие. Талан я прихвана, облегна я на стената и каза:

— Дръжте се!

— Добре съм — измърмори Кристи.

Талан я пусна и тръгна към вратата, докосна я внимателно, сякаш проверяваше дали не е гореща. Кристи забеляза, че стъклото на прозореца се е огънало и обезцветило като разтопен восък.

— Всичко е наред — каза Талан. — Вече няма огън.

Той бутна вратата и тя се отвори със скърцане.

Талан излезе навън и помахна на Кристи да го последва. Тя пристъпи прага и се вкопчи в корабните перила.

Докато Талан се взираше към носа и се опитваше да прецени ситуацията на кораба, един мъж се появи от носещите се валма дим на двайсетина метра от тях, откъм кърмата. Беше едър, с широки рамене и целият облечен в черно.

Кристи не помнеше някой от екипажа да е бил облечен така.

Мъжът се обърна към тях. В ръцете си държеше автомат. Кристи ахна, а Талан, явно воден от инстинкт, я блъсна на земята точно в мига, в който автоматът затрещя. Кристи гледаше безпомощна как в гърдите на филипинеца се забиват куршуми. Той политна през перилата и падна в морето.

Кристи се хвърли към вратата, дръпна я, но преди да успее да я отвори, мъжът я настигна и затисна вратата с тежкия си ботуш.

— Няма да стане, скъпа! — изръмжа той. — Идваш с мен!

Кристи се опита да се извърти, но той протегна огромната си лапа и я сграбчи за яката.

Кърт Остин стоеше на наблюдателната палуба до мостика, докато корабът пореше вълните. При трийсет взела носът цепеше океанът на две и вдигаше ветрила от пръски.

Кърт оглеждаше повредения кораб през бинокъла. Видя някакви мъже да тичат от люк на люк и да хвърлят гранати или други експлозиви в тях.

— Адски странно — каза той. — Сякаш искат нарочно да потопят кораба.

— При пиратите никога не се знае — вметна капитан Хейнс.

— Така е — съгласи се Кърт, — но обикновено нападат кораби за откуп или за да продадат товара им на черния пазар. Не можеш да направиш нито едното от двете, ако корабът е на дъното на океана.

— Прав си — каза Хейнс. — Но може би ще отвлекат екипажа.

Кърт отново се загледа към палубата. Отсекът с каютите беше на кърмата. Структурата — която някои моряци наричаха „замъка“ — се извисяваше на пет нива от палубата, подобно на жилищна сграда.

Издигаше се високо и гордо, но плоският фордек беше почти над водата, носът беше едва на половин метър от повърхността на океана.

Нищо друго не се виждаше от пламъците и дима.

— Видях да застрелват поне един нещастник — каза Кърт. — Може би са взели важния за тях пътник, а останалите смятат да убият. Така или иначе съмнявам се, че ще се предадат без бой.

— Подготвихме три лодки — каза му Хейнс. — Бързата и два от тендерите. Ще участваш ли?

Кърт свали бинокъла.

— Нали не мислиш, че ще се мотая тук и ще гледам?

— Тогава слизай в оръжейния склад — нареди му капитанът. — Тъкмо екипират групата.

На борда на „Кинджара Мару“ огромният водач на „пиратите“ влачеше Кристи Нордгрюн по палубата. Той беше известен под името Андрас, но хората му понякога го наричаха Ножа, защото обичаше да си играе с остриета.

— Защо правите това? — попита Кристи. — Къде е съпругът ми?

— Съпругът ти ли? — попита я той на свой ред.

— Той е капитан на кораба.

Андрас поклати глава.

— Съжалявам, скъпа, но отново можеш да се броиш за мома.

Тя се хвърли към него и го зашлеви по лицето. Със същия успех можеше да удари и каменна стена. Той я хвърли на палубата и извади една от любимите си играчки — сгъваем нож с тринайсетсантиметрово титаново острие. Отвори го и го насочи към лицето ѝ.

Тя се сви назад.

— Не ме дразни, или ще те разкрася с това! — каза хладно мъжът. — Разбра ли?

Тя кимна бавно, страхът в очите ѝ казваше всичко.

Всъщност Андрас не искаше да я разкрасява, щеше да му докара повече пари с неразкрасена физиономия, но не ѝ трябваше да знае това.

Той свирна на хората си. Екипажът беше мъртъв, корабът потъваше, последната част от работата им беше свършена. Време беше плъховете да напуснат потъващия кораб.

Хората му се събраха около него и един от тях, мърляв мъж с жълти зъби и белег на горната устна, отдели специално внимание на

Кристи. Наведе се и докосна косата ѝ.

— Хубавка е — каза той, като подръпна златистите ѝ кичури. В този миг един тежък ботуш се заби в главата му.

— Махай се! — изрева Андрас. — Намери си своя плячка!

Със синина на лицето и стреснато изражение, белязаният се отдалечи като сритано куче.

— Какво ще правите с мен? — попита Кристи.

Андрас се усмихна. Щеше да я пробва, а после щеше да я продаде на черния пазар. Малък хубав бонус към парите, които щяха да му платят за свършената работа. Но на нея не ѝ трябваше да знае това.

Без да отговори на въпроса ѝ, той прибра ножа и се наведе над нея. Върза с тел ръцете ѝ, после запуши устата ѝ с парцал, за да кротува.

Преди да я изправи, над него се чу глас.

— Приближава кораб!

Андрас вдигна рязко глава. Опита се да различи нещо през гъстия дим, но не успя.

— Къде е, глупако? — извика той. — Дай направление!

— Запад-северозапад! — изкрещя мъжът.

Андрас се опита да види нещо през облака сажди и пушек. Не беше добре, че приближава такъв голям кораб, но той забеляза нещо още по-лошо — тясна бяла диря близо до корпуса на „Кинджара Мару“.

Видя я в пролуките между валмата дим. Тя водеше към предната част на кораба, където изчезваше в черните облаци. Той погледна към носа, който вече бе потънал на половин метър под водата.

След секунда мазната мъгла се раздели и надуваема лодка на райета излетя от дима, като се плъзна право на носа. Двама мъже се бяха проснали по корем в предната ѝ част и стреляха с автомати М16.

Андрас видя как двама от хората му падат, трети беше ранен и закуцука. Другите хукнаха да търсят прикритие, щом лодката се озова на палубата близо до втория товарен люк на „Кинджара“.

Няколко мъже с работни комбинезони изскочиха от лодката, докато един от стрелците — мъж със сребриста коса — се прицелваше и стреляше със смъртоносна точност.

Още двама от хората на Ножа паднаха, преди стрелецът да се претърколи от лодката и да се прикрие зад един от отворените люкове на трюма.

— Американци! — изсъска Андрас. Откъде се бяха взели, по дяволите?

5.

След миг палубата на товарния кораб се превърна в бойно поле. От всички страни летяха куршуми и гилзи. Андрас сграбчи Кристи и я повлече назад. Пусна един откос, за да се включи в стрелбата, но имаше по-добра идея от това, да си губи времето в стрелба.

Докато се изтегляше, прецени ситуацията — това беше началният удар. Американците бяха връхлетели, бяха свалили петимашестима от хората му, но сега лежах на палубата под кръстосан огън, докато корабът гореше и бавно потъваше. Андрас предположи, че правят това, защото очакват подкрепление.

От приближаващия кораб се чу глас през мегафон.

— Хвърлете оръжието и се предайте! — нареди гласът.

Андрас нямаше намерение да прави нито едно от двете. Беше съвсем наясно в каква опасност се намира, но беше човек, който умее да обръща нещата в своя полза.

Посегна към един от товарните кранове. Сграбчи куката, която висеше от него, и я провря под телта, с която беше увил ръцете на Кристи.

Натисна превключвателя и хидравличната помпа заработи. След това отпуши устата на Кристи, а когато тя го погледна изненадано, той ѝ каза с ехидна усмивка:

— Ще искаш да покрещиш, повярвай ми!

Натисна ръчката и кранът оживя. Куката издигна Кристи и тя се залюля над бойното поле, пред очите на всички.

Кърт Остин бе приклепнал зад стоманения капак на един от люковете. Идеята му да се приближат до носа на кораба и буквално да се качат на него с лодката, беше доста хитър ход. При толкова много дим и „Арго“, който приближаваше от противоположната посока, той и хората му щяха да хванат пиратите неподготвени, като връхлетят на палубата и убият неколцина от тях.

Единственият недостатък на този план беше броят на пиратите. Оказаха се доста повече, отколкото очакваше — към двайсетина души. Оцелелите бързо си намериха прикритие и сега той не можеше да мръдне.

Рано или късно щяха да дойдат и други тендери от „Арго“, което щеше да им даде числено преимущество, но дотогава положението щеше да е напечено.

Радиото на колана му изпраща, обаждаха се от единия тендер.

— Кърт, приближаваме кърмата, засега не срещаме съпротива.

Той не отговори, защото в капака пред него отново затрещяха куршуми. Сними се, като се опитваше да види откъде идва стрелбата. Преди да измисли следващия си ход, чу женски писък. Погледна нагоре и видя трийсетинагодишна жена да се люлее от куката на товарния кран.

След секунди един глас се извиси над пукотевицата:

— Сега вече ще спрете ли тая лудница?

Кърт не погледна над капака, защото не искаше да си изгуби главата, но автоматите замлъкнаха.

Той отново вдигна очи към младата жена. По ръцете и дрехите ѝ се стичаше кръв.

— Е, вече привлякох вниманието ви — прогърмя отново гласът. — Ще оставите хората ми да се ометат от тоя шибан кораб, или ще пръсна жената на парченца като скапана пинята.

Кърт се огледа, очите му смъдяха от потта и дима. Забеляза, че водата е стигнала до глезените му и се излива в един от отворените товарни люкове на няколко метра от него.

Корабът бързо потъваше. Носът вече беше изцяло под водата, само няколко по-високи части стърчаха като мъртви дървета в наводнено поле. И още по-лошо — водата се стичаше в товарните трюмове и предната част на кораба бързо натежаваше.

След няколко минути „Кинджара Мару“ щеше да се понесе главоломно към бездната.

— Чакам! — извика пак гласът.

— Кърт? — чу се глас по радиото. — Какво да правим?

Той погледна отново към жената и отвърна:

— Стойте на позиции!

— Е? — изкрещя отново невидимият пират.

— Добре! — извика в отговор Кърт. — Взимай хората си и се махайте от тук! — После извика към своите: — Не стреляйте, докато не се разкарат.

Почти на мига се чу раздвижване, пиратите се изтегляха.

— Вижда ли го някой? — прошепна Кърт в радиото. — Трябва да е някъде горе.

Вероятно някой беше поел риска да погледне, защото изтрещя изстрел. По радиото се чу изсумтяване, а после нечий глас извика:

— Не надничайте!

— По дяволите! — измърмори Кърт. Натисна бутона за предаване: — Кого улучиха?

Не се чу отговор. После някой каза:

— Фостър.

Кърт поклати глава.

— Ако стреляш по още някой от хората ми, обещавам ти, че няма да напуснеш жив този кораб! — извика той на невидимия пират.

— Сигурен съм, че много ти се иска! — отвърна онзи.

Водата стигаше вече до бедрата на Кърт. Беше като при прилив, но много по-бърз от обичайното. Наклонът на кораба се променяше, някои от незакрепените предмети се плъзнаха по палубата към Кърт.

Той отново погледна към жената. Сигурно изпитваше ужасни болки. Прииска му се да застреля копелето, което я беше увесило там, но не можеше да рискува дори да погледне към него.

После се чу бученето на голям външен двигател откъм левия борт. След миг бученето се превърна в яростен рев и моторница, без каквито и да е отличителни знаци бързо започна да се отдалечава от потъващия кораб.

— Давайте! — извика Кърт.

Хората му веднага се задействаха.

— Хаторн е ранен — каза някой.

— Вдигнете го — извика Кърт. — Вкарайте го с Фостър в лодката.

— Няма ли да претърсим кораба?

— Съмнявам се, че тези типове са оставили някой жив — каза Кърт. — Така или иначе нямаме време за това.

Носът на кораба се бе наклонил с десет градуса — повече от достатъчно една дълга верига да се плъзне към Кърт подобно на огромна метална змия.

Той избегна веригата, тя се удари в ръба на капака на товарния люк и се свлече долу, като трещеше злокобно, докато брънките ѝ се плъзгаха от ръба.

— Напуснете кораба! — нареди Кърт.

— Какво ще правиш? — попита един от хората му.

— Ще освободя жената.

6.

Докато „Кинджара Мару“ потъваше, Кърт Остин запълзя по наклонената палуба. Беше си доста опасно начинание, защото палубата беше мокра и хлъзгава. Той се издърпваше нагоре, като се хващаше за каквото свари.

Стигна до стълбата към крана, изкачи я и видя моторницата на пиратите, която се отправяше на юг. Пропъди от ума си мисълта за тях и като се държеше за парапета, успя да се добере до кабината на краниста.

В седалката бе забит сгъваем нож с черна дръжка и титаниево острие. Малък подарък от копелето, което беше провесило жената на куката. Кърт извади ножа, сгъна го и го пъкна в джоба.

Обърна се към контролния панел и провери дали има захранване. Слава богу, лампичките по панела светеха.

— Дръж се! — извика той на жената, и в мига, в който го каза, осъзна, че тя всъщност не се държи за нищо, но пък би било ужасно да ѝ извика: „Виси!“

Кърт познаваше доста добре устройството на крановете. Сграбчи контролния лост, който щеше да върне стрелката на крана към него. Когато го задейства, се чу жужене и стрелката се придвижи няколко метра назад, после спря. Горката жена се люлееше като махало и пищеше от болка. След секунди се включи лампичката на хидравликата.

Едва тогава Кърт забеляза червената течност, която се стичаше от едната страна на крана. Видя, че тръбата на хидравликата е прерязана. Сега разбра какво означаваше малкият подарък за спомен. Почти чу смеха на копелето.

Слушалката му изпращя.

— Кърт, слязохме от кораба, но трябва да знаеш, че вече виждаме витлото — подава се от водата.

Кърт погледна напред. Една четвърт от кораба беше под водата, навсякъде се носеха отломки. Времето бързо изтичаше.

Кранът беше повреден и Кърт нямаше голям избор. Хвърли автомата и се покатери на стрелата. Запълзя по нея, а това беше опасно начинание, най-вече заради разлятото масло, гориво и хидравлична течност.

Под него по палубата се затъркаляха няколко стоманени варела. Единият се удари в нещо остро, изскочиха искри и последва експлозия. Ударната вълна отхвърли Кърт настрана. Краката му се подхлъзнаха и тежестта на ботушите заплаши да го събори от стрелата.

Пред него жената пищеше и хлипаше, като не спираше да го умолява:

— Моля те, моля те, побързай!

Кърт висеше от стрелата, напрегнал всичките си сили. Погледна назад. Огънят бе погълнал капака на люка, зад който се бе крил преди минути. Като се беше махнал оттам, си бе спечелил известна отсрочка — но само отсрочка, защото идваше неизбежното.

Той залюля крака и прехвърли единия върху стрелата. По-малка, вторична експлозия отекна отдолу и се разнесе миризма на керосин. Кърт виждаше през черния дим как пламъците се разпростират по водата заедно с горящото гориво, горещи вълни го обливаха, докато пълзеше напред.

Още три метра и щеше да стигне до мястото, на което бе закачена жената. Телта се беше врязала в китките ѝ. Ръцете ѝ бяха почервенели от кръвта, а лицето ѝ бе станало восъчнобяло.

Той я хвана за ръцете и се опита да я изтегли, но нямаше опора. От пращящите огънове по палубата се издигаше непоносима жегга. Корабът потрепери, когато нещо в него се откъсна от мястото си. Някой от двигателите или товарът се плъзгаше в трюмовете.

— Кърт, корабът потъва! — чу се вик по радиото. — Ще потъне всеки момент!

Наясно съм, помисли си Кърт и отново хвана жената за ръцете.

— Издърпай се! — извика ѝ той.

— Не мога! — проплака тя. — Рамото ми е изместено.

Това не го изненада, но не му оставяше никакъв избор. Той извади ножа от джоба си, отвори го и го плъзна под телта върху китките на жената. Отчаяно се опитваше да не я пореже, но знаеше, че няма много време. Телта се отвори и жената полетя към океана.

Кърт се отблъсна и скочи след нея.

За миг прелетя през дим и огън. После се заби във водата и почувства как единият му крак се удря в нещо. Изплува и видя, че жената е точно пред него и храбро се опитва да плува с една ръка.

Кърт я хвана и заплува далеч от пламъците на горящия кораб. Бързо осъзна, че сега са изправени пред още по-голяма опасност. Водата около тях се завихряше и той усещаше как повлича краката му като мощно подводно течение.

Корабът потъваше.

Кърт погледна към кърмата. Витлото се беше издигнало като витлото на „Титаник“, а носът се бе устремил надолу.

Той хвана жената за здравата ръка и заплува, като я дърпаше. При потъването си корабът щеше да създаде огромен водовъртеж, който щеше да повлече надолу всичко в радиус от поне трийсет метра. И двамата щяха да се удавят много преди водата да изхвърли телата им на повърхността.

Беше безнадеждно, но той плуваше усилено. После видя, че от „Арго“ бързо приближава моторница и скоро спря до тях.

Мъжете изтеглиха жената, като буквално я измъкнаха от водата, а Кърт се прехвърли сам в лодката. Двигателите заръмжаха.

Кърт падна по гръб на дъното на лодката. Виждаше как „замъкът“ пететажната структура, в която се намираха каютите на екипажа, наблюдателната палуба и мачтите с антените — се накланя към тях под ъгъл четирийсет и пет градуса, подобно на падаща от небесата сграда.

Бързата лодка полетя напред като жребец. Мъжът, който я управляваше, беше натиснал лоста докрай.

Замъкът се стовари във водата само на метри зад тях. Вълна от пяна ги подхвърли и после ги изплю, подобно на сърфисти, които се появяват от огромен вал.

След секунди от „Кинджара Мару“ нямаше и следа.

Лодката продължаваше полета си, а от дълбините се издигаха яростни вълни и се чу силен тътен.

Кърт погледна към жената. Беше покрита със сажди и гориво, рамото ѝ бе или изкълчено, или раменната кост беше счупена, китките ѝ бяха разкъсани от жицата, а очите — подути и червени почти колкото кръвта, пропила дрехите ѝ. Тя притискаше раната на китката си с другата ръка, която не бе толкова пострадала.

— На кораба има лекар — опита се да я успокои Кърт. — Той ще се погрижи за раните ти още щом се качим на борда.

Тя кимна. Поне беше оцеляла.

— Към „Арго“ нали? — попита кормчията.

Кърт кимна.

— Освен ако нямаш по-добра идея?

Кормчията поклати глава.

— Не, сър — и насочи лодката към „Арго“.

След десет минути бяха на борда. Корабният лекар отведе младата жена в лазарета, хората от спасителната група прибраха лодката, а Кърт се отпрати към мостика.

Междувременно корабът вече набираше скорост и променяше курса си.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза капитан Хейнс. — Защо не си в лазарета?

— Защото не съм болен — отвърна заядливо Кърт.

Капитанът го изгледа странно, после извърна поглед.

— Някой да даде кърпа на този човек. Ще ми измокри мостика.

Един мичман хвърли кърпа на Кърт и той подсуши с нея лицето и косата си.

— Настигаме ли ги? — попита той.

Хейнс погледна към екрана на радара.

— По-бързи са от нас, развиват четирийсет възела. Но такава малка лодка няма да заведе тези момчета чак до Африка. Обзалагам се на една пържола, че са тръгнали към кораб-майка някъде наблизко.

Кърт кимна. Пиратите бяха станали доста изкусни през последните години. Повечето от тях все още нападаха от малки селца по крайбрежието на бедни страни от Третия свят, но други притежаваха големи кораби, с които излизаха в открити води. Кораби — майки, дегизирани като стари товарни кораби или нещо подобно.

Пиратите криеха моторните си катери на корабите — майки и често използваша полузаконни рейсове, за да прикрият целта си. Кърт бе чувал, че било лесно да се заловят пирати, ако човек си направи труда да потърси товарни кораби, които постоянно свалят товар, без да качват такъв. Но пък купувачите знаеха, че не бива да питат откъде идва стоката, от която печелеха добре.

— Нещо на радара? — попита Кърт.

— Засега нищо — отвърна Хейнс.

След като се изсуши, колкото може, Кърт хвърли кърпата, взе капитанския бинокъл и се загледа в целта им.

Летящата лодка едва се виждаше, но дългата бяла диря, която оставяше, бе като гигантска стрелка, сочеща право към нея. Беше се отдалечила на осем километра от „Арго“, и бързо увеличаваше дистанцията. Въпреки това щяха да изтекат часове, преди да излезе от обсега на радара, а дотогава...

Някакъв проблясък изненада Кърт и за миг го заслепи. Той го проследи с бинокъла и видя летящи във всички посоки останки и издигащ се към небето облак дим.

— Какво, по дяволите...

След няколко секунди до тях достигна и звукът. Единичен нисък тътен, като от огромен фойерверк. Щом гледката се проясни, стана ясно, че лодката е изчезнала в оглушителната експлозия.

7.

Кърт Остин беше в комуникационната зала на „Арго“ повече от час. Последните четирийсет минути разговаряше с Дърк Пит, оперативния директор на НАМПД.

Кърт се разбираше добре с директора, познаваше го от времето, когато Пит работеше на терен за НАМПД. Като се има предвид с какви мисии се занимаваше екипът за специални операции към НАМПД, беше от полза да имаш шеф, който е бил на „бойното поле“, а Пит определено бе точно такъв.

Преместването му в щаба не бе притъпило сетивата му, макар че го изтласка от епицентъра на събитията в света на политиката.

Докато „Арго“ патрулираше в широк обръч около мястото, където бе потънал „Кинджара Мару“, Кърт обясни какво са сторили и какво са научили. Пит зададе няколко въпроса, на някои Кърт нямаше отговор.

— Най-странното от всичко е, че вместо да вземат кораба като плячка, те го потопиха и избиха екипажа. Приличаше повече на терористичен акт, отколкото на пиратско нападение.

Плосък монитор на стената показваше суровото лице на Пит. Той стисна челюст, докато размишляваше.

— И не сте открили кораба — майка? — попита той след малко.

— Изминахме осемдесет километра в посоката, в която се бяха отправили — отвърна Кърт. — После капитан Хейнс отклони кораба десетина километра на юг и после — десет на север. Радарът не показва нищо и в двете направления.

— Може би курсът им е бил за заблуда. Да ги последвате, докато не успеят да се откъснат на достатъчно разстояние — предположи Пит.

— Помислихме и за този вариант — каза Кърт, като си спомни разговора с капитана, щом стана ясно, че търсенето ще е безуспешно. — Или пък може да са имали достатъчно гориво на борда, за да се доберат до брега. Един-два бидона с гориво биха обяснили експлозията.

— Но не и какво са правила на онзи кораб — отбеляза Пит.

— Има ли заложници?

— Вероятно — отвърна Кърт. — Но ние спасихме жената на капитана. Бяха я оставили нарочно, за да ни задържат. Тя каза, че на кораба не е имало специални пътници и ако са възнамерявали да отвлечат някого за откуп, тя би била идеалният кандидат.

На екрана Пит извърна поглед. Потърка брадичката си за секунда и се обърна отново към екрана.

— Някакви предположения? — попита той.

Кърт изложи теорията си:

— Когато бях по-млад, с баща ми участвахме в много спасителни операции — започна той. — Кораби потъват по най-различни причини, но хората ги потопяват нарочно само по две: за застраховка или за да скрият нещо, което се намира на борда. Навремето намерихме един тип, прострелян в главата, но все още закопчан за креслото в яхтата си. Оказа се, че партньорът му го е застрелял и е потопил яхтата, за да прикрие престъплението си. Не беше предположил обаче, че застрахователната компания ще реши да я извади, за да изкара някакви пари от нея.

Пит кимна.

— Мислиш ли, че и сега става въпрос за нещо подобно?

— Избиха екипажа и потопиха кораба — започна Кърт. — Някой се опитва да накара някого да замълчи.

Пит се усмихна.

— Ето затова получаваш големите пари, Кърт.

— Нима получавам големи пари? — засмя се Кърт. — Не ми се мисли тогава колко плащаш на останалите.

— Това е скандално! — възмути се Пит. — Трябва да знаеш, че получаваш доста повече от това, което адмиралът ми плащаше, когато започнах.

Кърт се засмя. Пит му беше казал веднъж, че първата му месечна заплата в НАМПД не стигнала за лечението на счупената му ръка, въпреки че рискувал живота си поне пет-шест пъти за един месец. Но пък и двамата не вършеха това за пари.

Кърт продължи:

— Кристи Нордгрюн, жената, която оцеля, каза, че не знае какво се е случило, но лампите примигнали и гръмнали, главата ѝ забучала,

тя изгубила равновесие и изпаднала в безсъзнание. Смята, че са минали поне осем часа, преди да се свести.

Все още изглежда дезориентирана и не може да ходи, без някой да я подкрепя.

— Какво ли означава това? — попита Пит.

— Нямам представа — отвърна Кърт. — Може би са използвали някакъв невроагент или упойващ газ. Но това също ме навежда на мисълта, че не става дума за пиратски набег.

Пит кимна и попита:

— Какво мислиш да правиш?

— Да ида долу — каза Кърт — и да видя какво се опитват да скрият от нас.

Пит погледна към картата на стената. Старомодна карта, на която бе отбелязано местоположението на „Арго“.

— Ако съм отбелязал правилно местоположението ви, до дъното има поне четири хиляди и осемстотин метра. Имаш ли дистанционно управляема подводница?

— Не — отговори Кърт. — Нямам нищо, което може да стигне на такава дълбочина. Но „Баракуда“ на Джо е на Санта Мария. Може да я модифицира и да се върнем тук след няколко дни, най-много след седмица.

Пит кимна сякаш обмисляше предложението, но Кърт усещаше, че показва по-скоро уважение към готовността му да действа, но не възнамерява да даде разрешение за подобна екскурзия.

— Заслужи си малко почивка — започна Пит. — Иди на Азорските острови. Обади ми се от там. Междувременно аз ще помисля по въпроса.

Кърт познаваше много добре този тон. Пит не беше от хората, които отхвърлят която и да е възможност, но вероятно щеше да намери собствено решение много преди Кърт да му се обади.

— Ще ида — отвърна Остин.

Екранът изгасна и логото на НАМПД замени лицето на Пит.

В сърцето си Кърт знаеше, че в този инцидент има нещо повече от очевидното, но въпросът беше — колко повече.

Дали „пиратите“ просто се опитваха да заличат следите си. Може би са взели пари в брой или други ценности. Може би са убили неколцина от екипажа при абордажа и после са решили да прикрият

случилото си, като застрелят и останалите и потопят кораба. Но дори този сценарий оставяше твърде много въпроси без отговор.

Защо са подпалили кораба? Димът ги издаде. Много по-лесно бе да наводнят и да потопят кораба без никакви експлозии.

Ами самите пирати? В днешни дни пирати има по целия свят, предимно хора от бедни крайбрежни държави, които виждаха как съкровищата на света минават покрай тях в огромни кораби и решаваха да вземат своя дял. Но мъжете, които Кърт видя на „Кинджара Мару“ не приличаха на пирати.

Приличаха повече на наемници.

Той погледна сгъваемия нож, който лежеше на масата до него — уникално на вид смъртоносно оръжие. Спомни си как бе забит в седалката. Приличаше на подигравка, на визитна картичка и на шамар в лицето едновременно.

Кърт си помисли за арогантността в думите и в гласа на мъжа. Това не беше глас на отчаян от бедността африкански пират. И най-странното — Кърт имаше чувството, че вече го е чувал някъде.

8.

Африканският континент е на кръстопътя на няколко морета и океана, но въпреки местоположението си винаги е бил по-скоро препятствие, отколкото търговска артерия. Огромната му площ, негостоприемните му обитатели, пясъците на Сахара и мрачните, непроходими джунгли в огромния централен регион правеха невъзможно доходното му прекосяване.

В миналото корабите били принудени да плават шестнайсет хиляди километра, за да заобиколят Южна Африка, и то в най-опасните води на света, покрай носа с остроумното име „Добра надежда“, макар първоначалното му название да е било много по-точно — „Носа на бурите“.

Прокопаването на Суецкия канал направи това пътешествие ненужно, но не превърна Африка в част от модерния свят. Дори напротив. Сега корабите прекосяват само ръба на континента, минават през Суец и продължават по пътя си към Близкия изток и неговите петролни полета, към фабриките на Азия или към мините на Австралия.

Докато световната търговия процъфтяваше, Африка гниеше като зеленчуци, оставени на палубата под лъчите на прежурящото слънце.

Във вътрешността на континента геноцидът, гладът, болестите не бяха рядко явление, а по крайбрежието му бяха някои от най-райските места на планетата за хората, които предпочитаха да заобикалят закона. Сомалия във всяко отношение е страна на анархията, в Судан също не е много по-добре. Не така добре известни, но почти толкова окаяни са и западноафриканските държави като Кот д'Ивоар, Либерия и Сиера Леоне.

Либерия се появяваше често в световните новини, защото лидерите ѝ потъваха в скандали и корупция, а страната бързо се носеше по пътя към анархията и хаоса. В Кот д'Ивоар положението бе същото.

През по-голямата част от съществуването си Сиера Леоне бе изстрадала дори повече. Доскоро страната бе смятана за най-опасното място след Афганистан и имаше по-нисък стандарт на живот дори от Хаити и Етиопия. Всъщност Сиера Леоне бе толкова слаба държава, че малка група южноафрикански наемници успяха да завземат властта.

Тази група, действаща по „покана“ на управляващия режим, успя да разгроми много по-голяма група бунтовници, които заплашваха да превземат мините — единственото истинско богатство на страната по онова време.

Наемниците останаха, за да защитават и контролират тези ресурси, учетвориха добива, като междуременно взеха голям дял за себе си.

В този нестабилен свят се появи Джема Гаранд. Той бе местен, обучен от същите тези южноафрикански наемници. Издигна се в армията на Сиера Леоне, като завърза важни познанства и се погрижи отрядите му да са добре тренирани и подготвени.

Минаха десетилетия, преди пред Джема да се отвори дългоочакваната възможност да завземе властта с безкръвен преврат. От тогава укрепваше позициите си, повишаваше жизнения стандарт в страната и дори спечели неохотното одобрение на Запада. Неговият режим не бе демократичен, но беше стабилен.

Сякаш за да покажат одобрението си, западниците спряха да задават въпроси за състоянието и местонахождението на Натаниел Гаранд, брата на Джема и яростен привърженик на демокрацията, който от три години гниеше в един от затворите в страната.

Джема смяташе решението да затвори собствения си брат за едно от най-мрачните и едновременно с това едно от най-правилните в живота си. За него самия то бе много трудно, но щом издаде заповедта, се освободи от всякакви страхове относно способността си да направи онова, което е нужно за страната. Места като Сиера Леоне не бяха готови за демокрация, но при силно, безкомпромисно управление някой ден можеха да дораснат и до това.

Докато крачеше по мраморния под на двореца си, Джема приличаше на всеки друг африкански диктатор. Носеше военна униформа с половин килограм медали, които подрънкваха на гърдите му. Беше си сложил скъпи слънчеви очила и държеше бич за езда, с

който обичаше да шиба по всяка повърхност, ако усетеше, че думите му не се приемат достатъчно сериозно.

Няколко пъти беше гледал филма „Патън“ и се възхищаваше на генерала. Намираше за интересен и факта, че Патън се е смятал за преродения африканец Ханибал. Легендата за Ханибал и за неговите геройства бе любима и на Джема Гаранд.

Картагенският военачалник беше последният африканец, разтърсил света с меча си. Беше прекосил Алпите с армия и бойни слонове, години наред беше опустошавал самото сърце на Римската империя, беше побеждавал легион след легион и не беше успял да подчини империята само защото не е разполагал със стенобойни машини, за да атакува Рим.

След Ханибал останалата част от света просто наблюдаваше без всякакъв интерес онова, което се случваше на Черния континент — войни, преврати или каквото и да било. Тревожеха се за притока на минерали, нефт и благородни метали, но дори временното прекратяване на доставките, гражданска война или глад не ги трогваха особено.

След малко подрънкване на саби новите диктатори с готовност се съгласяваха да приемат статуквото — много за тях и трохи за бедните. Щом бизнесът вървеше, за какво да се тревожи светът?

Джема Гаранд виждаше това, живееше с него, дишаше го и възнамеряваше неговото управление да е нещо различно. Макар че се движеше с брониран ролс-ройс и ескорт от хъмвита с въоръжени с автомати мъже, той се бе зарекъл да не бъде деспот. Искаше да остави наследство, което да изведе народа му към по-добро бъдеще.

Но за да го постигне, трябваше да направи нещо повече от това да промени условията на живот в страната си, трябваше да промени мястото на Сиера Леоне в очите на света. А за целта имаше нужда от оръжие, което да разтърси целия свят, имаше нужда от модерна версия на слоновете на Анибал.

И това оръжие почти беше в ръцете му.

Гаранд се настани зад внушителното махагоново писалище, внимателно остави слънчевите очила в края му и зачака телефона да зажужи. Най-сетне лампичката светна.

Той вдигна слушалката внимателно, без да бърза.

— Андрас, дано имаш добри новини.

— Намират се — отвърна язвителен глас.

— Не очаквах такъв отговор — каза Джема. — Обясни!

— Твоето оръжие не работи, както се очакваше — започна Андрас. — Наистина повреди кораба, но не мина по-добре от последния път. Порази навигацията и повечето от контролните уреди, но корабът продължи да се движи с частична мощност, а половината от екипажа оцеля — тези, които бяха на долните нива. Вашето изобретение не функционира според очакванията.

На Джема това не му хареса. Малко неща можеха да го извадят така лесно от равновесие като новините, че точно този негов проект, собственото му Оръжие за масово унищожение, отново се е представило под очакванията.

Той покри с длан микрофона, щракна с пръсти към един помощник и надраска някакво име на лист хартия.

— Доведи ми го! — нареди Джема, като подаде листчето на помощника.

— Колко души от екипажа оцеляха? — попита после в слушалката.

— Около половината — отвърна Андрас.

— Надявам се, че вече не са сред живите.

— Не, не са.

Лекото колебание в гласа на Андрас притесни Джема, но той продължи по темата:

— Какво стана с товара?

— Разтоварен е и пътува към вас — отговори Андрас.

— А с кораба?

— Ръждясва на дъното.

— Тогава какво не ми казваш? — попита Джема, беше се изморил да вади с ченгел информация от устата на най-високо платения си наемник.

Андрас се прокашля.

— Опитаха се да ни спрат. Американци. Предполагам, че бяха тюлени. Чудя се дали тайната ти не е разкрита.

Джема обмисли тази възможност и я отхвърли. Ако беше изтекла информация, щяха да ги спрат още преди нападението. Тези вероятно бяха само шепа спасители с автомати.

— Справи ли се с тях?

— Измъкнах се и покрих следите — отвърна Андрас. — Нямахме какво друго да сторя.

Джема не беше свикнал да чува, че някой е оцелял след сблъсък с Ножа.

— Не искам да си мисля, че си се размекнал.

— Не и в този живот. Тези мъже бяха корави. Най-добре да разбереш кои са.

Джема кимна. Поне за това беше съгласен.

— А какво стана с твоята операция... — попита Андрас. — „Питон“ се казваше, нали? Ще я пуснеш ли в ход?

Операция „Питон“ беше големият удар на Джема. Ако успееше, щеше да донесе на страната неизчерпаемо богатство, стабилност и просперитет. А ако се провалеше... Джема дори не искаше да мисли за тази вероятност. Но ако оръжието не работи, както бе планирано, провалът се превръщаше в реална възможност.

— Не може да бъде отлагана повече — каза Джема.

— Искате ли да дойда да помагам? — предложи Андрас. Гласът му бе пропит с цинизъм. Вече ясно бе дал да се разбере, че смята Джема за луд заради този му план. И дори за още по-луд, задето се бе доверил на собствената си армия да го осъществи. Но Андрас беше външен човек, той не познаваше войниците на Джема така, както ги познаваше той, техният водач и генерал.

Джема се усмихна. Беше направил Андрас невероятно богат, но не се съмняваше, че той ще го последва заради още по-големи облаги. Бездънните му джобове нямаха напълване.

— Там, където израснах — каза генералът, — стариците имат една поговорка. Змия в градината е хубаво нещо, тя изяжда плъховете, които опустошават насажденията. Но змия в къщата е опасност. Тя ще убие господаря, ще изяде бебето и къщата ще потъне в скръб.

Замълча, после поясни:

— Ще си получиш парите Андрас, вероятно ще ти стигнат да си купиш собствена държава. Но ако някога стъпиш в Сиера Леоне, ще заповядам да те убият и ще дам костите ти на кучетата в двора ми.

Линията притихна, след малко се чу смях.

— ООН явно грешат за теб — каза Андрас. — Ти си безскрупулен. На Африка ѝ трябва повече хора като теб. Но междувременно, докато плащаш, аз ще работя за теб. Само гледай да не ти свършат парите, както твърдят вестниците. Не обичам да си взимам дължимото по неприятния начин.

Явно се разбираха добре. Ножа не се страхуваше от Джема, въпреки че би трябвало. Ножа не се страхуваше от нищо. Ето защо Джема го беше избрал.

— Върви на Санта Мария — нареди генералът. — Ще ти дам по-нататъшни инструкции, щом пристигнеш.

— Ами „Кинджара Мару“? — попита Андрас. — Ако някой реши да го търси?

— Знам какво да правя, ако се случи — отвърна Джема.

Андрас отново се засмя.

— Ти имаш план за всичко. Разсмиваш ме, Гарант. Желая ти успех в безумните начинания, безстрашни водачо. Ще следя пресата и ще ти стискам палци.

Чу се изщракване и връзката прекъсна. Джема остави слушалката. Наля си вода в чаша от фин кристал и вдигна очи, щом вратата на кабинета се отвори.

Помощникът се връщаше, следван от двама от личните охранители на Джема. Те ескортираха бял мъж, който никак не изглеждаше щастлив от това посещение.

Охранителите и помощникът излязоха. Високите три и половина метра врати се затвориха с тътен. Джема и белият сезираха един в друг.

— Господин Кокрейн — започна Джема, — вашето оръжие се провали отново.

Александър Кокрейн се взираше невинно в него, както смърнено дете сезира в баща си. На Джема не му пукаше. Той искаше успех, иначе щеше да има последствия.

9.

Александър Кокрейн тръгна към писалището на Джема с най-дълбокото усещане за обреченост, което бе изпитвал в живота си. От седемнайсет месеца се трепеше да конструира оръжие с насочена енергия с огромна мощност.

Това оръжие използваше свръхпроводими магнити, като тези, които бе проектирал за ГАК сякаш преди няколко живота. То трябваше да ускорява и изстрелва различни заредени частици с почти светлинна скорост в тънък лъч, който бързо да поразява целта, като унищожава електрониката, компютрите и електрическите мрежи.

Ако бъде настроено правилно, това оръжие можеше да функционира като огромен микровълнов лъч, да загрее органичната материя, да свари жертвите си отвътре навън и да ги възпламени, дори ако са скрити зад стоманени и бетонни стени.

Оръжието на Кокрейн можеше да свали самолет на повече от триста километра разстояние или пък да покоси приближаваща армия, като помита бойното поле, както градински маркуч би помел мравки.

В най-усъвършенствания си вариант оръжието на Кокрейн би могло да унищожи цял град, не като атомна бомба, не с мощта на пожар или експлозия, а с прецизността на хирургически скалпел, като превръща улица след улица в пустош.

Можеше да убие хората или пък да ги остави живи — както решат Кокрейн или Джема. Но дори да бъде настроено така, че да унищожава само електрониката и електрическите системи, то можеше да направи града необитаем, като разруши за секунди всички модерни технологии. Без компютри, телефони, електрическа мрежа и течаща вода всеки съвременен град би потънал в анархията. Но за да стане всичко това, оръжието трябваше да проработи, а засега резултатите бяха неубедителни.

— Казах ви, че има нужда от още изпитания — запелтечи Кокрейн.

— Това трябваше да е последното — отбеляза Джема.

— Какво стана с лодката?

— Имаш предвид „кораба“ — поправи го Джема.

— Да, кораба, за мен няма разлика.

— Тази липса на прецизност ме безпокои — отвърна Джема, в думите му се усещаше гаден подтекст. — Съд с тонаж деветдесет хиляди тона не е лодка.

— Какво стана с кораба? — попита Кокрейн, беше му писнало от унижителното отношение на Джема. Генералът се държеше така, сякаш бе поискал от него да му сглоби телевизор или компютър от готови части.

— „Кинджара Мару“ е отишъл в... как го наричате вие американците? А, да — „в морските дълбини“.

— А товарът? — попита Кокрейн. Нямахше как да въведе подобрения без този товар.

— Сто метрични тона покрит с титан итриево-бариев меден оксид — каза Джема. — Задигнат по твое настояване.

Кокрейн въздъхна с облекчение.

— Е, това е добра новина.

— Не! — сопна се генералът и изплющя с камшика по писалището. — Добра новина щеше да е, ако твоето оръжие бе действало според очакванията, ако беше поразило кораба напълно и бе унищожило целия екипаж. Оказва се, че корабът е продължил да се движи с частична мощност и е имало оцелели, за които е трябвало да се погрижат допълнително.

Кокрейн беше започнал да свиква с променливите настроения на Джема, но сега се стъписа от внезапния му гняв. Подскочи при изплющяването на камшика, но въпреки това увереността му не изчезна.

— И какво от това? — попита той.

— Нашите хора са били разкрити — отвърна Джема. — Група американци опитали да се намесят. Привлекли сме нежелано внимание. И всичко това благодарение на теб и на твоята липса на прецизност.

Кокрейн се размърда на стола си. Притеснението му щеше да се превърне в страх, ако не знаеше нещо със сигурност — Джема можеше да нареди смъртта му само с щракване на пръстите си, но не и докато искаше оръжието да заработи.

Засега Кокрейн бе постигнал всичките си искания — от настояването изчезването му да прилича на отвличане, за да може да се върне в индустриалния свят някой ден — до начина, по който искаше да бъде конструирано оръжието.

Беше проектирал всичко сам, сам направи чертежите и лично наблюдаваше изпълнението. Беше станал толкова важна част от проекта, че Джема не можеше да си позволи да го изгуби, освен ако не е готов да се откаже от надеждата да притежава финалната версия на оръжието.

Щом си припомни това, Кокрейн заговори с по-голяма увереност. — Всички системи имат нужда от време за настройка — настоя той. — Нали не мислите, че ускорителят заработи веднага след като го конструираха. Просто натиснаха копчето и готово. Разбира се, че не. Минаха много месеци на изпитания и настройки, преди да въведат в експлоатация дори най-основното оборудване.

— Ти имаше месеци — отбеляза Джема. — Не искам повече експерименти. Следващият тест ще бъде в пълен мащаб.

— Оръжието не е готово — настоя Кокрейн.

Джема го погледна изпепеляващо.

— По-добре да бъде готово! Иначе ще изгориш заедно с мен, когато дойдат за нас.

Кокрейн замълча. Думите на Джема го объркаха. Защо ще изгарят? През цялото време Джема бе твърдял, че ще продаде оръжието не само на една световна сила, но на всички. Нека го насочат едни срещу друг, както насочват ядрени ракети от петдесет години. Никога няма да го използват, но Кокрейн и Джема ще бъдат богати. В това нямаше никаква опасност. И нямаше нужда от бързане.

— За какво говорите? — попита Кокрейн.

— Промених си решението — каза Джема. — Моля за извинение, че заблудих такъв благороден човек.

Сарказмът в гласа на Джема показваше какво всъщност мисли за Кокрейн и въпреки съблазънта, която представляваха богатството и дори тайната слава, Кокрейн внезапно се почувства много по-зле, отколкото се бе чувствал някога в ЦЕРН.

Джема издърпа една папка и я прелисти.

— Ти дойде в страната ми със собствен план — каза той. — План да изпечеш своята баница и да я изядеш. Да проектираш оръжие

за масово унищожение, да депозираш милиони на Бахамите и в швейцарски банки, а после да се върнеш обратно към почтения живот, като разтягаш лъжи за бедите, през които си минал, и рискованото бягство.

— Имахме договорка...

— Договорките се променят, Кокрейн! — заяви хладно африканският лидер. — А ти ме улесни в това.

Той извади една снимка от папката и я плъзна по писалището към Кокрейн. Беше полицейска снимка на Филип Ревоар, който лежеше мъртъв в снега. В малко каренце в горния десен ъгъл се виждаше пистолет, положен върху бяла кърпа. Стори се ужасно познат на Кокрейн.

— Ти си убиец, господин Кокрейн.

Кокрейн потръпна.

— Не се стеснявай — каза Джема, — така си е. Единствено благодарение на малкото охранителни камери светът не е узнал това досега. Ако се опиташ да си тръгнеш или да ми се противопоставиш, или пък да продължиш да се мотаеш, ще се погрижа тази история да види бял свят. Имам доказателство — пистолетът с твоите отпечатъци по него.

Лицето на Кокрейн се изопна. Беше в капан. Каквото и да бе научил Джема, явно се налагаше той да свърши работата, защото животът му беше залогът в тази сделка.

След като помълча известно време, Кокрейн заговори:

— Знаеш, че няма да ти се противопоставя. За мен е важно да приключи работата си.

— Но засега се проваляш.

— Само по твоя график.

Джема поклати глава.

— Той не може да се промени.

Кокрейн се страхуваше точно от това. То означаваше, че ще трябва да се придържа към истината.

— Добре, ще направя каквото мога, но има само два начина да се увеличи мощността на оръжието. Нуждаем се от по-добри материали или, ако искаш да стане по-бързо, ще ни трябва помощ.

Джема се усмихна и дори се засмя, сякаш признанието на Кокрейн му достави удоволствие.

— Най-сетне си призна — каза той. — Обеща повече, отколкото можеш да дадеш. Малко се надцени, а?

— Нищо подобно — настоя Кокрейн. — Системата е...

— Имаше година и половина на разположение и толкова пари, колкото поиска! — изрева Джема. — Пари, с които можехме да купим храна и домове за народа ми!

Кокрейн се огледа. Дворецът беше огромен, построен от вносен камък и мрамор. Във всяка баня имаше позлатени кранчета. „Ами тези пари?“ — помисли си той.

— Това е невероятно сложна машина — заговори Кокрейн. — За да бъде конструирана правилно, е нужна помощ.

Джема погледна надолу към него, очите му сякаш прогаряха дупки в главата на Кокрейн.

— Вече знам това — каза африканският лидер. — Връщай се към работата си! Ще получиш материалите си, както и помощ. Толкова мога да ти обещавам.

10.

Остров Санта Мария, Азорски острови, 17 юни

Малко след пладне местно време жителите на Вила ду Порту забелязаха силуета на „Арго“ — кораба на НАМПД. Тъй като бе построен като кораб за брегова охрана и беше предназначен за спасителни операции, „Арго“ имаше силует на малък боен кораб — дълъг, тесен и ъгловат.

Преди двеста и петдесет години появата на подобен кораб, или пък на неговия еквивалент в онези дни, щеше да бъде наблюдавана с подозрение и тревога от стражевите кули на Форте ди Сау Браш.

Фортът бе построен през шестнайсети век и имаше оръдие, монтирано зад дебелите стени от камък и хоросан. Сега в укреплението се помещаваха канцелариите на португалското морско депо, макар че малко кораби от португалската флота посещаваха редовно острова.

„Арго“ спокойно влезе в пристанището.

На борда му Кърт Остин не можеше да престане да мисли за пиратското нападение, на което стана свидетел. Тревожеше го фактът, че подобни нападения се случваха все по-често и то по целия свят. Докато гледаше дебелите стени на крепостта, си помисли, че едва ли беше нужно да се издигат още подобни укрепления, но се запита кога ли държавите ще се ядосат достатъчно, за да се обединят и да се преборят с пиратството на международно ниво.

Според информацията, която имаше, потъването на „Кинджара Мару“ бе породило истинска вълна от недоволство в света на мореплаването. Това беше добра стъпка, но нещо подсказваше на Кърт, че ропотът ще утихне, преди да бъдат предприети каквито и да било мерки и ситуацията ще си остане все така неясна и несигурна.

Една друга мисъл обаче не му даваше мира, докато си припомняше разговорите си с Интерпол, със застрахователите на „Кинджара Мару“ и с няколко антипиратски морски организации.

Техните въпроси бяха насочени предимно към пиратството и като че ли не искаха да вземат предвид забележката на Кърт, че пиратите не потапят корабите, които отвличат, нито пък избиват екипажа, за който могат да вземат откуп.

Те го изслушваха и после като че ли отхвърляха тези му подозрения, без изобщо да им обърнат внимание. Кърт обаче не ги забравяше, както не можеше да забрави гледката на застреляните моряци, нито пък странната история на Кристи Нордгрюн за примигващите лампи, силния шум в главата ѝ и припадъка, който продължил цяла нощ.

Във всичко това имаше нещо повече от обикновено пиратско нападение. Без значение дали светът искаше да го признае, или не. Кърт имаше лошото предчувствие обаче, че след време ще бъде принуден да го направи.

След като „Арго“ акостира, капитан Хейнс пусна по-голямата част от екипажа в почивка. Щяха да се върнат след две седмици, когато Кърт и Джо приключеха с пригответленията и с подводното състезание. През това време на борда на кораба щеше да остане само минимално необходимия екипаж.

Капитанът заръча на всички да не се забъркват в неприятности, тъй като жителите на острова бяха известни с приветливия си нрав, но и с това, че не търпят грубостите на чужденци и не се притесняват да ги арестуват, в това число и екипажа на самия Христофор Колумб.

Щом слезе от тендера на „Арго“ в сенките на Форте ди Сау Браш, Остин се зачуди как ли се справя с местните неговият добър приятел Джо Дзавала. Джо беше почтен човек, но имаше склонност, където и да отидеше, да се изявява на обществени места и макар да не държеше да се забърква в неприятности, обичаше забавленията.

Кърт отиде в сервиза, където се подготвяше „Баракуда“, но Джо го нямаше никакъв. Един охранител се засмя, когато Кърт го попита за приятеля си.

— Можеш да го видиш как се бие — каза охранителят. — В спортния център е, ако не са го нокаутирали вече.

Кърт изслуша тези новини с подозрение, разпита къде е спортният център и забърза натам.

Озова се пред голяма зала, от която се носеха виковете на развълнувана тълпа.

Отвори вратата и видя двеста-триста души да седят по скамейките около боксов ринг. Не беше точно Медисън Скуеър Гардън, но за сметка на това беше здравата претъпкано.

Прозвуча гонг, зрителите станаха и започнаха да аплодират и да тропат с крака така, че чак сградата се разтресе. Кърт чу приглушени стъпки по платно, после тъпи удари с боксови ръкавици.

Проправи си път по пътеката и успя да зърне какво става на ринга. Видя Джо Дзавала — беше с червени шорти, а късата му черна коса бе скрита под защитна каска. Джо подскачаше напред-назад, а високата му фигура и загорелите мускулести ръце и рамене бяха мокри от пот.

Срещу него, с черни шорти и каска, стоеше по-едър мъж. Всъщност приличаше на норвежкия бог Тор. Беше висок поне метър и деветдесет, с руса коса, сини очи и изваяна фигура. Не се движеше с грацията на Джо, но пък нанасяше гръмотевични удари.

Джо избегна един удар, после друг, а накрая отскочи назад. За миг заприлича на шампиона в средна категория Оскар де ла Оя — сравнение, което би го накарало да се гордее. После пристъпи напред и нанесе няколко удара, които изобщо не впечатлиха противника му. Вече не приличаше толкова на шампиона. Внезапно Тор му заби силен десен удар в главата.

Тълпата ахна. От редицата жени на първия ред се чу слаб писък. Джо се запрепъва към въжетата, сграбчи ги точно пред жените, нагласи каската си и се усмихна. После се обърна и не спря да се движи, докато гонгът не се чу отново.

Кърт чакаше Джо до неговия ъгъл.

Треньорът даваше вода на Джо и го свестяваше с ароматни соли. Между дълбоките вдишвания и още няколко глътки вода, Джо заговори:

— Точно навреме се появяваш!

— Така е — каза Кърт. — Май се опитваш да го измориш, а? Ако продължи да те млати така, ще му окапят ръчичките.

Джо зажабурка водата в устата си, изплю една част и погледна към Кърт.

— Знам си работата!

Кърт кимна, макар че се съмняваше. Джо се беше боксира в гимназията и в колежа, после във флота, но оттогава бе минало доста

време.

— Поне си имаш достатъчно фенки — каза Кърт, като кимна към първата редица, където имаше доста разнообразна по възраст женска група — от колежанка с цвете в косата и няколко жени на годините на Джо, до по-възрастни, които бяха твърде добре облечени и гримирани за подобно събитие. — Нека позная — продължи Кърт. — Биеш се, за да защитиш колективната им чест.

— Нищо подобно! — отвърна Джо, когато треньорът изплакна предпазителя и отново го напъха в устата му. — Пегазих ужда кава.

Чу се гонгът, Джо се изправи, удари ръкавиците една в друга и се върна към двубоя.

Думите му бяха заглушени от предпазителя за зъби, но прозвучаха на Кърт като: „Прегазих чужда крава.“

Този рунд мина бързо, Джо избягваше ударите на Тор и забиваше по няколко в гърдите му, макар че със същия успех можеше да млати и каменна стена. Когато съдията даде почивка, Джо беше доста въодушевен.

— Прегазил си кравата на някого? — попита Кърт.

— А после се сблъсках и с него — отвърна Джо, като дишаше тежко.

— Била е кравата на Бога на гръмотевиците? — попита Кърт, като кимна към противника на Джо.

— Не — отвърна Джо. — На един собственик на ранчо.

За Кърт положението ставаше все по-мъгляво.

— И как това се превърна в боксов мач?

— Тук си има правила — каза Джо, — няма огради. Кравите си бродят навсякъде по шосето. Навсякъде! Ако удариш крава нощем, ще е по вина на кравата. Но ако я удариш през деня, вината е твоя. Е, аз я треснах по залез. Очевидно е било в... зоната на здрача.

— Затова трябва да се биеш до смърт в този наказателен мач? — пошегува се Кърт.

— На битка на живот и смърт ли ти прилича? — попита Джо.

— Ами...

— Собственикът на кравата притежава тази зала. Скандинавецът се е преселил тук и е станал местният шампион преди година. Островитяните го харесват, но биха искали да видят как друг става шампион, някой, който повече прилича на тях.

Кърт се усмихна. Джо имаше латино кръв и приличаше на островитяните много повече от Тор.

Гонгът се чу отново и Джо пристъпи на ринга, като се опитваше да пробие гарда на скандинавеца. Това беше опасно начинание и макар че пое няколко непреки удара, Джо удържаше позицията и скандинавецът явно губеше темпо.

Джо отново седна в ъгъла, а Кърт смени темата.

— Трябва да говоря с теб за „Баракуда“ — каза той.

— Какво за нея?

— Може ли да се потопи на четири хиляди и осемстотин метра?

Джо поклати глава.

— Тя не е батискаф^[1], Кърт. Проектирана е да развива голяма скорост, а не да се потапя на голяма дълбочина.

— Но можеш ли да я модифицираш за такава работа?

— Да — отвърна Джо. — Като я сложа в батискаф.

Кърт замълча. Джо беше гений с машините, но въпреки това не можеше да пренебрегва законите на физиката.

Джо изплакна устата си и се изплю.

— Добре, казвай — отвърна той. — Какво ще търсиш на дъното на Атлантика?

— Чу ли какво се случи?

Джо кимна.

— Да, някакъв кораб ти се бил стоварил на главата.

— Така беше — отвърна Кърт. — Искам да огледам по-добре и да се уверя, че почива в мир на дъното.

Чу се гонг, Джо се изправи, без да откъсва поглед от Кърт. Явно обмисляше думите му.

— Може и да има начин — каза той, а очите му заблестяха.

Това го беше разсеяло, Богът на гръмотевиците вече бе прекосил ринга.

— Пази се! — извика секундантът от ъгъла на Джо.

Джо се обърна и се приведе, прикри се и отби удара с ръка. Пристъпи назад към въжетата, като се пазеше от пороя удари, с които го обсипа скандинавецът.

Внезапно Кърт се почувства ужасно заради Джо, тази уж приятелска среща се превръщаше в истински побой. И вината отчасти беше негова — разсея Джо. Ако беше обикновена схватка, щеше да

сграбчи сгъваемия стол и да го стовари върху раменете на Тор, но това със сигурност не беше по правилата на маркиз Куинсбъри^[2].

Ръкавиците на Тор се стоварваха тежко по ръцете, ребрата и главата на Джо.

— Виж му сметката! — извика Кърт, единствения съвет, който успя да измисли.

Гласът му потъна в рева на тълпата. Междувременно привърженичките на Джо ахнаха. По-възрастните извърнаха очи, защото не можеха да гледат случващото се.

Джо нямаше достатъчно пространство за маневриране и продължи да се прикрива, неспособен дори да отвори ръце и да удари скандинавеца. Кърт погледна часовника. Това беше последният рунд, но до края му имаше повече от минута.

Джо едва ли щеше да победи, но изведнъж се появи възможност. Скандинавецът се изви, за да нанесе още един удар, и се откри.

В същия миг Джо сведе рамо и изстреля един здрав ъперкът. Заби юмрук в брадичката на Тор и главата на скандинавеца се люшна назад. Явно Тор не беше очаквал от Джо нищо повече от това да се защитава. Кърт видя как очите му се завъртяха в орбитите, преди да се олюлее назад.

Джо пристъпи напред и изстреля тежък десен удар, който захвърли Тор на ринга.

Тълпата ахна от изненада. Фенките на Джо запищяха от радост, като момичета, които гледат как „Бийтълс“ слизат от самолета. Реферът започна да отброява.

Когато реферът стигна до „четири“, скандинавецът успя да се надигне и да застане на колене. А Джо танцуваше из ринга като Шугър Рей Ленард. На „шест“ Тор се хвана за въжетата, за да се изправи, и Джо вече не изглеждаше толкова доволен. На „осем“ Тор стана, като че ли беше съвсем на себе си и втренчи изпепеляващ поглед към отсрещната страна на ринга. Лицето на Джо определено посивя.

Реферът хвана Тор за ръкавиците и сякаш бе готов да възобнови схватката.

Тогава се чу гонгът.

Рундът беше свършил, мачът също. Такива бяха правилата. Никой не беше особено щастлив, но всички аплодираха.

Петнайсет минути след края на срещата, след като раздаде няколко автографа и прибра в джоба си поне един телефонен номер, Джо Дзавала седна до Кърт, спокоен, че е платил дълга си към обществото. Вярно е, че притискаше към окото си торбичка с лед, но иначе всичко беше наред.

— Вече ще знаеш да не газиш хорските крави — каза назидателно Кърт, като режеше с ножица лентите, навити около дланите на Джо.

— А ти при следващия мач ще седиш на задния ред! — не му остана дължен Джо. — Или по-добре си намери друга занимавка.

— За какво говориш? — попита Кърт. — Мисля, че мина добре.

Джо не се сдържа и се засмя. Кърт беше добър и верен приятел, най-добрият, когото имаше, но притежаваше склонността да подценява нещата.

— Винаги съм се чудил какво разбираш под „добре“.

След като свали лентите, Джо премести торбичката с лед на врата си, а Кърт започна да му разказва какво се е случило на борда на „Кинджара Мару“.

На Джо тази история му прозвуча точно толкова странно, колкото и на Кърт.

— Шестото чувство ти подсказва нещо, нали? — попита той.

— Направо алармира — засмя се Кърт.

— Странна работа... и в моята глава звучи аларма. Но мисля, че е по друга причина.

Кърт се засмя.

— Искам само да огледам — настоя той. — Мислиш ли, че „Баракуда“ ще ни отведе дотам?

— Може и да има начин — отвърна Джо. — Но само с дистанционен контрол, не съм сигурен, че модулите ще успеят да поддържат човек жив на тази дълбочина. Освен това няма да има място за нас така или иначе.

Кърт се усмихна.

— За какво си мислиш?

— Можем да изградим малка външна обвивка и да пъхнем „Баракуда“ в нея — започна Джо.

Докато говореше, Джо виждаше цялата конструкция в главата си, усещаше формата под ръцете си. Идеите му се раждаха интуитивно.

Изчисленията идваха после, само като потвърждение на онова, което вече знаеше.

— Ще изпълним отделението с некомпресираща се течност или с азот под налягане. После ще наводним вътрешността на „Баракуда“ или ще я херметизираме под налягане от няколко атмосфери. Така ще имаме три слоя, които ще балансират външното налягане и тогава нито външната, нито вътрешната обшивка ще трябва да се справят самостоятелно с него.

— Ами инструментите и уредите? — попита Кърт.

Джо сви рамене.

— Не е проблем. Всичко вътре ще е непромокаемо и предназначено за работа при високо налягане.

— Звучи добре — отбеляза Кърт.

Изглеждаше доволен. Джо знаеше, че ще е така, но беше време да пусне бомбата.

— Има само един малък проблем...

Кърт присви очи.

— И какъв е той?

— Преди да дойдеш, ми се обади Дърк.

— И?

— Заповяда да не позволявам да ме въвлечеш в нещо безразсъдно.

— Безразсъдно ли?

— Познава ни твърде добре, Кърт — отбеляза Джо, като си помисли, че за да успяваш да предвидиш безразсъдността на някой друг, ти самият също трябва да си поне малко безразсъден.

Кърт кимна и се усмихна едва-едва.

— Така значи... От друга страна, „безразсъдно“ е доста неясно понятие.

— Понякога ме плашиш — промърмори Джо. — Отбелязвам го просто за протокола.

— Начертай схемите — рече Кърт. — Състезанието е след два дни. После ще сме свободни.

Джо се усмихна, обичаше предизвикателствата. Макар да нямаше желание да изпитва яростта на Дърк Пит, ако изгубеха струващата милиони „Баракуда“, все пак се надяваше, че двамата с Кърт имат достатъчно заслуги пред НАМПД, за да им се размине.

Освен това, ако историите, които бе чул, са истина, то Дърк също бе изгубил не малко от скъпите играчки на адмирал Сандекър. Колко ли можеше да се вбеси сега?

[1] Батискаф — хидростатичен подводен апарат. Състои се от обитаем модул и резервоар, запълнен с по-лека от водата течност — например бензин. Обитаемият модул има здрава обшивка, издържаща налягането на големи дълбочини и в него се разполагат екипажът и изследователската апаратура. За първи път батискаф се използва през 1953 г. — Б.пр. ↑

[2] Създател на първия правилник в аматьорския бокс през 1865 г. — Б.пр. ↑

11.

Пол Траут вървеше по коридора на кораба на НАМПД „Матадор“ и трябваше да навежда глава всеки път, щом минеше през херметичния люк на поредната преграда. Всеки човек, висок над метър и осемдесет, трябваше да внимава, иначе рискуваше да си строши главата, а Пол беше висок два метра по чорапи, имаше широки рамене и дълги крайници. Налагаше се доста да се поизкриви, за да се размине без травми.

Запален рибар, който предпочита работата на открито, той просто не беше създаден за тесните помещения в един кораб. Естествено, прекарваше много от времето си на кораби, като се провираше в малките, изпълнени с машини отделения, превиваше се почти на четири, за да се навре в подводниците или просто за да мине по коридорите на кораба.

Друг път би обиколил отвън, по главната палуба, но сега „Матадор“ беше до Фолкландските острови, в Южния Атлантук, а в Южното полукълбо беше зима и в морето бе ветровито.

Като се провря през още един люк, Пол стигна до по-обширно помещение. Надникна вътре. Приглушено осветената стая беше тиха, светлината идваше предимно от сияещите циферблати, клавиатури и три плоски монитора с висока резолюция.

Двама доста раздърпани на вид изследователи седяха пред мониторите, а между тях, на осветен отдолу и разграфен под формата на мрежа панел, стоеше хубава жена, протегнала ръце така, сякаш балансираше по въже. Лентата на визьора, който скриваше очите ѝ, прихващаше червената ѝ коса, а на ръцете си имаше странни на вид ръкавици, от които се виеха жици. Беше обува с доста авангардни на вид ботуши, от които също се точеха жици, достигащи до огромен компютър на няколко метра зад нея.

Пол се усмихна, докато гледаше съпругата си Гамей. Тя приличаше на балерина робот. Щом раздвижеше глава надясно, картината на мониторите повтаряше движението и ярки светлини

озаряваха покрита с налепи повърхност, на която имаше назъбена дупка — корпусът на потънал британски боен кораб.

— Господа — каза Гамей, — от тук е проникнала ракетата „Екзосе“, която е потопила този прославен кораб.

— Не изглежда чак толкова зле — отбеляза единият от мъжете, а британският му акцент бе така плътен, както и брадата му.

„Шефилд“ беше първата голяма морска загуба на британците в кризата на Фолкландските острови, ударен от френска ракета, която не се беше взривила, но все пак бе причинила пожар на кораба.

„Шефилд“ бе оцелял шест дни след атаката, преди да потъне при опит да бъде извлечен в пристанището.

— Гадни французи! — измърмори другият англичанин. — Вероятно са ни го върнали заради Ватерло и Трафалгар.

Брадацият се засмя.

— Стигнаха твърде далеч, за да докажат колко са им скапани ракетите. Но все пак ми се иска да бяха по-придирчиви по отношение на онези, на които ги продават.

Той посочи към отвора.

— Можеш ли да я вкараш вътре?

— Разбира се — отвърна Гамей.

Тя раздвижи дясната си ръка и склочи пръсти над невидим контролен лост. След секунда наносите се раздвижиха и камерата започна да се приближава към зеещата рана в корпуса на кораба.

Пол погледна към единия от екраните на стената. Там имаше изображение като от видеоигра — онова, което Гамей виждаше във визъора: контролен панел и множество уреди, измерващи дълбочина, налягане, температура, хоризонтална и вертикална ориентация.

Втори екран показваше картина, излъчваща се от няколко метра зад устройството, което тя пилотираше. Отново приличаше на видеоигра — на екрана се виждаше малък робот, почти с човешка форма, който се движеше към разбития корпус.

— Отделям пъпната връв — каза Гамей.

Доста по-малък от стандартните дистанционно управляеми модули и с формата по-скоро на човек, отколкото на подводно устройство, роботът бе известен с невъобразимо тромавото име Роботизиран усъвършенстван хуманоиден подводен безконтактен изследовател. За по-кратко тестовият екип наричаше малката фигурка

Рапунцел^[1]. В мига, в който прекъсваха връзката с повърхността, казваха, че Рапунцел е „спуснала косите си“.

При нормални обстоятелства Рапунцел можеше да се освободи от дългата километър и половина пъпна връв, която я свързваше с „Матадор“, и да оперира самостоятелно в среда, в която всякакви жици и кабели биха били опасни. Тя се захранваше от батерии, които издържаха три часа, задвижваше се от витло, което се намиреше в „корема“ ѝ и което можеше да се върти на триста и шейсет градуса във всяка посока, като ѝ позволяваше да се движи нагоре, надолу, настрани и назад.

Тъй като имаше човешка форма, можеше да се навежда и да влиза в места, където не би проникнал обикновен подводен модул. Можеше дори да се свива, да събира ръце и крака и да стане голяма колкото плажна топка, с прожектор и видеокамера на върха.

Чрез виртуалната среда и интерактивните ботуши и ръкавици, конструкторите бяха направили възможно Рапунцел да оперира така, сякаш долу работи истински човек. Очакваше се това да е огромна стъпка напред в областта на спасителните операции, защото нямаше да се налага гмуркачите да слизат в опасни развалини и позволяваше изследване на твърде рискови места или на твърде големи дълбочини.

Изследването на „Шефилд“ беше нещо като представяне на Рапунцел „в обществото“. Но май не минаваше гладко. На една от клавиатурите и във виртуалната кабина замига червена лампичка. Пъпната връв не се беше откачила.

— Да опитаме отново — каза Гамей, като повтори последователността от действия.

Пол пристъпи тихо в помещението.

— Не исках да ви прекъсвам — каза той, — но се опасявам, че Рапунцел трябва да се прибира за вечеря.

— О, нима това е моят прекрасен съпруг? — попита Гамей, като продължаваше да движи невидимите си лостове.

— Самият той. Надига се буря — обясни Пол, североизточният му акцент превърна думата „буря“ в нещо като „бъря“.

— Трябва да укрепим кораба и да се отправим на север, преди да се е развихрила напълно.

Раменете на Гамей увиснаха. Така или иначе нямаше значение, пъпната връв не се беше отделила и те не можеха да изпратят Рапунцел

в кораба с всичките кабели по нея. Натисна други бутони и на екрана се появи надпис — „Автоматично завръщане“, а виртуалната ръка на Гамей посегна и го докосна.

Рапунцел започна да се оттегля от „Шефилд“ и да се издига през дълбините. Индикаторите по ръкавиците и ботушите на Гамей изгаснаха. Тя свали визъора и примигна към Пол. Пристъпи към него и едва запази равновесие.

Пол я прихвана и попита:

— Добре ли си?

— Малко е дезориентиращо — отвърна тя. Примигна още няколко пъти, сякаш се опитваше да се върне в реалността, и се усмихна.

Пол също ѝ се усмихна, като се зачуди какъв невероятния късмет е извадил да има такава красива жена, направо съвършена.

— Как беше?

— Сякаш си долу — отвърна тя. — Само че не съм мокра и не ми е студено, и мога да хапна, докато Рапунцел изминава петнайсетминутното си пътуване от дълбините. — Тя се протегна и го целуна.

— Хм — промърмори единият англичанин.

— Съжалявам! — засмя се Гамей и после продължи: — Бих казала, че Рапунцел е огромен плюс за нас. Ще отстраним повредите, докато бурята отmine, а после ще я потопим и ще пробваме отново.

— Всъщност — започна Пол, — няма да го направим. Поне не преди октомври.

— Да не те изплаши времето, старче? — попита англичанинът. — Когато бях дете, излизахме с моторници в такова време.

Пол не се съмняваше, че казва истината. Знаеше, че той е изкарал двайсет и пет години в Кралския флот, преди да се пенсионира преди десет години. А и беше служил на борда на „Шефилд“ при последното му плаване.

— Предполагам — отвърна Пол, без да противоречи. — Насочваме се на север. Щом отmine бурята, ще дойде хеликоптер за вас и ще ви откарат в Англия. Ще се погрижа да сервират чай на борда.

— Ха, няма да е зле — отвърна брадатият.

Двамата англичани се изправиха.

— Предполагам, че видяхме, каквото трябваше да видим. Ще се радваме да ни поканите, щом се завърнете.

— Разбира се — отвърна Гамей.

Двамата мъже ѝ стиснаха ръката и излязоха, като определено не срещаха толкова трудности по коридора, колкото Пол преди минути.

Гамей ги изпрати с поглед.

— Тръгваме си от тук, защото някаква буря ще вилнее няколко дни? — попита тя с подозрение.

— Беше добро извинение за пред гостите ни — отвърна Пол.

— Какво става? И не ме лъжи, защото тази нощ ще спиш сам.

— Нали знаеш за товарния кораб, който потъна тези дни? Кърт е бил там, когато се е случило, дори е спасил жената на капитана.

— Ама разбира се. Той винаги е в епицентъра на събитията.

Пол се засмя. Кърт Остин наистина винаги беше в епицентъра на събитията. А той самият и Гамей обикновено участваха в онова, което следваше. Този случай не правеше изключение.

— Е, на дъното е отишло нещо повече от това, което знае пресата.

— Например?

— Пиратите са избили екипажа и са потопили кораба нарочно — обясни Пол.

— Странна работа!

— Доста — отвърна той. — Така мислят и Кърт, и Дърк, та дори и застрахователната компания. С тяхно разрешение Дърк ни помоли да закараме там Рапунцел, за да огледат.

Гамей свали ръкавиците и седна да събуе ботушите.

— Звучи доста просто — каза тя. — Защо изгледаш така угрижен?

— Защото Дърк ми каза да внимавам — отвърна Пол. — Смята, че някой е стигнал твърде далеч, за да прикрие онова, което се е случило на този кораб. А който и да е този някой, може да се притесни, ако започнем да ровичкаме долу.

Тя посегна и хвана ръката му.

— Мислиш ли, че можем да вкараме Рапунцел в потънал кораб? — попита Пол.

— Трябва първо да завършим теста — отговори тя, — но мисля, че ще можем да я вкараме вътре.

[1] На английски Robotic Advanced Person-shaped Underwater Zero-connection Explorer. — Б.пр. ↑

12.

„Баракуда“ се носеше през водата на трийсет метра под повърхността и приличаше повече на морски дявол с дебели перки, отколкото на подводница. Бе два пъти по-малка от малък автомобил, а клиновидната ѝ муцуна се стесняваше към върха, с изключение на един лек закръглен издатък най-отпред.

Благодарение на него хидродинамичните качества на подводницата ставаха по-добри и тя се плъзгаше плавно през водата с намалено съпротивление, по-високо ускорение и повишена максимална скорост.

В допълнение покритието от неръждаема стомана беше осеяно с микроскопични V-образни жлебчета, твърде малки, за да се видят от разстояние. Жлебчетата бяха подобни на тези по покритията на корпусите на състезателните яhti, и също бяха добавени за увеличаване на скоростта и намаляване на съпротивлението.

Подводницата бе предназначена за спасителни мисии и затова във всяко крило имаше запечатани отделения, които съдържаха разнообразно оборудване: миниатюрни горелки, клещи и други инструменти. Всъщност „Баракуда“ бе проектирана повече като изтребител стелт, отколкото като подводница. Въпросът бе дали ще може да лети като такъв?

Кърт стоеше пред уредите, а Джо — зад него, наблюдаваше системите. „Баракуда“ се носеше през водата с 34 възела. Джо настояваше да вдигнат скоростта на 45 възела, но това бързо щеше да изтощи батерията. За двете обиколки на осемдесетте километра на състезанието 34 възела бяха най-доброто, което можеха да постигнат.

— Преминаваме към промяна в дълбочината — чу се гласа на Джо.

Участващите в състезанието подводници трябваше не само да изминат определено разстояние, развивайки максимална скорост и да финишират накрая. Необходимо бе и да извършат различни маневри — промяна в дълбочината и в курса, преминаване през участъци с

пилони, подобни на ски писта за слалом, да ускоряват към определена точка и да се връщат обратно, преди да завият, а след това да се насочат към следващия буй.

Състезанието беше на три етапа.

Победителят от всеки етап получаваше награда сто хиляди долара, победителят в цялото състезание — десет милиона.

— Можеш ли да повярваше, че тези момчета предлагат десет милиона на победителя? — рече развълнувано Джо.

— А ти нали осъзнаваш, че парите ще отидат в НАМПД, ако спечелим — отвърна Кърт.

— Не ме депресирай! — намръщи се Джо. — Нека си помечтая малко. Ще си взема ранчо в Мидланд и камион с размерите на малка фадрома.

Кърт се засмя. За миг се замисли какво може да направи с десет милиона долара. Не му трябваше много време, за да осъзнае, че вероятно ще прави точно това, което правеше и сега. Щеше да работи за НАМПД, да обикаля света и понякога да спасява някой и друг океан.

— И кой дава парите?

— Африканска офшорна корпорация — отвърна Джо. — Те са голям играч в сондирането на континенталния шелф.

Кърт кимна. Предполагаемият смисъл на това състезание бе да се разработи подводница, която може да оперира бързо, сигурно и независимо на големи дълбочини. Кърт смяташе, че всичко това е повече реклама, отколкото каквото и да било друго. И въпреки, че нямаше да вземе парите, той обичаше да побеждава.

— За петнайсет секунди сме се спуснали на шейсет метра — каза Джо.

Кърт набра цифрите „6-0“ на клавиатурата и задържа пръста си над бутона „Ентър“. Можеха да променят дълбочината ръчно, но компютърът беше много по-прецизен.

— Три... две... едно... старт!

Кърт натисна „Ентър“ и се задейства малка помпа, която започна да прехвърля гориво от задната в предната горивна камера. От това шумът на двигателя стана по-силен и по-нисък. Нямаше нужда резервоарите на подводницата да се пълнят с вода, за да започне гмуркането. „Баракуда“ продължи да се движи със същата скорост, но

заедно с това започна да се потапя и всъщност ускоряваше, докато се гмуркаше.

Наоколо притъмня. Тъмносиньо замени аквамарина. Някъде горе цареше красив слънчев ден, а тук ги притискаха хиляди тонове морска вода под огромно налягане.

— Как се справяме? — попита Кърт.

— Шест километра и половина до външния маркер — отвърна Джо.

— Ами другите участници?

Състезанието беше за време, подводниците стартираха на десетминутни интервали, за да има дистанция между тях, но Кърт и Джо вече бяха задминали една от стартиралите преди тях. Някъде напред мяркаха и друг съперник. Въпрос на малко време беше да задминат и него.

— Може да ги изблъскаме, ако ни излязат на пътя — предложи Джо.

— Това да не ти е НАСКАР отвърна Кърт. — Предполагам, че ще доведе до отнемане на точки.

Кърт поддържаше „Баракуда“ в точния курс, а Джо започна да пише нещо на клавиатурата зад него.

— Според телеметрията — започна Джо — XR-4 е на осемстотин метра пред нас. Ще видим опашните й светлини след около десет минути.

Това беше добре. Следващата промяна в дълбочината беше след седем минути. Щяха да стигнат до четирийсет и пет метра, да минат над подводна скала и да продължат покрай върха на подводно плато — което някога е било подводно базалтово поле.

— По-лесно и по-забавно е да задминаваш хората, когато могат да видят, че го правиш — отбеляза Кърт.

След седем минути той започна да издига „Баракуда“, минаха над скалата и се установиха на четирийсет и пет метра. След миг радиото изпращя.

— ... имаме елект... еми... батерии... системи... не функц...

Накъсаният, нискочестотен сигнал беше неразбираем. Но в ума на Кърт звънна аларма.

— Чу ли това?

— Но не го разбрах — отвърна Джо.

— Някой май има проблеми.

Кърт притихна. Всички подводници бяха екипирани с нискочестотно радио, което на теория можеше да достигне до плаващите буйове по трасето и сигналът да бъде ретранслиран до рефера и спасителните лодки, разположени по маршрута. Но сигналът беше твърде слаб и Кърт не знаеше кой предава.

— Не казаха ли „електрически проблеми“?

— Така ми се стори — отвърна Джо.

— Отговори!

След миг Джо вече предаваше:

— До подводницата, която докладва за проблеми. Съобщението е неразбираемо. Моля, повторете!

Секундите течаха, а отговор не идваше. Кърт усещаше, че приближава опасност. За да направят подводниците по-бързи, повечето участници разчитаха на нови експериментални технологии. Някои дори използваха литиевойонни батерии, които, макар и рядко, можеха да предизвикат пожар. Други пък имаха експериментални електрически двигатели и дори корпуси от тънки полимери.

— До подводницата, която докладва за проблеми — повтори Джо. — Тук е „Баракуда“. Моля, повторете съобщението! Ние ще го ретранслираме към повърхността.

Кърт видя пред тях верижка от мехурчета, вероятно от ХР-4. Съвсем беше забравил за нея и сега се носеше право към опашката ѝ. Изви „Баракуда“ наляво и тогава забеляза нещо странно — верижката мехурчета се извиваше надолу и надясно. Това нямаше никакъв смисъл, освен ако...

— Предавали са от ХР-4!

— Сигурен ли си?

— Провери джипиеса.

Кърт изчака, докато Джо превключи екраните.

— Точно над тях сме.

— Но не ги виждам никъде — каза Кърт.

Джо се върна при радиото.

— ХР-4, приемате ли? Вие ли докладвахте за проблеми?

Чу се кратък шум от статично електричество, после нищо.

— Ще ги изгубим, ако завием — каза Джо.

Кърт обмисли това. Правилата бяха категорични.

— Забрави за състезанието — каза той и направи десен завой, като намали скоростта и ръчно пое дълбочинния контрол. Пусна прожекторите и затърси следата от мехурчета.

— От какво е изградена XR-4? — попита той.

Джо познаваше съперниците много по-добре от него.

— Стоманена е, като нас — отвърна Джо.

— Може да използвам магнитометъра, за да я открия. Толкова много стомана трябва да се отчете дори от разстояние.

Кърт забеляза следата от мехурчета. Зави, за да я последва — тя се извиваше и спускаше. Зад него Джо включи магнитометъра.

— Нещо не е наред — каза той, докато боравеше с уреда.

— Какво става?

— Виж сам!

Джо натисна един бутон и картината на централния екран на панела пред Кърт се промени. Линиите на азимута и магнитната индукция трябваше да са относително ясни, но те се изкривяваха нагоре и надолу, а индикаторът за посоката се въртеше лудо.

— Какво му става, по дяволите? — измърмори Кърт.

— Не знам.

Радиото изпраща отново, чу се глас:

— ... проблемите продълж... дим в кабината... вероятно пожар в електро... изключиха всички системи... моля...

Гласът спря внезапно и кръвта на Кърт се смрази.

Вгледа се през извитото стъкло от плексиглас на „Баракуда“ и намали още скоростта. После обърна носа, докато не се насочиха право надолу.

Докато се спускаха бавно във водата, Кърт сканираше дъното. На четирийсет и пет метра дълбочина светлината от повърхността още се процеждаше до тях, но цветът на водата вече беше съвсем тъмен, а видимостта бе ограничена до около петнайсет метра.

Прожекторите на „Баракуда“ се справяха доста добре. Морската вода разпръсваше и абсорбираше бързо по-дългите вълни на светлината, затова Джо бе инсталирал специални крушки, които светеха ярко в жълто-зеления спектър. Светлините помагаша да се разсее мрака и когато „Баракуда“ приближи дъното, Кърт забеляза нещо като отвор в пясъчния нанос.

Той зави натам.

— Ето я! — извика Джо.

Отпред се виждаше обърнат на една страна стоманен силует, подобен на класическа подводница. Означението ХР-4 бе изписано с големи черни букви.

Кърт описа кръг около нея, докато не стигна място, от което се виждаше люкът. От опасната част на подводницата бавно се издигаха мехурчета, но кабината изглеждаше невредима.

Той изключи светлините и се опита да мине покрай подводницата без включен двигател, но течението беше силно.

— Сигнализирай им!

Докато Кърт се опитваше да задържи „Баракуда“ на позиция, Джо взе малкия прожектор, насочи го през прозореца към ХР-4 и предаде съобщение с морзов код.

Кърт забеляза някакво движение вътре, после дойде отговор.

— Всички... ел... системи... извън строя — преведе Джо.

Кърт усети, че се носят по течението и включи ускорителя.

— Трябва да имат кислород — каза Кърт, като прехвърляше в ума си правилата за безопасност, определени от организаторите. — Дали могат да вдигнат люка?

Джо предаде съобщението. Отговорът попари тези надежди.

— Люкът... електр... блокиран.

— Кой, за бога, прави електрически люк? — промърмори Кърт.

После погледна към Джо.

— Нашият се освобождава ръчно — увери го той.

— Просто проверявам.

Джо се усмихна.

— Можем ли да ги издърпаме?

— Изглежда ще се наложи — отговори Кърт. — Използвай куката.

Зад него Джо активира лостовете на захващащата система и един панел на дясното крило се отвори. Показа се сгънат метален апарат, който се разгъна в дълга метална ръка с щипци в края.

Щом щипката се протегна, Кърт осъзна, че течението отново ги отнася от ХР-4.

— Приближи се — каза Джо.

Кърт включи отново ускорителите и „Баракуда“ се насочи към задната част на подводницата, към място, където от корпуса се

издаваше ръчка. На повърхността корабът — майка на XR-4 щеше да захване тази дръжка, за да изтегли подводницата от водата. Сега Кърт и Джо щяха да се опитат да направят същото.

— Може би ще ни дадат точки за спасяване — отбеляза Джо с лека надежда в гласа.

— Просто закачи подводницата! — отсече Кърт.

Щипците посегнаха и пропуснаха. Кърт отново нагласи позицията на подводницата и Джо опита пак, но не успя.

— Нещо не е наред — каза той.

— Да, с мерника ти — отбеляза Кърт.

— Или с твоите маневри.

Кърт не искаше да чува това, но беше истина. Щом нагласеше „Баракуда“ спрямо течението, тя като че ли отново се отнасяше. Той погледна навън, към наноса по дъното, за да разбере по-добре посоката на течението.

— Кърт...? — обади се Джо.

Кърт не му обърна внимание. Нещо определено не беше наред. Може би очите му играеха номера, но „Баракуда“ сякаш се носеше в посока, обратна на течението. И колкото и да е странно, XR-4 също се движеше, макар и по-бавно — сякаш нещо я влачеше по дъното.

— Кърт! — повтори Джо.

— Какво?

— Виж зад нас.

Кърт обърна подводницата с няколко градуса и извъртя глава. Пясъчното дъно отстъпваше място на мрак. Носеха се към някаква пропаст. На картите тя изглеждаше като дълбока кръгла падина с възвишение в центъра: калдера на вулкан, който е бил активен преди хиляди години.

Мисълта, че повредената подводница се носи към ръба на този кратер с двама мъже в кабината, накара Кърт да забрави за странните движения на двете подводници. Единственото, което искаше бе да захванат някак XR-4 и да я измъкнат отук.

Придвижи „Баракуда“ напред, докато носът ѝ почти опря в носа на другата подводница. Джо успя да приближи щипците до малката дръжка, но не можеше да я захване. Тинята около тях започна да се вдига, защото Кърт включи ускорителите.

Бяха стигнали до място, където дъното се скосяваше.

Кърт не разбираше какво се случва, но и двете подводници бяха повлечени към пропастта. Той включи главния двигател, блокира XR-4, и натисна докрай лоста за газта в опит да противостои.

XR-4 започна да се поклаща и се извъртя от носа на „Баракуда“. Нещо я изтегляше. Пропастта зееше зад тях.

— Сега или никога, Джо!

Джо изсумтя, докато работеше с лостовете. Ръката се протегна и щипците най-сетне се сключиха.

— Хванах я! — обяви Джо.

XR-4 бе достигнала ръба и вече се преобръщаше. Кърт нямаше избор, освен да остави „Баракуда“ да падне за момент. Ако започнеше да ускорява веднага, ръката щеше да се изкриви и да се счупи от този товар.

Плъзнаха се от ръба, носейки се назад — в мрака. Кърт извърна носа на „Баракуда“ от XR-4. Щипката се завъртя, докато не се изпъна и двете подводници започнаха да пропадат една до друга. Кърт започна бавно да подава газ на главния ускорител.

Съвсем бавно „Баракуда“ издърпа XR-4 от края на пропастта, но и двата съда все още не можеха да се измъкнат от хватката на вулкана.

Той сякаш ги притегляше към себе си.

„Баракуда“ започна да ускорява, а подобната на торпедо XR-4 се повлече зад нея. Докато Кърт я теглеше и не извъртеше ръката така, че да се счупи, тя вероятно щеше да издържи.

— Все още се снишаваме, вместо да се издигаме — каза Джо. Кърт беше наясно с това, но не можеше да го обясни.

— Може при тях да е проникнала вода — предположи той. Ускорителят работеше почти на пълна мощност. Пропадането се забави и „Баракуда“ започна да набира скоростта, нужна им за изкачването.

Пред тях се показа силует — висока трийсетина метра скална колона, която се издигаше от центъра на вулкана като комин. Според Кърт това вероятно беше изстинала вулканична „запушалка“, когато точно този отдушник на земната жега беше заспал. Проблемът бе обаче, че колоната се намираше на пътя им.

— Да отделя ли резервоарите? — попита Джо.

— Не, ще ги изгубим — отвърна Кърт. Той мина на пълна мощност и бавно вдигна носа. Приближаваха скалната кула ужасно

бързо.

— Хайде! — прошепна Кърт.

Имаше чувството, че скалата ги привлича като черна дупка. А и с допълнителната тежест, която теглеха, те като че ли не бяха способни да се издигат с по-висока от минималната скорост.

— Издигай се, по дяволите! — изръмжа Кърт.

Насочваха се право към колоната, като самолет, устремен към планина. Цялата светлина от повърхността беше прерязана от сянката на скалата. Подводниците се издигаха, но не беше достатъчно бързо. Всеки момент щяха да се ударят в нея.

— Хайде! — прошепна Кърт.

— Кърт? — повика го Джо, като стискаше лоста за баласта.

— Хайде, проклет...

Внезапно отново видяха светлината и в последната секунда се озоваха над колоната. Кърт изравни подводницата и увеличи скоростта.

— Май ожулихме боята — промърмори той. Зад него Джо въздъхна с облекчение.

— Виж магнитометъра!

Кърт не го чуваше.

— Сочи към кърмата, точно към върха на колоната. Там има някакво силно магнитно поле.

В друг момент Кърт би сметнал това за интересно, но пред него, осветена от ярките жълто-зелени светлини, се разкри невероятна гледка. От океанското дъно се издигаше като самотно дърво без клони мачтата на огромен кораб. Отвъд него лежеше по-малък риболовен съд, а точно вляво имаше нещо, което явно е било корпус на малък товарен кораб.

— Джо, виждаш ли това? — попита Кърт.

Джо се обърна да погледне, а Кърт преведе „Баракуда“ точно над трите съда. Тогава двамата видяха още товарни кораби, подобни на старите „Либърти“, с ръждясали корпуси, покрити с тънък слой водорасли и налепи. Навсякъде около тях бе осеяно с правоъгълни контейнери, сякаш се бяха изсипали безредно от някой кораб.

Кърт видя крилото на малък самолет и четири-пет по-неопределими обекта, които също бяха някакви машини.

— Какво е това място? — зачуди се Кърт.

— Прилича на гробище за кораби — отвърна Джо.

— Какво правят тук?

Джо поклати глава.

— Нямам представа.

Минаха над останките и лека-полека стигнаха до чисто океанско дъно — покрито само от наноси и утайка, с малко растителност и тук-там по някой корал.

Кърт искаше да се върне, но знаеше, че има много по-важна среща на повърхността, затова обърна носа на „Баракуда“ нагоре. Дъното постепенно започна да се отдалечава.

Тогава, почти на границата на обсега на прожекторите, той забеляза нещо: фюзелаж на огромен самолет, наполовина заровен в дъното. Дългата тясна кабина се извиваше елегантно към странна на вид тройна опашка.

Кърт познаваше този самолет. Като дете заедно с баща си беше правил негов модел, но после с един свой приятел взриви модела с фойерверки, които бяха намерили случайно в един запустял двор.

Самолетът с елегантната форма и тройната опашка беше уникален. Това бе красивият „Локхийд Констелейшън“!

13.

Ню Йорк, 19 юни

Нюйоркският офис на „Шокара Шипинг Къмпани“ заемаше няколко етажа в модерна сграда от метал и стъкло в центъра на Манхатън. „Шокара“ беше международен оператор на сто и седемнайсет търговски съда и следеше корабите си от контролна зала на четирийсет и шестия етаж, гощаваше потенциалните си клиенти на четирийсет и седмия и водеше счетоводството си на четирийсет и осмия. Четирийсет и деветият етаж беше запазен за VIP посетители и корпоративни директори, и обикновено беше празен, ако не се броят чистачите, които поддържаха в изряден ред обзаведеното според фън шуи пространство.

Тази седмица обаче беше различно. Президентът и генерален директор на „Шокара“, Харуто Такагава, беше тук и затова нивото на сигурност беше повишено многократно, както и суматохата.

Такагава бе планирал да прекара един месец в Ню Йорк, да се наслади на „Бродуей“ и на нощния живот, както и на прекрасните музеи в града. Планираше също така да се срещне с брокери и членове на Комисията за ценни книжа. Надяваше се в края на месеца акциите му да бъдат изтъргувани на Нюйоркската фондова борса — за увеличаване на капитала и за създаване на нов филиал — „Шокара Ню Йорк“, който щеше да поеме курсовете от САЩ до Европа и обратно.

Макар тези задачи да не бяха излезли от дневния му ред, Такагава прекара по-голямата част от изминалата седмица, за да реши проблемите, възникнали след пиратското нападение над един от неговите кораби — „Кинджара Мару“.

Ситуацията беше твърде деликатна. Първо, защото дойде в най-неподходящия момент — точно преди планираните корпоративни маневри, и второ — защото корабът бе вписан като извършващ рейс от Сингапур за Австралия, а не от Африка към Хонконг. Този факт даваше право на застрахователите да обявят полицата за невалидна, тъй като корабите, които минаваха покрай африканското крайбрежие бяха

нападани много по-често, отколкото тези, които плаваха от Азия за Пърт или Сидни.

И макар че тези два тръна тормозеха Такагава, всъщност не бяха важни в дългосрочен план. Щеше да се разбере със застрахователите да предоговорят цената, а след няколко дни никой в Ню Йорк нямаше да си спомня за потъналия кораб. Такива неща се случваха постоянно.

Това, което имаше значение и което сериозно го притесняваше, бяха претенциите на купувача от Китай, който искаше да бъде обезщетен за изгубения товар. А това бе деликатна работа по много причини, най-вече заради естеството на товара.

Като японски конгломерат, „Шокара“ оперираше според японските закони, но след като се опитваше да открие американски филиал, от Такагава се очакваше да се съобразява и с американските правила. Тези правила обаче забраняваха трансфера на определени технологии в други страни, а някои от материалите на борда на „Кинджара Мару“ попадаха във въпросната категория.

Точно в този момент той не можеше да си позволи подобна информация да изтече. Ако това станеше, или пък ако някои хора се досетеха за истината, престоят на Такагава в Ню Йорк можеше да се превърне в една доста скъпо платена ваканция.

Точно когато изглеждаше, че нещата ще се наредят, интеркомът изжужа.

— Господин Такагава — обади се секретарката, — има двама мъже в лобито на партера, които искат да се срещнат с вас.

Такагава не попита дали имат уредена среща, ако беше така, щяха да ги пуснат горе.

— Кой са те?

— Според документите им са от американска организация, наречена Национална агенция за мореплаване и подводна дейност — каза тя. — Искат да говорят с вас за „Кинджара Мару“.

НАМПД — Такагава познаваше добре тази агенция, и то не само защото по някаква случайност нейни агенти бяха станали свидетели на пиратското нападение над един от корабите му и се бяха опитали да се намесят. Той знаеше всичко за НАМПД заради един инцидент преди повече от десетина години.

За разлика от останалите в света на японското мореплаване, той много харесваше хората от НАМПД. Затова му беше и трудно да

отговори:

— Кажи им, че не мога да говоря по въпроса.

За миг настъпи тишина, а Такагава се пресегна, включи монитора и натисна бутон, който му позволяваше да вижда рецепцията.

Двама млади мъже с костюми стояха пред нея и изглеждаха доста нетърпеливи. Приличаха повече на адвокати от Бръшляновата лига или на счетоводители, отколкото на дръзките мъже, с които навремето си бе имал работа. Имаше само една причина да говорят с него за „Кинджара Мару“. Но тогава защо изпращаха адвокати?

Пак се чу гласът на секретарката:

— Казват, че ще чакат цял ден, ако се налага, но трябва да говорят с вас.

— Да чакат цяла вечност, щом желаят — отвърна той, — но няма да говоря с тях. Кажи на охраната да ги изпрати.

Той изключи видеомонитора и се върна към работата си. НАМПД можеше да му създаде проблем. Такагава знаеше, че те могат да се превърнат в проблем за всекиго, ако пожелаят.

14.

Източен Атлантически океан, 20 юни

Двайсет и четири часа след откриването на морското гробище Кърт Остин стоеше до перилата на „Арго“. Корабът бе закотвен близо до подводния кратер, който едва не погълна XR-4, а заедно с него Джо и „Баракуда“.

Докато Кърт се взираше във вълните, следобедното слънце вече се спускаше към хоризонта.

Сиянието му имаше топъл бронзов оттенък, сенките се издължаваха, а въздухът ставаше по-влажнен. Под тази приятна светлина морето изглеждаше като разтопено стъкло, сякаш топлото слънце го беше приспало като тигър в африканска савана.

Кърт мислеше за странния обрат на събитията. След като докладваха за откритието си, той и Джо получиха публично благодарност от португалските власти, но после бяха смърени и им бе наредено да не пипат нищо и да не взимат нищо от мястото, дори да не се връщат там, сякаш бяха някакви вандали или крадци.

Валяха всякакви заповеди. Официално, португалците настояваха, че тези предохранителни мерки са от съображения за сигурност. Флукуиращите магнитни свойства около скалната формация направиха подводната навигация трудна.

Понякога, когато магнитното поле се покачваше, подводниците със стоманени корпуси, включително и „Баракуда“, бяха буквално повличани към скалата, сякаш дърпани с кабел. Колкото по-близо бяха до скалата, толкова по-трудна ставаше борбата с това привличане.

При една от обиколките Кърт се озова в положение, при което течението и магнитното привличане действаха в една посока. Господ да ми е на помощ, ако се ударя в скалата, помисли си той.

Скоро след опита на Кърт втора подводница докладва за електрически проблеми. Дни след инцидента пилотът и навигаторът на XR-4 продължаваха да се оплакват от главоболие и странни проблеми

със зрението. И всичко това в добавка към загадката на мястото и конспиративните теории, които се множаха ден след ден.

Според португалското правителство нямаше причина да се слага край на тези истории. Те можеха дори да увеличат приходите от туризъм, нещо, от което всеки малък остров имаше нужда.

И по някакъв начин този приход вече бе започнал. Сутринта след откритието на пристанището беше закотвен само „Арго“. Днес още три малки кораба се бяха присъединили към него и ако можеше да се вярва на слуховете, на следващия ден щяха да дойдат още десет, всички пълни с туристи, които искаха да видят печално прочулото се „Подводно гробище“.

Вече се предлагаша обиколки на мястото и се пускаха прессъобщения, а в „Ю-тюб“ имаше видео, видяно вече около милион пъти.

Според Кърт след няколко дни щеше да му се налага да се гмурка с шнорхел заедно с хиляди други туристи в ярки костюми и стиропорени пръчки за плаване, които си въобразяват, че изживяват истинско водно приключение.

Докато подобни мисли се въртяха из главата му, чу зад гърба си да приближават стъпки. Обърна се и видя Джо Дзавала, който носеше две ледени бутилки бира.

— „Бохемия“ — усмихна се Джо и му подаде едната. — Най-добрата бира в Мексико.

Кърт взе бутилката и я надигна. Ледената бира му дойде добре в горещия влажен ден.

— Откъде ги намери? — попита Кърт.

— От личните запаси на капитана — похвали се Джо. — Предполагам, че са за празненството по случай победата.

— И капитанът те остави да ги вземеш? — не повярва Кърт.

Джо кимна.

— Това е лош знак — поклати глава Кърт. — Дали ще ни разстрелят на разсъмване?

— Не — каза Джо. — Но сега официално ще трябва да ни изритат от състезанието.

Кърт се засмя. Правилата си бяха правила, но да спреш, за да спасиш съперник, като че ли беше добра причина да се направи изключение.

— Е, как е да изгубиш десет милиона долара? — попита Джо.

Кърт се замисли. Шансовете им да победят бяха повече от големи. Той отпи още една глътка от бутилката и се облегна на перилата.

— Внезапно се чувствам особено щастлив, че НАМПД щяха да приберат парите.

Джо се засмя.

Изведнъж се чу звук от приближаващ хеликоптер. Сив МК 95 „Супер Линкс“ идваше от изток, като държеше курс право към „Арго“. Когато се приближи, ясно се видя червено-зелената маркировка на португалските военноморски сили.

Хеликоптерът забави и се снижи към площадката за кацане. В този момент един мъж от екипажа се появи от люка близо до мястото, където стояха Кърт и Джо.

— Капитанът иска да се явите в стаята за инструктаж — каза мъжът.

Синхронът изглеждаше подозрителен.

— А каза ли защо? — попита Кърт.

Мъжът се поколеба, като че ли му беше неудобно.

— Има нещо общо с нашите посетители, сър.

Човекът от екипажа задържа вратата отворена, явно не искаше или не можеше да каже нищо повече.

Джо погледна към Кърт.

— Е, браво на теб!

— Защо си мислиш, че вината е моя?

— Защото винаги е твоя — отвърна Джо.

Мъжът от екипажа пристъпи нервно от крак на крак, после промърмори притеснено:

— Капитанът каза да не закъсняваме.

Кърт кимна и пристъпи напред.

— Казах ти, че студената бира е лош знак — подметна той през рамо, докато влизаше.

Джо го последва.

— Поне сме на нашия кораб — каза той. — Не могат да ни накарат да минем по гредата на собствения ни кораб... нали?

Вратата се хлопна зад тях и Кърт предположи, че скоро ще разберат.

След минути Кърт, Джо и капитан Хейнс седяха на столовете около малката конферентна маса. Като всичко останало на кораб с размерите на „Арго“, и стаята за инструктаж беше компактна и делова. Но със седем мъже, натъпкани вътре, включително двама висши представители на Португалския флот и губернатора на Азорските острови, обстановката ставаше малко клаустрофобична.

Капитан Хейнс се обърна към събралите се.

— Господа, това е контраадмирал Александър Сиена от Португалския флот. Той ще ръководи това разследване.

Последваха ръкостискания и размяна на любезности, а после адмирал Сиена взе думата.

— Моето правителство вярва, че сте открили нещо с огромна научна стойност — започна адмиралът. — Заради това Португалия ви благодари.

Трета промяна на посоката, помисли си Кърт. И вероятно пак за нищо.

— Без проби не можем да знаем какво сме открили — каза Кърт. — Вероятно е просто голям къс магнетизирана желязна сплав. Ще призная, че е доста особена скала, но това е стар вулкан. Може да е необичайно, но...

— Уверявам ви, сеньор Остин, че е повече от необичайно — каза адмиралът. — Вероятно сте видели самолета, който минава оттук по няколко пъти на ден?

Кърт си спомни наблюдателния самолет — португалски „Орион“ Р-3. Беше предположил, че държат под око „Арго“ и другите кораби, сякаш военните от Форте ди Сау Браш, които идваха на борда, не бяха достатъчни.

Адмиралът продължи:

— Използваме сложна апаратура да проучим магнетизма. Това, което научихме до тук, ще ви изуми. Магнитната сила в тази област не е постоянна. В един момент е достатъчна, за да помести няколкостотин тона; след час е не по-силна от фоновото ниво на земния магнетизъм. И пак след няколко часа полето е по-мощно от всякога.

Кърт беше изненадан, но това обясняваше защо маневрите около вулканичната скала бяха толкова рисковани. Магнетизмът на железните сплави не се променяше в такива големи граници. Някои

магнити можеха да се демагнитизират, но определено не и по начина, по който го описваше адмиралът.

— Какво предлагате? — попита Кърт.

— Ще трябва да проучим свойствата, за да сме сигурни — каза адмиралът. — Но моите учени казват, че вероятно сте открили естествен феномен. — Той замълча, сякаш търсеше точната дума. — Проводим материал. А при специфични геоложки условия, вероятно свързани с движенията на подземната магма или дори с флукуациите на земното магнитно поле, тази кула от камък и метал става изключително заредена. Затова упражнява невероятна магнитна сила върху околните обекти.

— Невероятна! — засмя се Джо. — Това ми харесва. Доста ни дръпна по време на една от тези невероятни флукуации.

— Да — каза генералът. — Изглежда е точно така. Експертите, с които говорихме, мислят, че магнитната структура може да е оказала влияние върху корабите и другите машини, които сте видели до кратера.

Очите на Кърт се разшириха. Имаше чувството, че стремглаво навлизат в територията за НЛО и Амелия Ерхарт.

— Шегувате ли се? — попита той. — Та ние успяхме да извлечем оттам ХР-4. Видях товарни кораби долу и поне два самолета. А вие ми казвате, че според вас това нещо ги е привлякло долу като някаква сирена от гръцката митология?

Адмиралът изглеждаше шокиран от дързостта на Кърт. Капитан Хейнс също.

Джо се наведе напред.

— Спомни си за ходенето по гредата — прошепна той. — И за плуване с акули.

Кърт си пое дъх.

— Моите извинения, адмирале. Скалната колона е феномен от огромен научен интерес, но както се развиват нещата, мястото започва да се превръща в нещо като увеселителен парк. Трябва да го изследваме. Поне някой трябва да го изследва, ако не ние. Но става много по-трудно да правим проучване, когато претенциите са така астрономични.

— Да — отвърна адмиралът, изглеждаше разочарован. — Вероятно сте прав, но уверявам ви, електромагнитните сили, които

измерихме досега, всъщност са астрономични.

Кърт имаше чувството, че адмиралът го чака да каже нещо, може би дори да чуе хаплива забележка, и той не се сдържа:

— Какво намеквате?

— Знаете ли какво е свръхпроводник?

— Горедолу — отвърна Кърт, не беше съвсем сигурен, че знае и толкова. — Това са материали, които провеждат електричество без съпротивление. Чувал съм, че се използват във влаковете на магнитни възглавници.

Капитан Хейнс взе думата и Кърт някак усети, че двамата мъже вече са дискутирали темата, вероятно не насаме.

— Свръхпроводниците правят не само това — започна Хейнс. — Благодарение на свойствата си те са идеални за всякакво приложение в електрониката. От компютърните технологии до задвижването на влак на въздушна възглавница или на електрически автомобилни двигатели, които са еквивалентни на разход от петстотин мили на галон. Според едно проучване заменянето на американската електрическа мрежа със свръхпроводникови жици може да намали разхода, необходим да се освети една страна, с четирийсет процента. Можете незабавно да изключите петстотин електроцентрали на въглища.

— Не знаех, че сте такъв специалист, капитане.

— Преди три часа не бях — отвърна той. — Говорих с адмирала и момчетата от НАМПД цял ден.

— Разбирам — каза Кърт. — Значи тези свръхпроводници могат да помогнат да намалим глобалното затопляне. Особено, ако се използват в целия свят. Къде е пречката?

— Повечето свръхпроводници работят само при невероятно ниски температури — обясни капитанът. — Обикновено трябва да се охлажда с течен азот или нещо подобно, за да се създаде ефектът на свръхпроводимост.

— Предполагам, че това е проблем за електрическата мрежа — каза Кърт.

— Проблем е за всяко стандартно приложение — обясни капитан Хейнс.

— За какво говорим тогава?

Адмирал Сиена взе думата:

— Сеньор Остин, това, което вие и вашият приятел сте открили, е свръхпроводима сплав, която работи при почти стайна температура.

Вече всичко започваше да се подрежда. Защо да няма никакви проби? Защо да няма никакъв близък оглед? Защо на борда на „Арго“ имаше португалски моряци? Защо над мястото постоянно патрулираше лодка? Всички тези въпроси вече имаха отговор.

— Ако долу има нещо такова — обясни капитан Хейнс, — то може да струва стотици милиарди, щом се анализира, синтезира и пусне в производство.

Звучеше логично според Кърт, но дори свръхпроводник имаше нужда от захранване.

— А откъде идва токът? — попита той.

— Това е бивш вулканичен архипелаг — напомни на всички адмирал Сиена. — Под кратера има трилион метрични тона магма — някои от които могат да бъдат сравнени с течен метал — и такова движение може да създаде магнитно поле. Нашите експерти ни уверяват, че е възможно подобни сили да са много големи.

— И вие смятате, че магнетизмът е причина тези кораби и самолети да са на дъното на океана? — попита Кърт.

— Не знаем — отвърна адмиралът. — Тези води имат репутация на местен Бермудски триъгълник. Не знаем какво се случва тук, но засега теорията ни е, че корабите, контейнерите и самолетите, които сте видели, са паднали във водата северозападно от кратера. Там има силно течение, което минава като фуния по протежението на диагонален маршрут, между две ниски подводни планински вериги. Със стесняването на фунията силата на течението се увеличава, докато не спадне над ръба на кратера.

Всичко, което бяха видели на дъното — потънали кораби, самолети, контейнери и други останки — лежеше от северозападната страна на скалната кула.

— Значи смятате, че силата на течението, добавена към силата на магнетизма, е достатъчно мощна да привлече тези останки?

Адмиралът кимна, а Кърт реши, че може и да има смисъл в думите му.

— Какво искате от нас?

— Ние сме в доста трудна ситуация — започна адмирал Сиена. — Тези води са спорна територия между моята страна и Испания

повече от петстотин години още от времето на Колумб. Тъй като вулканът е на повече от двайсет километра от най-близката суша на Азорите, той попада в спорната зона. Риболовът и други дейности се регулирани от странна смесица от съглашения. Има дори такова, което се отнася до откриването на петрол.

На Кърт не му хареса накъде отиват нещата.

— Но няма как да прикрием подводни разкопки или откриването на нови сплави — добави адмиралът.

— Значи вече сте обсъждали това — прекъсна го Кърт.

— Да... обсъждахме го — призна адмиралът. — Но ние сме склонни да изпратим на мястото един от най-добрите си бойни кораби: „Корте Реал“, фрегата клас „Вашко да Гама“. Испанците също искат да изпратят кораб. Може би не така хубав или впечатляващ, но все пак да имат присъствие. Нали разбирате накъде отиват нещата?

— Добре, всичко е ясно — каза Кърт. — Уведомете ме, когато уточните детайлите. Сигурен съм, че ще можете да ме откриете в старческия дом тогава.

Адмиралът изглеждаше ядосан.

— Акулите! — напомни Джо на Кърт под сурдинка.

— Да — каза адмиралът, — вероятно ще се стигне до някакъв спор. Освен ако...

Кърт си пое дълбоко дъх.

— Освен ако?

— Освен ако световно призната неутрална организация не реши да надзирава мястото и да координира предварителните действия, докато ние обсъждаме подробностите.

Кърт погледна към капитан Хейнс, който кимна:

— Вече получих такава заповед от директора. Той е съгласен.

— Има много участници, които искат да видят мястото — продължи адмиралът. — Вече имам цяла купчина писма от учени, които искат да дойдат и да го проучат. Но трябва да се установят правила и да се следват. Ако искате да ни помогнете, направете го.

Кърт се обърна към Хейнс.

— Капитане, това зависи от вас и Дърк, не от нас. Ние правим, каквото ни кажат.

— Вие сте откривателите — уточни адмирал Сиена. — И сте добре известни и с другите си открития, включително „Навигаторът“,

участието ви в откриването на истината за синята медуза и спирането на болестта, която е заплашвала света миналата година. За вас е добре да сте тук, а и всички страни ще го оценят.

— Искате да бъдем администратори? — Кърт не успя да скрие неодобрението си.

— Аз и другите офицери ще се заемем с документите и логистиката — намеси се капитан Хейнс. — Ти и Джо ще сте на позиция и ще се грижите всичко да върви както трябва.

— Искате да бъдем надзиратели? — попита Кърт.

Капитанът се усмихна.

Кърт погледна към картата на стената. На осемстотин километра източно от тук, двамата Траут бяха готови да се гмурнат към „Кинджара Мару“. Потъването му продължаваше да ангажира мислите му всяка свободна минута, и сега, когато бяха напуснали състезанието предсрочно, той се надяваше да се върнат и да вземат участие в това разследване. Изглежда обаче събитията нямаше да го позволят.

Бяха закотвени тук, знаеше го. И щом нещата стояха така, беше по-добре да водят шоуто и да не се опитват да насилва нещата.

Кърт се обърна към Джо.

— Господин Дзавала?

— Знаеш, че винаги ти пазя гърба — каза Джо.

Щом Джо беше готов да участва, а капитан Хейнс щеше да ръководи нещата, Кърт знаеше, че няма да е сам.

— Е, добре — каза той накрая. — Участвам!

15.

Москва, Русия, 21 юни

Катерина Луская изкачи стълбите към Министерството на науката на връщане от обяд в един от прекрасните московски паркове. Беше слънчев юнски ден, двайсет и осем градуса на сянка, не беше много влажно и градът бе изключително красив.

Беше трудно да се повярва, че след три месеца ще падне първият сняг, а шест месеца след това ще е двайсет градуса под нулата и ще е доста неприятно и дори опасно да се излиза навън.

„Наслаждавай се на това, което имаш“, каза си тя.

Със стегнато и атлетично тяло, Катерина имаше топла усмивка, но относително семпъл външен вид. Късата ѝ махагонова коса беше подстригана така, че се спускаше по линията на брадичката. Понякога бретонът ѝ падаше върху лицето и скриваше очите ѝ. Тя не беше жена, която би привлякла погледите, когато влезе в стаята, но след като се озовеше там, можеше да стане център на вниманието благодарение на енергията, смеха и духа си — естествени и непритворни.

На трийсет и една, Катерина тъкмо беше завършила доктората си по енергийни системи и сега беше пълноправен член на Научния съвет. Екипът ѝ имаше задачата да намери решение какво да прави Русия при недостиг на петрол и природен газ. Настоящите оценки предвиждаха това да се случи след петдесет до сто години, затова всеки член на екипа знаеше, че тяхната работа не е особено спешна.

Донякъде това беше добре. Никой не ги безпокоеше и не се намесваше. Те бяха една от малкото групи в Научния съвет, на която бе позволено да провежда истинско разследване единствено с научна цел.

Катерина се радваше на това. Тя не създаваше оръжия. Не замърсяваше небето, водите или пък почвите. Не работеше за корпорация, която щеше да използва резултатите от изследванията им, за да спечели милиарди.

Това положение според нея беше добра комбинация от свобода и чистота. И все пак, ако трябваше да бъде честна, често се чувстваше

неспокойна. Толкова неспокойна, че в такъв прекрасен ден не изгаряше от желание да се върне на работа.

Безпокойството ѝ се засили в мига, в който влезе в кабинета си.

Чакаха я двама мъже в тъмни костюми. Единият бе облегат на стената. Имаше широко лице, плосък нос и набола брада. Стоеше като статуя, със стиснати пред тялото длани. Другият — плешив и набит, седеше на бюрото ѝ.

— Седни! — нареди ѝ плешивият.

— Кой сте вие? — попита Катерина. — Какво правите в моя...

— От правителството сме — отвърна сухо плешивият.

А това никога не беше добра новина.

Катерина неохотно седна срещу него, като установи, че е доста странно да седи от тази страна на собственото си бюро.

— Вие сте Катерина Луская — започна плешивият и посочи към плосконосия до стената. — А това е майор Сергей Комаров.

Катерина чакаше, но плешивият не каза името си. Някакъв необясним страх се надигна у нея. Дори и в днешна Русия посещение от правителството можеше да свърши зле.

Макар че не се сещаше за нито една причина, поради която биха могли да се интересуват от нея. Не беше престъпник. Вършеше си работата и си плащаше данъците. Преди години дори бе развявала руското знаме като фигуристка в Зимните олимпийски игри. И макар че не спечели, се представи блестящо, класира се четвърта, макар и с частично разкъсано сухожилие на коляното.

— Какво искате? — попита тя. — Не съм направила нищо нередно?

— Брат ви е бил парашутист — каза плешивият, без да отговори на въпроса ѝ.

— Да — отвърна тя. — Почина преди две години.

— За нещастие — вметна плешивият. — Беше добър войник. Служеше вярно на страната си.

Тя забеляза, че той наистина говори с уважение.

Мъжът се наведе напред, събра пръстите на ръцете си и впи поглед в очите ѝ.

— Знаем, че и вие сте вярна на родината и искаме да направите нещо за страната си — каза тихо, но твърдо той.

Първата част на изречението малко успокои страховете ѝ, но втората ги върна отново.

— Аз съм учен и не съм старша тук. Какво бих могла да направя, освен да си върша работата?

— Нещо, за което вашият произход, спортната ви подготовка и малко слава могат да допринесат.

Плешивият плъзна една папка по бюрото, но Катерина не посегна да я отвори.

— Вие сте леководолаз — каза плешивият. — Гмурките се всяко лято в Черно море.

Това беше вярно. Беше ѝ хоби.

— Да — потвърди тя.

— Значи ще се справите — заключи той и кимна към папката, — отворете я.

Катерина погледна вътре. Имаше снимки на група острови, няколко кораба и вестникарски статии. Осъзна, че гледа информация за странното откритие на Азорските острови. Вече бяха разговаряли за него в екипа ѝ.

— Искаме да идете там — каза плешивият.

Тя си представи плажовете, слънцето, простите удоволствия на една островна ваканция. Внезапно идеята да работи за правителството не ѝ се стори толкова лоша.

— Искате да изследвам това откритие?

— Да — каза той. — Е, поне трябва да изглежда, че правите това.

Катерина отново застана нащрек.

— А какво ще правя всъщност?

— Вижте последната страница.

Катерина прелисти страниците. На последната страница имаше няколко черно-бели фотографии. Едната беше на възрастен мъж. Самата снимка изглеждаше доста стара, като снимката, която имаше от баба си — леко избледняла, покритието беше лошо и грапаво. На втората снимка имаше два стоманени сандъка. На третата имаше задвижван от пропелер самолет. Тя забеляза отличителната тройна опашка.

— Този мъж е Владимир Тарасов — каза плешивият. — Бил е войник в Червената армия. Бил се е и в Отечествена война, но е предал родината си през 1951 г.

— Какво е направил? — попита тя.

Мъжът на снимката приличаше на беден селянин, който е прекарал твърде много години на полето. На вид беше съвсем безобиден.

— Опитал се е да дезертира, като е взел нещо, което принадлежи на народа. Нещо, което сега по право принадлежи на Русия.

— Какво е то? — попита тя, но по студените им погледи разбра, че май беше по-добре да не пита.

Плешивият сви устни, но за нейна изненада каза:

— Разбира се, знаете историята на Анастасия Николаевна.

— Анастасия ли? Дъщерята на цар Николай.

— Да — отвърна плешивият. — Когато Николай II бил убит заради престъпленията му срещу народа, цялото семейство споделило съдбата му — съпругата му, сина му Алексей и дъщерите му: Олга, Татьяна, Мария и Анастасия. Още четирима души загинали с тях.

Катерина имаше чувството, че сънува.

— Вече цял век има хора, които обаче продължават да твърдят, че Анастасия е оцеляла — продължи той.

Катерина знаеше това. Спомни си, че преди години една жена твърдеше, че е Анастасия.

— Да — каза нехайно плешивият. — Някои германки страдат от делюзии или от чиста лудост, но не е само тя, има десетки такива претендентки. Вероятно заради онова, което се е случило по време на екзекуцията.

Думите на плешивия повдигаха въпрос, който Катерина не зададе: Какво се е случило?

Плешивият продължи да обяснява:

— По онова време онези, които изпълнявали заповедта за екзекуция, се страхували, че поддръжниците на Романови ще ги открият. Затова разпространили историята, че царското семейство е преместено на по-сигурно място, за да е далеч от събиращите се тълпи. Били издадени заповеди мъртвите да се погребат на отделни места, за да не може никой да заподозре какво се е случило. Телата на Анастасия и брат ѝ Алексей били отнесени. Техните останки бяха открити наскоро и са идентифицирани по ДНК проби.

— Но какво общо има това с един американски самолет на сред океана?

— По време на екзекуциите Романови все още хранели илюзията, че ще могат да откупят свободата си. Вкарали ги в една стая, подредили ги до стената и ги застреляли от упор. Невероятно, но някои от тях оцелели след първата стрелба, дори след втората.

Катерина знаеше и тази част от историята.

— В дрехите им са били пришити бижута, заедно с малки парченца претопено злато — каза тя.

Майор Комаров се наведе напред и добави:

— Много скъпа бронезилетка.

— Да — потвърди плешивият. — Накрая били убити с изстрели в главата и с байонети, но естествено стражите били в шок. Никой не знаел откъде е дошло това съкровище, тъй като смятали, че царското богатство е конфискувано. Търсенето започнало, един слуга, който останал жив, завел войниците до сандъци, пълни със скъпоценности и монети. Но преди да попаднат в ръцете на болшевиките, тези съкровища изчезнали. Трийсет години по-късно един предател, един от тези войници, ги изкопал от скривалището и се опитал да ги отнесе в Америка.

Сега Катерина успя да подреди историята.

— Тарасов.

Плешивецът кимна.

— Американците с радост щели да присвоят това богатство, но не можели да го направят официално, ако не го отнесат в Америка — каза той. — Изпратили един човек на име Хъдсън Уолъс, техен агент на свободна практика, за да го отведе. Самолетът бил негов, Тарасов се качил в Сараево и бил откаран през нощта.

— Какво общо има това с откритието на Азорските острови?

Плешивият се ухили, а кръглото му лице се сбръчка като на хрътка.

— Уолъс не можел да прелети от Сараево до Щатите без зареждане — отвърна той.

— Отишъл е на Азорите — предположи Катерина.

— Докато повечето от нашите агенти гледали тъпо към небето над Париж, Мадрид и Лондон, един от моите предшественици предположил, че Уолъс ще избере не така очевидно място, за да зареди. Някъде, където са по-приятелски настроени и далеч от главните маршрути. Изпратил съобщение на един от нашите агенти в

Санта Мария. Големият сребърен самолет на Хъдсън кацнал след няколко часа. Когато Уолъс и Тарасов се опитали да избягат, нашите агенти стреляли и убили Тарасов. За нещастие американецът успял да стигне до самолета и да отлети въпреки бурята.

— За нещастие — промърмори майор Комаров.

— Да, за голямо нещастие — потвърди плешивият.

— Уолъс не успял да стигне до Щатите — продължи той, — до Нюфаундленд или Канада. Той се задържал във въздуха точно девет минути, преди да предаде сигнал за помощ и после да се разбие в Атлантика. Оцелял по чудо. Бил спасен след няколко седмици от португалски моряци и разказал странна история за електромагнитно влияние, всичките му уреди отказали и внезапно загубил мощност. История, в която ние, естествено, не вярваме.

— Мислите, че не е катастрофирал?

Мъжът срещу Катерина се усмихна, без съмнение доволен от любопитството ѝ.

— Четири години мислехме, че лъже — каза той. — Или той, или ЦРУ. САЩ също не търсеха самолета, а и нашето издирване беше безрезултатно. Изглеждаше добра легенда, с която да се прикрие цялата ситуация. Но сега вече не мислим така.

Тя наклони изненадано глава.

— Погледнете към снимката в долната част, госпожице Луская.

Тя се вгледа в страницата. Видя размазано изображение. За миг не успя да разбере какво представлява. И тогава я осени: три метални перки стърчаха от наноси. Бяха свързани с нещо като фюзелаж на самолет.

— Изумително! — възкликна Катерина и вдигна поглед.

— Доста! — отвърна плешивият. — И искаме да идете там. Ще се престорите, че изследвате странния магнетизъм, който онези американци твърдят, че са открили. А когато имате възможност, ще огледате самолета. Ако сандъците са още вътре, трябва да ги разкопаете и да ги отнесете у дома, в Русия.

Странно, но Катерина се почувства поласкана. Родината ѝ се нуждаеше от нея за тази важна мисия. Но защо точно от нея?

— Може ли да ви попитам защо не изпратите професионален агент?

— Вие сте известен член на научната общност — обясни плешивият. — Била сте често отвъд океана, дейностите ви са били законни. Като изпращаме вас, а не агент под прикритие, силно ограничаваме опасността да възникнат подозрения.

— Ами ако откажа да ида? — попита Катерина предпазливо.

Плешивият присви очи и се вгледа в нея. Над рамото си тя почувства присъствието на майор Комаров. Вече нямаше усещането, че може да откаже предложението. И това не бе изненадващо. Държавата рядко приемаше откази.

— Понякога сме малко варвари, госпожице Луская — каза плешивият. — Но в този случай няма нужда. Вие искате да идете. Искате да изпитате сама себе си. Виждам го в очите ви.

Катерина отново погледна снимките. Странна смесица от страх и възбуждане се надигна в нея. Чувството беше подобно на приток на адреналин преди състезания, които я плашеха. Беше почти сигурна, че дори да откаже, това няма да има значение.

Плешивият беше прав: тя искаше да иде.

16.

Източния Атлантически океан, 22 юни

Ден след като „Матадор“, корабът на НАМПД, акостира, започна „косенето на ливадата“, или иначе казано сканиране на океанското дъно на участъци, един на петнайсет километра на североизток и друг на петнайсет километра на югоизток, а после обратно. С относително прецизна информация относно местоположението на „Кинджара Мару“ и добри данни за теченията в региона, щяха да открият кораба за по-малко от дванайсет часа.

Щом го откриеха, щяха да направят карта на кораба и на околността с две безпилотни подводници. С информацията и фотографиите в компютъра и триизмерния модел на кораба, екипажът на „Матадор“ бе в състояние да го огледа и да състави предварителен план за същинското му изследване.

Това беше перфектна мисия за Рапунцел, с един-единствен проблем.

— Никой ли не се сети да вземе по-дълъг кабел? — изсумтя Пол Траут.

— Не очаквахме, че ще слиза толкова надълбоко — каза Гамей с най-успокояващия си глас. Тя познаваше съпруга си добре и бе наясно, че бавно се ядосва, но ядоса ли се, трудно се укротява.

— Дълбоководният комплект е на път — добави тя. — Ще е тук вдругиден, но междуременно...

— Дърк иска да огледаме — каза Пол.

Гамей кимна.

— Корабът е потънал по средата на доста стръмен склон. Дърк иска да извадим проби, преди да потъне по-дълбоко.

И двамата знаеха какво означава това. Въпреки опасността трябваше да слязат с дълбоководната подводница.

— Можем да свържем „Рапунцел“ с подводния апарат и да я освободим, щом се спуснем долу.

— Идвам с теб! — заяви Пол.

— Не си подходящ — отвърна Гамей.

— Ще е доста тясно — каза той. — А аз искам да съм с теб в тясно помещение.

Три часа по-късно Пол и Гамей се носеха над останките в подводница тип батискаф, на име „Групър“. Рапунцел беше прикрепена към външния корпус и батериите ѝ се зареждаха. Пол и Гамей лежаха по корем един до друг, като деца, които се пързаят с шейна. Пол управляваше групъра, а Гамей подготвяше Рапунцел за отделянето ѝ.

Температурата в групъра беше същата като тази на подводните течения около тях, малко над точката на замръзване. В тясното пространство и при този студ Пол усещаше болки в цялото тяло.

— Чувствам се като в Мейн през ноември — промърмори той по интеркома.

— Поне не вали — отвърна Гамей. — Ако започне да вали, ще имаме голям проблем.

Пол се огледа. Групърът беше най-здравата от всички подводници на НАМПД. Той беше слизал до седем хиляди и двеста метра, четири хиляди и осемстотин си бяха просто разходка в парка.

— Всичко ще е наред — успокои я той.

— Знам — отвърна Гамей. — Но все пак се чудя дали ще имаме късмет.

Наближаваха корпуса на потъналия кораб и Пол забави хода на подводницата.

— Как е?

— А Кърт и Джо си седят на някоя пейка, припичат се на слънце, радват се на новопридобитата си слава и хвърлят влюбени погледи на хубавиците около себе си.

— Сега аз ти хвърлям един — каза Пол. — И когато приключим тук, наистина ще взема да те целуна.

— Обещавах ли? — попита тя весело. — Ще се постарая да не съжаляваш.

Покашляне по интеркома му напомни, че другите слушат и наблюдават всичко в подводницата.

Внезапно Пол не знаеше как да отговори. Почувства как по лицето му плъзва червенина, ефект, който Гамей винаги успяваше да предизвика.

— Пол, пулсът ти се ускорява — чу се глас по интеркома.

— Хм, вече сме на мястото на катастрофата — отвърна той с официален тон. — Движим се покрай левия борд.

— По-добре да превключим на моя апарат — каза Гамей.

Пол изведе групъра над палубата на „Кинджара Мару“. Големият кораб беше наклонен силно на едната си страна, към склона. Огромните му люкове зееха отворени, риби плуваха навън-навътре, но корабът още не бе съвсем погълнат от морето.

Някак си това се стори странно на Пол. Повечето корабни останки, които бяха изследвали, бяха стари, покрити с наноси, ракообразни и водорасли. „Кинджара Мару“ изглеждаше различно — боята му бе свежа и увредена единствено от огъня.

— Всички товарни люкове са отворени — каза Пол.

— Кърт каза, че пиратите са взривили трюмовете — отвърна Гамей.

— Няма нужда да ги отваряме всичките — каза Пол.

— Дали са търсили нещо?

Това се струваше логично на Пол, макар че какво биха търсили пирати с катери в трюмовете на един товарен кораб.

— Може да са искали просто да го потопят по-бързо — предположи той. — Щом предният люк е започнал да поема вода, с кораба е било свършено.

— Искали са да скрият нещо — каза Гамей.

Собствениците на кораба и застрахователите не бяха оказали съдействие. Те като че ли не искаха да разкрият корабния манифест или да потвърдят вида на товара. Странна ситуация, меко казано.

— Научихме ли нещо от компанията — собственик? — попита Пол.

— Нищо — отвърна диспечерът. — Мълчат.

— Всъщност, технически този кораб е развалина — каза той.

— Ние го вадим и товарът ни принадлежи.

— Не мисля, че Дърк би одобрил бюджет за това — охладих ентузиазма му Гамей. — Но нищо не ни пречи да огледаме. Нека открием пробойна и да видим ще мога ли да вкарам Рапунцел вътре.

Пол насочи подводницата към кърмата на големия кораб. Там бяха каютите на екипажа и мостикът, които отчасти зееха разкрити, сякаш при удара в дъното се беше отпрала една трета от структурата.

— Прилича на напречно сечение — каза Пол.

— Това може да е добре за нас — отвърна Гамей. — По-лесен достъп.

Пол отново се изчерви, не беше сигурен дали тя осъзнава колко двусмислени са думите ѝ. Той остави групъра да кръжи на шест метра от онова, което бе останало от мостика. След няколко мига Рапунцел беше вече във водата и се движеше към отвора в една от стените.

Автопилотът поддържаше групъра на позиция, а Пол се обърна към жена си. Тя лежеше в задната част на подводницата. Бе сложила визъора на очите си, ръкавиците и ботушите с жици. Беше облечена с неопренов костюм.

— Как е? — попита той.

— Странно е да го правя легнала. Свикнала съм изправена.

Интеркомът изжужа.

— Пол, пулсът ти отново скочи. Добре ли си?

— Добре съм! — отвърна той напрегнато, после покри интеркома.

— Скъпа, моля те, внимавай какво говориш, докато не излезем на повърхността.

Тя се засмя и Пол разбра, че го дразни. Най-много от всичко Гамей обичаше да пробива дупчици в неговата резервираност. Това бе една от причините, поради които я обичаше толкова много.

— Съжалявам! — каза му тя с лукава усмивка.

Пол погледна навън към дребната механична фигура, която се движеше към разбития мостик и след малко се скри в него. На монитор с размерите на телефон той виждаше онова, което Гамей виждаше във визъора: гледката от сензорите на Рапунцел, докато тя навлизаше все по-дълбоко в кораба. В ъгъла на мостика откриха нещо.

— Това тяло ли е? — попита Пол.

— На такова прилича — отвърна тя.

— Какво се е случило с него?

Рапунцел се приближи.

— Прилича на обгоряло — отвърна Гамей. — Освен ако...

Камерите на Рапунцел огледаха помещението. Стените бяха чисти и гладки, сивата боя беше непокътната. Дори креслото до мъжа изглеждаше здраво.

— Няма и следа от пожар — каза Пол.

— Гадна работа! — промърмори Гамей. — Ще се опитам да взема проба.

Рапунцел приближи, протегна малка дрелка с вакуумна тръбичка. Дрелката се заби в бедрото на мъжа и започна да се върти, като пое двуинчова проба. Вакуумната система я засмука в запечатан контейнер.

— Ще я вкарам по-дълбоко в кораба.

Докато Гамей управляваше Рапунцел, а автопилотът държеше групъра на позиция, Пол нямаше какво да прави.

Налегна го скука на четири хиляди и осемстотин метра под водата. Беше по-лошо, отколкото да си затворен в самолет.

Интеркомът изжува.

— Пол, засичаме нещо на сонара.

Сърцето му отново ускори ритъма си, но този път по друга причина.

— Какво е?

— Неизвестно — отвърна диспечерът. — На запад от вас е и е много слабо. Но се движи бързо.

— Механично или естествено? — попита Пол.

— Не е ясно... — започна диспечерът. — Малко е.

Пол и Гамей зачакаха в мълчание. Пол си представи как операторът на сонара се взира в екрана, вслушва се в слушалките и се опитва да установи естеството на обекта.

— По дяволите! — каза диспечерът. — Това е торпедо. Две са, насочват се към вас.

Пол сграбчи лоста за ускорението на подводницата и изключи автопилота.

— Върни Рапунцел! — заповяда той.

Гамей започна да се движи, жестикулираше бързо, докато обръщаше малкия дистанционен изследовател.

— Движи се, Пол! — обади се диспечерът. — Приближават бързо!

Забравил за Рапунцел, Пол обърна групъра, за да се отдалечи от кораба, и после завъртя малката подводница.

— Не мога да я измъкна оттам — каза Гамей.

— Нямаме време!

Пол натисна лоста докрай и отдели част от баласта. Групърът започна да се издига и да ускорява, но той не беше като баракудата. Седем възела беше максималната му скорост.

Внезапно се чу паникьосаният глас на диспечера.

— Торпедата са над вас, Пол! Издигате се точно към тях!

Пол върна лоста, за да снижи подводницата, като си мислеше, че щеше да е добре, ако му бяха казали това преди няколко минути.

— Откъде идват?

— Не знам — беше отговорът. — Насочват се на юг. Към носа. Това ще ви отдалечи от траекторията им.

Пол обърна отново подводницата. Неспособен да види или да проследи мишените, той трябваше да разчита на диспечера.

— Продължавайте да се движите — каза гласът по интеркома. — Имате десет секунди.

Нямаше начин групърът да избегне торпедо, което се е насочило към него; единствената им надежда бе да го отклонят с някаква примамка. Пол реши да се издигне, да прекара подводницата над палубата и да се придържа възможно най-близо до „Кинджара Мару“.

Отекващо дрънчене му показва, че са се ударили в нещо. Екотът беше много силен, но не последва друг, затова Пол реши да не се отделя от кораба.

— Три секунди, две... една...

— Пол? — обади се Гамей. Беше изплашена, личеше по гласа ѝ. Но нямаше как да ѝ помогне.

Силен виещ звук се разнесе над тях, когато премина първото торпедо. След миг се чу още един, който заглъхна в далечината. Торпедото беше пропуснало. И доколкото Пол чуваше, не се връщаше обратно.

Пол въздъхна с облекчение, но трябваше да е сигурен.

— Обръщат ли?

— Не — отвърна диспечерът. — Продължават. Право напред.

Пол въздъхна и раменете му се отпуснаха. А после от океанските дълбини отекнаха две експлозии.

Подводницата се разклати от ударната вълна. Пол удари главата си и усети как апаратът се накланя.

Гамей се плъзна към него, а подводницата се блъсна в една от крановите кули на „Кинджара Мару“.

Последва още една експлозия, по-далечна, но все така силна. Групърът потрепери и после се стабилизира.

— Добре ли сме? — попита Гамей, като свали визъора от очите си.

Пол се огледа, не видя пробойни. Време беше да се издигат към повърхността.

— Откъде се появи това, за бога? — извика той.

— Съжалявам! — каза диспечерът. — Първите две го маскираха. Нашият сонар не е точно клас „Морски вълк“, да ти кажа.

Пол разбираше, че сонарът е предназначен за откриване на малки обекти и за правене на карти на морското дъно, а не да проследява бързо движещи се торпеда на големи дълбочини. Време беше за смяна на техниката, помисли си той.

— Има ли още торпеда? — попита по интеркома.

Диспечерът мълчеше, сякаш проверяваше.

— Не — каза накрая. — Но улавяме вибрация. Звучи като...

Думите на диспечера заглъхнаха, а това притесни Пол.

Вибрация. Какво ли означава това?

Докато чакаше обяснение, усети нещо. С ръката си, опряна на контролния панел, усещаше някакво трептене. Първо съвсем слабо, после подводницата започна да се тресе и да се плъзга на една страна, сякаш някаква сила или течение ги изблъскваше от позицията им. След секунди трептенето се превърна в дълбок тътен, подобен на приближаващ влак.

— Какво е това? — попита той.

— Получихме силен сигнал. Никога не съм виждал такова нещо. Всякакви движения.

— Къде?

— Навсякъде! — каза гласът, звучеше паникьосано.

Настъпи пауза, в която ясно се чу как тътенът се засилва.

— Господи! — възкликна ужасено диспечерът. — Към вас приближава лавина!

17.

Тътенът разтнесе групъра. От склона се засвличаха камъни и наноси, а „Кинджара Мару“ се заплъзга все по-бързо надолу.

Лавината повличаше всичко по пътя си, предизвика силно течение и вдигна наносите. Облак тиня обгърна групъра. Всичко навън се превърна в кафяво-сива мъгла, осветена от силните прожектори на подводницата.

— Измъкни ни оттук! — извика Гамей.

Пол възнамеряваше да направи точно това, но вероятно корабът, от който бяха изстреляни торпедата, още ги чакаше някъде горе. И честно казано, да бъдеш взривен на парченца изглеждаше също толкова гадно, колкото да те погребат жив.

Той натисна ключа за баласта, за да го изхвърли, дръпна лоста назад и насочи носа на групъра нагоре, но групърът имаше прекалено малко мощност, за да преодолее течението, и се удари отново в корпуса на „Кинджара Мару“.

Гамей сложи ръка на рамото на Пол. Започнаха да се издигат, после внезапно спряха.

— Натъкнахме се на нещо — каза тя, като обърна глава в отчаян опит да види какво може да ги спира.

Пол превключи на обратен ход, отдръпнаха се на няколко метра и поеха напред под различен ъгъл. Същият резултат — стабилно ускорение, следвано от внезапно спиране, което изви подводницата като куче, което някой е дръпнал за каишката му.

През праха и наносите Пол видя как някакви предмети се търкалят по палубата и как части от надстройката на „Кинджара“ се откъснаха. Тътенът стана оглушителен.

Вълна от по-плътен слой тиня удари подводницата и всичко притъмня. Нещо метално се откъсна, а после групърът започна да се върти.

Визьорът на Гамей и два други предмета се плъзнаха и се претърколиха по стената и по тавана. Пол се задържа, но видя, че жена

му не успява. Удари се в стената, после в тавана и накрая падна надолу.

Той разбра, че са се преобърнали, посегна и дръпна Гамей към себе си.

— Дръж се за мен! — извика й Пол.

Тя го прегърна и двамата продължиха да се удрят и въртят в подводницата, оставена на милостта на течението и срутващата се маса. Нещо се блъсна в илюминатора, появи се за миг от мътната вода, удари ги силно и отплува. Светлините помръкнаха, а звукът от разкъсване навън завърши с изпращяване.

После всичко заглъхна.

Тътенът продължи около минута, разтваряйки се в далечината, като отминаващо стадо бизони.

Пол задържа дъха си. За негово изумление все още бяха живи.

В мрака чу учестеното дишане на жена си. Неговото сърце бумтеше, а тялото му се тресеше от напрежение. И двамата не продумваха, сякаш гласовете им можеха да предизвикат още едно свличане. След една дълга минута тишина, без страховити шумове, Пол усети как Гамей се раздвижва внимателно.

Тя го погледна на мътната светлина на аварийните лампи. Сякаш бе изненадана, че са живи.

— Има ли течове? — попита тя.

Той се огледа.

— Не виждам.

Гамей се облегна на него.

— Когато се приберем, ще разбера кой е направил тази подводница и ще му купя бутилка скоч.

Той се засмя.

— Бутилка скоч? Бих платил колежа на децата му, ако има такива.

Тя също се засмя.

Гамей се отдръпна и Пол се надвеси над контролния панел. Очевидно се бяха извъртели под странен ъгъл, може би на четирийсет и пет градуса с носа надолу, и трийсет градуса настрани.

— Главното захранване е извън строя — каза той. — Но с батериите май всичко е наред.

— Виж дали ще можеш да ги включиш — каза тя, като си сложи слушалките, които бяха паднали при удара.

Пол рестартира компютъра, включи повечето системи, а после пренасочи светлините през резервното захранване. Батериите заработиха.

— Да видим дали можем...

Спря наред изречението. Гамей се взираше покрай него с празен поглед. Той се обърна.

Плътен пясъчен нанос закриваше илюминатора. Приличаше на пясъчна рисунка с криволици и шарки.

— Погребани сме! — прошепна Гамей. — Ето защо изведнъж стана толкова тихо. Погребани сме живи.

18.

Кърт откри, че първите седемдесет и два часа като надзирател в морето са два пъти по-тежки, отколкото очакваше. Не, помисли си той, това беше даже меко казано, три пъти по-тежки бяха.

Всяка група изследователи искаше специално отношение, оспорваха правилата и решенията му, дори авторитета му.

Екип от Исландия настояваше, че експериментът на една от италианските групи ще попречи на основните данни, които се опитват да съберат. Испанска група беше хваната в опит да постави флаг на върха на кулата в пълно противоречие с предварителните съглашения. Докато Кърт намираше тяхната дързост за донякъде умилителна, португалците бяха готови да влязат в конфликт заради инцидента. Говореха така, че като че ли всеки миг щяха да извадят оръжия.

Междувременно китайците се оплакваша от присъствието на три японски екипа, на което японците отвърнаха, че китайците дори не трябва да са там, тъй като така или иначе ще откраднат всички данни с една кибератака веднага щом станат налични.

Кърт трябваше да се справя с толкова конфликти, че би засрамил и умиротворителните сили на ООН, но не това беше единственият проблем. Заедно с Джо и останалите от екипа на „Арго“, той трябваше да служи и като телохранител.

Повечето от научните екипи имаха само основно обучение по морско и подводно дело. Два от тях вече се бяха сблъскали. Малките им корабчета бяха пострадали незначително, но достатъчно, за да ги изпратят обратно на Санта Мария за ремонт.

Други имаха проблеми с гмуркането. Един екип се дрогира с погрешна дихателна смес и двама от водолазите от „Арго“ трябваше да ги извадят, преди да са изгубили съзнание. Друг пък насила бе накаран да спре за декомпресия, защото не го смяташе за нужно, а френски учен почти се удави, когато неопитен помощник му сложи твърде много тежести на колана и той потъна към дъното като камък.

Кърт и Джо се гмурнаха и спасиха учения, но на повърхността видяха, че в наетия кораб на друг екип е избухнал пожар. Това бе достатъчно да накара Кърт да пожелае изобщо да не бе откривал проклетата скална кула.

Щом слънцето започна да се спуска към хоризонта, лудницата като че ли поутихна. Повечето от по-малките корабчета се насочиха към Санта Мария. Кърт предположи, че баровете бързо ще се напълнят и ще се разказват истории, които ще стават все по-необичайни с всяко повтаряне. Или пък няма да е така? Той не беше съвсем сигурен какво правят учените през свободното си време. Може би заговорничат един срещу друг по цяла нощ и сутринта са бодри и готови да създават нови неприятности на него и на Джо.

Така или иначе той вече горчиво съжаляваше за решението си да играе посредник, когато се качи при Джо на мостика на „Арго“ и забеляза петнайсетметров траулер с черен корпус. Не го беше виждал преди.

— Познат ли ти е? — обърна се той към Джо.

Джо присви очи и се вгледа.

— Не беше тук сутринта.

— И аз мисля така — отвърна Кърт. — Пригответи „Зодиак“.

Пет минути по-късно Кърт, Джо и двама мъже от екипажа на „Арго“ се приближаваха с надуваемата лодка към траулера. Стигнаха до него и го обиколиха.

— Виждаш ли някого на борда? — попита Кърт.

Джо поклати глава.

— Нали знаеш — отвърна той, — технически този кораб е извън ограничената зона.

— Какво? — попита Кърт.

— На километър сме от скалната кула — каза Джо. — Ограничената зона е два километра в диаметър. Технически този кораб е извън нея. Ние имаме власт само над съдове, водолази и подводници в посочения радиус.

Кърт го погледна с недоумение.

— Кой измисли това правило?

— Аз.

— И кога стана такъв бюрократ?

Дзавала сви рамене с лукава усмивка.

— Ти ме сложи на голямото бюро, каза да командвам и виж какво стана.

Кърт почти се засмя.

— Ами щом ти командваш, губернатор Джо, нека разширим зоната тогава.

— Ще ни трябва кворум — отбеляза сериозно Джо.

— Онзи боксьор да не те е ударил по-силно, отколкото си мислех? — попита Кърт.

Джо поклати глава и се вгледа в хората от екипажа.

— Всички, които са за увеличаване на зоната на наблюдение, да гласуват.

Кърт и двамата от екипажа се съгласиха едновременно.

— Правилото е променено! — обяви Джо.

Кърт едва сдържа смеха си.

— Страхотно! А сега да се качим на борда.

На борда на траулера откриха карти, водолазна екипировка и някакви листове с текст на кирилица.

— На руски е — каза Кърт. — Имаме ли регистрирани руски екипи?

Джо поклати глава.

— Имаме запитване от тяхното министерство на науката, но никой не се е записал.

— Изглежда все пак са дошли.

Кърт мина в задната част на малкия кораб. Дългата котва беше спусната. Нямаше флаг, но Кърт беше сигурен, че водолазът е долу. До стълбичката се виждаха чифт обувки.

— Само един чифт — отбеляза той.

— Значи някой е слязъл сам — обясни Джо.

Да се гмуркаш сам си беше луда работа, а да няма никой на лодката беше още по-откачено. Слаб вятър, слаба промяна в течението или пирати, и ще се озовеш изгубен насред океана.

— Погледни — каза човекът от „Арго“, като посочи един видеоекран.

Кърт се обърна. На монитора се виждаше неясно изображение, вероятно предавано от подводна камера.

— Дали е на живо? — попита той.

— Така изглежда — отвърна мъжът, като се взираше в екрана. Кърт също гледаше внимателно. Тъмната вода и завихрените наноси се виждаха ясно, докато камерата се въртеше в някакво на пръв поглед ограничено пространство. Видя и метални стени и оборудване.

— Които и да са тези долу, влезли са в някоя от потъналите останки — каза Джо.

— Невероятно — каза Кърт. След сблъсъка със стадо акули гмуркането в корабни останки беше може би най-опасното нещо, с което можеш да се занимаваш под водата. Не можеше да повярва, че някой ще го направи сам.

— Този човек е твърде глупав, за да бъде допуснат в нашата специална зона.

Джо се засмя и кимна.

Кърт посочи към втори набор кислородни бутилки.

— Дали са пълни?

Джо провери и каза:

— Пълни са.

— Слизам долу! — обяви Кърт.

След минута той беше във водата, дишаше компресиран въздух и риташе силно с крака по пътя си към долния край на веригата. Щом стигна, видя точица светлина и се насочи към нея.

Който и да беше долу, явно беше влязъл в потопения „Констелейшън“. Като се има предвид, че самолетът беше разцепен по средата и зейнал като счупено яйце, това не изглеждаше чак толкова налудничаво. Но движенията на светлината бяха странни и той се насочи към потрепващия лъч, като се чудеше дали водолазът не е в беда.

Като риташе силно с крака, той стигна до тройната опашка на самолета. Конусът светлина от фюзелажа не спираше да се движи съвсем хаотично.

Кърт се приближи и влезе в самолета. Светлината идваше от предната част. Хаотичните движения говореха, че може би никой не държи прожектора. Кърт се страхуваше, че ще открие мъртъв водолаз, на когото е свършил кислородът, но чието фенерче вероятно е прикрепено с ремък към ръката му, а батерията все още не е изтощена и то се рее над тялото като балон, пълен с хелий.

Движеше се бавно вътре, като се провираше около преплетената изолация и огънатите метални плоскости. Облаци наноси се носеха от предната част на самолета и странно движещият се лъч разкъсваше светлината, помръкваше, а после просветваше отново.

Кърт заплува натам. Премина през облака тиня и откри водолаз, който ровеше яростно, дърпаше и извиваше бясно нещо. Фенерчето беше прикрепено към колана му.

Кърт посегна и сложи ръка на рамото му. Фигурата се обърна и замахна с нож към него.

Кърт видя как острието проблясна на светлината. Блокира ръката на водолаза и после я изви, като измъкна ножа. Кабината се изпълни с мехурчета от двата регулатора на бутилките. Вече почти нищо не се виждаше.

Ножът се завъртя във водата и изчезна. Кърт задържа дясната ръка на водолаза в хватката си. Другата му ръка се стрелна напред и сграбчи водолаза за врата. Искаше да смъкне маската му — класическа подводна бойна техника, и тогава видя, че срещу него е млада жена, а очите ѝ са пълни с ужас.

Той я пусна и вдигна ръка с разперени пръсти. Успокой се. Жената кимна, но остана скована.

Посочи към краката си. Кърт погледна надолу. Кракът ѝ бе попаднал между разкривена част от фюзелажа и друго оборудване. Назъбен прорез в метала показваше опитите ѝ да се освободи с ножа. Не беше успяла да направи кой знае какво.

Кърт имаше по-добра идея. Спусна се надолу, опря гръб във фюзелажа и стъпи и с двата си крака върху прикрепената кутия с инструменти. Отблъсна се с всичка сила от кутията. Очакваше тя да се откъсне, но само я изкриви.

Жената издърпа крака си и веднага започна да разтрива глезена си. Когато погледна нагоре, Кърт събра палец и показалец и оформи кръг — универсалният символ за окей. Добре ли си?

Тя кимна.

След това събра двата си показалеца и я погледна въпросително.

Тя поклати глава. Очевидно се беше гмурнала сама. Точно както той си мислеше.

Посочи рязко към нея и после вдигна палец.

Тя се поколеба и кимна неохотно. Взе фенерчето и започна да се измъква от самолета. Кърт се огледа за последно и заплува след нея.

След спирането за декомпресиране те излязоха на повърхността само на няколко метра от корабчето ѝ. Тя заплува към него и се качи първа. Кърт я последва.

Джо и един от моряците от „Арго“ ги посрещнаха на борда. Жената свали маската си, свали качулката на мокрия си костюм и разтръска глава. Не изглеждаше много щастлива от визитата. На Кърт не му пукаше.

— Трябва да сте откачена, за да се гмуркате сам-сама!

— Гмуркам се от десет години — каза тя.

— Да — отвърна той. — И сте прекарвали много време в изследване на останки под водата?

Тя взе една кърпа, подсуши лицето си и го погледна ядосано.

— Кой сте вие, че да ми казвате какво да правя? И какво правите на моята лодка?

Джо изпъчи гърди, готов да започне кавга, но Кърт го прекъсна.

— Нашата работа е да се погрижим учените тук да не се удавят или да не нарушават установените правила. Вие като че ли правите и двете, затова дойдохме да видим какво става — каза той. — Тази лодка дори не е регистрирана за участие в проучването. Ще ни кажете ли защо?

— Няма защо да се регистрирам при вас — отвърна тя смутено. — Аз съм извън официалната зона. Извън вашата юрисдикция, както вие, американците, обичате да казвате.

Кърт погледна към Джо.

— Вече не — рече той, като се обърна към жената. — Разширихме зоната.

— Дори гласувахме за това — добави Джо.

Тя гледаше ту него, ту Кърт.

— Типичното американско нахалство — заключи накрая жената. — Променяте правилата, когато ви е изгодно.

Кърт почти щеше да се съгласи с нея, но тя пропускаше един важен факт. Той сграбчи уреда, измерващ налягането в бутилката ѝ и го завъртя. Както и очакваше, тя беше стигнала до резервите.

— Типичната руска упоритост — отвърна той. — Да се ядосвате на хората, които са ви спасили живота.

Той ѝ показа уреда.

— Останал ви е въздух за по-малко от пет минути.

Тя посегна и го взе от ръката му, като го разгледа за момент.

— Трябва да сте доволна от нашата арогантност.

Той видя как лицето ѝ замръзна, макар да не беше сигурен дали е от смущение, или от гняв.

— Прав сте — каза тя накрая, вече доста по-кратко. — ... благодарна съм ви. Аз просто... — Спря и се вгледа в Кърт, а онова, което видя, явно я накара да каже само: — Благодаря ви.

— Няма защо — отвърна той.

Беше забелязал промяната в поведението ѝ и дори лека усмивка на лицето ѝ.

— Вие ли сте главният тук? — попита тя.

— За нещастие.

— Аз съм Катерина Луская — каза тя. — Изпратена съм тук от страната си. Бих искала да говоря с вас за това откритие.

— Можете да се регистрирате при офицера за свръзка в...

— Мислех си по-скоро да поговорим малко тази вечер — каза тя, без да сваля очи от него. — На вечеря?

Джо извъртя очи.

— Брей, брей, чарът на Остин в пълна сила.

Кърт беше твърде зает за това.

— Гледала сте много филми, госпожица Луская. И без това не мога да ви кажа много.

Тя се изправи, разкопча костюма си, като показа горнището на банския и атлетичния си торс.

— Вероятно аз мога да ви кажа нещо — рече тя. — Тъй като вие ръководите, имам информация, която може да ви заинтересува.

— Наистина ли?

— Наистина — отвърна тя. — И освен това всички трябва да ядем, нали? Защо да го правим сами?

— Значи идваме и ние? — попита Джо.

Кърт го стрелна с поглед.

— Сега се сетих — добави Джо, — че имам доста бумага за попълване.

Кърт се съмняваше, че жената има някаква ценна информация, но оцени дръзкия ѝ опит да го види насаме и без съмнение да разбере

какво знае той.

Внезапно му хрумна, че ако има и най-малък шанс да научи нещо важно от госпожица Луская, то беше негов дълг да го направи.

— На Санта Мария ли сте отседнали? — попита той.

Тя кимна и Кърт се обърна към Джо.

— Вярвам, че вие, момчета, ще успеете да се приберете сами на „Арго“?

— Ами ако не можем? — попита Джо.

— Тогава викайте за помощ — ухили се Кърт.

Джо кимна неохотно и посочи към „Зодиак“-а. Хората от „Арго“ се качиха в лодката и Джо ги последва, като мърмореше нещо за „клинчене от задълженията“.

Кърт погледна младата жена.

— Имате ли кола в града?

Тя се усмихна.

— Да, и знам точно къде да ви заведе.

19.

Андрас Ножа стоеше до уличен телефон близо до пристанището на Вила ду Порту. Имаше чувството, че се е върнал години назад, задето ползваше монетен телефон. Не можеше да си спомни да е виждал такъв през последните няколко години. Въпреки че бяха туристическо място, Азорските острови не бяха съвсем в крак с технологиите. Повечето от жителите бяха бедни и често дори нямаха стационарни, а какво да говорим за мобилни телефони, затова все още на много места имаше монетни.

За Андрас това означаваше възможност да проведе разговор, който правителството на САЩ или Интерпол не могат да проследят, както проследяват дигиталния сигнал, който пресича атмосферата и отскача от някой сателит в космоса. За да подслушат разговора му, трябваше да се включат в телефонната мрежа под земята, която се простираше под дъното на Атлантика чак до Северна Африка.

Това не беше невъзможно — американците бяха направили именно това с руската международна мрежа по време на Студената война, но сега никой нямаше стратегическа причина да се интересува от разговорите между жителите на Азорите и техните семейства и приятели на континента.

А това беше приятна мисъл за Андрас, защото последните открития създадоха доста опасности за него.

Той набра и изчака сякаш часове. Накрая го свързаха с оператор в Сиера Леоне и после с кабината на Джема в двореца. Най-сетне един помощник го свърза с доживотния президент.

— Защо се обаждаш? — попита Джема. Звучеше, сякаш се намира в тунел — очевидно използването на старата телефонна мрежа си имаше и недостатъци.

— Имам новини — каза Ножа. — Някои добри, други лоши.

— Казвай! Но по-бързо!

— Ти беше прав. Поне дващсет групи учени се появиха, и още ще дойдат. Този магнитен феномен, като че ли е събудил голям интерес.

— Разбира се, че ще събуди — каза Джема. — Защо иначе ще те изпращам там?

— Но интересът не е само научен. Тук има и военни.

Джема не прозвуча разтревожен.

— Това трябваше да се очаква. Ти няма да си имаш работа с тях, ако действаш по плана.

— Може би — каза несигурно Андрас. — Но има един проблем. Американците, които едва не ни хванаха на „Кинджара Мару“, са тук. Видях кораба им в пристанището. Сега е закотвен над магнитната кула. Според португалците те ръководят цялото проучване. Сигурен съм, че има и военна намеса тук.

Джема се засмя.

— Продължаваш да представяш врага за по-страшен, отколкото е, вероятно за да добавиш още слава към името си, когато го победиш, но това намирисва на параноя.

— За какво говориш? — попита Андрас.

— Не са те нападнали американски тюлени или Специални части, приятелю. Тези мъже са от НАМПД и са океанографи и водолази. Откриват и вадят корабни останки, снимат подводния живот. Честно казано, струва ми се, че би трябвало да се справиш с тях с лекота.

Джема се засмя, докато говореше, а Андрас усети как кръвта му започва да кипи.

— Страх ли те е да се сблъскаш с тях отново? — попита Джема подигравателно.

— Чуй ме! — почти викна Андрас, като се ядосваше все повече. Но внезапно замълча, защото видя нещо невероятно на дока точно пред себе си. Същият среброкос американец, който се бе появил на „Кинджара Мару“, вървеше с тъмнокоса жена, в която той разпозна рускинята, за която му бяха казали.

— Е, ще видим — прошепна той на себе си.

— Какво? — попита Джема. — За какво говориш?

Андрас се сви в кабинката и се извърна, за да не го видят, докато минаваха по отсрещната страна на улицата.

— Андрас? — викна Джема. — Какво става, по дяволите?

Андрас обмисляше нова игра.

— Тези от НАМПД не са толкова беззъби, за колкото ги мислиш — каза той. — Притеснявам се, че ще се намесят отново. Особено един от тях. Най-добре ще е да ги ликвидирам.

— Не се замесвай с тях! — предупреди го Джема. — Само ще привлечеш вниманието в неподходящ момент. Много близо сме до това да направим нашия ход.

— Не се тревожи — успокои го Андрас. — Всичко ще мине гладко.

— Не ти плащам да си отмъщаваш — отбеляза хладно Джема.

Андрас се засмя.

— Не се притеснявай. Това ще е безплатно.

Преди Джема да отговори, Андрас стовари тежката пластмасова слушалка на металната вилка. Ухили се доволно — това беше много по-хубаво, отколкото да натиснеш червения бутон на мобилен телефон.

20.

Гамей Траут се опитваше да запази спокойствие, да контролира дишането и емоциите си. До нея Пол продължаваше с безплодните опити да се свърже с „Матадор“ по подводния предавател.

— „Матадор“, тук „Групър“. Приемате ли?

Нямаше отговор.

— „Матадор“, тук „Групър“...

Това продължаваше от половин час. Какво друго можеше да стори? Единствената им надежда бе от „Матадор“ да изпратят дистанционно управлявана подводница и да се опитат да ги изкопаят. Но само в случай че ги открият и ако не бяха под трийсет метра наноси.

Затова Пол продължаваше да опитва.

— „Матадор“, тук е „Групър“. „Матадор“, моля отговорете!

И всеки път, щом изрече тези думи, нервите му се опъваха още повече, като при китайско мъчение с капка вода. От половин час нямаше отговор. Нямаше да има и през следващия половин час, и през следващите сто часа. Или антената се беше откъснала при срутването, или бяха заровени твърде дълбоко, за да може да се излъчи сигнал.

Гамей си пое отново дъх, за да се успокои, и започна да масажира раменете му.

— Те сигурно ни чуват — каза Пол. — Нищо че ние не можем да ги чуем.

Тя кимна, изви се на другата страна и провери колко въздух им остава. Имаха за деветнайсет часа. Деветнайсет часа в очакване на смъртта. Изведнъж тя съвсем осезателно почувства колко тясна е подводницата. Приличаше на ковчег. Гробница.

Обхвана я клаустрофобия — така мощна, че Гамей се разтрепери и съжали, че не е умряла при срутването. Или беше по-добре просто да отвори люка и да остави водата да ги залее. Това беше ирационално, това беше паника, но за нея беше съвсем реална.

— „Матадор“, тук е „Групър“... Приемате ли?

Тя се обгърна с ръце, бореше се със сълзите, които всеки миг щяха да рукнат.

Беше неудобно да седи с наведена глава в тясната подводница, затова легна и затвори очи, като опря лице на студения метален под, като човек, който лежи на плочките в банята след тежка пиянска нощ.

Това малко успокои нервите ѝ, поне докато не отвори очи и не забеляза нещо, което не бе видяла досега: капка вода се стичаше по металната плоскост. Всяка надежда това да е конденз изчезна, когато още една капка бързо я последва, а после и друга.

Кап-кап-кап.

Май не им оставаха деветнайсет часа.

— „Матадор“, тук „Групър“...

Нямаше смисъл да казва на Пол.

Той скоро щеше да разбере, и без това не можеше да направи нищо. При 4800 метра налягането отвън бе почти 6800 паунда на квадратен инч. Малката струйка скоро щеше да потече по-бързо, когато водата разкъса металната плоскост и по някое време щеше направо да зашурти към тях — струя леденостудена вода, която щеше да е достатъчно силна, за да пререже човек на две. И тогава всичко щеше да свърши.

Гамей огледа кабината за други течове. Не видя, но нещо привлече погледа ѝ: светлинка от един от малките екрани на виртуалния ѝ визьор.

Тя го грабна. Екраните все още функционираха. Видя метална стена и нанос, плуващ във водата. Частиците се вихреха и улавяха светлината.

— Рапунцел е оцеляла — каза тя тихо.

— Какво е това? — попита Пол.

— Предава. Рапунцел още функционира.

Гамей си сложи визьора и ръкавиците. Отне ѝ миг да се ориентира, но бързо осъзна, че Рапунцел се носи свободно във водата. Тя накара малкия робот да се обърне на 360 градуса. Виждаше се отворът, през който Рапунцел беше влязла в кораба.

— Ще я изкарам от там.

— Но как така още имаме връзка с нея? — попита Пол.

— Кабелите ѝ са дълги два метра и половина, сигурно стърчат от наноса.

— Това означава, че не сме заровени твърде надълбоко — каза Пол. — Може би ще успее да ни изкопае.

Гамей изведе Рапунцел от кораба, докато Пол наблюдаваше монитора на контролния панел.

— Издигни я, трябва ни изглед отгоре.

Гамей кимна и накара Рапунцел да се издигне. Тя се понесе нагоре, достатъчно, за да се открие добра гледка, но все пак достатъчно близо, за да може светлината от прожекторите ѝ да достига до кораба и морското дъно.

Лавината беше променила всичко. „Кинджара Мару“ сега лежеше на една страна като изритана играчка. Носът беше почти заровен в наноса, а дъното около него беше гладко и плоско. Гамей предположи, че лавината е преместила кораба поне на сто ярда.

— Някаква представа къде сме? — попита тя.

— Бяхме се насочили към носа — отвърна Пол. — Нямам представа какво се е случило след свличането.

Гамей поведе Рапунцел към носа на кораба и после над полето от нанос. След десетина минути напред-назад, нито тя, нито Пол успяха да видят и следа от собствената си подводница.

Ситуацията беше доста странна за Гамей. Какво нещо, помисли си тя, да търсиш себе си, без никаква представа къде може да си.

След още едно преминаване на Рапунцел тя попита Пол:

— Виждаш ли нещо?

— Не.

Кабелите, които предаваха сигнал на Рапунцел, трябваше да стърчат от дъното, но щяха да се забележат трудно сред наноса.

Като лежеше по гръб, Гамей насочи Рапунцел за още един обход. И тогава до рамото ѝ достигна ледена вода. Тя вдигна визъора за секунда. Под нея се бе образувала малка локва, може би колкото две супени лъжици. Течът се засилваше.

Тя отново сложи визъора на очите си. Трябваше да побърза.

— Може би ако се приближи до дъното — каза Пол.

Това щеше да увеличи резолюцията, но щеше да стесни обхвата на зрителното поле, както когато търсиш контактната си леща — от седнало положение или коленичил на пода и оглеждаш сантиметър по сантиметър. Гамей не мислеше, че имат много време.

— Ще я вдигна по-високо — каза тя.

— Но и сега едва виждаме.

— Изпусни малко от въздуха — каза Гамей.

Пол не отговори веднага.

— Не, не знам. Дори и от „Матадор“ да не ни чуват, сигурно знаят, че сме в беда. Ще изпратят подводен апарат съвсем скоро.

— Това ще ни помогне — каза тя.

Той още се колебаеше.

— Дори да изпратят апарат, ще трябва да разберат къде сме — отбеляза Гамей.

— Добре де — съгласи се той накрая, вероятно в отговор на отчаянието в гласа ѝ, а и защото осъзна, че е права.

— Отведи Рапунцел на нужната дълбочина — добави той. — Кажете ми кога и ще отвори цилиндъра, който вече използвахме. Почти е празен.

Гамей поведе Рапунцел обратно над носа на потъналия кораб и я остави да се издигне до възможно най-голяма височина, без да изгуби видимост. Това им даваше максимален обхват.

— Готова — каза тя.

Пол завъртя лоста и го заключи. С другата си ръка посегна и натисна ключа на аварийната клапа. Чу се свистене на въздух по тръбите, после звукът от излизането на мехурчетата и накрая кипенето на завихрената вода. Това продължи около петнайсет секунди и бавно утихна. Последвалата тишина беше зловеща.

— Виждаш ли нещо? — попита Пол.

Гамей водеше Рапунцел напред, обръщаше главата ѝ наляво-надясно, търсеше нещо като струйка мехурчета, които да уловят светлината. Би трябвало да е лесно да ги видят, но не успяха.

— Трябва да е някъде тук.

— Не виждам нищо — каза Пол.

— Отвори друга бутилка — каза тя.

Той поклати глава.

— Две бутилки са една четвърт от всичкия ни въздух.

— Това няма да има значение — каза тя.

— Разбира се, че има значение. Погребани сме, ще им трябва известно време да ни изкопаят. Не искам да се задушим, докато ни открият.

За първи път тя долови страх в гласа му. До тук той се бе държал делово, както винаги. Силният, спокоен Пол, когото познаваше. Вероятно бе такъв заради нея. Той бе не по-малко уплашен. Трябваше да му каже истината.

— Там отзад има теч.

Последва тишина, а после:

— Теч ли?

Тя кимна.

— Колко голям?

— Все още не много — отвърна тя. — Но няма да ни остави толкова време, че да се тревожим за въздуха.

Той се втренчи в нея за миг и накрая кимна.

— Кажи ми кога.

Тя сложи визъора и поведе Рапунцел обратно към носа на кораба. Този път мина от лявата страна.

— Давай!

Пол завъртя лоста на втория цилиндър, заключи го и изпусна втория резервоар. Пак се чу шумът от излитащия въздух и подводницата се разтнесе, а Гамей напругаше очи, за да види нещо. Обръщане, виране, пак обръщане. Нищо. Никъде нищо.

Нов страх пропълзя през нея. Ами ако изобщо не бяха близо до носа? Ами ако лавината беше завъртяла „Кинджара Мару“ или пък ги бе отнесла твърде далеч от кораба? Та те можеше да са дори под кораба.

Екраните пред очите ѝ потрепнаха и се разклатиха. За секунда тя се уплаши, че ще изгубят видеовръзка. Но после се стабилизираха, освен една област близо до самия връх на екрана.

Нещо там разкривяваше картината.

Гамей се надяваше да не е пукнатина в стъклото, което можеше да е фатално за Рапунцел, както течът скоро щеше да се окаже фатален за тях. Но камерата продължи да предава, а Гамей осъзна, че изкривяването не е пукнатина. То бе причинено от нещо друго — мехурче, което беше хванато от лещите.

Тя върна записа и го забави. Сигурна беше, че покрай Рапунцел минава струя мехурчета. Обърна малкия апарат, за да погледне право надолу. Там, почти точно под робота, се виждаше продълговатата форма на групъра. Не беше заровен, както очакваха, беше паднал с

илюминатора надолу в наноса, а върху него бяха струпани метални отломки от кораба.

Пол също го видя.

— Казвал ли съм ти колко обичам жена си? — каза той развълнувано.

— И аз те обичам — отвърна тя, като вече насочваше Рапунцел към тях.

— Рапунцел има ли горелка?

Тя кимна и щом малкия робот ги достигна, тя включи ацетиленовата горелка и започна да разрязва една от металните греди, паднали върху подводницата.

Горелката проряза гредата точно за две минути. Срязва я на две и тя падна с отекващ трясък. Групърът се разтресе, когато бе освободен от тежестта.

Мислеха, че малката подводница ще заплава свободно, но нещо все още я задържаше.

— Виждаш ли кабелите близо до опашката? — попита Пол.

— Оплели сме се в тях.

Гамей ги видя, завъртя Рапунцел отново и насочи горелката. Тази част от отломките беше по-лека, но по-трудоемка. Когато горелката проряза един от стоманените кабели, се наложи Рапунцел да ги издърпа, за да не се оплете подводницата отново в тях.

Щом и последното парче кабел беше извлечено настрани, групърът се завъртя и започна да се издига. Плъзна се през останалите хлабави отломки и пое нагоре.

Вътре всичко това звучеше сякаш метални контейнери за боклук се удрят един в друг посред нощ. Но щом и последният трясък отзвуча и парчетата кабел се плъзнаха от тях със стържене, те бяха свободни.

— Издигаме се! — каза Пол.

Гамей включи Рапунцел на автоматично изплуване и вдигна визьора на главата си.

Беше красиво да види как по илюминатора се плъзга единствено вода, а не пясък и наноси. Беше опияняващо да чувства вертикалното ускорение.

Тя си пое дълбоко дъх, отпусна се за секунда и после чу трясък, сякаш парче стъкло бе счупено на две. Обърна глава.

Струйката вода, която едва си проправяше път, се беше превърнала в мощна струя.

21.

Ресторантът се казваше „Ескарпа“, което означаваше „скален връх“ на португалски. Името му подходеше, защото ниската, широка сграда от камък и хоросан се намираше на хълм над Санта Мария, на три четвърти от пътя към върха Пико Алто. Тринайсет километра шофиране по лъкатушещо планинско шосе отведе Кърт и Катерина до входа.

По пътя минаха покрай поля и разкошни гледки, покрай място, където се отдаваха под наем парапланери и безмоторни самолети на туристите. Малкият нает форд на Катерина само десетина пъти заора в чакъла на завоите. Ако трябваше да е честен, Кърт прецени, че само три от тях бяха наистина опасни, тъй като никъде по пътя не се виждаше мантинела.

Но докато гледаше как младата жена управлява умело и натиска газта в точния момент, Кърт реши, че тя е отличен шофьор. Очевидно беше обучена и най-вероятно се опитваше да му опъне нервите.

Той реши да не реагира, спокойно отвори люка на покрива и заговори колко красива е долината и какъв прекрасен изглед се открива от тук.

— Наслаждаваш ли се на пътуването? — попита тя.

— Изключително! — отвърна той. — Само не удряй крави.

Като не изтръгна никаква реакция от него, тя започна да шофира още по-яростно. А Кърт едва сдържаше смеха си.

Когато седнаха на масата пред очите им се откри поразителната гледка на слънцето, което се скриваше в океана. Катерина остави Кърт да поръча храната. Той избра местен специалитет португалска осолена треска с картофено пюре, както и пресни местни зеленчуци.

Кърт хвърли поглед на листа с вината. Въпреки че имаше няколко отлични френски и испански вина, той смяташе, че местното ястие трябва да бъде придружено от местно вино. На Азорите вино се произвеждаше още от шестнайсети век и се славеше като много добро.

Кърт беше чувал, че гроздоберът все още се извършва на ръка. Щеше да е срамът трудът на хората да отиде напразно.

— Ще вземем бутилка „Тераш де Лава“ — каза той, като избра бяло вино за рибата.

Катерина кимна одобрително.

— Аз ще избира десерта — настоя тя, усмихната като търговец, който е сключил най-добрата част от сделката.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Звучи честно.

Като предположи, че ще приключат с десерта, преди да е научил тайната ѝ, той избра друга тема.

— Значи ти си изпратена от правителството.

Тази тема като че ли малко я изнервяше.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо. Сякаш ти не си изпратен от твоето правителство.

— Всъщност не съм — отвърна той. — С Джо сме тук заради състезанието. Просто се наложи да останем по молба на португалското и испанското правителство, за да пазим мира между тях.

— Голяма разлика — няма що — каза тя, като хапна от ордьоврите. — Сигурна съм, че следващия път, когато влязат в спор, ще се наложи папата да удари една черта през света, за да уреди проблема.

Кърт не можа да се сдържи и се засмя.

— За нещастие ние нямаме такава власт.

Виното дойде, той го опита и кимна одобрително.

— И защо те изпратиха тук?

— Мислех, че ще си по-дискретен — засмя се тя.

— Ами дискретността не ми е силната черта.

— Работя за един научен съвет — обясни тя. — Разбира се, те се интересуват от откритието, което сте направили. Няколко откачалки смятат, че останките на дъното са паднали там заради мощния магнетизъм на онази скала. И кой не би си го помислил?

Това звучеше логично, въпреки че някои от другите ѝ действия не бяха точно логични.

— Никой не предполага, че те са завлечени на дъното от магнетизма — каза той. — А че по време на и след потъването им,

течението и магнетизмът са се комбинирали и бавно са ги привлекли към скалата.

— Да — каза тя. — Знам. Но по-романтично е да си представиш този стълб като сирена от гръцката митология?

— По-романтично, но не така точно — рече той.

В очите ѝ заблестя пламъкът на приключението.

— Сигурен ли си? Все пак в тази част на океана са потънали доста кораби и самолети.

Преди да успее да я прекъсне, тя започна да изброява:

— През хиляда осемстотин и осемдесета британският кораб „Атланта“ потъва в тези води. Оцелелите докладват за прилошаване и замайване, виждали странни неща. Тези признаци по-късно били сметнати за халюцинации и приписани на епидемия от жълта треска на борда. Но тъй като било деветнайсети век и диагнозата била поставена постфактум, никой не знае истината. През хиляда деветстотин трийсет и осма товарен англо-австрийски кораб и екипажът му изчезват безследно близо до този архипелаг. Не са открити никакви останки. През хиляда деветстотин четирийсет и осма един самолет, наречен „Звезден тигър“ изчезва, след като излита от тук. Няма сигнал за помощ, нито обаждане за проблеми. Не са открити останки. През хиляда деветстотин шейсет и осма година, след необясними радио смущения, една от вашите подводници „Скорпион“ изчезва недалеч от тук. Както разбрах, останките ѝ предполагат, че се е взривила отвътре.

Кърт знаеше някои от тези истории. „Звезден тигър“ всъщност беше изчезнал на запад от Азорите, вероятно на хиляда и петстотин километра оттук, а за „Скорпион“ се смяташе, че е получила фатална повреда на голяма дълбочина. Имаше хора от флота, които настояваха, че е била ударена от руско торпедо заради случаен сблъсък с руска подводница в Тихия океан. Той обаче не беше привърженик на тази теория.

— Това място е нещо като Бермудския триъгълник — каза тя. — Нека го оставим потънало в тайнственост поне за миг, става ли?

— Разбира се — отвърна той. — Но ти трябва да знаеш, че американската брегова охрана не е установила значителна разлика в броя на изчезналите кораби и самолети в Бермудския триъгълник и

където и да било другаде в морето. Океаните са опасно място по принцип.

Тя отново изглеждаше разочарована. Бавно отпи от виното.

— Знаеш ли, наричат го Портата на дявола.

— Кой го нарича така?

— Другите учени. Може би и пресата.

Той чуваше това за първи път.

— Не съм чел вестници, откакто съм тук. Не съм сигурен, че разбирам връзката.

— Заради останките на дъното — каза тя. — Образуват нещо като клин, който се стеснява от запад на изток и сочи към кулата. Най-близо до нея има тесен процеп, през който течението се ускорява и после се излива в по-дълбоки води. В другия край, предполагаемия вход, има по-широк процеп между две издигнати части от скалата, които приличат на колони.

— И това ли е портата?

Тя кимна.

— „Защото широки са вратата и просторен е пътят, който води към погибел.“ Това е от Евангелие на Матей, седма глава, тринайсети стих. Теорията, която чух тук, е, че корабите, самолетите и другите машини са били повлечени през широката и извита порта и не са могли да минат през правата и тясна порта. Гробище на прокълнатите: Портата на дявола.

Кърт трябваше да признае, че звучи по-вълнуващо от Северна централно-атлантическа магнитна аномалия, или както и да беше официалното име.

— Значи корабите са влезли, но не са могли да излязат — отбеляза той.

— Точно така — усмихна се тя.

— Нищо от това не обяснява защо се гмурна в падналия самолет при входа на портата — каза той.

— Така е. — Дори не се опита да защити действията си или да ги обясни по някакъв начин. — Нито пък обяснява защо самолет, направен от алуминий — не от желязо — ще бъде привлечен от тази магнитна аномалия.

Имаше право, Кърт не се беше сетил за това. Тя отново отпи от виното.

— Много хубаво вино. Ще ме извиниш ли? Ще ида да се освежа. Да се освежи? След като бе пробвала три различни тоалета, тя прекара половин час в банята на хотелската си стая, за да си направи прическа и грим. Колко по-освежена можеше да бъде?

Кърт стана любезно, докато тя напускаше масата. Всъщност Катерина изглеждаше фантастично в сеплата черна коктейлна рокля и червени обувки с високи токчета. Особено в сравнение с неговия доста раздърпан външен вид. Той още беше с дрехите, които бе облякъл сутринта, като ги бе сменял само с водолазния костюм, и не си беше взел душ.

Той я гледаше как се отдалечава, замислен над думите ѝ. Използва възможността да изпрати съобщение на Джо. Започна да набира бясно по клавиатурата.

„Научи всичко възможно за Катерина Луская. Защо е тук? За кого е работила в миналото? И всичко за стария самолет, в който я намерих. Трябва ми бързо!“

След секунди дойде отговор.

„Сигурно съм медиум. Вече го направих. Ето няколко линка. Самолетът е обявен за паднал близо до Санта Мария през 51-ва. Има файл в Борда на гражданската авиация и доклад за катастрофата. Има и връзка с ЦРУ, но не мога да се добера до тази информация.“

Връзка с ЦРУ. Кърт реши, че не бива да се изненадва. Започна да преглежда линковете, изпратени от Джо, като ту поглеждаше към вратата на тоалетната, ту към телефона.

В дамската тоалетна Катерина се задържа пред огледалото, надвесена над мраморната мивка. Не гледаше грима, нито косата, а телефона си.

— Хайде де! — прошепна тя, свалянето на данните ставаше твърде бавно.

Накрая екранът се смени и биографията на Кърт Остин се появи. В нея имаше доста повече от очакваното, доста повече от това, което имаше време да прочете. Тя погледна само най-важното, изпрати отговор до командването, за да потвърди, че е получила файла, и пъкна телефона в чантичката си.

Огледа косата си и реши, че по-добре не може да стане. После се обърна и излезе.

Кърт поглеждаше към вратата на тоалетната, после телефона си, после пак към тоалетната. Видя вратата да се отваря, прочете още един ред и пъкна телефона в джоба си.

Изправи се и дръпна стола ѝ, щом тя се приближи.

— Изглеждаш много освежена — усмихна ѝ се той.

— Благодаря! Понякога не се чувствам достатъчно хубава.

Кърт усети, че думите ѝ са искрени. Отдаде го на живота ѝ като състезател в спорт, в който те оценяват в сравнение с друг, когото превъзхождаш или не. Твърде голямата субективност правеше хората несигурни в себе си.

— Изглеждаш зашеметяващо — каза той. — Всъщност всички тук се чудят защо вечеряш с такъв оръфляк като мен.

Тя се усмихна и Кърт забеляза лека червенина по бузите ѝ. Слънцето вече беше залязло. Те поговориха още малко, докато дойдат предястията, а после, след още една чаша вино, Кърт реши да се върне отново към предишната тема.

— Имам един въпрос. Защо се гмурна сама в онзи самолет? На борда имаше два комплекта кислородни бутилки. Нямах ли партньор?

— Това са два въпроса — отвърна тя и отново се усмихна. — Дойдох на Санта Мария с друг представител на правителството. Но той не е от Научния съвет. Задачата е само моя — добави тя. — А бутилките си вървят с лодката.

Кърт предположи, че този друг представител е нещо като секундант, грижи се за нея, снабдява я с информация и я пази от проблеми.

— Твой ред е — каза той, като лапна хапка от рибата.

— Мисля, че тази игра ще ми хареса — отвърна тя, после изстреля: — Изглеждаше ужасно ядосан, когато се срещнахме. Какво те вбеси така? Моето нахлуване във вашата скъпоценна „ограничена зона“, или фактът, че не съм се регистрирала?

— Нито едно от двете. Не ми харесва хората да рискуват живота си излишно. Можеше да умреш в онези отломки. Още пет минути и с теб щеше да е свършено.

— О, значи Кърт Остин е добър човек?

— Абсолютно! — каза той и грейна в пресилено топла усмивка.

— Затова ли се занимаваш с този бизнес?

— Нещо не схванах.

— Всеки глупак може да взриви лодка и тя да потъне на дъното — каза тя. — Но се искат умения, решителност и доста по-голям кураж да я извадиш от там. Мисля, че ти го вършиш по следните причини: защото е по-трудно и защото е по-хубаво. А и очевидно, защото обичаш да спасяваш разни неща.

Кърт никога не беше мислил по този начин, но имаше известна истина в думите ѝ. Светът беше пълен с хора, които унищожаваша разни неща и ги изхвърляха. Той се гордееше с това, че възстановява старите си вещи, вместо да ги изхвърля.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря — добави тя. — Предполагам, че се гмурна, за да ме спасиш.

Когато скочи във водата, той не беше сигурен, че тя е в опасност, но бе доволен, че я извади жива, а не мъртва. Замисли се за мотивацията ѝ да предприеме такъв риск.

— А ти си състезател — каза той, като пое по посоката на аматьорския си анализ.

— Това си има плюсове и минуси.

— Национални състезания, световни шампионати, Олимпийски игри — заизрежда той. — Прекарала си целия си живот в опит да докажеш на треньори и съдии, както и на публиката, че заслужаваш техните точки, че имаш право да си на леда. Въпреки частично разкъсаното сухожилие, за малко да спечелиш бронза в Торино.

— За малко да спечеля златото — поправи го тя. — Паднах на последния скок. Приключих програмата на един крак.

— Доколкото си спомням, не си могла да ходиш два месеца след това — каза той, факт, който беше прочел току-що. — Но въпросът си остава. Друг фигурист би се отказал, би си опазил крака, за да излезе на другия ден на леда.

— Понякога няма друг ден — отвърна тя.

— Това ли те движи?

Тя сви устни, гледаше го, като въртеше вилицата в спагетите. Накрая заговори:

— Не мислеха, че ще взема медал. За малко да ме сменят с друга фигуристка. Най-вероятно нямаше да имам втори шанс.

— Искала си да докажеш нещо — отвърна той.

Тя кимна.

— И цялата тази история — мисията извън лабораторията — предполагам, е съвсем нова за теб. Сигурно трябва да впечатлиш някого у дома, може би мислиш, че трябва да им докажеш нещо. Или пък няма да имаш друг шанс.

— Може би — призна тя.

— Няма нищо лошо в това — каза той. — Всички искаме да впечатлим началството. Но има места на земята, където не бива да се поемат рискове. А останките на самолет на четирийсет и два метра под повърхността са точно такова място.

— Искал ли си да покажеш на някого, че не е прав за теб?

Кърт замълча, после изрече една полуистина:

— Опитвам се да не се обръщам внимание на това, което хората мислят за мен.

— Значи никога не си искал да се докажеш на някого? — попита тя.

— Не казах това.

— Е, значи има такъв човек. Кой е той? Жена ли е? Госпожа Остин или бъдещата госпожа Остин, която те чака у дома?

Кърт поклати глава.

— Нямаше да съм тук, ако беше така.

— Тогава кой е?

Той се изсмя. Разговорът определено беше обърнал посоката си.

— Каж ми тайната си и ще ти отговоря.

Тя изглеждаше разочарована.

— Предполагам, че вечерята ще свърши, щом я научиш.

Кърт не искаше вечерята да свърши, но все пак...

— Зависи от тайната.

Тя взе вилицата, сякаш да го забави още малко, а после я остави обезсърчено.

— Вчера ти си спасил един френски водолаз — каза тя.

— Точно така. Имаше сто фунта тежести на колана си. Ако ти си безразсъдна, той е направо идиот.

— Може и да не е.

— Какво искаш да кажеш?

— Било е постановка — каза тя. — Докато ти и партньорът ти сте го вадели от водата, друг член на френския екип е взел проба от скалата на дълбочина метър и двайсет. Вече се хвалят с това.

Кърт почувства как гневът му се надига. Издиша рязко, сграбчи салфетката и я хвърли на масата.

— Права си! Време е да тръгваме!

— По дяволите!

Той стана, остави няколко банкноти на масата и я хвана за ръката. Насочиха се към изхода.

— А каква е твоята тайна? — попита тя.

— По-късно!

Следван от Катерина, Кърт отвори вратата и излезе навън. Нещо се движеше в сенките. Нещо се стрелна към него. Той се напрегна за миг, а после една бата, тояга или тръба се заби в стомаха му.

Ударът му изкара въздуха. Той се преви на две и падна на колене.

22.

Пол и Гамей се издигаха бързо с групъра. Всичкият баласт беше на дъното на океана, носът на подводницата сочеше право нагоре и електрическият мотор се въртеше на пълна мощност. Издигаха се с деветдесет метра в минута.

С издигането спадаше и налягането. Но след двайсет минути те все още бяха на три хиляди метра под повърхността, а течът ставаше все по-силен.

— Най-слабата част на корпуса е шевът — извика Пол, щом забеляза, че водата тече там, където две секции от подводницата се съединяваха, подобно на заварка на тръба.

— Имаме скоби, можем да се опитаме да го запечатаме — извика Гамей в отговор.

Пол посегна към стената и разкъса капака. Зад него имаше набор инструменти, които според създателите на подводницата щяха да са от полза за обитателите ѝ. В пакета имаше и четири скоби. Големи, яки и проектирани да паснат на частите на групъра. Не бяха много различни от стандартните завинтващи се скоби, които хората държаха в гаражите си, само че работеха с храпов механизъм, като крик, с който се повдига кола. Очевидно, който и да беше проектирал подводницата, знаеше, че шевът между двете половини е най-слабата част.

Пол свали едната скоба и я подаде на Гамей, той беше твърде едър, за да се обърне и да ѝ помогне.

— Ще откриеш до шева вдлъбнатина, подобна на вдлъбнатината под кола, където се опира крикът. Пъхни скобата там. Щом я наместиш, опитай се да я завъртиш. После ще ти дам другата.

Тя кимна и взе скобата. Прокара ръка по шева, откри вдлъбнатината, намести скобата и започна да я завинтва.

— Да оставя ли малък луфт, както когато завинтваме гайките на гума?

— Не — отвърна той. — Завинти я възможно най-здраво.

Гамей започна да работи, а Пол усети как групърът се завърта леко. Погледна назад към контролния панел. Все още бяха под ъгъл трийсет и пет градуса, но подводницата се извиваше надясно. Той предположи, че една от контролните перки е повредена или изкривена. Регулира положението им и погледна към Гамей.

Лицето ѝ беше изопнато от напрежение, докато завърташе първата скоба.

— Как върви?

Тя удари дръжката обратно.

— Мисля, че е готово.

Той погледна към теча. Не беше спрял. Ако не друго, поне не беше станал по-силен. Водата се събираше в задната част на подводницата — беше вече около петдесет литра.

Пол грабна другата скоба, вече бяха на две хиляди и седемстотин метра.

— Ето. Завинти тази от другата страна на теча.

Кърт Остин имаше чувството, че вижда всичко на забавен кадър.

Видя как тръбата идва към него, а с ъгълчето на окото си зърна как як мъж я размахва като бейзболист аматьор, с широк размах, така ударът беше по-бавен.

Можеше да реагира, колкото да се стегне за удара, но не и да го избегне.

Щом се преви, умът му се фиксира върху силната болка в стомаха, но му остана малко, за да успее да регистрира писъка на Катерина и да осъзнае, че следващият удар вероятно е насочен към главата му.

Още щом коленете му удариха в земята, той се задейства. Видя крака и се хвърли към тях, като се отгласна силно от земята и заби рамо в коляното на мъжа.

Ставата се изви силно назад и изпраця. Мъжът изпищя и падна по гръб. Кърт скочи върху него и заби юмрук в лицето му, като от носа му изби струя кръв.

След секунда втори удар разби скулата на мъжа или може би очната ябълка, и главата му се извъртя рязко настрани и застина неподвижно.

На Кърт не му пукаше дали е мъртъв, или е в безсъзнание. Имаше си по-големи проблеми, а именно — втория мъж, който бе скочил на гърба му и сега го душеше в мъртва хватка.

— Махай се от тук! — извика Кърт дрезгаво на Катерина.

Опита се да се измъкне от хватката на мъжа, естествена реакция, която обаче бе невъзможна за изпълнение дори при най-благоприятни обстоятелства. А в този случай, когато стомахът му още беше свит от удара с тръбата, Кърт нямаше сили, нито опора, и мъжът го знаеше.

Ръцете се стегнаха още по-силно около врата му и прекъснаха кръвоснабдяването на мозъка.

Като едва си поемаше дъх, Кърт се претърколи и се опита да удари мъжа в един микробус, паркиран до тях. Блъсна назад и почувства удара. Направи го отново, този път доста по-слабо, но мъжът не го пускаше.

Кърт затърси около себе си някакво оръжие, камък или пръчка. После внезапно чу тъп удар и хватката на мъжа отслабна. Кърт тъкмо си поемаше дъх, когато се чу още един удар, а мъжът се смъкна от него като мъртва лоза от дърво.

Кърт се опита да се обърне, но не можеше, опита се да стане, но и това не му се удаде. Можеше само да клечи на черния асфалт на паркинга. Почувства как нечии ръце го сграбчват за ръката, малки, но силни ръце. Издърпаха го и му помогнаха да се изправи.

— Хвани се за мен! — каза Катерина.

Той прехвърли ръка през раменете ѝ въпреки болката, която това му причини. Облегна се на нея и закуцука през паркинга към малката ѝ кола. Той се отпусна на седалката до шофьора, а тя изтича към другата врата.

Катерина отвори колата, хвърли на задната седалка тръбата, която беше грабнала от първия нападател, и седна зад волана. Малкият двигател оживя с леко врътване на ключа, а след секунди вече се изнасяха на скорост от паркинга към лъкатушещото планинско шосе.

Не видяха, че две аудита включиха фаровете и поеха след тях.

Гамей завинти и третата скоба и я затегна с всичката сила на финото си тяло. Като дишаше тежко, а мускулите ѝ горяха от напрежението, тя погледна към шева, през който се процеждаше

водата. Течът се беше превърнал в сълзене за известно време, но сега отново се засилваше.

— Дай ми последната — извика тя на Пол. Надяваше се да има някакъв ефект. Надяваше се, че четири скоби и двеста допълнителни фунта поддържаща шева сила ще са достатъчно да устоят на хилядите фунта налягане, на което беше подложена подводницата.

— Ето — каза Пол, като ѝ подаде последната скоба.

Тя откри четвъртата вдлъбнатина и намести скобата.

— На каква дълбочина сме?

— Хиляда и двеста метра — каза той.

Тя започна да работи с лоста. Рамената на скобата се затвориха върху шева, а всяко натискане на лоста ставаше все по-трудно.

Гамей изръмжа, когато натисна с последните си сили.

— Не мога повече! — каза тя и падна изтощена назад.

Течът беше намалял. Не до сълзене, но поне вече не приличаше на отвъртяна канелка.

— С каква скорост се издигаме? — попита тя.

— Под шейсет метра в минута — отвърна Пол.

— Толкова бавно? Защо е толкова бавно? Да не губим обороти?

— Не, теглото ни се увеличава.

Той кимна към задната част на подводницата и Гамей се обърна натам. В опашката на подводницата се бяха събрали поне сто и двайсет литра вода. Сто и двайсет килограма добавена тежест при издигане.

Гамей едва сега осъзна, че борбата не е да затворят процепа, борбата беше с времето. Дори ако успееш да намалят теча, подводницата щеше бавно да поема вода и да продължи да натежава. Оцеляването или гибелта им зависеха от баланса между това колко вода ще влезе и колко бързо ще продължат да се издигат. Ако не се доберяха скоро до повърхността, щяха да достигнат до точка, в която плаваемостта на подводницата щеше да бъде надделяна от добавената тежест. А тогава бавното им изкачване щеше да се превърне в още по-бавно потъване — а от него нямаше как да избягат.

Гумите на наетата кола пицяха по макадама на планинското шосе. Кърт погледна назад. Внезапно се бяха появили два чифта фарове, които приближаваха с всеки завой.

— Трябваше да се върнем в ресторанта — каза Катерина.

Той бе обмислил това, но в сградата имаше едва десетина души и може би двама готвачи отзад. Надали това я правеше сигурно убежище, пък и щяха да застрашат твърде много хора.

— Продължавай! — каза той. — Притиснат ли ни тук, мъртви сме. Трябва да се доберем до града. Там ще отидем в полицията.

Катерина не отделяше крак от газта и взимаше завоите на скорост. Засега успяваха да запазят преднина. Но твърде дългите прави участъци позволяваха на по-мощните аудита да ги настигнат.

Още една серия остри завои им дадоха малка отсрочка, но ако Кърт помнеше правилно, най-дългият участък предстоеше.

— Имаш ли оръжие? — попита той.

Тя поклати глава.

За нещастие и той нямаше. На Азорските острови не се позволяваше носенето на оръжие. Вероятно това беше хубаво. Иначе онези двамата на хълма щяха да извадят люгер или глок вместо тръба.

Но липсата на оръжие сега щеше да им създаде проблеми.

— Наближаваме още един прав участък — каза тя.

Взеха завоя и Катерина настъпи газта, но аудитата полетяха към тях. В огледалото за обратно виждане образите им застрашително се уголемяваха.

Внезапно прозорецът от страната на Кърт се пръсна. Чу се звук от куршуми, забиващи се в метал. Кърт се наведе напред. До тук със забраната на оръжията.

Катерина започна да криволичи, за да се откъсне от преследвачите. Кърт забеляза, че нещо се плъзга по задната седалка — тръбата, с която го удариха.

Сграбчи я и погледна в страничното огледало, имаше идея. Водещото ауди беше само на няколко метра от тях от неговата страна.

— Удари спирачки! — извика той.

— Какво?

— Направи го!

Катерина премести тежестта си, сграбчи кормилото и заби крак върху педала на спирачките. В този миг Кърт отвори вратата си.

Гумите на наетата кола заораха в асфалта с писък, вдигна се бял дим. Шофьорът на аудито бе неподготвен, натисна спирачките твърде късно, колата откъсна вратата на форда и мина върху нея.

Объркан и шокиран, той не видя как Кърт се навежда, като се държеше за дръжката над вратата, и замахва с тръбата в бекхенд, подобно на Рафаел Надал.

Гъста паяжина от пукнатини плъзна по предното стъкло, като напълно лиши шофьора от видимост. Аудиито се завъртя и се понесе към тях, сякаш за да ги удари.

Кърт замахна отново, този път с форхенд, отстрани. Улучи страничния прозорец и удари шофьора по главата. Сега аудиито изви още по-силно, изостана и се насочи право към пропастта, после изви бързо надясно. Заби се в скалния склон от другата страна на шосето, преобърна се и падна на покрива си. На стотина метра от него се разхвърчаха отломки и стъкла, но не падна в пропастта.

— Това ще им е за урок! — обяви тържествуващо Кърт.

Второто ауди мина покрай първото и ускори. Кърт се съмняваше, че планът му ще проработи отново. Погледна напред. По хълма се изкачваха два чифта светлини. Можеше да са местни или туристи, но колите се държаха плътно една до друга, сякаш все не успяваха да се задминат. Беше доста сигурен какво означава това.

— Опитват се да ни обградят! — надвика той воя на вятъра, който нахлуваше през липсващата врата.

За миг видя как по лицето на Катерина преминава тръпка, а после младата агентка, която все искаше да се доказва, натисна педала и стисна волана като обезумяла. Малкият форд се стрелна напред, а Катерина включи на дълги, за да се прицели по-добре.

— Няма да спра! — извика тя.

Кърт не се и съмняваше, но щом погледна напред, осъзна, че онези, които се бяха устремили към тях, също нямат никакво намерение да спират.

23.

Подводницата продължи да се издига още десет минути, но все по-бавно и по-бавно.

— Минахме тристата метра — каза Пол.

Триста метра, помисли си тя. Това звучеше много по-добре от четири хиляди и осемстотин, или три хиляди или дори хиляда и петстотин, но все още бяха на доста по-дълбоко, отколкото много от подводниците със стоманен корпус можеха да се спуснат. Тя си спомни едно пътуване преди години с подводница клас „Лос Анджелис“, която предстоеше да бъде извадена от експлоатация. След като минаха двеста метра подводницата получи вдлъбнатина отстрани, придружена от внезапен трясък. Гамей подскочи от уплаха, но капитанът се засмя от сърце.

— Това е нашият дълбочинен тест, мадам — каза той. — Тази вдлъбнатина се получава всеки път.

Очевидно това беше тяхна си шега, която разиграваха пред всички гости, но тя си изкара ума от страх, и фактът, че сега бяха все още на такава дълбочина, означаваше, че триста метра могат да бъдат също толкова смъртоносни, както четири хиляди и осемстотин.

— Двеста и седемдесет — обяви Пол.

— Каква е скоростта ни? — попита тя.

— Две-петдесет — каза той. — Плюс-минус.

Оставаха им по-малко от четири минути до повърхността, по-малко от четири минути до живота.

Нещо се отчупи от външната страна на корпуса и групърът започна да се тресе.

— Мисля, че изгубихме кормилна перка — каза Пол.

— Можеш ли да управляваш без нея?

— Ще се опитам да насоча тягата — каза той, като трескаво боравеше с лостовете по панела.

Гамей се озърна назад. В подводницата имаше поне триста литра вода. Беше ледена и вече достигаше до краката ѝ, като я караше да ги

присвива към тялото си.

Измина минута. Вече приближаваха сто и петдесетият метър. Из подводницата отекна странно скърцане. Появяваше се и спираше, после се появяваше отново.

— Какво е това? — попита Гамей.

Идваше някъде отгоре.

Вдигна глава и видя, че една скоба в горната част на шева се тресе, а скърцането идваше от корпуса над нея.

Гамей се обърна към задната част на подводницата, тя беше пълна с вода. Стотици литри, може и повече. Много повече, отколкото в предната част. Тази допълнителна тежест извиваше и теглеше и без това отслабения шев, опитваше се да го сцеди, сякаш някой бе пъхнал пръчка по средата.

Трябваше да изравнят подводницата, преди да се е разпаднала. Трябваше да разпределят тежестта равномерно, дори това да означава, че ще изгубят способността за изкачване.

— Пол? — каза Гамей.

— Шейсет — отзова се той.

— Трябва да изравним подводницата.

— Какво?

Корпусът изстена още по-силно. Тя видя как най-горната скоба се изплъзва.

— Пол! — Хвърли се напред, когато скобата се изстреля от жлебовете си. Удари я отзад по крака и тя извика.

Гласът ѝ бе удавен от трясъка, с който втората скоба излетя от мястото си, и от бученето на водата, която нахлуваше в подводницата, сякаш бе изстреляна от пожарникарски маркуч под високо налягане.

На половината път надолу по планинското шосе към Вила ду Порту, играта на нерви продължаваше. Катерина не сваляше крак от педала на газта. Колите се носеха към тях със същата скорост. Дори като че ли ускоряваха и продължаваха да се движат една до друга с включени светлини.

Кърт вдигна ръка, за да предпази очите си от блясъка, опитваше се да запази способността си да вижда на тъмно. Погледна към

огледалото — колата зад тях приближаваше. Той се зачуди дали всички не са откачили.

Отново обърна очи напред и мерна един пътен знак със стрелка. На него пишеше „Ултралеки самолети“. Сграбчи кормилото и изви колата надясно.

— Какво правиш? — извика Катерина.

Завиха по чакълест път, поднесоха встрани за момент, а после Катерина започна да върти бясно кормилото в двете посоки и изправи колата.

Зад тях в нощта се разнесе скърцане на гуми. Последва леко хрущене, но не и мощният удар, който Кърт се надяваше да чуе.

— Продължавай! — извика той.

— Не знаем къде води този път.

— Има ли значение?

Разбира се, че нямаше. След няколко мига зад тях по черния път завиха светлини, така че нямаше връщане.

— Давай напред! — нареди Кърт. — Право към пропастта!

— Ти луд ли си? — извика тя. — Едва управлявам колата.

— Точно така!

Носеха се с хрущене по чакъла. Зад тях се вдигаше огромен облак прах, не достатъчно плътен, че да скрие светлините на аудито, но пък пречеше на видимостта на шофьора му. Кърт си представяше как се чувства той — заслепен, обсипван с камъчета, колата поднася насам-натам, а той се опитва да я овладее.

Понякога многото конски сили и по-големите гуми не са предимство. Особено когато има вода и чакъл — а случаят беше точно такъв. При достатъчно висока скорост аудито щеше да стане неконтролируемо — то буквално щеше да започне да плава по търкалящите се камъчета. А малкият форд, с неговите кльоцави гуми, изриваше чакъла и достигаше до твърда земя.

— Остави го да се приближи! — нареди Кърт, като оглеждаше терена пред тях.

Тя кимна, като че ли се досещаше какво е намислил.

— Сега давай напред и завий!

Тя натисна до дупка педала на газта, вдигна още прах и камъчета и се откъсна от аудито. Но шофьорът зад тях сигурно също беше натиснал педала, защото колата се устреми след тях.

— Казах завий! — изкрещя Кърт.

Тя завъртя кормилото, но фордът поднесе, а Кърт осъзна, че са проиграли коза си. Стисна Катерина за рамото, издърпа я към своята седалка и скочи от отвора на липсващата врата, като я изтегли след себе си.

Двамата се затъркаляха по тревата до пътя, а аудито профуча край тях, само на петдесетина сантиметра. Фордът изчезна в пропастта, а аудито наби спирачки.

— Твърде късно — отбеляза Кърт.

Аудито се плъзна през облака прах и изчезна зад ръба с трийсетина километра в час.

За секунди настъпи зловеща тишина, а после в нощта прогърмяха две експлозии — една след друга.

Около тях се вихреше пушилка, за миг изглеждаше, че са съвсем сами.

— Свършено е с тях — каза Катерина.

Кърт кимна и се вгледа надолу по черния път. През слягащия се прах мъждукаше бяла светлина, приближаваше се към тях. Оставаха още две коли.

— Тръгнали са насам — каза той.

Хвана Катерина за ръката и я поведе встрани от пътя.

— Хайде! Не можем да бягаме, но пък можем да се скрием.

Пол дръпна Гамей към кокпита на подводницата. Тя стискаше крака си, сякаш имаше рана.

— Добре съм — каза след малко.

Зад нея подводницата се пълнеше с вода.

Той се обърна да погледне дълбокомера — 45, 42...

Стрелката продължаваше да се върти, но движението им се забавяше все повече. Въпреки че перките се въртяха на максимални обороти, въпреки че се бяха освободили от всичкия баласт, групърът едва се издигаше. 41.

Бълбукащата вода продължаваше да изпълва подводницата. Достигна до средата и бързо се покачваше. Пол се обърна към уредите. Извъртя подводницата право нагоре, като се опитваше да увеличи вертикалния компонент на тягата на перките. Това предизвика леко

ускорение, но щом водата започна да се вихри около краката им, усетиха, че губят инерция.

Стрелката стигна на 39, точно под цифрата, и спря.

Групърът сега беше в напълно вертикална позиция, перката се въртеше в усилие да продължи изкачването. Но това не беше достатъчно.

Водата кипеше около кръста на Пол, Гамей се притисна плътно до него.

— Време е да тръгваме — каза той.

Гамей се опитваше да задържи глава над водата, докато океанът нахлуваше в малката подводница като в бутилка.

— Поеми си дъх — каза той и я придърпа към себе си, усети я как трепери от ледената вода. — Поеми си три пъти дълбоко дъх — поправи се той. — Задръж последния. Не забравяй да издишаш, докато се издигаш.

Видя как тя изпълнява инструкциите, като килна глава назад, за да си поеме за последно дъх, когато водата покри лицето ѝ. Той успя да вдиша още веднъж, а после и двамата се озоваха под водата. След секунди щяха да достигнат люка. Сега налягането отвътре и отвън се беше изравнило и люкът се отвори лесно.

Пол го дръпна назад и помогна на Гамей да излезе. Щом тя се озова навън, той я избута напред и тя заплува нагоре.

Групърът потъваше. Пол трябваше да излезе. Отблъсна се от него, когато корпусът се плъзна под краката му. Зарита към повърхността, като се опитваше да се движи с плавни и мощни движения.

Неопреновият костюм определено помагаше, увеличаваше плаваемостта. Без коланите с тежести плаваемостта им беше много голяма. А и желанието за живот помагаше. Фактът, че са били на голяма дълбочина и са дишали компресиран въздух, също бе от полза. Той издиша леко, когато се устреми нагоре, с надеждата, че Гамей не забравя да прави същото. Иначе компресираният въздух щеше да разшири дробовете им и да ги взриви като балони.

След минута издигане Пол усети как дробовете му горят. Продължи да рита усилено. Около него не се виждаше нищо, само водно пространство. Далеч долу изтляваща точица светлинка маркиреше мястото, където групърът се бе понесъл към дълбините.

След трийсет секунди Пол издиша още малко, налягането в гърдите му се увеличаваше. Виждаше светлината над себе си, но не и Гамей. На втората минута мускулите му вече жадуваха за кислород, главата му бумтеше, а силите му изчезваха.

Той продължи да рита, но много по-бавно. Започна да получава спазми, тялото му трепереше в конвулсии.

Спазмите отминаха. Повърхността мъждукаше над него, но той вече не можеше да прецени колко е далеч. Светлината изтляваше.

Потрепващото синьо започна да се стеснява до малко петънце, когато ръцете и краката му натежаха толкова много, че вече не можеше да ги движи.

Той замря. Главата му се килна настрани, светлината изчезна. Последната мисъл на Пол Траут беше: „Къде... е... жена ми?“

24.

Прахът и мракът бяха добро прикритие за Кърт и Катерина, докато прекосяваха тревата от едната страна на пропастта. Приближаващите коли се движеха бавно и внимателно по чакъла. И двете бяха повредени отпред, а едната беше само с един фар. Малката игра на нерви беше завършила в полза на Остин — беше забавила и повредила колите.

Когато колите приближиха, Кърт си представи как шофьорите се чудят къде ли са изчезнали техните хора.

И къде са се дянали жертвите им и как са успели да избягат с малката кола.

Той лежеше по корем на тревата и чакаше колите да отминат. Веднага след като видяха задните им светлини, той дръпна Катерина за ръката да стане и продължиха да вървят през тревата, докато не стигнаха до някаква телена ограда.

Кърт надникна през нея — от другата страна се виждаше малка, подобна на хангар сграда. Имаше и табела: „Ултралеки самолети под наем — 50 долара за един час.“

— Прехвърли се от другата страна — каза той на Катерина.

— Тихо!

Тя се хвана за горния край на оградата, пъкна пръсти в една от ромбовидните дупки, изкачи се и бързо се прехвърли. Кърт беше много доволен, че му се налага да бяга със спортистка.

Последва я и се спусна тихо до нея.

— Къде са ти обувките? — попита я той.

— Имаш предвид скъпите ми италиански официални обувки?

— Да. Обувките ти.

— Ами май паднаха, когато ме измъкна от движещата се кола.

Кърт забеляза, че роклята ѝ е разкъсана, а на лакътя и предмишницата има кървящи охлузвания. И той не беше по-добре, коляното и рамото му кървяха, а по дланите му се бяха забили малки камъчета. Все пак бе за предпочитане пред смъртта.

— Ще ти купя нови, ако се измъкнем живи — обеща той. — Продължавай!

Двамата хукнаха по тревата и се скриха зад голяма цистерна, подобна на тези на бензиностанциите. По миризмата Кърт предположи, че вътре има високооктаново гориво за самолетите.

Скрит зад цистерната, Кърт гледаше как двете аудита пълзят към пропастта. Спряха близо до мястото, където бяха паднали колите, и оставиха фаровете включени. От всяка кола слязоха по двама мъже. Единият носеше фенерче, другите трима държаха автомати с къса цев.

— Да се махаме от тук! — прошепна Катерина.

— Не мърдай! — отвърна той. — Не могат да ни видят тук. Не искам и да ни чуят.

Мъжете с оръжията тръгнаха към ръба на пропастта и се загледаха надолу. На дъното сигурно още имаше огън, защото димът и прахът бяха съпроводени от сияние, на фона на което се очертаваха силуетите на мъжете.

— Явно са паднали — отбеляза единият.

Кърт не можа да чуе отговора, но после мъжът с фенерчето се приближи до ръба.

— Дай ми уреда за нощно виждане — каза той. Когато заповедта не бе изпълнена достатъчно бързо, той изкрещя по-силно: — Хайде де, нямаме цяла нощ!

Кърт разпозна гласа, това беше един от пиратите на „Кинджара Мару“.

— О, значи не си мъртъв! — измърмори той. Беше решил, че има нещо много подозрително в експлозията на лодката на пиратите. Нещо твърде удобно. Твърде прост край за такава сложна операция.

— Знаеш ли кои са? — попита Катерина.

— Познавам гласа на този мъж — отвърна Кърт. — Той участваше в нападението над един кораб преди седмица. Смятахме, че е загинал при инцидент, но очевидно е било просто номер, за да ни заблудят.

— Значи тези мъже търсят теб? — попита тя.

Той се обърна към нея.

— Нали не си решила, че търсят теб?

Тя изглеждаше засегната.

— Ами възможно е. Аз съм много важен член на руската научна общност. Сигурна съм, че за мен ще вземат повече пари за откуп, отколкото за теб.

Той се усмихна и едва потисна смеха си. Вероятно беше права за това.

— Не исках да те обиждам.

Тя изглежда прие извинението и Кърт се обърна отново към мъжете до пропастта. Фигурите им се очертаваха идеално на фона на дима. Ако имаше пушка, щеше да ги отстреля веднага, един по един, като патици на стрелбище. Но разполагаше единствено с метална тръба и ножа, който идиотът, преследващ ги сега, бе оставил на „Кинджара Мару“.

Кърт гледаше как той пристъпва към ръба на пропастта с уред за нощно виждане в ръка. Вгледа се през него за миг и после смени леко ъгъла. Кърт предположи, че сега търси другата кола.

— Мъртви са — заяви един от другите мъже. — Всички.

— Не бъди толкова сигурен — каза водачът.

— Пропастта е много дълбока — отвърна другият. — Никой не може да оцелее при такова падане.

Водачът се обърна и блъсна грубо подчинения си към колата. Доста дръзко от негова страна, като се имаше предвид, че само той не носеше оръжие. Очевидно обаче тези мъже му се подчиняваха.

— Прав си — каза водачът. — Никой не може да оцелее при такова падане. Ако изобщо са паднали.

Той бутна уреда за нощно виждане в ръката на другия мъж.

— Не се виждат никакви тела около онази кола — каза след малко.

— По дяволите! — прошепна Кърт. За известно време като че ли единственият им проблем беше дългият път към цивилизацията, но ето че сега се сблъскаха с доста по-сериозен: тези идиоти нямаше да си тръгнат, преди да ги открият или преди полицията да се появи — вероятно след половин или един час, най-малко.

Кърт се съмняваше, че могат да се крият толкова дълго.

Когато водачът се обърна и започна да осветява с фенерчето полето, Кърт се шмугна обратно зад цистерната. Щом лъчът се изви в

друга посока, той хвана Катерина за ръката и каза:

— Надявам се, че не те е страх от височини.

Хукнаха приведени през откритото пространство и успяха да стигнат до тъмния хангар. Разбиха тихо катинара с тръбата и се вмъкнаха вътре.

— Какво ще правим? — попита Катерина.

— Имаш ли петдесет долара? — каза той, докато се промъкваше към единия от самолетите, а после започна да развива капачката на резервоара.

— Нямам. Защо?

— Ами ще им ги дължим тогава — каза той, взе един шлем и го подаде на Катерина.

Тя кимна и се усмихна така широко, че озари целия хангар.

— Винаги съм искала да летя на такова нещо.

Кърт провери дали в резервоара има гориво. Беше наполовина пълен, затвори капачката, отиде до вратата на хангара и я забута, за да я отвори напълно.

Отвън, близо до пропастта, Андрас и хората му започваха търсене. Андрас стискаше деветмилиметров глок в лявата си ръка, а в дясната държеше фенерче. Един от хората му вървеше по ръба на пропастта, а другият — в противоположната посока.

Андрас предположи, че бегълците са поели към вътрешността на острова. Това означаваше, че той и хората му ще трябва да претърсят не малко възможни скривалища. Определено това беше по-добрата тактика. А и той вече се беше сблъсквал с мъжа от НАМПД и знаеше, че е умен.

Това щеше да направи убийството му много по-сладко.

Лъчът на фенерчето играеше по земята. Ако Андрас се притесняваше, че бегълците са въоръжени, щеше да върви на тъмно и да използва уреда за нощно виждане. Но те не бяха извадили никакви оръжия по време на преследването, ако не се брой оловната тръба и съобразителността им, затова бе наясно, че спокойно може да използва фенерче.

И беше възнаграден — в лъча светлина се мярна женска обувка, прашна на места, но червената лачена кожа определено не можеше да

се сбърка. На три метра от нея беше другата. Той свирна на хората си и когато те се събраха, завъртя фенерчето, за да им покаже телената мрежа и сградата отвъд нея.

— Обиколете сградата — каза той. — Те са вътре.

Хората му хукнаха към оградата и започнаха да се катерят по нея. В този миг звук като от градинска косачка разкъса тишината на нощта.

Андрас прескочи оградата и освети хангара точно навреме, за да види как един ултралек самолет излиза с бучене от нея и набира скорост по тревата.

— Стреляйте! — нареди той.

Двамата мъже залегнаха и откриха огън по засилващия се самолет. След миг той експлодира и пламъците обгърнаха найлоновите криле.

Твърде лесно беше, помисли си Андрас. И беше прав.

Когато първият ултралек самолет започна да набира скорост по тревата, Кърт и Катерина се качиха във втория и запалиха двигателя. Кърт се надяваше шумът и движението на първия да прикрият поемането им в обратната посока.

Изпрати примамката надясно и след секунди обърна своя самолет наляво. Още докато натискаше дросела, чу стрелбата. След миг видя и светлина да минава по тревата на ливадата, която служеше за писта. Беше съвсем достатъчна, за да види каквото му трябва.

Той натисна дросела, като знаеше, че криеницата е свършила. Малкият двигател с петдесет конски сили зажука като рояк пчели, а дървеното витло за секунда достигна пълни обороти.

Тромавият самолет пое напред, ускори по тревистата ивица и се издигна на около трийсетина метра. Кърт го насочи към пропастта, като се опитваше хангарът да остане между него и мъжете с оръжията. Чу няколко откъслечни изстрела и после — тишина. Но той и Катерина вече бяха отвъд ръба на пропастта и се насочваха към светлините на Вила ду Порту.

На затревената писта Андрес осъзна грешката си. Бяха ги заблудили. Обърна се точно навреме, за да види как другият самолет се издига. Стреля по него и после се затича към хангара заедно с хората си.

Вътре имаше цяла флотилия от машини. Четири от тях изглеждаха в работно състояние.

— Качвайте се! — извика той на хората си. — Ще ги отстреляме във въздуха.

Докато двама от хората му се качваха във втория самолет, Андрас скочи към седалката на първия, но спря. Там, забит в тапицираната седалка, стърчеше познат предмет.

Веднага различи матираната черна дръжка над титаниевото острие и дупките по нея. Това беше неговият нож, който остави забит в седалката на крана на „Кинджара Мару“, след като преряза маркучите на хидравликата.

Значи човекът от НАМПД го беше взел и задържал. И сега му го връщаше. Сигурно имаше причина за това. Явно бе, че показва на Андрас, че знае кой го преследва, но Андрас подозираше и нещо повече.

Той излезе от самолета, оглеждайки се за опасност.

— Не ги палете — нареди той, когато един от хората му посегна към стартера.

Андрас тръгна към двигателя на машината, която възнамеряваше да използва. Провери маркучите на хидравликата и на горивото, смяташе, че това ще е най-вероятното отмъщение на противника му — което щеше да е смъртоносно, ако той и хората му запалеха машините в подобния на хамбар хангар. По откритите секции не се виждаше нищо нередно с маркучите и нямаше никакви течове по пода.

Погледна нагоре.

По крилете имаше огромни прорези, така чисти, че почти не се виждаха. Бяха направени съвсем внимателно, за да не увисне найлонът на ленти. Повредата вероятно нямаше да попречи на самолета да се издигне от земята, но озовяха ли се във въздуха, крилете щяха да се накъсат за минути. Полетяха ли, щяха да разберат за повредата едва след като се озоват над пропастта.

— Ще проверим останалите — предложи един от хората му.

Андрас им позволи да го направят, но знаеше, че няма смисъл. И там щеше да е същото.

Сви устни от яд, но усети нещо ново в сърцето си — възхищение. Тръпката, която ловецът усеща, когато осъзнае, че жертвата му може да се окаже по-голяма, по-силна, по-яростна и по-

интелигентна, отколкото е очаквал. Такава мисъл никога не поражда гняв, само по-голямо въодушевление. До тук той бе мислил за човека от НАМПД с неохотно уважение, но все пак го беше подценил. Грешка, която нямаше да направи отново.

— Мина доста време, откакто не съм се изправял пред такова предизвикателство — прошепна той на себе си. — Ще се наслажда на убийството му!

25.

Континенталният шелф до бреговете на Сиера Леоне, 23 юни

Джема Гаранд седеше в кабината за пътници на ЕС155 „Юрокоптер“. Елегантният модерен дизайн включваше опашен винт, тип фенестрон^[1], изцяло стъклено приборно табло, а интериорът беше тапициран с кожа, ушита от компанията, която правеше и тапицериите на „Ролс-Ройс“.

Хеликоптерът беше бърз, а в кабината бе относително тихо, символ на лукса за всеки уважаващ себе си милиардер или диктатор на малка страна.

И въпреки тона Джема мразеше тази машина. Предпочиташе да плава или да пътува с кола. От опита си като войник знаеше колко уязвими са малките хеликоптери при стрелба. Избухнал наблизко снаряд можеше да свали повечето хеликоптери, да не говорим за директно попадение. По-малките оръжия също вършеха работа.

Но дори да оставеше настрана подобно нападение, Джема знаеше, че малките самолети и хеликоптери често претърпяват необясними инциденти, които като че ли сполитат предимно лидери на малки, разкъсвани от войни страни.

Самолетните катастрофи обикновено не оставяха свидетели, особено ако са в планините или пък в джунглата. Ако нямаше криминалисти, които да пресеят останките, беше почти невъзможно да се каже защо е паднала машината, дали е ударена от ракета или заради стрелба, или пък се е взривила на парченца от бомба на саботьор.

Обикновено Джема не пътуваше така. Но в този случай направи изключение, защото сега бързината беше от съществено значение. Събитията и дори доверените му съюзници като че ли заговорничеха срещу нещо, а ако някой разкриеше плана му, той трябваше да знае дали оръжието е готово.

Хеликоптерът прекоси бреговата линия и се насочи към Атлантика. На шестнайсет километра от брега на хоризонта се появиха четири малки точки. С приближаването на хеликоптера, те се

превърнаха в огромни нефтени платформи, подредени в съвършен квадрат, на няколко километра една от друга. Поне десетина лодки патрулираха във водите около платформите, огромни баржи с оборудване бяха закотвени до една от тях.

— Кацнете на номер три! — нареди Джема.

Пилотът прие заповедта и след няколко минути Джема вече сваляше шлема си и излизаше от сияещия в червено и бяло хеликоптер. После закрачи по платформата.

Главният надзорник и екипът му чакаха, строени в редица.

— Господин президент — започна надзорникът, — за нас е чест да ни...

— Спестете ми го! — срязва го Джема. — И ме заведете при Кокрейн.

— Веднага!

Джема последва мъжа по площадката за кацане към главния блок на петролната платформа. Влязоха вътре, прекосиха помещение, изпълнено с охлаждащи тръби, покрити с конденз и скреж, и после минаха през климатизирана зала, в която имаше компютърни екрани и плоски видео панели.

На централния монитор се виждаше някакъв странен дизайн. Приличаше на схема на състезателна писта или на железопътно депо. Най-доброто описание беше издължен овал, свързан с по-широк кръг, от който излизаха двайсетина прави линии, подобно на допирателни.

Ситни букви и цифри, които не се четяха дори отблизо, явно отчитаха условията във всяка секция, описана от допирателните. Секциите бяха обозначени с различен цвят. Джема забеляза, че повечето са осветени в зелено. Това му хареса.

— Всички секции от примката ли имат захранване?

— Да, господин президент — отвърна надзорникът. — Активирахме ги тази сутрин. Сега оперираме само на тестови нива, но Кокрейн потвърди, че отговарят на спецификациите.

— Отлично! — похвали ги Джема. — Къде е той?

— В един от тунелите — отвърна надзорникът. — Надзирава последната фаза от изграждането.

— Покажете ми — нареди Джема.

Прекосиха климатизираната зала и стигнаха до асансьор, който едва побираше двама души. Той ги отведе надолу — под платформата

и после в плексигласова тръба, подобна на използваните в увеселителните паркове и места като „Подводен свят“.

Ярки светлини блещукаха и танцуваха във водата. Навсякъде се щураха рибни пасажи, както често става близо до петролни сонди и други създадени от човека структури. Под тях по морското дъно минаваше дълга линия — от изток на запад.

Тя изглеждаше права само защото извивката ѝ бе съвсем постепенна; но ако бе възможно да се пресуши океанът, щеше лесно да се забележи от космоса, че тази линия описва свършения овал, който видяха в контролната зала.

Отсреща мъже с водолазни костюми и подводници с размерите на автомобил работеха по изграждането на последния участък.

Още по-нататък, в самия край на видимостта под водата, Джема забеляза една подводница, легнала на дъното. Тя не беше малка като останалите, а огромна, корпусът ѝ зееше като изкормен кит. Тази гледка го вбеси.

Асансьорът доближи пясъчното дъно и после продължи под него, в тръба в мрака, поне още дванайсет метра, преди да спре. Тъмнината бе прогонена, когато вратите се отвориха към бетонна зала, осветена от флуоресцентни лампи.

Надзорникът излезе и Джема го последва. Забеляза, че залата не е квадратна, а има овална форма, подобно на арките в римските акведукти, които помагаша на тунела да издържи налягането, оказвано от скалите и водата. Забеляза и нещо друго.

— Тук е влажно — каза той, по пода имаше локвички вода и мокри петна по стените.

— Бетонът е порьозен — обясни надзирателят. — Третирахме го и го изградихме на дванайсет метра под морското дъно, но все още има течове. Ще се оправи след месец, месец и нещо.

Джема се надяваше надзирателят да е прав. Продължиха през тунела, докато не стигна до пресечна точка.

Стръмна стълба водеше надолу.

Джема слезе и се озова в друг тунел. Този беше свършено кръгъл в пресечния участък, достатъчно широк, за да мине малка кола през него, и опасан със хранващи кабели и охлаждащи тръби, подобно на тези, които бе видял горе. Светодиоди и сияещи метални правоъгълници се нижеха от три страни, докдето поглед стигаше.

В другата посока той забеляза Кокрейн.

— Почти си приключил — каза Джема. — Това ме радва повече, отколкото факта, че те виждам.

— Конструкцията е почти готова — отвърна Кокрейн. — Все още я тестваме. Но ако си мислиш, че ще ме принудиш да ти осигуря мощността, на която се надяваш, най-добре да разполагаш с някой фокус. Защото по всичко личи, че мога да ти осигуря шейсет процента от това, което искаш.

— Вече не се изненадвам от провалите ти, и не се ядосвам — каза Джема. — Започнах да свиквам. Чу ли за Портата на дявола до Азорските острови?

— Тук долу няма как да съм в течение на новините — каза Кокрейн. — Но да, все пак чух. Някакъв естествен феномен — свръхпроводник.

— Така твърдят — каза Джема. — Имам хора там. Смятам, че това е отговорът.

Кокрейн остави на пода някакъв фиброоптичен тестов уред и избърса потта от челото си.

— Не съм сигурен, че те разбирам. Тъкмо се справихме с тристата тона материал, който подводницата докара от товарния кораб. Не мисля, че има пространство за повече.

— Пространство ли? — учуди се Джема. — Интересно, че използваш тази дума. Защото аз се притеснявам именно за пространството, за космическото пространство, и за онова, което може да се види от там.

— За какво говориш? — попита Кокрейн.

— За руската подводница, от която взехме реакторите. Беше ти наредено да бъде разглобена и частите разпилени. Не искам някой да я види със сателитите.

— Тя е на дъното, на петнайсет метра под повърхността, покрита с маскировъчна мрежа — защити се Кокрейн. — И никой не я търси. Руснаците я продадоха. Не им пука какво става с нея. А единствените подводници, от които се интересуват американците, са пренасящите балистични ракети. Само ти и другарят Горшков знаете къде е тази и дори Горшков не знае какво си направил с нея.

— Довърши разглобяването! — нареди Джема. — И не ми противоречи повече, иначе ще разглобя теб... парче по парче!

Кокрейн потри лице с ръка и каза:

— Имаме единайсет конструиращи подводници и четирийсет водолази, няма ресурси и за тази работа. Така че избирай. Или довършваме инсталацията, или започваме да разглобяваме онази ръждясваща браква?

Джема едва сдържа гнева си. Искаше и двете задачи да бъдат изпълнени, и то от човек, който е по-компетентен и не така безочлив като Кокрейн. Но като се имаха предвид докладите на Андрас, американците, които душеха около „Кинджара Мару“, както и все поветото въпроси от Световната банка и кредиторите му — той наистина нямаше време и за двете задачи.

Реши изкормената подводница да си остане на мястото. Щом пуснеше в ход плана си, вече нямаше да има значение дали някой знае за нея. Това щеше да е последната грижа на света.

— Приключвай с инсталацията и излъчвателите! — нареди той. — Вашингтон, Лондон, Москва и Пекин. Те трябва да са готови до седмица, иначе ще си имаш проблеми.

Зачака следващия порой от оплаквания и извинения от страна на Кокрейн, но за първи път от векове такъв не последва.

— Ще бъдат готови — каза Кокрейн. — Обещавам ти!

[1] Витло за управление на вертолета, поставено в специален кожух в опашката. — Б.пр. ↑

26.

Източния Атлантически океан, 23 юни

Гамей Траут седеше на малък стол в лазарета на „Матадор“, загърната с одеяло и димяща чаша безкофеиново кафе пред себе си. Корабният лекар не ѝ позволи да пие истинско кафе поне двајсет и четири часа. Тя не бе пила от безкофеиновото, само си топлеше ръцете с него, така че имаше ли значение? Всъщност нищо вече нямаше значение, нищо — освен мъжа, който лежеше неподвижен на болничното легло.

Екипажът на „Матадор“ я извади от водата пет минути след като достигна до повърхността. Но вече се смрачаваше, а и при това мъртво вълнение, тя не можа да види Пол никъде.

След двајсет минути, след две мъчително бавни обиколки, един моряк забеляза Пол, носеше се по гръб във водата. Не направи никакъв опит да сигнализира, само се носеше по повърхността, защото мокрият костюм му осигуряваше плаваемост.

Отнесоха го в лазарета, където се грижеха и за нея — беше получила лека хипотермия и страдаше от кислороден глад. Веднага дръпнаха завеса между тях, но Гамей чуваше, че работят трескаво. Някой извика: „Няма пулс“, а после лекарят каза нещо за кардиогенен шок.

В този миг Гамей сграбчи завесата и я дръпна. Съпругът ѝ приличаше на призрак, тя се извърна и заплака.

След три часа дойде на себе си, чувстваше се почти нормално. Пол все още беше в безсъзнание, покрит с одеяла, в ръката му се вливаше система, а маска на носа и устата му осигуряваше чист кислород. Очите му бяха все така затворени и не помръдваше.

Като го видя така неподвижен, Гамей веднага се обърна към монитора, който показваше пулса му, за да се увери, че е жив. Стисна ръката му, беше като мокра глина. Ръцете му бяха винаги топли, дори в най-студените зимни дни в Нова Англия.

— Върни се при мен! — прошепна тя. — Не ме оставяй тук, Пол! Моля те, не ме оставяй!

Вратата зад нея се отвори и корабният лекар, Хобсън Смит, влезе в лазарета. Беше толкова висок, че почти се привеждаше, за да мине през вратата, имаше сив мустак, като на доктор Фу Манчу, пронизващ поглед и спокоен, почти бащински стил на поведение. Никой на борда не знаеше на колко години е, но ако в НАМПД имаше възраст за пенсиониране, то Хобсън Смит вече трябваше да я е преминал. И всички на кораба щяха да изгубят от това — неговото присъствие бе подобно на присъствието на любим чичо.

— Някаква промяна? — попита той.

— Не е помръднал — отвърна тя. — Пулсът му е...

— Пулсът му е стабилен — каза Смит. — Пулсът му е добър. Нивото на кислород в кръвта му също се подобрява.

— Но все още е в безсъзнание — притеснено рече Гамей, неспособна да използва думата „кома“.

— Да — отвърна доктор Смит. — Засега. Пол е силен, дай му време и ще се оправи.

Гамей знаеше, че докторът е прав, знаеше и че показателите на Пол се подобряват, но искаше да го види буден, да ѝ се усмихне и да каже нещо старомодно и мило.

Смит придърпа стол и седна до нея.

— Подай ми ръката си!

Тя протегна ръка към него, докторът ѝ сложи маншон и започна да помпа, за да измери кръвното ѝ. После провери и пулса.

— Точно както си мислех.

— Какво?

— Твоите показатели не са добри — каза той. — Влошаваш се от тревоги за него.

Тя въздъхна. Не беше яла, нито пила нещо, откакто се изправи на крака. Но не мислеше, че ще може да преглътне каквото и да било.

— Просто не разбирам — каза тя. — Как така излязох на повърхността много преди него?

Доктор Смит се загледа в нея, сякаш обмисляше въпроса ѝ.

— Каза, че той те е избутал?

Тя кимна.

— След като подводницата се наводни, той отвори люка, избута ме през него и ме тласна нагоре. Аз изпънах крака и се отблъснах от ръцете му като от трамплин, но си мислех, че той ще е точно зад мен.

Тя си пое дъх, опитваше да потисне чувствата си.

— Подводницата вече потъваше.

Може би той е бил завлечен надолу с нея. Може би се е наложило да се измъкне, преди да поеме нагоре.

— Сигурен съм, че това е изиграло своята роля — каза Смит. — Освен това той е по-тежък, с повече мускулна и костна маса. Не го приемай зле, но средностатистическият мъж има по-малко подкожни мазнини от жените. Като добавим към това и фактът, че и двамата сте носили почти едно и също количество неопрен, то твоето ниво на плаваемост е било доста по-високо от неговото. Дори да не те беше избутал, ти пак щеше да се издигаш по-бързо и да достигнеш повърхността преди него.

Тя погледна към съпруга си, мислеше си за всички гмуркания, които бяха правили заедно, за всички тренировки.

— Освен това — продължи доктор Смит. — Пол винаги е казвал, че ти си по-добра плувкиня от него. Още една причина да се ожени за теб и да те направи госпожа Траут.

Тя се усмихна, спомни си как Пол бе повтарял тази шега поне стотина пъти. Дори ѝ беше омръзнала, но сега жадуваше той да се събуди и да я изрече отново.

— Просто трябваше да тръгне пръв — каза след малко тя, а думите изскърцаха в гърлото ѝ като ръждясала панта.

Доктор Смит поклати глава.

— Никой мъж с всичкия си не би тръгнал пръв и да остави жена си след себе си — каза той. — Не и мъж като Пол.

— Ами ако ме остави сега? — попита тя, беше по-уплашена от всякога. — Не знам как ще се справя без него...

— От все сърце вярвам, че няма да ти се наложи — каза доктор Смит. — Но ти трябва да спреш да мислиш за това и да започнеш да мислиш за нещо друго. За твое собствено добро.

— И за какво предлагаш да мисля? — попита Гамей малко по-остро, отколкото възнамеряваше.

Доктор Смит се почеса зад ухото и се изправи. Отмести ръката на Пол от нейната и я положи внимателно на гърдите му, после я хвана

за ръката и я поведе към съседната стая — към корабната лаборатория.

— Има още един оцелял, за когото съвсем си забравила — смигна ѝ той. — Казва се Рапунцел.

Гамей напълно бе забравила малкия робот. Макар че Рапунцел не беше живо същество, тя все пак се радваше, че е оцеляла и са я извадили. Та нали именно Рапунцел бе спасила и двамата им.

— Извадили са я — каза Гамей.

— Аха! И тя ни донесе три проби.

Гамей присви очи и попита:

— Три ли?

— Тъканната проба, която си взела от един от екипажа — каза Смит и включи флуоресцентната лампа над работната маса. Тя примигна и оживя.

— Да, помня това — отвърна Гамей. — Не мога обаче да си спомня да съм взимала други проби.

— Така ли? — Докторът описа широк жест с ръка, като промоутър на нова стока, и насочи вниманието ѝ към друга маса. Там лежеше парче стоманен кабел.

— Рапунцел го стискаше, когато излезе на повърхността — каза той.

Кабелът, който ги бе задържал към дъното, спомни си Гамей. Спомни си и как Рапунцел го беше нарязала с ацетиленовата горелка, а после тя ѝ бе подала команда за издигане към повърхността. Не беше давала инструкция да пусне кабела.

— А каква е третата проба? — попита Гамей.

— Парче пластмаса, което се е закачило за рамката на Рапунцел. Отчупено триъгълно парче пластмаса, вероятно се е закачило там, докато е била в падащия към дъното товарен кораб.

Доктор Смит отиде до масата с кабела и Гамей го последва. Той посочи няколко почернели места по него.

— Какво е това според теб?

Тя се наведе към кабела. Докосна черните петна и усети нещо различно в материала, в сравнение с остатъка от кабела. Сякаш металът беше загрят до степен, в която бе започнал да се топи.

— Приличат на петна от заварка — каза замислено Гамей.

— И аз така си помислих, но никога не съм чувал за петна от заварка по кабел, и определено към него не е заварено нищо.

— Може да са от горелката — предположи Гамей.

— Проверих видеозаписа — каза той. — Рапунцел прерязва кабела с едно бързо движение. Придържа го с щипците си и го прогаря с горелката. Този участък, на шейсет сантиметра вляво, дори не го докосва.

Гамей погледна към него заинтригувана.

— Може би, след като Пол се почувства по-добре, ще можем...

— Гамей! — прекъсна я лекарят. — Ще трябва ти да го направиш.

— Не съм достатъчно подготвена за това.

— Директор Пит говори с капитана тази сутрин — каза Смит. — Искане ти да се погрижиш за това. Знае, че е трудно да те ангажира точно сега, но някой е стигнал твърде далеч, за да ни попречи да разберем какво се е случило с онзи кораб и ние искаме да знаем защо. А това са единствените следи, с които разполагаме.

— Той нареди аз да се погрижа за това? — попита Гамей изненадана.

Лекарят кимна.

— Познаваш Дърк. Когато има работа за вършене...

За първи път, откакто се помнеше, тя беше вбесена на Дърк. Но дълбоко в себе си знаеше, че е прав. Единствената надежда да открият хората, които бяха докарали Пол до това състояние, бе да открият кой е искал онзи кораб да потъне и защо.

— Добре — каза тя, като се опитваше да потисне чувствата си.

— Откъде ще започнем?

Той я поведе към микроскопите.

— Погледни пластмасовата проба.

Гамей се настани до първия микроскоп и се вгледа през окулярите, като примигваше, докато образът не се проясни.

— Това са стружки от пластмасата — обясни доктор Смит.

— Защо са с различен цвят?

— От две различни пластмаси са. Смятаме, че са от някаква касетка.

По-тъмната пластмаса е и по-твърда и по-плътна, а по-светлата е по-лека.

Гамей огледа стружките внимателно. Странно, но по-тъмната пластмаса изглеждаше деформирана. Цветът ѝ беше размазан на места,

там, където и материалът беше изкривен.

— Сякаш по-тъмната пластмаса е била стопена — каза Гамей. — Но по-леката изглежда невредима.

— И аз така смятам.

— Това е странно. По-леката пластмаса би трябвало да има пониска точка на топене, но дори при една и съща температура ще има по-малка способност да абсорбира топлината, без да се деформира, тъй като има по-малко материал.

— Много сте добра, госпожо Траут — засмя се той. — Не бихте ли искали да работите в лабораторията?

— След това, което се случи, може и да не изляза от нея.

Той се усмихна, а около очите му се появиха бръчици.

— Оставихте тъканната проба за последно — отбеляза тя.

— Защото е най-интересна.

Тя мина на другия микроскоп.

— Може ли?

— Разбира се.

Гамей присви очи над окулярите, засили увеличението веднъж, после отново. Видя клетъчни структури, но нещо не беше наред.

— Какво е станало тук?

— Ти ми кажи, нали си нашият експерт морски биолог — каза доктор Смит.

Тя започна да движи фокуса по пробата.

— Клетките отдясно са кожни — каза тя. — И повечето изглеждат нормално. Но клетките вляво...

— Ти си взела двуинчова проба от бедрото на мъжа. Клетките отдясно са кожни, другите са мускулни.

— Да. Те изглеждат странно. Сякаш са експлодирани отвътре.

— Точно така е — каза лекарят. — Колкото по-навътре отиваме, толкова по-големи са пораженията. Клетките от най-горния слой на епидермиса изглеждат неувредени.

— Може ли да е химическо изгаряне? — попита тя, неспособна да отдели очи от повредените клетки. — Може би нещо се е просмукало в тъканта и клетките са реагирани.

— Няма остатъци от такова вещество — каза Смит. — А и всеки химикал, който е достатъчно силен, за да нанесе такива поражения, ще

увреди и епидермиса. Някога заливала ли си ръцете си с концентрирана белина?

— Да, прав си — отвърна Гамей. — Но какво може да е причинило това?

— Какво може да е причинило всичко това? — поправи я той. — Ето въпросът, който трябва да си зададем.

Тя се изправи и се обърна към него.

— Една причина — три последствия.

— Ако можеш да се сетиш за нещо, което е способно да извърши всичко това.

Мислите ѝ запрепусаха, не в безнадеждни, безсмислени кръгове, както когато седеше до Пол, а устремено напред. Почти чувстваше как синапсите ѝ се пробуждат и се запалват, като лампите в тъмна офис сграда — една по една.

— Прилича на термично увреждане — каза тя. — Но високата температура или огънят щяха да повредят най-много повърхностния слой на епидермиса.

— Точно така — съгласи се той. — Точно затова и имаме епидермален слой от мъртви кожни клетки. Те са толкова тънки и слаби, създадени са просто като черупка, която да пречи на влагата и другите вещества да проникнат.

Тя се обърна към микроскопа и погледна отново клетките. Помисли си за пластмасовите стружки под другия микроскоп до нея. Какво може да деформира така плътна, тежка пластмаса, без да стопа по-тънката и по-лека пластмаса, да причини овъгляване по метала, сякаш е бил заваряван, и да унищожи човешката тъкан отвътре навън?

Гамей вдигна отново глава от микроскопа.

— Госпожа Нордгрюн каза на Кърт, че е имала халюцинации.

Смит прегледа бележките си.

— Тя е казала на Кърт, че е видяла звезди пред очите си точно преди да припадне. Казала е: „Не искам да звуча като луда, но приличаха на миниатюрна заря пред очите ми. Мисля, че видях нещо, но когато затворих очи, искрите още бяха там.“

— Чела съм за астронавти, които са преживели подобно нещо — каза Гамей. — На една мисия на совалката преди години те виждали искри или стрелкащи се звезди, когато затворели очи.

Смит изправи гръб на стола.

— А спомняш ли си причината?

Тя се замисли.

— Били са в орбита по време на слънчево изригване. Въпреки че каютите били защитени, част от високоенергийните лъчи са проникнали. А когато те достигнат до ретината, предизвикват неврологична реакция, която се преживява като изригване на искри пред очите.

— Значи не е халюцинация?

— Не. Те са го виждали съвсем реално, както аз ви виждам сега. Ретината предава сигнал до мозъка.

Доктор Смит я слушаше и кимаше замислено. Стана и тръгна към микроскопа, като взе още една тъканна проба.

— Когато бях във военновъздушните сили, вероятно преди да се родиш, си спомням един млад мъж, който мина пред един от нашите реактивни фантоми по време на радарен тест. Беше още дете, бе постъпил преди месец в армията. Никой не го видя да се приближава. За негово нещастие точно този самолет беше от онези, които наричаме „Диви невестулки“, проектиран да излъчва мощни радиоимпулси, които да забиват вражеските радари с толкова много сигнал, че да не могат да отличат нашите самолети сред целия този хаос.

— И какво стана?

— Той извика, падна на колене и после по очи на земята — каза Смит. — Шефът спря радара и ние извлечихме хлапето в амбулаторията, но вече беше мъртъв. Колкото и да е странно, кожата му беше съвсем невредима. Излезе, че се е изпържил от вътре. Звучи зловещо, но се беше сварил като в микровълнова. Тогава бях още студент по медицина, но си спомням как изглеждаше тъканта му под микроскопа. Ужасно много приличаше на тази.

Гамей си пое дъх, опитваше се да потисне ужаса от чутото и да се концентрира върху научните доказателства.

— А металът изглежда като след заварка — каза тя.

Той кимна.

— Високоенергийни разряди могат да причинят срив във въздушното съпротивление и електрическата енергия прескача пролуките — каза тя. — Прекарала съм достатъчно време с Кърт и Джо, за да знам какво точно става при заваряване.

— Създадена от човека мълния — каза Смит. — Ето защо горивото и артилерийските снаряди трябва да бъдат съхранявани по определен начин. Дори статичен електрически заряд може да запали петролните изпарения.

— Петната по кабела приличат много повече на статичен разряд — каза тя.

Той отново кимна със сериозно изражение. Тя предположи, че има теория за случилото се. Предположи и че ще е много подобна на това, което тя самата вече мислеше.

— Лампите гръмват, оборудването отказва, дори радиото за излъчване на аварийен сигнал. Иначе някой е щял да чуе сигналът за бедствие. Жената на капитана вижда звезди, а горките моряци от горните нива се сваряват отвътре.

Тя го погледна право в очите.

— Този кораб е бил ударен с някакво масивно електромагнитно изригване. Трябва да е било с ултрависоко напрежение, за да нанесе такива вреди.

— Хиляда радара, настроени на пълна мощност, не могат да направят това, което видяхме — каза лекарят.

— Било е нещо много по-мощно.

Доктор Смит кимна, изглеждаше печален.

— Да, такова е било.

Тя замълча, опитваше се да събере мислите си.

— А може ли да предположим, че е бил естествен феномен? — попита след малко, като мислеше за аномалията, която Кърт и Джо изследваха на няколкостотин километра на изток.

— А пиратите просто са се озовали на поразения кораб точно в този момент? И пак съвсем случайно някой се опита да убие теб и Пол, докато го изследвахте?

Разбира се, че не, помисли си тя и каза на глас:

— Трябва да е било някакво оръжие. Нещо достатъчно мощно, за да изпържи сто и петдесет метров кораб.

Смит се усмихна тъжно.

— И аз мисля така. Сякаш светът си няма достатъчно грижи и без това.

Гамей си помисли, че всъщност той пръв бе стигнал до този извод, но това нямаше значение.

— Трябва да говоря с Дърк — каза тя.
Доктор Смит кимна.
— Разбира се. Аз ще наглеждам Пол.

27.

Вашингтон, окръг Колумбия, 23 юни

От офиса на Дърк Пит на двайсет и деветия етаж в сградата на НАМПД се виждаше голяма част от Вашингтон. През огромния правоъгълен прозорец той можеше да гледа част от потрепващата Потомак, монументите на Линкълн и Вашингтон и Капитолия, целият осветен в бяло през нощта.

Въпреки гледката обаче вниманието на Дърк беше насочено другаде, към монитора на компютъра, на който течеше телеконференстен разговор.

В ъгъла бе усмихнатото лице на Хирам Яйгър, компютърния гений на НАМПД. Той приличаше на току-що слязъл от харлея си — носеше кожена жилетка и дългата му посивяваща коса бе вързана на опашка.

В другия ъгъл на екрана се виждаше доста измъчена версия на Гамей Траут, която се взираше в него. Тъмночервената ѝ коса също беше прибрана назад, но по скоро по необходимост. Докато говореше, един кичур падаше на очите ѝ, тя прилежно го прибираше зад ухото и продължаваше да говори, без да му обръща внимание.

Въпреки очевидната ѝ болка и тъмнината в очите ѝ, тя, изглежда, се беше взела в ръце. Определено бе помогнала на Дърк да направи голяма крачка напред към разрешаването на мистерията около потъването на „Кинджара Мару“.

Докато Гамей обясняваше теорията, до която бяха стигнали с лекаря на „Матадор“, Пит се възхищаваше на силата ѝ и на предаността ѝ. Такива качества не бяха рядкост в НАМПД, но те винаги изгряваха най-ярко при най-мрачните обстоятелства.

Докато Пит слушаше и задаваше въпроси, когато сметнеше за уместно, Яйгър си водеше бележки и изсумтяваше по някое: „Аха!“ или „Ясно!“.

Щом Гамей замълча, Пит се обърна към Яйгър:

— Можеш ли да направиш симулация на това, което тя описа.

— Мисля, че да — отвърна Яйгър. — Ще е изстрел в тъмното, но пък може да ти даде известен ориентир.

— Това няма да е достатъчно, Хирам. Искам по-конкретен ориентир.

— Разбира се — отвърна Яйгър, като едва процеди думата. — Но колкото и да ми се иска, мога да ти кажа само каква мощност е нужна и как може да се постигне. Така че ако държиш на конкретиката, ще са ми нужни още данни.

— Започвай работа — каза Пит. — Обзалагам се на каса вносна бира, че ще имаме още данни, преди да си приключил с първата обиколка.

— Канадска ли? — попита Хирам.

— Или немска. Победителят избира.

— Става. Заемам се.

Неговата част от екрана потъмня, а Дърк се обърна към Гамей.

— Няма да те питам как си — каза той. — Искам само да знаеш, че се гордея с теб.

Тя кимна.

— Благодаря. Благодаря и за това, че си наредил аз да изследвам мострите. Това ми помогна... помогна ми да се съвзема.

Пит се смути.

— Никога не съм нареждал такова нещо.

— Но лекарят... — започна тя и на лицето ѝ за първи път се появи усмивка.

— Значи нарежданията са били медицински — предположи Пит.

— Явно, като част от лечението — каза тя.

— Ловък е старият Хобсън — Пит се замисли с топлина за лекаря. — Голям хитрец... Ако някой е създал такова оръжие, най-добрата ни защита би била да намерим начин за неутрализирането му, преди да бъде използвано отново. А това ще стане благодарение на вас двамата, ако имаме късмет.

— Каква помощ можем да очакваме? — попита тя.

— Вече говорих с адмирала — отвърна Пит. — Имам предвид, с вицепрезидента. Той ще докладва за разкритията ви директно на президента и на генералния щаб. Сигурен съм, че ще са адски заинтригувани, но за да се намесят трябва да намерим нещо по-осезаемо, което да ги убеди. Засега това е само призрак, който се е

мернал и е оставил следа. Ще трябва да му намерим тяло, нещо, с което да се заемат. Вие направихте първата стъпка.

Непокорният кичур отново падна над лицето ѝ и Гамей пак го прибра зад ухото си.

— С доктор Смит предполагаме, че екипажът е бил избит заради онова, което са видели. С други думи, щом са оцелели след електромагнитния удар, е трябвало да бъдат избити, а корабът — потопен, за да се потули всичко.

— Звучи логично — каза Пит. — Мъртвите не стават за свидетели.

— Зная. Но си мислех, че трябва да има и нещо друго. Все пак ни обстрелваха с торпеда. Трябва да предположим, че са могли да направят същото и с товарния кораб, докато е бил на вода.

Пит обмисли думите ѝ. Понякога се научава повече от това, което не е било сторено, отколкото от стореното.

— Щеше да е по-лесно, отколкото да се качват на борда.

— И по-бързо — отбеляза тя.

— Да, но тогава защо не са го направили?

— И защо са ударили тъкмо този кораб?

Още един добър въпрос. Той предположи, че причината може да е само една. Един отговор и за двата въпроса.

— На кораба е имало нещо, което са искали — каза Дърк.

— Нещо, което е трябвало да вземат, преди да го потопят. И каквото и да е било то, онзи, който стои зад всичко това, не е искал светът да узнае за липсата му.

На екрана Гамей кимна.

— И аз стигнах до това заключение.

Това обясняваше няколко неща. Изпълнителният директор на „Шокара“ му беше стар приятел — нещо доста повече от познат, като се има предвид, че Дърк му беше спасил живота, но въпреки че често бе заявявал, че ще стори всичко за Дърк и НАМПД, сега Харуто Такагава внезапно бе станал недостъпен.

Малко след потъването на товарния кораб Пит му остави съобщение, но засега не беше получил обаждане. Вероятно това бе разбираемо, като се имаха предвид обстоятелствата, но беше поне жълт флаг.

След няколко дни, само за да е сигурен, Пит изпрати двама млади сътрудници от НАМПД в нюйоркския офис на „Такагава“, за да вземат лентата с информация от бреговата охрана, която щеше да бъде изискана, ако корабът беше потънал в американски води. И на първо място — корабния манифест.

Двамата младежи бяха спрени в лобито на „Такагава“, бяха накарани да чакат с часове и накрая ги бяха изхвърлили. Това беше като истинска плесница по лицето на Пит, достатъчна да го вбеси. Досега бе твърде зает, за да се заеме с въпроса, но той вече придобиваше първостепенна важност.

— Трябва да разберем какво е превозвал „Кинджара Мару“ — каза Гамей.

Пит кимна. Знаеше какво да прави. Знаеше, че има само един начин да научи истината.

28.

Източен Атлантически океан, 24 юни

Удари по вратата на каютата събудиха Джо Дзавала. Полусънен той се втурна към вратата, сякаш бе прозвучал сигнал за сбор, а после си спомни, че вече не е във флота.

Чукането се повтори.

— Капитанът те иска на мостика, Дзавала! — извика нечий глас.

— Кажу ми, че идвам веднага — каза Джо, грабна панталоните си и ги навлече.

Чу как морякът изтича по коридора. Чак тогава Джо осъзна, че „Арго“ се движи — не се обръща, не прави маневра, нито пък е на котва близо до аномалията, а пори водата, устремен нанякъде.

Джо навлече ризата през главата, нахлузи на босо гуменките, които никога не развързваше, и изтича навън.

След минута беше на мостика. „Арго“ наистина се движеше с пълна скорост, носът се издигаше и снишаваше, като пореше все по-големите вълни.

— Капитане! — каза Джо по устав, въпреки че не беше от екипажа.

— Къде за бога е Остин? — излая капитанът.

Все още леко сънен, Джо успя да смотолев:

— Вероятно се буди за нещо много по-приятно.

— За какво говориш?

— Имаше среща — каза Джо.

— Среща ли? — Хейнс поклати глава. — Как може някой да има среща наред океана.

Джо се почеса по главата.

— Това е добър въпрос. Ще ми се да можем да отговорим, защото, честно да си кажа, става доста самотно, когато...

— Дзавала! — извика капитанът. — Събуди се, човече! Това не е сън. Искам пълното ти внимание. С кого е Остин?

За секунда Джо наистина се зачуди дали не е сън. Капитанът се държеше много странно. Кърт беше голям мъж, а Джо беше докладвал за излизането му на вахтения още щом се върнаха с лодката.

— Той е с една руския, учен, която спаси от останките на потънал самолет — каза Джо. — Тя му каза, че има информация, която може да го заинтересува.

— И по кое време възнамеряваше да се върне?

— Ами, предполагам, че зависи как е протекла срещата, сър.

Капитанът присви очи и Джо избухна в смях.

— Съжалявам, но звучите точно като баща ми, когато брат ми вземеше семейната кола без разрешение и не се прибереше до вечерния час. Какво толкова е станало?

Капитанът обясни за нападението над групъра, за състоянието на Пол Траут и за теорията на НАМПД, че някакво електромагнитно оръжие е било използвано срещу „Кинджара Мару“. Явно сметна за нужно да обясни и че при атаката над подводницата са използвани торпеда.

— И какво правят сега? — попита Джо.

— Насочили са се на запад с пълна скорост — каза капитанът. — Някъде по това време утре ще са в обсега на една военна фрегата, която разполага със самонасочващи се ракети. Тогава ще са в безопасност и Пол ще бъде прехвърлен в болничен кораб.

— Ами ние? И ние ли сме тръгнали натам?

— Директорът смята, че е твърде опасно да стоим тук сами — каза капитанът. — Ако някой се е прицелил в хората, които знаят нещо за инцидента, ние и Остин ще сме следващите. Той ще се свърже с испанците и португалците утре и ще поиска подкрепление. Но дотогава трябва да сме прибрани и в пълен състав. Ето защо се притеснявам. Защото Кърт цяла нощ не си вдига проклетия телефон.

— Свързахме ли се с местната полиция?

— Да — каза капитанът. — Обяснихме им кой е Кърт, как изглежда и че се опитваме да го открием. Те ни казаха за стрелба, за преследване с коли, което свършило с две катастрофи в пропастта на един по принцип мирен остров. Мъж, който отговаря на описанието на Кърт, е бил замесен, но не е открит сред мъртвите.

Слава богу, помисли си Джо. Загледа се през предните прозорци на „Арго“. Светлините на Санта Мария се виждаха пред тях.

— Ще стигнем до пристанището след двацет минути. Искам дотогава да си измислил как ще го намериш — каза капитанът. — Не ми пука дали ще ползваш телефон, димни сигнали, или пък ще наемеш проклет самолет и ще прелетиш над острова с плакат, на който пише: „Кърт Остин, обади се в НАМПД“. Просто го намери, преди всичко останало да се е прецакало.

Джо кимна. Щеше да започне с рускията. Надяваше се, че все някой в хотелите на острова ще я разпознае.

Докато „Арго“ се устремяваше към брега, Кърт и Катерина се спускаха към светлините на Вила ду Порту. Усещането беше необичайно за Кърт.

Отвореният кокпит бе проектиран за употреба само през деня и в топло време. Нямаше светлини, за да се вижда ограниченият набор от уреди по панела. Освен това, въпреки че малкият самолет така и не можеше да развие повече от 50 възела, влажният планински въздух ги връхлиташе с осемдесет километра в час и ги смразяваше до кости.

През деня Кърт би могъл да сниши до по-малка височина, но в нощния полет се криеха различни опасности. Пилотирането на такъв самолет през планините в тъмното беше като да вървиш из непознатата стая на изгасено осветление, само дето „удрянето в мебелите“ тук щеше да е доста по-фатално от насинен пръст на крака.

По едно време той забеляза светлините на кола, която завиваше по шосето долу. Насочи се към тях, защото знаеше, че пътят минава през планинските проходи. Следва колата, като оставаше високо над нея и отзад, и така бе в състояние да следва самия път. Но вероятно не беше изненадващо, че колата се оказа доста по-бърза от летящата градинска косачка, която той пилотираше.

Когато фаровете на колата почти избледнях в далечината, се появиха други светлини: относително ярко осветените улици на Вила ду Порту. Кърт насочи самолета към тях, знаеше, че ако ги вижда, значи пред него не се издига връх, в който да се разбие.

Катерина също ги забеляза.

— Да не би да пристигаме? — попита тя. Зъбите й тракаха. Седеше зад него в двуместната машина. Кърт си спомни с каква къса

рокличка е облечена. Не беше особено подходяща за ветрове със скорост петдесет възела и температура от пет градуса по Целзий.

— Студено ти е — отбеляза той.

— Замръзвам — уточни тя.

Сигурно вече беше посиняла.

— Мислех си, че руснаците сте свикнали със студа.

— Да, и знаем как да се обличаме, за да не мръзнем — с няколко ката дрехи и кожени шапки. Не си ли скрил някоя тук, а?

Той се засмя, представи си я с огромна кожена шапка на главата.

— Наведи се напред. Притисни се към мен и ме обгърни с ръце.

— Надявах се да го кажеш — отвърна тя.

След миг вече беше притисната към него, ръцете ѝ обгръщаха кръста му. Беше много по-топло и по-приятно така.

Продължиха през последния проход в планината, като гледаха как Вила ду Порту се разгръща пред тях. Градът имаше около петдесет хиляди жители, но в момента им приличаше на мегаполис.

— Къде ще кацнем? — попита Катерина.

Кърт мислеше по този въпрос през целия път дотук. Ултралекият самолет имаше нужда от дълга шейсет метра писта, за да кацне и да спре. През деня щяха да открият поне петдесет места за безопасно приземяване, но през нощта не всичко беше осветено. Можеше, докато се спуска към нещо, което смята за равна поляна или пък открито пространство, да налети на телефонен стълб, на къща или на дървета.

Трябваше да кацнат на осветена площ. Единственият проблем беше, че над повечето от осветените площи се простираха електрически кабели. И тогава Кърт забеляза гледка, която му се стори така великолепна, сякаш виждаше светлините на писта на летище „Кенеди“. Открито футболно игрище, осветено за нощен мач.

Сто метра гладка, затревена площ, без никакви кабели, които да препречват пътя му. Идеално! Той се насочи натам, като се спусна леко. Откъм океана идваше насрещен вятър и Кърт трябваше да наклони малкия самолет на трийсет градуса, за да не бъде отвят към вътрешността на острова.

След сто и петдесет метра видя тълпа около игрището, но нямаше играчи на полето. Катерина се притисна по-силно към него.

— Ръцете ще ми трябват — отбеляза той.

— Съжалявам. Не обичам да летя.

Особено мразя излитането и кацането.

— Не се притеснявай. Това ще е лесна работа.

Не мина и минута, след като каза това, и пожела да си беше държал устата затворена. Играчите излизаха на полето, може би мачът започваше или пък беше началото на второто полувреме.

Той и Катерина бяха на трийсет метра над тях и на деветдесет метра от края на игрището. Сигурно вече ги чуваха. Разбира се, да чуеш самолет не беше точно повод да хукнеш да се спасяваш. Кърт предположи, че това ще се промени след няколко секунди.

Двигателят започна да кашля и да прекъсва.

— Горивото ни свършва — каза той.

— Просто кацай! — извика тя в отговор.

Той продължи напред, много му се щеше проклетото нещо да имаше клаксон.

— Жалко, че не си взех вувузела! — извика той.

Видя как играчите си стискат ръцете, а реферът стои в центъра на игрището с крак върху топката, готов да надуе свирката. Двигателят на самолета изпърпори отново и Кърт насочи носа надолу, за да набере скорост. Перката се завъртя по-бързо и той видя как футболистите поглеждат към него. Тълпата също се извърна.

Той профуча над зрителите и някакъв пилон или нещо подобно, което не бе забелязал, удари дясното крило. Рамката се огъна, дясната страна увисна и Кърт веднага изви вляво.

Играчите се затичаха към страничните линии, когато пърпорещото самолетче се снижи към осветеното игрище. Докосна земята и подскочи. За малко да се превърти през носа, но Кърт коригира веднага и колелата твърдо поеха през средата на игрището, право към централната линия.

Посегна към спирачката, дръпна я и почувства как малкият самолет се плъзга по мократа трева. Един последен играч изтича пред тях, а самолетът се заби във вратата в другия край на полето.

Мрежата се уви около тях, перката замря, а малката машина най-сетне спря.

Кърт погледна нагоре и назад. Тълпата, играчите, съдията, всички се взираха в тях онемели от изумление. Гледаха него, после Катерина, накрая съдията. За секунда той не предприе нищо, после бавно вдигна ръка, наду свирката и извика:

— Гооооооооооол!

Тълпата закрепня, всички вдигнаха ръце, сякаш ставаха свидетели на триумф и мъничкият Вила ду Порту бе спечелил с този гол Световната купа. След малко играчите се втурнаха към Катерина и Кърт, смееха се, аплодираха и щом освободиха самолетчето от мрежата, го повлякоха към центъра на игрището.

Там помогнаха на Катерина да слезе от кабината, като междуременно се възхищаваха на формите ѝ. Съдията помогна на Кърт, после всички ги придружиха през полето до страничната линия.

Кърт обясняваше своята версия за случилото се и обещаваще да плати щетите, като обещаваще, че собственикът на самолетчето ще дойде за него на другия ден.

Мачът започна отново, а той и Катерина се отправиха към изхода на стадиона. Някъде наблизо трябваше да има такси или автобусна спирка. Спря им малък ван.

— Трябва да стигнем до пристанището — каза Кърт.

— Ще ви закарам — отговори шофьорът.

Кърт отвори вратата, Катерина понечи да се качи, но спря.

— Беше невероятно! — каза тя, като го гледаше в очите.

На три пъти за малко да ги убият, взетият под наем форд беше паднал в пропастта, където се взриви, а тя бе почти синя от студа, но очите ѝ блестяха, сякаш е преживяла най-прекрасните мигове в живота си. Той не можа да не се възхити на това.

Посегна към нея, придърпа я към себе си и я целуна по устните.

Целувката продължи няколко секунди по-дълго, тя уви ръце около него — този път отпред, а шофьорът се покашля лекичко.

Те се разделиха и Катерина попита:

— Да ме стоплиш ли искаше?

Той се усмихна.

— Получи ли се?

— По-добре, отколкото предполагаш — отвърна тя, обърна се и се качи в таксито. Той влезе след нея и малкият, подобен на мехурче ван пое към пристанището.

— Знаеш ли — каза Катерина, — само на километър и половина сме от къщата, където е отседнал френският екип.

— Така ли? — отвърна той, като си спомни какво му беше казала на вечерята. — Имаш ли адреса?

— Точно на брега е, в Прая Формоза. Най-люксовата къща под наем в града.

Това му звучеше съвсем по френски.

— Откарайте ни в Прая Формоза — обърна се Кърт към шофьора.

29.

Ню Йорк, 24 юни

Булевардите на Манхатън кипяха от задръствания и енергия в топлата лятна нощ. Хората бяха навън — в тълпите, в колите, в таксите и дори във файтони, поели на романтични обиколки из Сентръл Парк. От залеза бяха изминали двайсетина минути и градът, който никога не спи, оживяваше все повече.

Дърк Пит пътуваше с такси към петзвезден ресторант. Докато минаваха по Парк Авеню, отраженията на оранжевите улични лампи методично пробягваха по жълтия капак на колата. Една след друга, те се нижеха в плавен и бавен поток, като спокоен пулс. Дърк си представи пулса на Пол Траут, молеше се да е силен, мислеше и за Гамей, как стои до него и се опитва да събуди съпруга си със силата на волята си.

Отиваше на среща с Такагава. Като се имаше предвид, че бяха отказали достъп на хората му в офиса на компанията, Дърк бе решил да потърси стария си познат на друго място. Беше се сдобил с информация къде ще вечеря Такагава тази вечер и реши да го изненада на неутрален терен.

Ресторантът се наричаше „Мияко“, познат на местните знаменитости и прочути спортисти, които водеха тук гаджетата си — супер модели късно през нощта. „Мияко“ предлагаше традиционна японска кухня в ултрамодерна, луксозна среда. Лееха се мартинита за по двайсет долара и малки чашки саке, а менюто беше пълно с традиционни деликатеси като отровна риба-балон, вътрешности на морска краставица и уни — иначе известно като морски таралеж.

Харуто Такагава трябваше да вечеря тук със сина си Рен, с няколко висши мениджъри от „Шокара Шипинг“ и поне двама управители на хедж фондове, които искаха да инвестират в последната търговска спекулация на Шокара.

Дърк знаеше, че ще са в частната зала в дъното, но не очакваше да го поканят да се присъедини към тях. За всеки случай обаче беше

взел нещо, което да напомни на Такагава за дълга му.

Таксито спря до тротоара пред „Мияко“ и Дърк слезе. Плати на шофьора, като остави щедър бакшиш, и влезе във фоайето на ресторанта, оглеждайки залата. Висока стена, по която се стичаше вода, разделяше главното помещение от частните зали в дъното. Дърк уверено тръгна натам, но един официален на вид мъж се изпречи пред него, като го оглеждаше подозрително.

— Извинете — каза мъжът. — Но настаняваме само гости с резервации. И трябва да сте с подходящо облекло.

Дърк носеше черни панталони с остри като бръсначи ръбове, вечерно сако за осемстотин долара и риза за двеста долара, отворена на яката.

— Трябва да сте с вратовръзка, за да вечеряте тук — обясни мъжът.

— Не съм дошъл да вечерям — отвърна Дърк, мина покрай него и прекоси залата.

В град, пълен с политици, брокери и знаменитости, Дърк Пит не беше известна фигура, но пък се движеше с увереност.

Поне десетина достопочтени люде прекъснаха разговорите си, за да го погледнат, докато минаваше покрай тях. Ако ги бяха попитали, щяха да кажат, че около този човек има аура, която е привлякла вниманието им, някаква целеустременост в походката, която издава увереност, решимост и убеждение, но без арогантност или самонадеяност. Или пък не биха казали нищо. Те го гледаха как върви, докато изчезна зад стената, по която се стичаше вода.

Дърк Пит влезе в частната зала и разговорът вътре замря. Появата му беше внезапна и неочаквана. Беше изненадал всички, както и се надяваше.

Един по един мъжете в залата вдигнаха очи към него, а Такагава го направи последен. Той седеше в другия край на масата и изражението му беше такова, сякаш беше видял самата Смърт.

Другите присъстващи бяха като вкаменени, но по-скоро от гняв.

Един от мениджърите на хедж фондове се изправи, костюмът му за пет хиляди долара накара Дърк да изглежда като бродяга.

— Който и да сте вие, не ви е тук мястото! — каза мъжът и тръгна към Дърк, като протегна ръка, сякаш да го подтикне да напусне стаята.

Дърк дори не го погледна, а почти изръмжа:

— Докоснеш ли ме, вече няма да можеш да си броиш парите с тази ръка!

Мениджърът изглеждаше като зашлевен в лицето, но отстъпи назад и не каза нищо.

След това стана синът на Такагава — Рен.

— Ще извикам охраната — обърна се той към баща си.

Такагава не реагира, само се взираше като омагьосан в Дърк. Дърк реши, че е време да го изкара от трансa.

Той хвърли към японца нещо метално, дълго двайсетина сантиметра. Предметът издрънча на масата и някои от другите мъже се отдръпнаха назад, сякаш той щеше да оживее и да ги нападне.

Спря точно пред Такагава.

Изпълнителният директор на „Шокара“ посегна и взе металния предмет. Беше табелка за име, извита и изкривена, почерняла от сажди. На нея пишеше „Минору“. По-малки числа отдолу показваха тонажа.

Синът говореше по телефона:

— Охрана, Рен се обажда, искам да...

Такагава сложи ръка на рамото на сина си, като го спря напред изречението.

— Остави телефона, сине!

— Но този мъж може да е опасен каза Рен. — Виж как се отнася с теб.

— Не — каза уморено Такагава. — Аз се отнесох зле с него. Той е прав да дойде тук. Аз съм просто засрамен, като буболечка, скрита под камък.

От телефона на Рен се чу глас:

— Рен, тук е охраната. Имате ли нужда от нас? Отвън сме.

Рен погледна баща си, който пак се вгледа в металната табелка.

— Ако не беше този човек — каза Такагава, — щях да умра в пламъците преди трийсет години, когато корабът ми потъна. Никога нямаше да видя лицето ти. Майка ти те роди, докато аз бях в морето, и още нямах твои снимки.

Такагава оглеждаше почернялата табелка. Беше я дал на Дърк в знак на благодарност, задето беше спасил и него, и още хора от екипажа му. Погледна към дясната си ръка — изпод ръкава се виждаше

изгорена и почерняла кожа, която, както Дърк знаеше, стигаше чак до лакътя.

— Всичко наред ли е? — чу се от телефона.

Рен вдигна апарата към устата си.

— Да, фалшива тревога.

Затвори и се вгледа за миг в Пит. Пое си дъх и се поклони учтиво.

— Моите извинения!

— Син, който защитава баща си, няма за какво да се извинява — отвърна Дърк.

Рен Такагава се изправи и дръпна стола си, като предложи на Дърк мястото до баща си.

— Аригато — каза Дърк и седна.

Мениджърите на хедж фондове и другите присъстващи все още изглеждаха объркани.

— Това е крайно необичайно — каза един от тях.

— Моля, оставете ни — обърна се към тях Такагава. — Трябва да обсъдим нещо много по-важно от бизнеса.

— Виж, Харуто — започна единият, — не знам за какво става въпрос, но...

Погледът на Такагава го накара да замълчи, после един по един всички станаха и напуснаха помещението, като някои мърмореха под нос.

— Аз ще говоря с тях — каза Рен и ги последва навън.

Двамата стари познати останаха сами.

— Съжалявам, че се наложи да го направя по този начин — каза Дърк.

— Няма за какво да съжаляваш — отвърна Такагава.

— Знаеш какво искам.

Такагава кимна.

— Тогава защо просто не го дадеш на хората ми?

За пръв път съсухреният старец погледна Дърк в очите.

— Те дойдоха да искат манифеста. Можех да им го дам, но не го направих, защото щеше да те подведе. А аз не искам да те лъжа.

— За това не си им дал нищо — каза Дърк.

Такагава кимна.

— Струва ми се, че има известно достойнство в това да не искаш да заблудиш. Ако не кажа нищо, няма да излъжа. Поне ти ще разбереш, че има нещо нередно. Но да ти кажа лъжа след онова, което направи за мен. Не мога да направя такова нещо и после да те погледна в очите.

— А защо просто не ми кажеш истината? — попита Дърк.

— Позицията ми в „Шокара“ не е абсолютна — отвърна Такагава. — Винаги има дворцови интриги, с които трябва да се справям. Ако ти кажа истината, ще засегна други хора. Вероятно дори ще поставя в риск „Шокара“. Или пък ще предизвикам санкции от страна на твоето правителство.

Пит го гледаше, без да мигне. Имаше нужда от отговори. В този момент цената, която щеше да плати „Шокара Шипинг“ не го интересуваше.

— Харуто, трима от хората ми пострадаха, докато се опитвах да предотвратя ограбването на кораба ти. Още двама бяха нападнати, докато го проучвах. Единият сега е в кома, а жена му се моли да се върне при нея. Така че прости ми, ако съм груб, но не ми пука какви проблеми може да ти донесе това. Ако си човекът, за когото те мисля, ще разбереш, че е време да говориш.

Такагава се вгледа в изкривената метална табелка, после — в очите на Дърк. Взира се в тях дълго, преди да заговори.

— Вероятно ме спасяваш за втори път — прошепна той.

Посегна към куфарчето до краката си, сложи го на масата и го отвори. Извади една папка, подаде я на Дърк и каза:

— Това е информацията, която търсиш.

— И какво ще намеря тук? — попита Дърк.

— Истината.

— Която е?

— Товарът на „Кинджара Мару“ трябваше да бъде откаран в Хонконг. Предимно стандартни търговски материали, но сред тях имаше и нещо неотбелязано в манифеста — триста тона покрит с титан ИБМО.

— А какво е ИБМО? — попита Пит.

— Итриево-бариев меден оксид — обясни Такагава. — Това е сложно кристално съединение, което действа като високотемпературен свръхпроводник. Най-новата и най-развита версия за момента, която

може да бъде покрита с титанов или железен пептид: Ти-версия. Засега това е най-силният свръхпроводник.

— Най-силният? — попита Пит. — Какво имаш предвид?

— Не бих могъл да го обясня — отвърна Такагава. — Аз съм само един стар морски капитан, но ти сигурно имаш хора, които ще разберат. Информацията, която имам, е в тази папка.

Пит щеше да предаде информацията на Хирам Яйгър още щом се върне в офиса.

— А защо се страхуваше да им кажеш това? — попита Пит.

— Защото не е естествено съединение — каза Такагава. — Създадено е в лаборатория. Ти-версията е патентована от американска корпорация и което е по-важното — вписана е като секретна технология. Трансферът ѝ към други държави, включително и Китай, е незаконен. Като го е допуснала на свой кораб, „Шокара“ нарушава закона.

Пит вече започваше да разбира. При икономическото напрежение, което съществуваше между САЩ и Китай, и твърденията, обикновено основателни, че китайското правителство и неговите корпорации предпочитат шпионажа и кражбата пред откритото проучване, то нито китайското, нито американското правителство щяха да се радват да чуят, че това съединение е било транспортирано към Хонконг. Но тъй като и двете държави се нуждаеха една от друга, най-вероятно кандидатът за наказание щеше да е превозвачът — „Шокара“.

— И защо се замесихте в подобно нещо? — попита Пит. — Тази страна винаги е била изключително добра към вас.

— Не бях в течение, докато „Кинджара Мару“ не потъна — каза Такагава.

Дърк вярваше в това. Той усещаше как безчестието тежи на Такагава.

— Сигурен съм, че корабът е нападнат, за да бъде откраднато нещо — каза Пит. — А това съединение изглежда доста вероятна цел.

— То струва повече от теглото си в злато — каза Такагава.

— Знаеш ли нещо за хората, които са нападнали кораба ви? Някакви слухове поне?

Такагава поклати глава. Трябваше да има нещо.

— Къде сте натоварили съединението?

— Във Фрийтаун — отговори Такагава. — Сиера Леоне.

Дърк бе ходил във Фрийтаун преди десет години, когато НАМПД трябваше да консултира проект за допълнително издълбаване на навигационния канал. Въпреки че страната все още едва креташе, Фрийтаун беше едно от най-оживените пристанища на Западна Африка по онова време. Беше чул, че нещата са се подобрили в известна степен под автократичното управление на президента Джема Гаранд, но страната все още не беше център на високи технологии.

— Не може ли да идва от друго място? Сигурен ли си, че са го натоварили именно там? — попита той.

Такагава кимна.

— Сиера Леоне има мини и минерални залежи, но, както казах, ИБМО не идва от земята.

— Значи Фрийтаун е бил само трансферен пункт — каза Пит.

— Така излиза. Просто вратичка. Откарваш го до страна, в която е законно транспортирането на материала, и те го изпращат на трета страна, без да нарушават собствените си закони. А после третата страна го препраща до Русия или Китай, или Пакистан.

— Имаш ли представа кой е купувачът? — попита Дърк.

— Те ще отрекат, но всичко е тук — каза Такагава. — Разбира се, това сега няма значение. Не са получили онова, за което са платили.

Дърк мислеше усилено.

— А нещо за продавача?

Такагава поклати глава.

— Не ми е известен.

Картинката, която се оформяше, никак не се нравеше на Дърк.

— Направи ми една услуга — каза той уважително.

— Не мога да ти кажа нищо повече.

Пит се вгледа в него.

— Много хора от екипажа ти умряха в пламъците, Харуто.

Такагава затвори очи, сякаш изпита болка. Лявата му ръка мина несъзнателно по дясната китка и по белега.

— Ще ги преследваш ли? — попита той.

— Това мисля да направя.

— Тогава ще ти дам всичко, което мога да открия.

Пит стана и сведе глава в лек поклон.

— Благодаря ти, обещавам да разнищя това!

Такагава кимна, но като че ли не можеше да го погледне. Накрая Пит се обърна да си върви.

— Чудя се — обади се Такагава — дали все още имаш онези прекрасни коли? Вече и аз ги колекционирам.

Пит спря и се обърна.

— Да, още ги имам... дори са повече.

— А коя караш тази вечер? — попита Такагава, като се усмихна леко, без съмнение си спомняше как с Пит бяха обсъждали колите, за да запазят спокойствие, докато се опитваха да избягат от адския огън преди трийсет години.

Пит поклати глава.

— Дойдох с такси.

Такагава изглеждаше разочарован.

— Жалко!

— Но онзи ден изкарах моя спортен дюзенберг за едно кръгче.

Лицето на Такагава засия, сякаш мисълта как Пит кара луксозния автомобил някак стопли сърцето му.

— В петък — каза Такагава.

Дърк кимна.

— Да, беше хубав ден за шофиране.

30.

Кърт Остин плъзна вратата на вана и излезе на улицата пред Прая Формоза. Нощта беше тиха, почти се чуваше как вълните се разбиват в брега. Подаде ръка на Катерина, помогна ѝ да излезе от колата и плати на шофьора.

— Искаш ли да изкараш още малко пари? — попита го той.

— Разбира се — отвърна шофьорът, а кръглото му лице засия.

— Чакай в края на улицата с изключени светлини. — Кърт държеше стодоларова банкнота, разкъса я на две и подаде едното парченце на шофьора.

— Колко дълго да ви чакам? — попита той.

— Докато се появим — отговори Кърт.

Шофьорът кимна, запали колата и потегли.

— Сигурен ли си, че няма да го изложим на риск? — попита Катерина.

Кърт беше сигурен, че вече не ги следят.

— Няма опасност за него — каза той уверено. — Нито за нас, освен ако французите не решат да се бият за пробата от скалата, която са взели.

— Не и французите — засмя се тя.

— Коя е къщата? — попита той, по брега имаше няколко вили.

— Насам — каза тя, обърна се и като слезе от грубия паваж, тръгна по тревата. Кърт предположи, че там е по-удобно за босите ѝ крака.

— Трябва да ти намерим някакви обувки.

— А може да свалиш твоите и да се разходим по брега — усмихна му се тя.

Това звучеше доста по-примамливо, отколкото да събудят група учени и да ги обвинят в кражба.

Стигнаха до боядисаната в жълто вила.

— Тази е — посочи Катерина.

Кърт почука, после отново. И зачакаха. Никакъв отговор. Вътре беше тъмно, дори външните лампи не бяха включени.

— Сигурна ли си, че е тази? — попита Кърт.

— Ами снощи имаха парти тук — отговори Катерина. — Всички се събрахме.

Кърт почука отново, този път по-силно, без да се притеснява особено, че ще събуди съседите. Докато удряше по вратата, се случи нещо странно. Външната лампа, която беше изгасена, присветваше при всеки удар.

— Какво е...

Той спря да блъска по вратата и се вгледа в лампата. Посегна към аплика и напипа крушката. Беше разхлабена. Завъртя я и тя светна. Въртна я още два пъти, за да я завинти добре.

— Ти да не си от поддръжката? — попита Катерина.

Кърт вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Клекна и огледа касата. Около ключалката личаха драскотини — лоши новини.

— Какво има?

— Някой е разбил ключалката. Развили са крушката, за да не ги види никой какво правят. Стар обирджийски навик.

Кърт пробва вратата — определено беше заключена. Тръгна към другата страна на къщата, следван от Катерина.

— Стой тук! — нареди ѝ той.

— В никакъв случай!

Нямаше време за спорове. Провря се покрай живия плет от тропическа бугенвилия и тръгна към задната страна на къщата.

И отзад беше тъмно.

Отне му само три секунди да измъкне вратата от жлеба.

— Ти да не си бил обирджия? — прошепна Катерина.

— Дарби от юношеството — прошепна той в отговор. — Сега, моля те, стой тук.

— Ами яко някой пак те халоса? — попита тя. — А аз не съм наблизо да те спася?

Кърт предположи, че надали може да противостои на този аргумент. Промъкна се в къщата, а Катерина беше точно зад него. Веднага усетиха, че има нещо нередно. Мястото беше обърнато с главата надолу.

Катерина внезапно се сви и изписка тихо, после се смъкна на четири крака.

Кърт се присви до нея. Освен тях двамата, нищо в къщата не помръдваше.

— Какво стана?

— Стъкла — каза тя, докато измъкваше едно парченце от крака си.

— Дай ми две минути — каза Кърт.

Този път тя кимна и остана на мястото си.

Кърт бързо огледа останалата част от вилата, после се върна при нея със сериозно изражение.

Запали осветлението в дневната и видя, че стаята изглежда така, сякаш през нея е минало торнадо — канапетата бяха преобърнати, шкафовете — отворени, а всичко от тях бе пръснато по земята. Една стъклена настолна лампа беше строшена, като парченцата стъкло бяха разпилени по пода.

— Трябва да извикаме полиция — каза той. Огледа се за телефон и видя чифт сандали на пода, подаде ги на Катерина.

— Обуй ги!

Докато тя обуваше сандалите, той откри телефона и вдигна слушалката.

Нямаше сигнал. Откри розетката на стената и видя, че кабелът е откъснат, а розетката повредена. Трябваше да намерят друга розетка и да го включат. Кърт тръгна към кухнята.

— Какво е станало тук? — попита Катерина.

— Навикът на французите да говорят твърде много, им е изиграл лоша шега — каза Кърт. Беше намерил друга телефонна розетка близо до мивката. Пъхна в нея кабела, получи сигнал и започна да набира.

Докато чакаше някой да вдигне, той забеляза едно отворено чекмедже. По пода бяха пръснати сребърни прибори и други кухненски принадлежности, включително доста зловещ на вид нож. Изглежда, французите бяха дали отпор.

Вниманието му бе отклонено и не видя как Катерина започна да обикаля из къщата. Когато вдигна поглед, тя стоеше до прага на друга стая и посягаше да включи осветлението.

— Недей! — каза той.

Твърде късно. Ключът изщрака и стаята бе осветена.

Катерина ахна и се извърна. Кърт остави телефона и я грабна, защото изглеждаше, че ще припадне.

Тя се озърна пак към стаята и зарови лице в гърдите му.

— Мъртви са!

— Съжалявам! — каза той. — Не исках да виждаш това.

Целият френски екип беше избит. Четири тела лежах в стаята, захвърлени като боклук до стената. Единият мъж бе нашарен с дупки от куршуми, друг явно беше удушен, защото по врата му имаше белези. Останалите бяха по-страшна гледка и Кърт не се беше приближил, но дори от прага разпозна мъжа, когото бе извадил от океана, защото бе сложил твърде много тежести на колана си.

Катерина трепереше в прегръдката му, сложила длан на устата си, очите ѝ бяха стиснати. Кърт я обърна и я поведе към дневната. Изправи канапето и я накара да седне.

— Трябва да се обадя в полицията — каза той.

Тя кимна, не можеше да продума.

Кърт се върна в кухнята, като не изпускаше Катерина от очи. Тази нощ вече бяха умрели хора. Но те бяха хора, готови да ги убият, а и бяха паднали в пропастта в кола, невидими за тях. Това беше различно.

Тези мъже тук бяха просто учени. Катерина със сигурност бе пила по питие с тях предишната вечер.

— Как може полицията да не е разбрала досега? — попита тя.

— Вероятно е станала бързо — каза Кърт, като се надяваше да е било точно така, заради мъртвите. — Нападателят вероятно са имали оръжия със заглушители и са изненадали французите.

— Но защо? — попита тя. — Защо някой ще...

— Имали са проба от скалата — каза Кърт. — Доколкото разбрах, тя може да се окаже изключително ценна. Затова сме тук, докато испанците и португалците се разберат чия е и до каква степен. Тези момчета бяха достатъчно дръзки да вземат проба нелегално, но и достатъчно глупави да говорят за това.

— От виното е — каза тя. — Мъжете обичат да се хвалят, когато пийнат твърде много вино.

Полицията най-сетне отговори на обаждането и обещаха да изпратят следователи и съдебен лекар. Докато чакаха, Кърт затърси пробата, но напразно. Намери само дълга правоъгълна кутия, пълна с

пяна, в стая, където имаше оборудване. Кутията беше отворена и обърната. Той предположи, че пробата е била в нея.

Следващият час мина в разговори с полицаите, а после Кърт и Катерина бяха свободни да си тръгнат.

— Какво ще правиш сега? — попита Катерина.

— Трябва да се свържа с моя кораб — отвърна той, като вдигна очи към пристанището и се изненада от видяното.

— Имам радио на лодката — каза тя. — Можеш да го използваш.

— Май няма да се наложи.

Тя също вдигна очи.

— Ето това там е моят кораб — каза Кърт. — Онзи, който е осветен като коледна елха.

Докато Кърт се чудеше защо „Арго“ е закотвен в пристанището с включени всички възможни светлини, той започна да се оглежда наоколо с надеждата, че ще убеди някое от ченгетата да ги закара. Изведнъж се появи един мъничък ван.

Кърт веднага позна кръглото и ухилено лице на шофьора.

— Мислех си, че полицаите няма да ви пуснат? — каза шофьорът. — Готови ли сте?

Кърт реши, че два часа чакане са повече от достатъчно човек да си изкара сто долара, затова извади другата половина от банкнотата от джоба и му я подаде.

— Готови сме!

31.

Докато Катерина чакаше на мостика на „Арго“, Кърт Остин седеше в конферентната зала заедно с капитан Хейнс и Джо Дзавала. Последните десет минути бе разказвал събитията, които преживя тази нощ, като завърши със зловещото откритие в къщата на плажа.

В отговор капитан Хейнс му разказа за нападението над групъра, за това, че Пол за малко не се е удавил и за сегашното му състояние. После той и Джо се редуваха да обясняват какво са научили за теорията на Гамей — че „Кинджара Мару“ е бил ударен от някакъв вид оръжие с насочена енергия.

— За нещо като програмата СЗИ ли говорим? — попита Кърт, като имаше предвид Стратегията за защитна инициатива. — Нещо, което може да сваля ракети?

— Нещо такова — каза капитанът. — Работата е там, че не знаем. Но е възможно.

— И защо някой ще удря случаен товарен кораб насред Атлантика? — попита Кърт.

Преди някой да отговори, лампичката на интеркома светна, а свързочният офицер заговори:

— Повикване за вас, капитане. Директор Пит.

— Включи го на високоговорител — нареди капитанът.

Говорителят изпраща за секунда и после прозвуча гласът на Дърк Пит.

— Знам, че при вас е късно, джентълмени, но доколкото разбрах, още сте будни.

— Тъкмо обсъждахме събитията — каза Хейнс.

— Аз пък обмислях един въпрос, който ме занимава, откакто всичко това започна — каза Кърт. — Защо ще удрят товарен кораб насред Атлантика? За какво говорим — за пиратство или за електромагнитно оръжие.

— Мисля, че мога да отговоря на въпроса ти — каза Дърк. — Хирам Яйгър прави проучване, за да установи каква мощност е

необходима и какви трябва да са възможностите на това оръжие, но когато го попитах от какво се нуждае човек, който иска да създаде подобно нещо, той отговори — от много.

— Много ли? Много какво?

— От всичко по много — отвърна Дърк. — От много енергия, от много материали и от много пари. Повече, отколкото някой би могъл да придобие лесно. В случая „Кинджара Мару“ вероятно е бил мишена заради товара си от покрит с титан итриево-бариев меден оксид. Това е високотехнологично, ужасно скъпо съединение, което се използва за изработването на невероятно мощни свръхпроводими магнити.

— И тези магнити могат да се използват за направата на енергийни оръжия — предположи Кърт. — Също като онова, което според Гамей е ударило кораба.

— Точно така — потвърди Пит. — В общи линии тези свръхпроводими магнити са съществена част от всеки проект, свързан с енергия при високо напрежение. Нормалните магнити създават твърде много топлина при високоенергийни нива, но свръхпроводимите провеждат енергията, без почти никакво съпротивление.

Джо заговори:

— Звучи сякаш някой е адаптирал тази технология за военни цели.

— И Яйгър мисли така — каза Пит. — А и тестовете на Гамей върху пробите от „Кинджара Мару“ са недвусмислени.

— А имате ли представа кой стои зад това? — попита Кърт.

— Още не — отговори Пит. — Може да е терористична групировка, някоя войнствена нация или фракция. През последната година имахме сблъсък с китайската триада заради биологично оръжие, така че всичко е възможно.

— Ами парите? — попита Кърт. — Щом това нещо е толкова скъпо, трябва да има някакви следи от покупката.

— Търсим — каза Пит. — Засега успяхме да открием мащабни покупки на различни свръхпроводими материали, извършени от десетки компании, но като че ли са просто прикрития. Изглежда сякаш някой се опитва да обере от пазара по-мощните свръхпроводими материали.

Кърт погледна към Джо, после към капитана. Пит продължаваше да говори:

— Проблемът е, че всички стари покупки водят към компании прикрития, които пък оперират като подизпълнители на други компании прикрития. Парите идват от неустановени източници, а фиктивните компании са били закрити веднага след приключването на сделката. Това прави проследяването много трудно. На повърхността всичко изглежда законно. Хората са си платили, няма нищо нередно. Никой не е прецакан, поне засега.

— Щом са пазарували така, защо изобщо им е било нужно да крадат нещо? — попита Кърт.

— Покритият с титан итриево-бариев меден оксид е най-мощният свръхпроводник — обясни Пит. — Може да действа ефективно в полеви условия с мощност до деветстотин тесла.

— Като изключим страхотната група от деветдесетте, какво означава „тесла“? — попита Джо.

— Това е единица мярка за мощност, с която се измерва силата на магнитното поле — обясни Пит. — Не мога да ви кажа точно какво означава в цифри деветстотин тесла, но мога да направя сравнение със свръхпроводниците, използвани в японските влакове на магнитна възглавница, които се претоварват при четири тесла. Така че ако четири тесла могат да вдигнат влак, деветстотин могат да вдигнат двеста два и пет влака.

Капитан Хейнс издиша бавно.

— Надпревара във въоръжаването — промърмори той. — Ако създаваш оръжие, ще искаш то да е най-мощното.

Според Кърт нещо все още не пасваше.

— Ако всичко това е така нелегално, как така пиратите са разбрали за итриево-бариевия меден оксид на борда на кораба?

— Въпреки цялата секретност — отвърна Пит — има три страни, които са знаели за това.

— Купувачът, продавачът и превозвачът — изброи Кърт.

— И от всички тях кой би имал мотив да потопи кораба и да накара материалът да изчезне?

— Продавачът — каза Кърт, като осъзна какво иска да подсказе Пит.

— Взели са добра цена, уредили са нещата така, че свръхпроводимият материал да стигне до китайците и после са нападнали кораба и са си го прибирали обратно.

— Доста коварно — отбеляза Хейнс.

— Сигурни ли сме, че не сме захапали нарочно поставена въдица?

— Разполагам с манифеста на „Кинджара Мару“ — каза Пит — заедно с капитанския дневник и бележките на отговорника за товара, които се прехвърлят електронно в офиса на „Шокара“, когато техен кораб напусне пристанище. Бих ви ги прочел, но сега шофирам, затова ще ви предам информацията накратко, сигурен съм, че ще разберете за какво става дума. — Пит продължи: — Корабът е натоварен във Фрийтаун, Сиера Леоне, три дни преди да потъне. Взел е стандартно карго, различни руди, предназначени за Китай, и после е получил заповед да остане в пристанището още два дни и да чака товар.

— Итриево-бариевият оксид — предположи Кърт.

— Точно така. Но когато товарът най-сетне пристигнал, имало няколко неща, които според капитана са били твърди странни и затова ги е отразил в дневника. Първо, товарът бил качен на борда от мъже, които не са били докери. Били са смесена група — бели и чернокожи. Капитанът е отбелязал, че приличат на „военна или паравоенна част“.

— Чух слухове, че наемници са завзели мините и ги експлоатират за собствена изгода — каза Кърт.

— Само че нашият материал не е естествен — уточни Пит. — Освен това водачът на групата настоявал, че товарът трябва да бъде съхраняван отделно от другите руди, в хранилище с контролирана температура. Това изискване се сторило странно на отговорника за товара, който рискувал и влязъл в спор с тези военни. Изгубил спора.

— И защо ще искат това? — попита Джо. — Температурата влияе ли на материала.

— Не — отвърна Пит. — Но „Кинджара Мару“ има само едно малко хранилище с контролирана температура.

— Така материалът ще е лесен за откриване и разтоварване — каза Кърт.

— Да, така изглежда — съгласи се Пит.

— Значи продавачът е и пиратът — обобщи капитан Хейнс.

— А пиратът е имал енергийно оръжие — добави Кърт. — Което означава, че хората, които са продали итриево-бариевия меден оксид — същите онези, които са го качили на борда на кораба, са и хората, които са създали оръжие с него. Пак те трябва да са хората, които са притиснали пазара.

— Да се чуди човек какво са намислили — рече капитанът.

— Които и да са тези хора продължи Пит, — те имат нужда от толкова много материал за онова, с което са се захванали, че рискуват да ядосат китайците и да се докопат до всеки грам, който открият. Включително и онова, което самите те вече са продали.

— Може би това обяснява защо са тук, на Санта Мария — каза Кърт. — Вече се сблъсках с единия от тях, същия, с когото си имах работа и при потъването на „Кинджара Мару“. Не знам кой е взел пробата от скалата и е избил френския екип, но се обзалагам, че всичко това има връзка помежду си.

— Но ние видяхме как лодката им се взривява — обади се капитан Хейнс. — Дори открихме няколко тела.

— Няколко пожертвани пионки — каза Кърт. — Другите вероятно са скочили през борда преди експлозията. И са оставили само онези нещастници.

— Но ние не видяхме други съдове в близък обсег, които може да са ги прибрали, или пък хеликоптер — каза капитанът. — А те определено не са плували до Африка.

— Не — отвърна Кърт. — Но Пол и Гамей са били атакувани под водата. Това означава, че онези хора със сигурност имат подводница.

— Значи тя е била корабът — майка — заключи капитанът. — Терористи с подводница. Накъде отива светът?

— Подобно на космоса, океанските дълбини вече не са достъпни само за правителствата. Знаем за пет-шест китайски подводници, които уж са отишли за скрап и са изчезнали безследно. Има и модели, които са в продажба, както и частни конструкции.

— Да не споменаваме руските подводници клас „Тайфун“, които са превърнати в товарни превозвачи — добави Кърт. — Миналата година си имахме работа с една от тях.

— И поне за една от тях все още не се знае нищо — добави Пит.

— Прекрасно! — обади се шеговито капитанът.

— Значи тези типове имат подводница — заключи Кърт. — Може би клас „Тайфун“, превърната в товарен превозвач. Те имат някакъв вид смъртоносно електромагнитно оръжие, което те изгаря, преди дори да се усетиш какво става, и рискуват да бъдат разкрити и да си навлекат гнева на китайците, като се докопат до още материал. А точно сега открихме скална кула, за която смятаме, че е естествен свръхпроводник, и тя си стои сам-самичка и неохранявана.

— Да, масата е сервирана — засмя се Пит. — Мислиш ли, че ще дойдат за вечеря?

— Да, като Джулиън Пърлмутър на шведска маса — отвърна Кърт.

Хейнс кимна.

— Има логика. Те доста ефективно ни прогониха от мястото, като показаха, че са способни на нападение.

— И знаят това — каза Кърт, предполагаше, че са видели как „Арго“ навлиза в пристанището.

— Португалска фрегата с подходящо въоръжение ще се появи там едва утре следобед — обяви Пит.

— Предполагам, че онези знаят и това, и го очакват — каза Кърт. — Това им дава дванайсет часа за действие.

Настъпи тишина, всички обмисляха последствията.

— Тези „Тайфуни“, които са превърнати в превозвачи, могат да поберат петнайсет хиляди тона в бившите си ракетни отсеци — каза Дърк.

— А ако за триста тона итриево-бариев меден оксид си струва да потопиш кораб, как групировка, заинтересувана от „много“, ще подмине безплатен улов като този?

Възцари се тишина. Дори от говорителя се чуваше единствено тих фонов шум.

— Ако те наистина имат „Тайфун“ — обади се най-накрая Пит, — ще трябва само да изрежат части от скалата и да ги спуснат в ракетния отсек, като в боклукчийски камион. Но нека сме наясно — не знаем дали имат подводница.

Кърт кимна, а Джо го погледна и вдигна вежди.

— Дори да не знаем с какво разполагат — каза той, — все пак какво ще предприемем?

Кърт обмисляше думите му. Една подводница „Тайфун“, която има торпеда и е управлявана от наемници, не беше нещо, с което „Арго“ може да се справи.

— Джо е прав — каза капитанът. — Не можем да изложим кораба на риск. Докато не се появят военните, ще се държим на разстояние от тези хора, каквото и да са намислили.

Кърт знаеше, че е прав, но не му харесваше. Имаше чувството, че се предават. Трябва да има начин да ги спрат. Погледна през прозореца на вратата на конферентната зала и видя Катерина. Тя седеше кротко на мостика, наметната с анорак на НАМПД, отпиваше от чаша кафе и говореше с един от екипажа. Тогава му хрумна нещо.

— Ами ако не се опитаме да ги спрем? — каза той. — Ако идем там и се скрием сред останките, докато се появят. После, ако наистина дойдат, ще намерим удобен момент и ще прикачим трансмитер към корпуса им. Така ще можем да ги проследим до базата им и ще оставим големите момчета да се оправят с останалото.

Капитанът и Джо като че ли харесаха плана му, но Пит мълчеше.

— Директоре? — попита капитанът.

— Звучи ми твърде рисковано — отвърна Дърк. — По-лесно е да вземем въоръжени патрули от базираните на брега самолети.

— Но това ще ги изплаши — отбеляза Кърт. — А иначе ще разберем кои са и откъде идват.

— И как мислиш да идете там, без да се издадете? — попита Пит. — Те ще очакват нещо от момента, в който напуснете пристанището.

Кърт се усмихна и се озърна към Джо.

— Ще вземем баракудата.

32.

Остров Санта Мария, Вила ду Порту, 24 юни

След като приключиха с планирането в конферентната зала, Кърт, Джо и капитанът се заеха с няколко спешни задачи. Джо отиде в работилницата на „Арго“, за да направи трансмитер, който да е достатъчно мощен, за да се задържи на корпус на подводница, развиваща 25 възела, и все пак достатъчно малък, за да остане незабелязан. Обеща да сътвори чудо до час.

Капитанът нареди светлините на „Арго“ да бъдат намалени до нормален режим, после се свърза с полицията на Вила ду Порту. Поиска да изпратят две коли, които да паркират на дока със запалени светлини. Предположи, че така ще предотвратят евентуални проблеми и ще отвлечат вниманието, докато баракудата тихо се плъзне във водата.

Междувременно Кърт отиде с Катерина до края на дока и двамата зачакаха да дойде да я вземе кола.

— Настояникът ти — пошегува се той.

— Не съм шпионин — настоя тя, — но като че ли цял живот някой ме надзирава.

— И как се справяш с това? — попита Кърт.

— Ами свикнала съм. Но можеш да си представиш колко трудно беше да ида на среща в Торино.

Той се засмя.

— А този тип?

— Сергей, майор Сергей Комаров.

Звучеше съвсем в стила на КГБ. За пръв път в живота си Кърт беше доволен от това.

— Стой близо до Сергей — каза той. — Заклучвай вратата. Сигурен съм, че онези хора сега си имат по-важни занимания, но никога не можем да сме сигурни. Знаят, че ги видяхме, макар на тъмно и отдалече.

— Ще се пазя — обеща тя.

— Искам да ми кажеш защо се беше гмурнала в Констелейшъна?
Тя се усмихна и поклати глава.

— На майора няма да му хареса.

— Е, може би утре или вдругиден — каза Кърт.

Очите ѝ отново станаха тъжни.

— Вероятно ще тръгнем утре сутрин. Може да не те видя отново.

— Не разчитай на това — каза Кърт. — Винаги съм искал да посетя Русия като турист. Може би дори през зимата и да си сложа една от онези огромни шапки.

— Ела да ме видиш, обещавам, че няма да имаш нужда от шапка, за да се стоплиш.

Колата пристигна. Сергей излезе и застана до вратата. Катерина целуна продължително Кърт и се качи.

След половин час всичко това вече беше спомен. Кърт и Джо се носеха през мастиленочерните води на Атлантика в своята баракуда, устремени към кулата от магнитна скала. Стигнаха до нея за по-малко от два часа, като приближиха района с голямо внимание.

— Не улавям нищо на сонара — докладва Джо.

— Ако вече са тук, вероятно звукът ще е като от копаене на чакъл — каза Кърт. — Поне ако са планирали да отнесат голямо количество от материала. Трябва да сме в обхват за видимост — продължи той. — Включи светлините.

Джо ги включи, дългите тънки жълтеникави лъчи се простряха над подводния ландшафт. Кърт отново се удиви от гледката на корабните останки по морското дъно. Веднъж бе имал късмета да се гмурка в лагуната Трук, където през Втората световна война американският флот бе потопила шейсет японски кораба и свалил над двеста самолета. Останките бяха по-разпилени от тези при Портата на дявола, но гледката бе много подобна на тази, която се стелеше сега пред очите му.

— Нека се спуснем до онзи стар кораб „Либърти“ — предложи Джо. — Там ще сме почти невидими.

Кърт погледна диаграмата, на която бяха обозначени останките. Плъзна умело подводницата до един празен участък точно до големия

кораб. Докато се спускаше, имаше странното чувство, че е рибка в аквариум, наместена до огромния кораб, в който зееше голяма дупка.

— Изгаси светлините — каза той.

Джо премести няколко превключвателя и баракудата внезапно потъна в пълен мрак.

Кърт вдигна ръка, за да тества старата поговорка за пълния мрак, в който дори не можеш да видиш ръката пред очите си. Тук долу това важеше с пълна сила, поне до зазоряване.

— Колко въздух имаме? — попита той.

— За около десет часа.

— Добре — опита се да остане напълно спокоен Кърт, — сега можем само да чакаме.

След четири часа Кърт усети как Джо го потупва по рамото. Бяха решили да спят на смени по два часа. Кърт се надяваше това потупване да означава, че гостите им са пристигнали.

— Става ли нещо? — попита той, като се изправи и удари глава в тавана, а коляното си в панела отпред.

— Да, слънцето изгрява.

Кърт погледна нагоре. От там се виждаше неясна светлина. Но долу все още беше тъмно и единствената светлина идваше от сияещия фосфорен циферблат на часовника му за гмуркане, беше почти седем сутринта. Трябваше да е доста светло на повърхността.

Опита да се протегне, но не успя.

— Следващия път като правиш подводница, я направи по-височка.

— Разбира се — отвърна Джо.

— Тук е по-зле и от полет за Австралия в икономична класа.

— Там поне сервират храна — отбеляза Джо, — нищо че е само фъстъци.

— Така е — съгласи се Кърт, като си мислеше, че можеха да се подготвят и по-добре. Честно казано, не беше смятал, че ще се наложи да чакат толкова дълго. Най-големият му страх бе, че ще пристигнат твърде късно и ще видят как убийците вече работят, което щеше да направи задачата им доста по-трудна, дори невъзможна.

— Нещо не схващам. Предполагах, че няма да губят и минута, за да изкопаят колкото могат повече.

— Чуваш ли нещо на хидрофона?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Това нещо е на главата ми от толкова време, че се е сраснало с мозъка ми — каза Джо. — Но навън не се случва нищо, само по някоя риба минава и се чифтосва.

— Наистина ли ги чуваш как се чифтосват? — удиви се Кърт.

— Не, само романтичната музика на заден план — отвърна язвително Джо, — но ги знам какво правят.

Явно дългата самота и вслушването в звуците на морето бяха пообъркали мозъка на приятеля му. Кърт потърка очи и примигна няколко пъти. Много време мина, помисли си той.

— Няма да дойдат. Включи светлините.

— Сигурен ли си?

— Вече няма да имат време да изкопаят достатъчно, преди да се ометат, до тук с великолепната ми идея.

Джо включи мигащите светлини и лампите по таблото. Щом очите им свикнаха с присъствието на слабата светлина, Джо включи главните външни светлини и всичко около тях се озари в познатото жълто-зелено.

— Нищо не се е променило — каза Кърт, почти очакваше кулата магнитна скала да е изчезнала под носа им. Но тя все така се издигаше в далечината.

Кърт погледна надясно и се взря в мрачната сянка на кораба „Либърти“, до който се бяха плъзнали. Зеещият отвор под ватерлинията изглежда е бил фатален за кораба. За секунда Кърт се зачуди дали е бил потопен през Втората световна война като корабите, които видя в лагуната Трук. Не можеше да е толкова стар, по корпуса нямаше чак толкова много налепи. Беше тук най-много от няколко години, не повече.

Погледна в другата посока, където лежаха най-близки до тях останки. Първи беше малък самолет „Чесна“ с два двигателя. Спомни си какво му бе казала Катерина за Констелейшъна с тройна опашка, че е направен от алуминий, метал, който не се влияеше от магнитното поле. Констелейшънът беше в самия край на района, но този тук беше съвсем близо до кулата.

Защо?

Погледна към другите потънали кораби зад самолета. Имаше траулер, дълъг около двайсет и седем метра. Стандартен риболовен кораб. Не можеше да го види добре оттук, но си спомни, че бяха минали над него при първия оглед. И сега си даде сметка, че и по траулера няма много налепи, дори по-малко, отколкото по кораба „Либърти“.

Зачуди се дали магнитното поле не оказва някакво влияние върху растежа на водораслите. Някои кораби използваха слаби електрически заряди, за да предотвратят обрастването на корпусите с водорасли. Може би и тук ефектът беше подобен.

Кърт се обърна към кораба, който се извисяваше до тях, и погледът му се спря върху зеещата дупка. Тогава го осени.

— Аз съм идиот! — извика той. — Пълен идиот!

— За какво говориш? — попита Джо.

— Как може да съм толкова глупав? — измърмори Кърт, все още потънал в мислите си.

— Е, и двамата имаме доста практика — отбеляза Джо.

— Знаеш ли в какво още имаме доста практика? В извличането на кораби от дълбините. И в изпращането им на дъното.

Обърна се и се опита да погледне към Джо.

— Колко кораби си потопил, като част от програмата за изграждане на крайбрежни рифове?

— Ами поне петдесет — каза Джо. — Ако броим всички от последните десет години.

— Аз съм участвал поне при половината. И как ги потопяваме?

— Ами поставяме взривове под ватерлинията — каза Джо. — Пробиваме дупки в корпуса. Как иначе?

— Погледни дупката на този кораб.

„Баракуда“ вече беше с включени главни светлини, но Джо активира и допълнителните, които бяха насочващи се и ги извъртя към дупката в корпуса на „Либърти“. Нямахше никакво съмнение.

— Взривен е отвътре — отбеляза Джо.

— Някой е потопил този кораб.

— Може да е станала вътрешна експлозия. Не знаем какво са пренасяли. Освен това дупката е по-голяма от онези, които бихме могли да направим.

— Защото ние искаме корабът да потъне бавно и сигурно, да легне на дъното така, че да се оформи добър риф. Но ако просто се опитваш да го потопиш бързо и без никой да види, го правиш точно по този начин.

Кърт включи витлото и „Баракуда“ се издигна от морското дъно. Той я насочи отвъд устието на Портата на дявола, право към траулера. Там видяха подобна повреда. Силен вътрешен взрив беше потопил и този кораб. С третия положението беше същото.

— По всички тези кораби има малко растителност, най-много от година — каза Кърт. — Единствено по онзи Констелейшън имаше много налепи, тези кораби не са тук от години. Всички са потопени по едно и също време.

— И как така не сме го забелязали? — попита Джо.

— Бяхме твърде заети с учените — отвърна Кърт. — Всички бяха обсебени от скалната кула и с изключение на Катерина, никой не огледа внимателно тези кораби.

Когато се спуснаха пред зеещата дупка в корпуса на третия кораб, Кърт се опита да сглоби картината.

— Всичко тук е измама.

— Определено изглежда така — съгласи се Джо. — Но защо? Какъв смисъл има? Кой би направил подобно нещо?

Кърт предполагаше, че и двамата знаят отговора на последния въпрос, но не и причините, които стоят зад него.

Премисли отново всички събития, като отчаяно търсеше връзка. Имаше усещането, че се задава нещо зловещо, нещо като буря, която няма как да бъде избегната. Не разбираше каква полза би имал някой от подобна измама.

Ако хората, които бяха нападнали „Кинджара Мару“, бяха отговорни и за това, за какво им беше всичко това? Не можеше да им достави още материали. Не можеше да им донесе повече пари. Всъщност вероятно бе струвало цяло състояние да се извърши подобно нещо.

— Някои терористични групировки обичат да привличат общественото внимание — каза Кърт.

— Има по-ефективни начини за това — отвърна Джо.

И беше прав. Досега, ако не се брояха неколцина не особено изтъкнати репортери, Кърт не беше видял магнитната колона да

привлича огромен интерес.

Всъщност след първото обявяване, малцина като че ли проявяваха някакъв интерес към откритието. Тук бяха дошли единствено експерти по магнитни полета и свръхпроводници.

Кърт изпъшка, когато осъзна истината.

— Учени! — възкликна той. — Търсят учени!

На Джо му трябваше секунда, за да загрее.

Неизвестната група искаше по много от всичко и експертните умения явно също влизаха в списъка им за шопинг. Ако Кърт беше прав, то те бяха ухапали примамката, като бяха довели експерти от целия свят. Надяваше се само, че капанът вече не е щракнал.

Джо стисна лостовете и запали двигателя. Веднага изви носа на подводницата нагоре и се отправиха към сивата светлина, която се процеждаше от повърхността. Трябваше да излязат горе и да изпратят съобщение на „Арго“.

Научните екипи трябваше да бъдат предупредени.

33.

Няколко часа по-рано, малко след като Кърт и Джо се бяха настанили на морското дъно до „Либърти“, Катерина Луская опаковаше куфара си под надзора на майор Сергей Комаров.

След всичко случило се върховното командване бе решило да изоставят мисията.

— Ти си се обвързала емоционално с американеца — укори я майорът.

— Не толкова, колкото ми се иска — отвърна тя студено.

— Не те изпратихме тук затова — напомни ѝ той.

Тя почти беше забравила за мисията си, толкова неща се бяха случили.

— Той отговаряше за района — каза Катерина. — Реших, че ще е по-добре да му стана симпатична. Нали все така става в старите филми.

Майорът я гледаше подозрително, но се усмихна леко, по покритите му с набола брада страни се появиха леки бръчици.

— Добър отговор — каза той. — Учиш се.

Тя му се ухили тъпо в отговор и се зае отново с багажа. В този момент на вратата се почука. Майорът не беше толкова лош. Държеше се по-скоро като голям брат, отколкото като Големия брат.

Той отиде да отвори вратата, като пъкна ръка под сакото си, където беше пистолетът му „Макаров“.

В коридора пред вратата стояха двама мъже. Единият беше нисък, с тъмна коса и държеше нещо като малък монокуляр, а по-високият му партньор държеше предмет, подобен на тръба, но на извития му връх имаше скреж, а отстрани се виждаше тежка електрическа батерия.

По-ниският сложи монокуляра на шпионката на вратата.

— Забелязвам движение — каза той. — Мъж е. Три секунди.

Отстъпи от вратата, а мъжът с тръбата се приближи, като насочи края ѝ към вратата, на нивото на гърдите.

— Да — извика на руски майор Комаров от другата страна. — Какво има?

— Сега! — изкомандва ниският.

Другият натисна някакъв бутон, чу се кратко жужене, после внезапен тътен и там, където тръбата беше притисната към вратата, се разхвърчаха отломки. Това беше миниатюрно електромагнитно оръжие, захранвано със свръхпроводими магнити и носещо двуфунтов остър метален шип като снаряд. При натискането на бутона шипът се изстрелваше със сто и шейсет километра в час, повече от достатъчно да мине през вратата и през руснака.

Мъжът с оръжието отстъпи назад и ритна вратата. Касата се откърти и това, което беше останало от вратата, се отвори.

Катерина Луская чу странен звук и вдигна глава. Из стаята се разхвърчаха трески. Майорът политна назад, като се държеше за корема, а от тялото му стърчеше късо, подобно на копие парче метал. Бялата му риза се просмукваше с кръв. Той падна на пода, без да продума.

Отначало Катерина застина, но после се хвърли към майора. Стигна до него и грабна оръжието изпод сакото му. Извади го от кобура, свали отчаяно предпазителя и се обърна към вратата.

Един ботуш се заби в лицето ѝ и главата ѝ се извъртя настрани, преди да е успяла да стреля. Тя се препъна, изпусна пистолета и почувства как някой се стоварва отгоре ѝ.

Беше зашеметена от удара и не можа да се съпротивлява, когато към лицето ѝ се притисна кърпа с хлороформ. Тя усети как ръцете ѝ отмаляват и после потъна в мрак.

34.

Докато подводницата се издигаше към повърхността, Кърт едва сдържаше гнева си. Как можа да бъде толкова глупав! Прибърза с изводите, като реши, че той и „Арго“ са мишените на онези лунатици, макар да беше напълно очевидно, че не са от голямо значение за тях.

С Джо трябваше да се обадят, колкото се може по-бързо. Щом стигнеха до повърхността, щяха да могат да използват късовълновото радио за връзка с „Арго“, който беше на четирийсет и осем километра от тук, в пристанището на Санта Мария.

Помисли си за мъртвите френски учени и се зачуди защо не са били отведени, после си спомни, че явно се бяха съпротивлявали. Предположи, че всички учени ще бъдат изправени пред избор — да се бият или да се предадат. Повечето ще се предадат — останалите ще умрат.

Зачуди се какво ли е станало с Катерина. Надяваше се тя и „наставникът“ ѝ от правителството вече да са на летището и да се качват на самолета.

— Дванайсет метра — чу се гласът на Джо.

Кърт отпусна леко лоста. Ако изскочеха на повърхността с пълна скорост, щяха да поемат въздух и може би дори да преобърнат подводницата.

Той я изправи и тогава излезе на повърхността.

— Обади се! — нареди на Джо.

Не беше нужно да му казва. Вече чуваше как Джо натиска превключвателите и жуженето от изпъването на антената.

— „Арго“, тук е „Баракуда“! — каза Джо. — Моля, обадете се! Имаме спешно съобщение.

Докато чакаха, Кърт спря подводницата. Тя беше проектирана да лети под водата, но не се справяше така добре на повърхността.

— „Арго“, тук е „Баракуда“!

Отговори им капитан Хейнс, което беше изненадващо, но разбираемо, защото сигурно ги бе чакал цяла нощ.

— Джо, тук е капитанът — чу се гласът на Хейнс. — Слушайте, ние имаме проблеми. Опитваме се да...

Чу се рязко изпращяване и капакът на кокпита внезапно бе покрит с трапчинки и вдлъбнатинки. Вляво от тях приближаваше сянка. Отново нещо изпращя и Кърт осъзна, че това е изстрел. Този път видя как на лявото крило се появява дупка.

Запали двигателя и обърна подводницата надясно. Видя една моторна лодка да се устремява към тях, сякаш се готвеше да ги разцепи на две. Нямаше избор, насочи носа надолу и потънаха. Водата вече нахлуваше през малките дупчици в капака. Лодката мина над тях с рев и изблъска „Баракуда“ настрани.

Кърт погледна надясно и видя, че малкото крило, което действаше като рул, е откъснато от корпуса. Усещаше как водата се събира в краката му, малката изящна подводница ставаше все по-тромава.

Дръпна лоста назад и „Баракуда“ се изви нагоре, разкъса повърхността и се плъзна по една вълна, преди да се спусне отново.

— Бързо! — каза той на Джо.

— Капитане, чувате ли? — започна Джо.

Виждаше как моторницата обръща в широка дъга. Зад нея имаше още една моторница, която бързаше да се присъедини към схватката. Кърт не знаеше как ще се отърват, но знаеше, че трябва да изпратят съобщението. Чу как Джо натиска микрофона, но нямаше обратна връзка — само статичен шум.

— „Арго“, тук е „Баракуда“! — не се предаваше Джо. — Учените са мишената! Повтарям, учените са мишената!

Кърт чу изщракване, когато Джо отпусна бутона за предаване. Зачакаха.

— Няма отговор — каза Джо.

Кърт извърна глава, за да му нареди да опита отново, но видя опашката на „Баракуда“. Високочестотната антена беше съсипана. Изглеждаше като сдъвкана от пропелера на моторницата.

— Не улавям нищо — каза Джо.

Моторниците отново летяха към тях една до друга. „Баракуда“ нямаше как да им избяга, единственото друго радио на борда беше подводният трансмитер, който имаше максимален обхват от километър и половина.

— Запълни дупките с алуминиевата лепенка — нареди Кърт.

Докато той обръщаше подводницата, за да избегне приближаващите лодки и натискаше дросела до дупка, Джо тършуваше около мястото си.

След миг намери лепенката в едно малко отделение и започна да къса малки ленти от ролката, за да запечата дупките в капака, отворени от куршумите.

— Идват — каза Кърт.

— Нали знаеш, че това няма да издържи в дълбокото — напомни Джо.

— Ще се опитам да остана близо до повърхността.

Чуваше как Джо къса парчета от лентата, чуваше и рева на приближаващите лодки и приглушения пукот на пушка. Този път струята сачми не улучи и отвори пенеста дупка във водата до тях.

— Спускай се! — извика Джо.

Кърт обърна носа надолу. Водата се завихри около капака на кабината и Баракуда се гмурна под вълните, като отново се изправи на три метра дълбочина. Все още се процеждаше доста вода, но поне не шуртеше като преди. Джо продължаваше да слага лепенки.

Щом приключи, той грабна нещо, което приличаше на тубичка с паста за зъби, но всъщност беше епоксиден втвърдител. Амонячни пари изпълниха кабината, когато Джо размаза втвърдителя по лепенките. Втвърдителят щеше да реагира с гумата в лепенката и щеше да втвърди кръпките за по-малко от минута.

На два и половина метра под повърхността, Кърт видя как едната лодка премина над тях, следвана от другата. Веднага обърна наляво, подводницата като че ли предпочиташе тази посока след нанесените й щети.

— Виждаш ли още дупки? — попита Джо.

Кърт се огледа. Кръпките и размазаната гума изглеждаха така, сякаш някой бе надраскал кабината с графити. От миризмата главата му бучеше, а очите му смъдяха. Но поне водата вече не шуртеше. Когато кръпките се втвърдяха, тя щеше да спре напълно.

— Браво, Джо!

— Е, не се получи много естетично — отвърна Джо. — Но пък не е предвидено за кърпене на подводница под вражески обстрел.

— На мен ми прилича на произведение на изкуството — каза Кърт, като се опитваше да види нещо през цапаницата и да разбере къде са моторниците. Беше сигурен, че пак приближават.

— В следващия си живот ще работя в монтажен екип на НАСКАР.

— Нека се опитаме да удължим малко настоящия си живот — каза Кърт. — Можеш ли да измислиш начин да се свържем с „Арго“?

Възцари се тишина. И двамата мислеха усилено. Кърт определено не можа да измисли нищо.

— Можем да им пратим мейл — обяви Джо.

— Мейл ли?

— Е, не точно, но можем да им изпратим съобщение по информационната връзка. То отива до сателит и после се връща обратно. Щом някой види, че телеметричното оборудване се включва, ще го получат.

Кърт се зачуди дали е възможно е това. Представи си как екраните на телеметрията се включват, но няма кой да ги види. Определено нямаше причина да ги наблюдават точно сега.

— Нещо друго?

— Или това, или можем да поплуваме до Санта Мария и да използваме семафори — каза Джо.

— Точно това си мислех. Включвай телеметрията и кажи, когато си готов.

— Ще ми трябват трийсет секунди на повърхността, за да хвана сателита.

— Не мисля, че ще имаме толкова много — каза Кърт. И сякаш в потвърждение на думите му той видя как една от лодките идва към тях, този път не бързаше, по-скоро се движеше с тяхната скорост и успоредно на курса им. Втората правеше същото, но от другата страна и по-назад.

Кърт зави силно вляво в посока към подводното гробище. Лодките го последваха.

— Те ни виждат, стари мой приятелю — отбеляза Джо.

— Ние сме като умираща риба, която оставя следа от кръв — каза Кърт, мислеше за мехурчетата, които сигурно излизат от подводницата.

Странен разтърсващ звук стигна до тях и Кърт видя струи във водата над подводницата. Предположи, че преследвачите им стрелят във водата с пушките си. Не беше голяма опасност, но пък бе още един знак колко безнадеждна е ситуацията.

Може би трябваше да слязат по-дълбоко.

Той наклони носа с няколко градуса надолу.

Дълбокомерът показва четири и половина, после пет метра, а после...

Прас!

Едната кръпка се откъсна и в кабината нахлу струя вода.

Джо удари кръпката обратно и започна да я лепи отгоре, а Кърт издигна пак подводницата и я изравни на три метра дълбочина. Промени отново курса, но без полза.

— Те вероятно са с онези слънчеви очила „Мауи Джим“ — каза Джо. — Нали се сещаш, дето с тях можеш да видиш риба във водата?

Кърт се чувстваше като риба в буркан. Или пък като кит, който е преследван от две лодки с китоловци. Рано или късно щяха да излязат на повърхността, ако не за да изпратят съобщение, то просто, за да оцелеят.

Въпреки усилията на Джо подводницата бавно поемаше вода, не само от дупките от сачмите в капака, но и от повреди на други места. Отделения, които обикновено бяха непромокаеми, сега се пълнеха с вода.

И, също като китовете, Кърт и Джо бяха изправени пред преследвачи, които бяха по-бързи, по-големи и добре въоръжени. Засега те можеха само да следват подводницата и да ги изчакат да излязат за въздух.

Светлина озари морето отпред и отдясно. Ударна вълна затресе подводницата, макар че Кърт изви силно наляво. След няколко секунди се видя второ просветване — точно пред тях. Кърт видя как водата се разширява, свива се и после се забива в носа на баракудата.

— Гранати — каза той.

По капака на кокпита се появиха пукнатини. Малки, почти невидими линийки се простряха изпод творенията на Джо, когато плексигласът отслабна и започна да поддава.

Последва още една експлозия и Кърт разбра, че не им остава много време.

— Готов ли си със съобщението? — попита той.

— Няма да издържим и десет секунди горе.

— Ще издържим, ако се предадем — каза Кърт, беше осъзнал, че щом Джо натисне „Ентер“, няма да има видим знак, че е изпратено съобщение, и те ще могат да си стоят с вдигнати ръце и с надеждата, че няма да ги убият просто за забавление.

Джо не каза нищо, но Кърт го чу как набира нещо на клавиатурата.

— Готово! — обяви Джо.

Кърт насочи носа към повърхността, надяваше се, че няма да ги отстрелят още щом ги видят. Щом стигна догоре, спря ускорителите.

Баракудата забави веднага и преследващите ги лодки профучаха край нея.

— Сега! — каза Кърт.

Джо натисна „Ентер“, а Кърт отвори капака.

— Хайде! — мърмореше Джо. — Бързичко, пор фавор!

Кърт се изправи, вдигнал ръце в знак, че се предава, а лодките вече завиваха обратно към тях.

Баракудата се клатеше на вълните и моторниците спряха до нея. На осемстотин метра от тях се появи една по-голяма лодка.

— Предаваме се — заяви той.

Двама мъже насочиха пушките си към него.

В задната част на кокпита се чу почти недоловимо писукане и след миг и Джо се изправи.

— Съобщението е изпратено — прошепна той.

Кърт кимна едва забележимо. Каквото и да стане сега, каквато и да беше съдбата им, поне бяха изпратили предупреждението си. Надяваше се само да не са закъснели.

Един от мъжете свали пушката и им хвърли въже. След миг подводницата беше завързана за по-голямата от двете лодки, а Кърт и Джо стояха на борда ѝ, оковани с белезници.

Очевидно враговете им се бяха подготвили добре.

По-голямата лодка бързо и неумоливо приближаваше, беше осемнайсетметрова моторна яхта с конструкция, каквато Кърт не беше виждал, изглеждаше доста по-утилитарна от всичко останало в този клас. Приличаше на военен съд, който иска да мине за обикновена яхта.

Лодката спря до тях, на носа стоеше мъж с униформа, подходяща за джунглата, и се взираше в Кърт. Беше същият, когото бе видял предната нощ и на „Кинджара Мару“. С победоносна усмивка мъжът скочи в лодката, преди яхтата да се е доближила съвсем.

Той тръгна към Кърт и Джо, които бяха съвсем безпомощни в момента, и изглеждаше така, сякаш възнамеряваше да им причини нещо болезнено. Кърт се взираше в него през цялото време, без да мига или да извъръща очи.

— Андрас! — процеди той през зъби.

— Да не ти е приятелче? — попита Джо.

Преди Кърт да отговори, мъжът замахна, удари го в лицето и го повали на палубата.

Кърт погледна нагоре, от устата му се стичаше кръв — устната му беше разцепена.

— Извинявай, че попитах — каза Джо.

35.

Двама мъже грабнаха веригата на белезниците на Кърт и го изправиха грубо на крака.

— Искам да видиш нещо — каза Андрас и даде знак яхтата да се премести напред. Двигателят запали за момент и угасна, а двете лодки се удариха една в друга. На дясната палуба на по-голямата имаше трийсетина души — мъже и жени, оковани с белезници и вериги с гръб към перилата.

Колкото и болезнени да бяха сцепената устна и наранената гордост, тази гледка причини на Кърт доста по-силна агония. Той разпозна членове на научните екипи, изпратени да изследват магнетизма. Катерина беше сред тях — на дясната ѝ буза имаше тъмна синина.

Тя вдигна очи и срещна погледа му, после се вгледа обратно в палубата, тъжна и отчаяна, сякаш се беше провалила.

Кърт изплю кръв и слюнка и попита:

— Какво искаш, Андрас? Защо е всичко това?

— О, поласкан съм, че най-сетне ме разпозна — каза Андрас. — Разбира се, малко съм обиден, че едва сега. Мислех, че съм ти направил по-голямо впечатление, но пък и аз не те познах веднага. Не беше с прошарена коса, когато се видяхме за първи път. Много ми се ще отчасти аз да съм отговорен за цвета ѝ сега.

Кърт усети как се напруга, инстинктите му го караха да се хвърли и да се бие. Отчаянието на учените, синината на лицето на Катерина, арогантността, която се лееше от устата на Андрас: всичко това беше изпитание за самообладанието му.

Ако можеше да разкъса веригата, щеше да се хвърли към Андрас и да го пребие до смърт, но сега беше окован и не можеше да му се противопостави.

Андрас започна да обикаля в широк кръг около него, като говореше надут. Кърт бе забравил колко много обича да говори този човек.

— Щом чух за вашата НАМПД — каза Андрас, — трябваше да се сетя, че и ти си замесен. Съвсем в твой стил ми звучи. Обзалагам се, че рецитирате клетва за вяност пред знамето всяка сутрин и вероятно всички имате еднакви якета и ключодържатели.

— Да — процеди Кърт през зъби. — Може би ще ти дам по нещо от нашата екипировка, когато всичко това свърши, а теб те тикнем за стотина години в затвора на самота.

— Самота ли? — каза Андрас. — Колко жестоко. Поне когато те хвърля в морето, няма да си сам. — Той се наведе към Кърт. — И за по-голяма яснота — когато всичко това свърши, ти ще си храна за рибите, а аз ще съм крал.

Андрас се усмихна, а Кърт усети нещо странно в думите и в начина, по който ги прошепна само на него.

Полази го ледена тръпка, зачуди се каква ли злоба ще излее Андрас над тях сега. Замоли се това да не включва Катерина. Въпреки молитвите му обаче Андрас скочи обратно на борда на яхтата и тръгна право към нея. Приклекна, сложи ръка на раненото ѝ лице и се изправи.

— Вкарайте господин Остин обратно в малката му подводница — нареди той.

Трима мъже тръгнаха към Кърт — двама бели и един черен. Те го вдигнаха на крака и буквално го хвърлиха към подводницата.

— Матиас — нареди Андрас на африканеца, — окови го за дръжката за изтегляне!

Кърт се взираше в лоста. Той приличаше на поставка за кърпи, монтиран върху корпуса на подводницата, до кокпита. Това беше най-здравата точка от корпуса на цялата подводница. Дръжката беше запоена директно към рамката и бе направена от въглеродна стомана, бе проектирана да издържи цялата тежест на подводницата, когато я издърпват от водата с крана на „Арго“.

Това не беше място, към което Кърт би искал да е прикован.

Матиас взе ключа, който висеше на врата му, и отключи белезниците. На мига Кърт заби лакът в устата на единия от белите. Почти веднага другият бял мъж го удари отзад по главата, като я блъсна към рамката на кокпита.

Кърт почувства замайване, но се съвзе и усети как ръцете му висят от корпуса на баракудата, въпреки че тялото му бе в кокпита.

Белезниците бяха откопчани и закопчани отново за дръжката.

— И другия! — нареди Андрас.

Джо беше изблъскан до Кърт и изгърпя същата процедура. А когато вече седяха там напълно незащитни, Андрас грабна пушката.

— Сачми — нареди той.

Подадоха му патроните и той започна да пълни оръжието. Когато приключи, зареди и тръгна към задната част на подводницата. Стреля бързо два пъти във витлото, после в крилото на десния борд.

Кухото крило на подводницата започна да поема вода. Андрас вдигна пушката и отвори дупка и в лявото крило.

Кърт не помнеше да се е чувствал така отчаян. Знаеше, че ще потънат и ги чака ужасна смърт, а умът му все търсеше начин да не приеме този факт.

— Нали не мислиш, че като ни удавиш, това ще свърши? — извика той. — Знаем за теб. Цялата ни организация знае.

Джо не каза нищо. Кърт чуваше учестеното му и дълбоко дишане, опитваше се да изпълни дробовете си с въздух. Кърт знаеше, че трябва да прави същото, но не можеше да се спре. Не можеше да си иде мълчаливо.

Докато водата изпълваше крилата на баракудата, той трескаво се опитваше да измисли нещо, което да накара Андрас да отмени смъртната им присъда. Ако успее да го убеди, че са достатъчно ценни за него, че да ги остави живи, дори за известно време, щяха да имат шанс.

— Знаем за подводницата! — изкрещя той.

Андрас вдигна вежди.

— Така ли? Виж, това не го предполагам. Но така или иначе тя не е моя.

Усетил леко поддаване, Кърт продължи:

— Знаем какво искате да направите. Знаем и за енергийното оръжие.

Това като че ли беше по-точно попадение. Нещо в Андрас потрепна, защото очите му светнаха. Той пристъпи към Кърт.

— Да. Ето това е дух, знаех си, че няма да се предадеш.

Той като че ли беше осъзнал отчаяната игра на Кърт и изпитваше огромно удоволствие да взема участие в нея.

— Хайде, какво още? — изкрещя Андрас.

Кърт не отговори веднага, а Андрас скъса връвчицата с ключа от шията на Матиас.

— Хайде де — изкрещя саркастично, — ти си Кърт Остин от НАМПД! Със сигурност можеш повече. Дай ми още нещо. Дай ми още нещо, което да ти свърши работа!

Катерина се изправи и се дръпна напред, доколкото можа. Каквото и да беше намислила — най-вероятно и тя не знаеше, не стигна доникъде. Един от въоръжените мъже я грабна и я блъсна назад по палубата, а кръвта на Кърт кипна още повече.

— Времето изтича, Остин — каза мъчителят им и извади ножа, който Остин добре познаваше. После отвори титановото острие, заключи го на мястото му и върза връвчицата с ключа в една от дупките на дръжката.

Крилата на подводницата вече бяха пълни с вода; всеки момент и кокпитът щеше да започне да се пълни. Оставаха им няколко скъпоценни секунди.

— Знаем за свръхпроводника — каза Кърт, като се намрази, задето се остави да го подведат. — Знаем и кой ви го е продал — излъга той. — Знаем, че е бил натоварен на „Кинджара Мару“ във Фрийтаун.

Андрас погледна надолу, сякаш мислеше. Озърна се към Матиас и после пак към Кърт, като се усмихваше маниакално.

— Това беше добро — каза той и приближи с ножа в ръка. — Достатъчно добро за половината.

Той се наведе към подводницата, вдигна ръка и заби ножа в тънката кожа на външния корпус. Ножът проби и се заклини точно извън обсега на Кърт.

— За нещастие половината няма да спаси и двама ви.

Водата нахлуваше в кабината и се завихряше около коленете на Кърт. Потъваха.

Той погледна към Джо.

— Каквото и да стане — каза той, — прави каквото правя и аз.

Джо кимна, а Кърт изпълни дробовете си, като вдишваше дълбоко и бързо. „Баракуда“ започна да се върти с носа надолу.

Водата кипна и носът на подводницата изчезна, останалото го последва, повличайки Кърт и Джо. Последното, което Кърт чу ясно, бе как Катерина вика името му.

36.

На борда на моторната яхта Катерина политна напред, когато подводницата потъна. Тя се взираше във въртопа, останал след малката „Баракуда“.

— Не! — изхриптя тя. — Не!

Сведе поглед и легна по очи на палубата, раменете ѝ трепереха от плача.

Андрас се вгледа в нея.

— О, жалка гледка!

Отиде при нея и се наведе. Сложи пръсти под брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ, за да я погледна в очите.

— Не се тревожи. За теб имам по приятни планове.

Тя се изплю в лицето му, но той успя да се отдръпне.

— Ама защо всички опитвате едни и същи номера? — попита Андрас. Изправи се и я ритна.

Отстъпи назад, като се обърна към кабината.

— Палете двигателите!

Когато дизеловите двигатели избучаха под палубата, Матиас, господарят на ключовете, тръгна към него. Матиас не беше от хората на Андрас. Джема го беше изпратил на борда, вероятно за да го наблюдава.

— Даде им ключа — каза той. — Ами ако се спасят?

Андрас се засмя.

— Почти се надявам на това. Ще направи нещата по-интересни. Но те няма да се спасят, поне не и двамата.

— Защо?

— Защото хората трябва да плащат за престъпленията си, а смъртта не е най-голямото наказание. — Андрас се втренчи гневно в Матиас. Чувстваше особена смесица от уважение и омраза към Кърт Остин. Беше изстрадал своята доза болка в неговите ръце преди време.

Доволен, че е поставил Матиас на място, Андрас се обърна към носа на яхтата.

Матиас го хвана за ръката и го обърна към себе си.

— Ще уведомя Джема. На него няма да му се стори забавно.

Андрас присви очи.

— Не беше за забавление.

— А за какво? Не виждам никакъв смисъл.

— Във всичко, което правя, има смисъл — увери го Андрас. —

Например в това.

И за част от секундата той извади малък пистолет и стреля. Звукът беше като от пистолет с капси. Не се чу нито изстрел, нито вик, нито пък имаше някаква реакция от страна на Матиас. Само лицето му внезапно стана безизразно и в средата на челото му се появи малка дупчица. Той се запрепъва назад, събрал очи и разтреперан, но не мъртъв, не още.

Когато Матиас стигна заднешком до перилата, Андрас натисна отново спусъка. Матиас се преметна назад, падна зад борда и се стовари във водата със силен плясък.

За секунда изчезна от поглед, а после се появи отново на повърхността заради сивата спасителна жилетка, която носеше. От малките дупчици в челото му се стичаше алена кръв, но той не помръдваше.

Андрас остави пистолета, вдигна пушката така, че да я видят всички, и изкрещя с пълна сила:

— Някой друг да има да ми казва нещо? — и огледа всички един по един.

Никой не продума, а Андрас се обърна към кормчията.

— Да тръгваме! — нареди той.

Двигателите зареваха и яхтата потегли. Двете моторници бързо се присъединиха към нея и заедно пое на север, като оставяха дълги пенести следи във водата.

На осемнайсет метра под повърхността Кърт задържаше дъха си, докато се носеше надолу заедно с Джо и подводницата. Докато налягането се покачваше в ушите му, а светлината отгоре започваше да чезне, Кърт се опита да се успокои. В ума му се оформяше план, но първо трябваше да се справи с естествената реакция на страх и паника, знаеше, че те ще го убият по-бързо от всичко друго.

Без водолазни очила всичко пред него изглеждаше мъгливо и размазано, но пък беше жълто-зелено, което означаваше, че светлините

на подводницата още са включени. И означаваше, че сачмите не са повредили електрическата система. Подводницата беше пълна с вода, но Джо се беше погрижил всички уреди да са непромокаеми на голяма дълбочина.

Ако беше прав за местоположението им, морското дъно бе на дълбочина от трийсет и шест метра, а тогава Кърт щеше да пробва да превърне това дъно в нещо различно от очакващ ги гроб.

Нямаше да е лесно, но пък и нямаха друг избор. Всъщност шансовете им бяха петдесет на петдесет. Наистина всичко зависеше от начина, по който подводницата щеше да падне на дъното.

Той отвори очи въпреки че солената вода ги дразнеше и изгаряше. Носът на подводницата бе насочен надолу, а предните светлини започнаха да озаряват дъното десет секунди преди да се ударят в него. Кърт видя светла на цвят тиня с няколко тъмни издатини, за които предположи, че са вулканични скали.

Дъното се приближаваше по-бързо от очакваното. Кърт се стегна и беше отхвърлен напред, когато носът на малката подводница се заби в дъното като в огромна мишена за дартс.

Ударът го разтърси, но той не изгуби самообладание и веднага се задейства.

Все още окован за дръжката на „Баракуда“, Кърт изви тялото си извън подводницата, като риташе и се издърпваше. След секунди видя Джо да прави същото, следваше го, както се бяха разбрали.

Единствената им надежда беше да създадат въздушен мехур, в който да дишат, докато осъществят останалата част от плана. И единственият начин да направят това, бе да преобърнат подводницата и да оставят кислородът да изтече от бутилките с компресиран въздух в нея.

Тогава вътрешната секция на кокпита щеше да послужи като преобърнато ведро, пълно с въздух за него и за Джо.

Но единственият проблем беше, че макар подводницата да бе паднала с носа надолу, тежестта ѝ бе концентрирана в предната половина, където бяха всички основни системи — двигателят, батериите и витлото. А въпреки че тя бе ударила океанското дъно почти вертикално, на нос, вече започваше да пада назад.

Единствената сила, която я задържаше, бяха усилията на Кърт и Джо, но те щяха да отслабнат за по-малко от минута.

Кърт риташе усилено и дърпаше. Усецаше как дробовете му започват да горят. Ако можеха да изтеглят поне на няколко сантиметра подводницата от вертикалата, тежестта ѝ щеше да им помогне.

Като впрегна всичките си сили, той заби крака в тинята и ги вкопа в нея. Левият се плъзна по дъното и се удари в един камък, който му даде известна опора.

Този път, когато дръпна, опашката на подводницата помръдна и започна да пада към него. Дръпна отново, опря и двата си крака на камъка и натисна с цялата си тежест.

Най-сетне носът се плъзна назад и опашката падна към тях, а Кърт трябваше да се гмурне вътре, за да не бъде ударен от крилото. Подводницата падна накриво и се подпря под ъгъл от трийсет градуса на съсипания капак на кокпита.

Не беше идеално, но пък щеше да свърши работа и можеше да смятат, че първата част от плана е успешна. Но дробовете им вече пицяха за въздух, а главите им бумтяха. Нуждаеха се от въздух незабавно, иначе всичко беше загубено.

Нито Кърт, нито Джо можеха да достигнат ключа за бутилките с оковани ръце, но пък можеха да опитат с крака. Кърт се протегна към панела, насочи върха на пръстите си и натисна ключа за кислорода веднъж, после отново.

Нищо не се случи и той усети как движенията му стават все по-слаби и некоординирани. Едва се удържаше да не отвори уста, за да поеме дъх. Опита отново, сигурно бе уцелил ключа за светлините, защото всичко внезапно потъна в мрак, после светна отново.

Сега краката и ръцете му тежаха като олово и той не можеше да ги накара да сторят каквото искаше. Умът му започна да играе номера, защото подсъзнанието шепнеше: „Откажи се“.

Тази мисъл го вбеси и той се насили да направи още един опит, като напрегна с последни сили мускулите си. Преди да е помръднал обаче в кабината се появи внезапна струя мехурчета.

В началото Кърт видя само турбуленцията, но когато мехурчетата започнаха да изпълват обърнатата кабина, над него се оформи въздушен джоб, точно където беше мястото за краката, ако подводницата бе в нормално положение. Той извъртя тялото си, протегна врат и пхна лице в бързо оформящото се убежище.

Издиша огромен облак въглероден двуокис, закашля се и започна да плюе, защото вдиша малко вода, но не му пукаше, продължи да диша. Въздухът беше живот, още един шанс да завъртиш зара, вместо да ритнеш камбаната на дъното на океана.

Докато мехурът се изпълваше с въздух, Кърт примигна, за да прочисти очите си от водата, и се огледа. Видя ухиленото лице на Джо Дзавала точно до него.

— Какво стана? — попита Кърт, защото осъзна, че всъщност не бе успял да натисне ключа за бутилките.

Джо се усмихна, изкриви тяло и вдигна единия си крак от водата. Беше бос. Нямаше обувка, нямаше чорап. Размърда пръсти.

— Също като да извадиш запушалката на ваната — каза той. Кърт го напуши смях, но все още нямаше достатъчно въздух за това. Все пак усещането беше страхотно.

— Не можах да ударя ключа — каза той. — Причерня ми.

— Сигурно ти е свършил въздухът — каза Джо. — Дългите разговори с лунатици на повърхността водят до това.

Кърт кимна. Следващия път щеше да държи устата си затворена и да диша през носа. Докато въздухът нахлуваше в тялото му, силите му се възвръщаха.

— Никога не съм предполагал, че ще дължа живота си на твоя маймунски крак — каза той. — Браво на теб!

Джо се засмя, но бързо стана сериозен.

— Вентилите са отворени изцяло и системата се опитва да компенсира изтичането. Това ще ни поддържа известно време в този малък оазис, но запасите няма да стигнат. Вероятно ще се изчерпат след около двайсет минути.

Кърт се огледа. „Баракуда“ бе изкривена под странен ъгъл и макар че той и Джо държаха главите и раменете си във въздушния мехур без проблеми, ръцете им все още бяха закопчани отвън, а мехурчетата изтичаха през обърнатия нагоре край на кабината.

Кърт си пое дъх, гмурна се надолу и изви глава навън. Огледа се на приглушената зелена светлина. Наблизо, точно извън обхвата му, се поклащаше ключа, а ножът на Андрас беше забит в корпуса на „Баракуда“.

Нямаше представа защо Андрас им даде този шанс — може би просто за да ги подразни, може би по някакви извратени съображения,

но в момента не му пукаше защо. Извъртя се, изрита обувките и чорапите си, както бе направил Джо, и изпъна крак към връвта.

Докосна я, но не можа да я захване при първия опит.

Пъхна глава обратно в кабината, за да поеме още въздух, и опита отново. Този път успя да захване връвта с пръстите на краката си и я уви около крака си. Измъкна и другия си крак и изрита ножа силно, но все пак контролирано.

Той се размърда, но не се освободи. Вторият ритник вече постигна това и Кърт започна да навива връвта на крака си с всичката сила на пръстите си.

Пъхна отново глава в кабината, пое си дълбоко дъх и вмъкна вътре и крака си.

Джо се засмя.

— Обявявам те за почетен Кинг Конг.

— Много благодаря, но няма да успеем да отключим белезниците с крак.

Пое си отново дъх, пак измъкна глава навън и се огледа. С огромно усилие сви коляно и извъртя хълбок. Беше неудобно, но за миг успя да вдигне стъпалото си до нивото на ръцете и дръжката за изтегляне.

Усети първо края на ножа, после и връвта. Грабна я и я стисна здраво.

Пъхна пак главата си в кабината, за да си поеме дъх. Ключът беше вече в ръката му. Още една стъпка до успеха.

— Освободи ли се вече? — попита Джо.

— Не още. Не съм много бърз в имитациите на Худини, но с времето ще задобрея.

Не можеше да вижда ръцете си от кабината, щеше да разчита на усещанията. Напомни си да бъде внимателен; за нищо на света не биваше да изпуска ключа като някакъв идиот от тъп филм.

Забави леко дишането си и затърси ключалката на белезниците. Въпреки че студената вода бързо вкочаняваше пръстите му, успя да напипа ключалката. Насочи ключа, намести го в пръстите си и го плъзна в дупката. Той се завъртя и белезницата на лявата му ръка изщрака.

Лявата му ръка беше свободна. Той я измъкна и вече можеше да прекара отключените белезници през дръжката и да издърпа ръцете си

в кабината.

— Най-после! — обяви той, като вдигна ръце, подобно на любител фокусник.

— Красота! — възхити се Джо. — Какъв ще е следващият номер?

— Ще освободя шампиона от великата южноазорска боксова лига.

Джо се засмя.

— По-бързо, че ръцете ми се вкочаниха.

Кърт кимна. Температурата на водата беше не повече от петнайсет градуса. Хипотермията щеше да ги сполети доста скоро.

Той пак се измъкна навън, за да отключи белезниците на Джо, но се натъкна на проблем. Вкара ключа в ключалката, но той не се завърташе. Опита отново, но пак без успех. Извади го и се върна във въздушния мехур.

— Още съм окован — отбеляза Джо.

— Знам — отвърна Кърт, като оглеждаше ключа. — Задръж!

Пое си дълбоко дъх, върна се пак във водата и опита отново. Този път пробва и двете белезници, но напразно. Ключът влизаше в ключалките, но не се плъзгаше леко и не искаше да се завърти и на милиметър.

Внезапно той си спомни как Андрас му бе казал, че отговорите му били „достатъчни за половината“.

Тогава не бе придал значение на тези думи, но сега вече разбираше. Бяха им дали само един ключ. Той отключваше неговите белезници, но не и тези на Джо. Това беше съвсем в стила на човека, когото Кърт си спомняше от миналото — той никога не се задоволяваше с победата над враговете си, винаги искаше да измъчва победените, да причини болка, преди да нанесе смъртоносния удар.

Каквито и да бяха причините на Андрас да даде шанс на Кърт да се освободи, те сигурно бяха част от извратената му игра. В момента сигурно Андрас си представяше случващото се под водата и злорадстваше.

Подобно на някакво зло божество от древна митология, той бе дал на Кърт шанс да живее, но Кърт не можеше да приеме този дар и да остави най-добрия си приятел да умре.

Нямаше начин да позволи това. Той отново се върна в кабината.

— Струва ми се, че не схващаш логиката. Когато се появиш тук, аз трябва вече да съм свободен — каза Джо.

— Имаме проблем. Ключът не пасва.

Джо се втренчи в ключа, после в Кърт.

— Онзи тип заключи моите с друг ключ. Видях го. Белезниците са различни.

Кърт напъха ключа в джоба си и започна да оглежда кабината за нещо, с което да освободи Джо. Откри две отвертки, комплект шестограмни ключове и някакви други инструменти — всички миниатюрни, за да паснат на малката кабина на подводницата.

— Нещо, което бих могъл да използвам като лост? — попита той.

Джо беше създал подводницата, той щеше да знае по-добре.

— Не мисля — отвърна Джо.

— Ами дръжката за изтегляне? — попита Кърт. — Можем ли някак да я отместим или откачим?

Джо поклати глава.

— Не и без да свалим половината от металните плоскости.

— А можем ли да я счупим? — попита Кърт, въпреки че вече знаеше отговора.

— Тя е най-здравата точка на подводницата — каза Джо, вече трепереше от студената вода. — Заварена е за рамката. Предназначена е да издържи цялата тежест на подводницата, когато я вдигат от водата.

Двамата се взираха един в друг.

— Не можеш да ме освободиш — изрече Джо ужасния факт.

— Трябва да има начин — измърмори Кърт, мислеше, опитваше се да се бори със сковаващия ума студ.

— На борда няма нищо подходящо — каза Джо. — Трябва да тръгваш. Не оставай тук, ще се удавиш с мен.

— Защо? За да се връщаш като призрак и да ме измъчваш? — попита Кърт, опитваше се да повдигне духа му. — Не, благодаря.

— Може би на повърхността има лодка или хеликоптер — каза Джо. — Може някой да е получил съобщението ни.

Кърт се замисли за това. Изглеждаше доста невероятно. А и ако Джо беше прав за въздуха, с който разполагаха, се съмняваше, че им остават повече от петнайсет минути. Това време не беше достатъчно някой да стигне до тях, дори да бяха получили сигнала за помощ.

Трябваше му друго решение, нещо различно от това да изостави Джо или да остане с него и да загинат заедно. Трябваше му ножовка или горелка, за да пререже дръжката, или по-скоро веригата на белезниците на Джо.

И тогава му просветна. Не му трябваше истинска горелка, а нещо, което може да нажежава и разрязва. Спомни си за зелената бутилка, която беше видял в кабината на Констелейшъна, когато спаси Катерина. Зелена бутилка означаваше чист кислород. А чистият кислород можеше да разрязва. Ако боравеше с него правилно, той можеше да се превърне в горелка.

Отвори малко отделение в кокпита и вътре откри аварийните запаси на „Баракуда“. Две водолазни маски, чифт плавници и две малки кислородни бутилки; щеше му се да съдържат сто процента чист кислород, но бяха пълни с обикновен въздух.

Двайсет процента кислород и седемдесет и осем процента азот — това не можеше да прогаря, но поне можеше да се диша.

Извади ги.

Зад тях откри пакет със сигнални ракети и аварийен локаторен трансмитер, АЛТ. Имаше и сгънат надуваем сал за двама.

Достатъчно, за да се спасят, ако успееш да се освободят.

Кърт взе едната бутилка с въздух и я прикачи към ръката на Джо като маншон на апарат за измерване на кръвно налягане. Отвори клапана и вдигна регулатора до устата на Джо.

— Дишай през носа, докато въздухът в подводницата свърши, после дишай от бутилката — каза той.

Джо кимна.

— Къде отиваш? Към повърхността ли?

Кърт си слагаше малките плавници.

— Не, за бога. Отивам до железарията да взема горелка.

Джо присви очи.

— Да не си си загубил ума?

— Още преди години — отвърна Кърт и си сложи маската. Прикрепи другата бутилка с въздух към ръката си и отвори клапана. — Но това не означава, че съм луд.

Пое пробно въздух от жълтия регулатор на бутилката. Джо вдигна вежди.

— Ама ти сериозно ли?

Кърт кимна.

— Надявам се да не е много далече — добави Джо.

Кърт също се надяваше. Знаеше приблизително къде се намираха, когато ги заловиха. Мислеше, че може да успее.

Сложи регулатора на устата си и пъхна глава във водата, за да потърси още нещо, от което се нуждае. Намери го и се потопи.

— Не се бави — извика Джо след него, но Кърт вече се бе скрил.

37.

Дори и Джо да беше казал още нещо, Кърт не го чу. Той се измъкна от „Баракуда“, както човек се измъква от отвор на пещера и заплува с мощни движения на ръцете и краката.

Плавниците бяха малки, но пък много помагаха, а с маската виждаше ясно във водата. Но все още не знаеше къде точно се намира. Беше взел един уред от контролното табло на „Баракуда“ — магнитния компас.

Той представляваше просто циферблат в запечатано топче, наполовина пълно с керосин. Ако не го счупеше или пукнеше, той щеше да изпълнява единствената си функция. А тя беше да сочи към най-силния източник на магнитно поле. Обикновено това беше северният магнитен полюс, но в случая щеше да сочи към магнитната скална кула.

Макар Кърт да беше доста сигурен, че цялата тази история е някаква измама, магнетизмът на кулата си беше факт. Нямаше значение дали бе създаден от някакво устройство, вградено в скалата, или беше просто резултат на високозаредени минерали, поставени на правилното място.

Запали една от светещите пръчки и вдигна компаса към очите си. Той се завъртя и лека-полека показа посоката. Скоростта, с която се ориентира, подсказа на Кърт, че реагира на нещо много силно, а той бе сигурен, че това е скалната кула.

Знаеше, че с Джо се бяха движили в общи линии на изток, преди да ги заловят, триангулира в главата си посоката и пое към Констелейшъна.

След пет минути се натъкна на един от корабите в подводното гробище. След две минути забеляза тройната опашка на стария самолет. Риташе силно с крака, знаеше, че няма много време и трябва да се движи по-енергично, за да забави настъпването на хипотермията.

Пъхна се в дупката в корпуса на самолета и заплува напред, обграден от мехурчетата, които издишаше. Стигна до кабината.

На пилотската седалка седеше скелет, все още закопчан за нея и лишен от всичките си тъкани. По него бяха останали само пластмасовата спасителна жилетка, чифт ръждясали военни плочици на врата и направеният от найлон и метал предпазен колан. Още няколко години и дори костите щяха да изчезнат.

Кърт огледа отново скелета и осъзна, че присъствието на този самолет тук бе част от онова, което го бе въвлякло в този хаос.

Скелетът на пилотската седалка, записите на ЦРУ за тайната мисия, отпътуването от Санта Мария и последвалата след девет минути катастрофа, всичко това бе придало някаква официална достоверност на мистерията.

Той прогони тази мисъл от ума си, посегна надолу и освободи катарамата, която задържаше кислородната бутилка към пода. Взе бутилката и огледа клапана за следи от корозия. По гърлото на бутилката се бе образувал пръстен от водорасли, но не изглеждаше повредена. Надяваше се този дебел стоманен цилиндър все още да съдържа чист кислород.

Джо Дзавала бе в капана на собствената си подводница. Главата и раменете му се намираха в кабината и в спасителния въздушен джоб. Ръцете му, изтеглени неудобно напред и присвити в лактите, се подаваха изпод ръба на кокпита. Той вече не ги усещаше, нито тях, нито краката си. Но все още можеше да мисли и осъзна, че бе грешка да изпускат въздуха на пълна струя.

Излишъкът просто изтичаше от кабината, без никаква полза. Успя да протегне крак отново и с голите си пръсти избута ключа.

Струята мехурчета спря. Кабината притихна съвсем, Джо продължи да диша съвсем бавно и да брои секундите до завръщането на Кърт, с онова, което беше намислил.

Беше само въпрос на време, казваше си той. Кърт ще се върне при всички положения. Джо познаваше приятеля си, той никога не се отказваше, докато буквално не остане никакъв изход. Просто се надяваше онова, което е намислил, да проработи, и то бързо.

Докато чакаше в тишината, Джо установи, че броенето е изключително досаден метод за измерване на времето. Всъщност, ако

трябва да бъде честен, смяташе, че то дори забавя времето по някакъв начин.

Реши вместо това да си попее. Така щеше да се пребори с тишината и да се ободри, няма да допусне страхът да превземе тялото и ума му.

Първо реши да попее за топлина, но „Гореща вълна“ на „Сюприйм“, или пък нещо подобно, щеше да влоши нещата в тази смразяваща обстановка.

Затърси друга песен, нещо по-подходящо. Отне му секунда да си спомни думите, но вече беше готов.

— Ние всички живеем в жълта подводница... — започна той. И сам трябваше да признае, че по-скоро нарежда думите, отколкото пее, но все пак беше някаква занимавка. А и му даде някои идеи.

— Да си отбележа — каза той. — Следващата подводница ще я боядисам в жълто. И ще инсталирам нагревател, който работи под вода, дори и цялата кабина да е наводнена. И ракети ще има, о, да, определено ще има!

Продължи да пее, като с всеки куплет ставаше все по-гръмогласен. На третия наистина започна да му хваща цаката и установи, че акустиката на обърнатата подводница е изключително приятна за ухото. Тогава осъзна, че изпада в делириум. Въздухът започваше да се замърсява.

Той протегна крак и натисна ключа на контролния панел. Стъпалото му бе така вкочанено, че усещаше удара по-високо, на пиццала, и все пак знаеше, че е на правилното място. Натискаше отново и отново, докато въздушната струя най-сетне се появи.

Джо пак запя под съпровода на шепота на въздушните мехурчета.

И тогава, по средата на един куплет, Кърт Остин се появи сред пяна и мехурчета и грубо прекъсна изпълнението му.

Кърт изплю регулатора и вдигна маската си.

— Е, явно се забавляваш доста повече, отколкото очаквах.

— Упражнявам се за „Мюзик Айдъл“ — каза Джо. Зъбите му тракаха. — Ти какво си помисли?

— Е, няма да те вземат в Холивуд, но мисля, че поне ще те измъкна от тази подводница.

Кърт вдигна някаква зелена метална бутилка.

— Сто процента чист кислород — каза той. — Ще те освободя!

Джо опита да се усмихне. Колкото по-скоро, толкова по-добре, помисли си той.

Кърт вече работеше, изстъргваше с отвертка ракообразните от клапана на бутилката. Успя да го почисти донякъде и спря.

Показа дупката на Джо.

— Мислиш ли, че ще е достатъчно.

— Пробвай.

Кърт натиска дръжката на клапана цяла минута, дори я удари в рамката на кабината, докато не започна да се движи. Най-сетне поддаде. От отвора се изстреляха малки парченца нанос. Кърт го задържа под водата. От тясната дюза започнаха да излизат мехурчета.

Кърт грабна още една светеща пръчка от аварийния комплект и откъсна парче алуминиева лента от контролния панел. Тънката метална ивица щеше да му трябва. Погледна към Джо:

— Ще стане горещо.

— Не звучи зле — отвърна Джо. За разлика от Кърт, той не беше помръдвал от цели двацет минути, а да стоиш неподвижен във вода с температура петнайсет градуса без непромокаем костюм беше напълно достатъчно да ти докара хипотермия. Той вече се приближаваше към този момент.

— Ще внимавам — каза Кърт и си сложи маската.

— Кърт — обади се Джо съвсем сериозно. — Няма да умра тук. Ако трябва, отрежи ми ръката. И без това не я усещам.

— И да лиша света на бокса от твоите умения? — отвърна Кърт. — Забрави!

— Кърт, казвам само, че...

— Защо не попееш още малко. — Кърт вдигна бутилката. — Аз имам музикално желание: „Запали огъня ми“ на „Дорс“.

След това сложи мундщука в устата и се потопи.

Джо знаеше, че Кърт ще стори всичко по силите си, но знаеше и че ще изпълни молбата му, ако се наложи. Не би му го казал предварително, за да му спести черните мисли.

За да се разсее, той направи онова, което бе предложил приятелят му... е, почти. Този път щеше да даде всичко от себе си и направо зарева:

— Ние всички живеем в жълта подводница...

Извън „Баракуда“ Кърт чу боботеция глас на Джо и беше доволен, че не се намира в кабината на подводницата. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Добра се до дръжката за изтегляне. Ръцете на Джо бяха свити в юмруци от студ. Той издърпа дясната му ръка колкото можеше подалеч от лявата. После запали нова пръчка и извади алуминиевата лента.

Притисна края на лентата към тесните брънки на веригата от неръждаема стомана, която свързваше ръцете на Джо. После извади непохватно бутилката с чист кислород и завъртя клапана.

Веднага се появи струя мехурчета. Той я насочи към алуминиевата лента, веригата и горящия край на светлинната пръчка. На мига лумна огнена струя.

Това беше трудна работа. Кърт имаше чувството, че му трябват поне три ръце, но като държеше пръчката и алуминиевата лента в едната, а бутилката с кислород в другата, все пак успяваше да работи с импровизираната си горелка.

Изглеждаше, че гори самият кислород, но Кърт знаеше, че той всъщност е окислител. Не гореше. Той караше други неща да горят силно и бързо. В този случай това беше алуминият и щом се появи малък процеп във веригата — самата стоманена брънка.

Импровизираната инсталация започна да дими и пращи. За миг изглеждаше, че ще отиде по дяволите, но продължи да гори. След трийсет секунди той отдръпна горелката. Брънките на веригата сияеха в червено, но още не се бяха стопили. Той приближи горелката, за да ги нагрее отново. След още петнайсет секунди ръцете на Джо бяха свободни.

Приятелят му беше свободен.

Кърт спря кислорода, можеше да им потрябва, и се върна в подводницата.

Джо беше ухилен до уши.

— Бих те прегърнал — каза той, вдигнал свитите си юмруци, — но съм адски студен.

— От колко време сме тук? — попита Кърт.

— От трийсет минути.

Трийсет минути на трийсет метра под водата. Трябваше да спрат поне веднъж за декомпресия. Бутилката с въздух на Джо беше все още

недокосната, а и в тази на Кърт бе останал въздух, както и в зелената бутилка с кислород. Кърт беше сигурен, че ще успеят да стигнат до повърхността без проблеми.

Сложи маската на лицето на Джо и нахлузи плавниците на краката му. Стисна под мишница надуваемия сал и аварийният маяк и поведе Джо нагоре.

Щом се озоваха извън подводницата, той завъртя маяка, докато не започна да примигва, пусна го и го загледа как се издига към повърхността.

Обърна се към Джо и посочи нагоре. Джо кимна и заплува, като риташе бавно.

Кърт погледна за последно към „Баракуда“ и забеляза нещо да блещука на дъното под светлините. Ножът. Пак този нож. Още една подигравка от страна на Андрас.

Ядосан, Кърт посегна и го сграбчи, после заплува след Джо към далечната примигваща светлина на маяка.

Излязоха на дневна светлина след десет минути. Кърт се опитваше да поддържа издигането им до трийсет сантиметра на секунда, по стандартните правила на флота. Но за по-сигурно спряха на дванайсетия метър за две минути, а на деветия за още три.

Накрая излязоха под лъчите на слънцето — прелестно усещане. Кърт издърпа кордата за надуване на сала. Въглеродният двуокис изпълни малкия сал за секунди.

— Готов е за пасажерите — обяви Кърт.

Помогна на Джо да се качи, после се качи и той.

Беше препоръчително да лежат неподвижно. Кърт беше съвсем сигурен, че не може да стори нищо друго.

Лежаха, дишаха тежко, измъчвани от болки и напълно изтощени. Изненадващо, но сега му беше по-студено и дори се чувстваше по-скован, отколкото на дъното.

След няколко минути, в които се чуваше само плисъкът на водата в борда на сала, Джо заговори:

— Къде ли е най-сухото място на земята?

— Не знам — каза Кърт и се замисли. — Пустинята Атакама вероятно.

— Мисля следващата ни мисия да е там — каза Джо. — Или някъде другаде, но на топло и сухо.

— Не съм сигурен, че Националната агенция за морско и подводно дело има някакви дела в сухи и топли региони — отбеляза Кърт.

Джо поклати глава.

— Дърк и Ал са прекарали известно време в Сахара.

— Вярно е. Но не съм сигурен, че биха ни я препоръчали.

— Горещо и сухо! — настоя твърдо Джо. — Не приемам „не“ за отговор!

Кърт се засмя. Наистина в момента това никак не му изглеждаше лош избор.

Беше болезнено наясно колко близо бяха до смъртта. И двамата бяха на косъм. Кърт знаеше, че причина за това би неговата самоувереност.

Погледна към Джо, чието лице най-сетне започваше да добива цвят.

— Сбърках — каза Кърт.

Джо обърна бавно глава към него.

— Какво?

— Сбърках за Сейнт Джулиън — добави Кърт. — Той е ценител. Никога не би ял от шведска маса.

Джо се втренчи в него за момент и започна да се смее, като кашляше. Кърт също се засмя. Знаеше, че Джо разбира какво се опитва да му каже.

— Всички прецакахме работата, Кърт — каза той. — Ти само малко повече от останалите.

Кърт кимна. Така беше.

Погледна към повърхността на водата. На трийсетина метра от тях се виждаше спасителният им маяк, носеше се по вълните и примигваше. Кърт се надяваше, че спасителите ще дойдат скоро, защото имаха още много работа за вършене.

Така както виждаше нещата, Андрас се бе прецакал най-много от всички. Беше го оставил жив и бе разровил горчивите въглени на отмъщението в сърцето му.

38.

До бреговете на Сиера Леоне, 26 юни

Джема Гаранд стоеше близо до ръба на хеликоптерната площадка на фалшивата нефтена платформа номер четири. Тук се намираще контролният център на неговото оръжие и щеше да е командният му щаб, ако се наложи да го използва.

Контролният център беше на три нива над хеликоптерната площадка и представляваше стъклена конструкция, като главната зала бе издадена навън като мостик на кораб. Но в момента вниманието на Джема бе насочено другаде.

Той се облягаше на перилата в сенките, а очите му бяха скрити зад зелените стъкла на очила „Рей Бан“. В центъра на хеликоптерната площадка, под изпепеляващите лъчи на екваториалното слънце, стояха пленените учени от екипите, изпратени при примамката, заложена от него — Азорската магнитна аномалия.

Джема се усмихна на собственото си коварство. Дотук всичко вървеше според плана му.

Учените бяха накарани да се строят в редица за инспекция и той чакаше. Всеки път, щом някой от тях се опиташе да седне или да напусне редицата, Андрас или хората му го заплашваха с наказание много по-страшно от стоенето под изпепеляващото слънце. Неколцина мъже постоянно обхождаха групичката с автомати в ръце.

Накрая, когато стонове и оплакванията започнаха да стихват, Андрас отиде при Джема и каза:

— Ако ги оставиш там още малко, мозъците им ще се изпържат. А ако не бъркам, не това беше целта ти.

Джема се обърна към него, не възнамеряваше да му отговаря.

— На Санта Мария имаше трийсет и осем експерти по свръхпроводимост, физика на частиците и електромагнетизъм — каза той. — Тук са само трийсет и трима. Обясни липсите.

Андрас извърна глава, изплю се от ръба на платформата и пак погледна Джема.

— Френският екип взе проба от скалата. Щяха да прецакат цялата операция, преди да предприемем нашия ход. Наложих се да ги елиминирам. Руският експерт се оказа шпионин. Опита се да избяга на два пъти. Убих и нея.

Андрас не мигна нито веднъж, докато говореше, но не изглеждаше да се оправдава.

— А Матиас? — попита Джема.

— Твоят малък ключар забрави къде му е мястото — каза Андрас. — Оспорваше авторитета ми пред останалите. Не можех да позволя това.

За миг Джема се вбеси. Беше изпратил Матиас да наблюдава Андрас и да го държи под контрол. Без съмнение Андрас го беше убил именно по тази причина.

Все пак Джема не можеше да покаже гнева си. Вместо това започна да се смее.

— Че кой водач ще позволи такова безочие, нали?

Отблъсна се от перилата и тръгна към учените на нагрятата от слънцето площадка.

Докато стигне при тях, от слепоочията му вече се стичаха струйки пот. Учените изглеждаха на ръба на припадък.

Повечето бяха от земи с по-студен климат — Америка, Европа, Япония. Като видя колко са слаби, той свали очилата си, искаше да видят силата и огъня в очите му.

— Добре дошли в Африка — започна Джема. — Всички сте интелигентни хора, така че ще ви спестя игричките и секретността. Аз съм Джема Гарант, президент на Сиера Леоне. Ще работите за мен.

— Какво ще работим? — попита един от учените. Очевидно не бяха успели да прекършат всички.

— Ще ви бъдат предоставени спецификациите и изискванията на ускорителя на частици, който конструирам — каза Джема. — Ще имате една-единствена задача — да го направите по-мощен. Разбира се, ще ви се плати за работата повече, отколкото навремето ми плащаха в мините. За усилията си ще получавате по три долара на ден.

Вдясно от него един от учените, мъж с къса сива коса и неравни зъби, се изсмя.

— Няма да работя за теб, дори за три милиона на ден!

Джема замълча. Този беше американец, разбира се. От всички хора на света единствено американците не бяха свикнали да бъдат безпомощни.

Андрас пристъпи напред и заби приклада на пушката си в корема на мъжа. Ученият се сви на земята и бе извлечен към ръба на платформата, откъдето безцеремонно го изхвърлиха в морето.

Писькът му отекна и внезапно замлъкна. Водата беше на шейсет метра под тях.

— Проверете го — нареди Джема. — Ако е оцелял, подновете предложението ни за работа.

Андрас направи знак на двама от хората си и те тръгнаха надолу по стълбището. Останалите учени се взираха към ръба, от който бе изхвърлен колегата им. Неколцина бяха закрили уста с ръка, а един дори се беше свлякъл на колене.

— Междувременно — продължи Джема, доволен, че се е намерил глупак, който да окаже съпротива, — ще ви обясня нашата програма за поощрения. Сигурен съм, че ще я намерите за много щедра. Ще ви разделят на четири групи и ще ви дадат една и съща информация, с която да работите. Групата, която стигне до най-доброто решение, до най-добрия начин да се увеличи мощността на моята инсталация, ще оцелее.

Очите на всички бяха приковани в него.

— От всички останали групи ще загине по един член — довърши Джема.

Хората му започнаха да разпределят учените на групи.

— И още нещо — каза Джема толкова високо, че всички замряха. — Имате седемдесет и два часа за подготовка на първоначалното предложение. Ако не получа задоволителен отговор дотогава, ще умре по един човек от всяка група и започваме отначало.

Трийсет и двамата членове на световната научна общност вече бяха разделени и подкарани към чакащите асансьори в центъра на платформата. Джема Гаранд се усмихна. Виждаше шока и страха по лицата им. Знаеше, че повечето от тях, ако не и всички, ще отстъпят.

Обърна се към Андрас и един африканец в униформа, генерал от въоръжените сили.

— Върнете се на „Оникс“ — каза той. — Разположете я на позиция.

Андрас кимна и се оттегли, а генералът пристъпи напред.
— Време е, стари приятелю — каза Джема. — Може вече да
започнем да си връщаме онова, което ни се полага по право.
Генералът отдаде чест и се оттегли.

39.

Вашингтон, окръг Колумбия, 27 юни

Кърт Остин излезе от асансьора на единайсетия етаж в сградата на НАМПД на брега на река Потомак във Вашингтон. Вървеше бавно, целият беше натъртен, егото му бе пострадало от измамата, която ги бе отвела до онази скала.

Личеше, че го боли. Лицето и ръцете му се белеха от раните от солената вода и осемчасовото чакане под изгарящото слънце, докато дойде спасителният екип. Ребрата го боляха от удара с тръбата, боляха го скулата и носа, устните му бяха покрити със струпеи на местата, където Андрас и хората му го бяха удряли.

Към това трябваше да се добави и обидата, която изпита, докато седеше с часове в малката конферентна зала на „Арго“ и заедно с Джо и капитан Хейнс отговаряше на въпросите на испанските и португалските власти. А след това последва четиринайсетчасово пътуване със самолет от Санта Мария до Лисабон, а от там до Вашингтон.

Поне можеха да ги настанят в бизнес класа.

Сега, докато се бореше с умората от пътуването, с изтощението и с наранената си гордост, Кърт вървеше към друга конферентна зала, където той и Джо щяха да обсъдят с Дърк Пит и членове на Американския флот и Агенцията за национална сигурност всичко онова, което вече бяха обяснили поне десетина пъти. Междувременно следите на Андрас, ако изобщо бе оставил такива, избледняваха все повече.

Кърт наближи края на коридора и въпреки болката и умората намери причина да се усмихне и да продължи да върви. Защото до вратата на залата стоеше Гамей Траут. Обезпокои го обаче фактът, че е сама.

Прегърнаха се и той усети, че голяма доза от увереността ѝ е изчезнала.

— Не ми изглеждаш добре, Кърт. Как си?

— Не съм бил по-добре.

Тя се усмихна.

— Как е Пол? — попита той.

— Още е в безсъзнание — успя да промълви тя.

— Съжалявам!

— Мозъчната му активност се подобрява, скенерът не показва никакви увреждания, но аз се страхувам, Кърт...

— Ще се върне! — каза той убедено. — Все пак виж кой го очаква.

Тя се опита да се усмихне, после хвана дръжката на вратата и я натисна.

Кърт я последва и седна до нея. Джо дойде след миг и се настани от другата ѝ страна. Дърк Пит, Хирам Яйгър и няколко висши офицери от флота също заеха местата си. На челото на масата седеше костюмар от Агенцията за национална сигурност.

Дърк Пит стана и започна да обяснява:

— Знам, че вече преживяхте доста, но сте тук, защото ситуацията се влошава все повече. — Той махна към мъжа с костюма. — Това е Камерън Бринкс от АНС. Той и контраадмирал Франсуърт са част от екипа, който трябва да отговори на онова, което смятаме за най-голямата заплаха за международния мир.

Камерън Бринкс се изправи.

— Трябва да благодарим на хората ви, задето откриха и насочиха вниманието ни към тази опасност. Също като вас, и ние вярваме, че добре финансирана или дори подкрепяна от държава групировка е създала оръжие с невъобразима мощност, което използва насочена енергия. Ако анализите на данните са правилни, това оръжие може да наруши социо-военния баланс в съвременния свят.

Кърт не беше съвсем сигурен какво означава „социо-военен баланс“, но му звучеше като измислен от политиците термин, а предположи, че Бринкс е повече политик, отколкото човек на действието. Това означаваше, че ги чака дълга реч. Страхотно.

Бринкс продължи:

— След консултация с господин Яйгър и след нашето проучване заключихме, че това оръжие използва система, ускоряваща частици, подобно на предложения преди години антиракетен щит за Стратегическа защитна инициатива.

Кърт обмисли казаното от Бринкс и позволи на част от раздразнението му да се поразсее. Изглежда поне осъзнаваха опасността.

— И за да станат нещата още по-лоши — каза Бринкс, — отвлечените учени са точно хората, от които някой би имал нужда, за да усъвършенства онова, с което тези терористи вече разполагат.

— Имаме ли някаква представа кои са те? — попита Кърт.

Бринкс кимна.

— В допълнение към индивида, когото вие идентифицирахте, имаме още две надеждни доказателства, които говорят, че базата, от която оперират, е в Африка.

— В Африка? — попита Гамей.

— Да, госпожо Траут — отвърна Бринкс. — Рано тази сутрин е открито тяло на три километра южно от мястото, където бяха спасени Кърт и Джо.

Бринкс кимна към свой помощник, който извади снимки и ги подаде на Кърт и Джо.

— Разпознавате ли го? — попита Бринкс.

Лицето на мъжа се беше подуло от водата, но чертите още се различаваха.

— Да, това е ключарят — прошепна Джо.

Кърт кимна.

— Този тип беше с Андрас — каза той. — Какво се е случило с него?

— Двайсет и втори калибър, като в Дивия запад — отговори Бринкс. — Точно между очите. Имате ли представа защо?

— Беше жив, когато потънахме — каза Кърт и остави снимката. — Кой е той?

— Идентифициран е като гражданин на Сиера Леоне — каза Бринкс. — Бивш майор от въоръжените сили, вероятно дори бодигард на президента Джема Гаранд.

— Сиера Леоне — повтори Кърт.

Тази държава се споменаваше вече за втори път.

Бринкс кимна:

— Колкото и странно да звучи, всички следи водят към тази страна. Знаем, че свръхпроводниковият материал е бил прехвърлен във

Фрийтаун, но досега смятахме, че е работа на група наемници, които са се представяли за докери. Вашият приятел Андрас е бил сред тях.

На Кърт не му хареса да споменават Андрас като негов приятел, дори и на шега. А и в това изявление имаше нещо странно.

— Сиера Леоне е една от най-бедните страни в света. Жителите ѝ едва свързват двата края, а вие твърдите, че имат необходимите средства да създадат ускорител на частици с помощта на високотехнологични свръхпроводници?

— Трупът на този мъж доказва връзката — каза Бринкс, но не изглеждаше особено щастлив, че му задават въпроси. — Други разузнавателни данни също подсказват, че може да има връзка: например, странни военни мобилизации през последните години.

— Добре, какво ще правим тогава? — попита Кърт, неспособен да изтърпи повече увертюри.

Бринкс се вгледа в него.

— Като начало тази страна става обект на специално наблюдение. Досега не сме имали причина да ги следим изкъсо, но вече го правим.

— Какво друго?

— Ако щете вярвайте, но все още смятаме, че първоначалното ви предположение е правилно. Тези хора без съмнение са действали от подводница. Португалски водолази проучиха скалната кула и откриха скрити тунели, предназначени да насочват течението през турбини, насипи с батерии и мощни електромагнитни бобини. Всичко това е създадено, за да се симулира магнитна аномалия. Конструирането му е изисквало доста усилена употреба на подводни апарати.

Кърт се почувства донякъде реабилитиран, но пък грешката му все още си беше налице, и то скъпо заплатена.

— И? — попита той.

— Вие тримата ще бъдете зачислени към групата от флота, която ще има за задача да открие тази подводница — каза Бринкс. — Госпожа Траут ще работи със сонарния екип, за да се опитат да изолират сигнатурата, отпечатана на записите на сонара при атаката над техния „Групър“.

— А ние какво ще правим? — попита Кърт, вече започваше да се въбесява, защото това му приличаше на страшно губене на време.

— Заради опита ви в спасителните операции и конструирането на подводни апарати, вие двамата ще бъдете зачислени към екипите, които ще търсят подводницата.

Кърт не беше сигурен, че е чул правилно.

— Ще я търсим, така ли? — попита той. — Искате да кажете, че ще бродим из океана, ще слушаме хидрофоните и ще се надяваме да уловим нещо различно от това, което издават китовете?

Нито Бринкс, нито адмирал Франсуърт реагираха.

— Вие майтапите ли се? — продължи Кърт. — Това са четирийсет милиона квадратни мили океан. И то само в случай, че онези идиоти още плават наоколо в очакване да бъдат заловени. Повероятно е да са се паркирали някъде и да работят по следващата стъпка от плана си.

— Нашите военноморски сили са най-добрите в света, господин Остин — отбеляза адмиралът.

— Знам това, адмирале, но колко от тях сте готов да отделите?

— Седем фрегати и двама самолета — каза той. — Ще използваме и системата за звуково наблюдение, както и други подобни станции в Южния Атлантически океан.

Това беше повече от очакваното, но все пак не съответстваше на нуждите. И освен ако Кърт не беше пропуснал нещо, те дори не знаеха какво точно търсят.

— Системата за звуково наблюдение регистрирала ли е нещо по време на инцидентите? — попита той.

— Не — призна адмиралът. — Нищо, освен звука от потъването на „Кинджара Мару“ и експлозиите на торпедата при атаката над групъра.

— Значи всичко, с което разполагаме, е записът от „Матадор“? — попита Кърт.

— Имате ли по-добра идея, господин Остин? — не му остана дължен Бринкс.

— Да — отвърна Кърт. — Ще проследя Андрас. И когато го открия, той ще ни отведе до онзи, за когото работи.

— ЦРУ го търси от години — отвърна пренебрежително Бринкс. — Той никога не остава достатъчно дълго на едно място, за да може да бъде засечен. Какво ви кара да мислите, че ще успеете там, където те са се провалили?

— Защото има някои камъни, които те не обичат да обръщат — каза Кърт дръзко. — А аз нямам такива скрупули.

Бринкс сви устни, изглеждаше ядосан. Обърна се към директора на НАМПД.

— Господин Пит, бихте ли направили нещо, моля?

Дърк се облегна на стола си, изглеждаше извънредно безразличен.

— Разбира се — каза той на Бринкс и се обърна към Кърт. — Сериозно ли предлагаш този план?

— Да, сър — отвърна Кърт. — Познавам човек, когото Андрас използваше като свързка преди години. Вярвам, че все още е активен.

— Тогава защо си губиш времето с нас? Размърдай си задника! И то веднага!

Кърт се ухили и стана.

— Тъй вярно, сър!

— И вземи Джо със себе си — добави Пит, — ако има желание.

— Надявах се да го предложите — обади се Джо.

Бринкс стисна зъби и се наведе над масата към Дърк Пит.

— Едно обаждане и ще осуетя всичко това — каза той.

— Не, няма — отвърна Пит уверено. — Първо, защото Кърт е прав. Ще е пълна загуба на ресурси, ако ги затворим в някой разрушител. И второ, така слагаме всички яйца в една кошница: във вашата кошница. А след като напоследък прекарах доста време във Вашингтон, смятам, че това няма да е много умно. Ако успеем, вие ще оберете овациите, а ако се провалим, ще обвините военните и НАМПД. Проста математика. Но вие забравяте един много важен факт, а той е, че не работя за вас, нито за тези хора тук. И проклет да съм, ако ви позволя да изложите страната или мореплавателната общност на риск заради вашите политически интереси.

Бринкс изглеждаше като матадор, намушкан от бик на корида. Дори адмирал Фарнсуърд като че ли изпитваше задоволство от този изход на ситуацията, защото без съмнение се бе чудил за какво са му притрябвали двама цивилни от НАМПД на борда на негов кораб.

Той се подсмихна и погледна към Гамей.

— Но все още можем да използваме вашите услуги, госпожо Траут. Нашите сонарни екипи са много дружелюбни.

— Ще направя всичко по силите си — отвърна тя.

Кърт тръгна към вратата.

— Още нещо — обади се Дърк.

Кърт погледна назад.

— Не се увличай, това е мисия, не отмъщение — напомни му

Пит.

Кърт разбираше притесненията му. Усещаше конфликта в собствената си душа и без съмнение човек като Дърк Пит лесно можеше да го долови.

Кърт кимна, погледна към Бринкс и тръгна към вратата. Отвори я и налетя право на един от административните помощници в НАМПД — млада жена, която не познаваше добре.

— Добре ли сте? — попита я Кърт.

Тя кимна и каза:

— Имам новини за госпожа Траут.

Кърт отвори вратата по-широко, за да я пусне в залата.

— Пол се събуди — обяви жената. — Пита за вас.

40.

Фрийтаун, Сиера Леоне, 28 юни

Джема Гаранд стоеше изправен в командирска стойка в купола на стария руски танк. Неговата страна имаше едва четирийсет такива танка, а когато Джема пусна в ход своя план за национализация възнамеряваше да покаже военна мощ по възможно най-публичния начин.

Докато пехотните части, подкрепяни от хеликоптери и милиция, установяваха контрол над мините в неговата страна, Джема и двайсет от скъпоценните му танкове се носеха към центъра на града.

Те се движеха в дълга колона, обградени от влекачи, превозващи ракети, джипове и бронетранспортъори. Колоната се носеше към центъра на града, към оглушителните възгласи. Десетки хиляди цивилни бяха дошли тук заради обещанието на Джема за по-добра работа и по-високи надници след национализацията. Още хиляди бяха подтикнати да се съберат от двете страни на парадния маршрут чрез леко убеждаване от страна на службите за сигурност на Джема.

Докато конвоят се точеше, възгласите звучаха съвсем искрено и Джема се гордеше със стореното. Част от военните му сили бяха изпратени към пристанището. Това беше повече церемониално, защото пристанището отдавна беше в негови ръце, както и голямата рафинерия на няколко километра северно от града, а също и летището и няколкото фабрики на територията на Сиера Леоне.

До него пътуваха грижливо подбрани репортер и оператор, които записваха събитието.

— Президент Гаранд — каза репортерът, като почти крещеше, за да надвика рева на двигателя на танка и скърцането на веригите. — Разбрах, че сте информирали Международния валутен фонд, че Сиера Леоне вече няма да осъществява плащания по неизплатените си дългове. Това вярно ли е?

— Да — отвърна Джема. — Изморихме се да превиваме гръб само за да плащаме лихви.

— А този избор свързан ли е с днешните действия? — попита репортерът.

— Днес е ден на свободата! — заяви Джема. — Навремето се освободихме от колониализма. Днес се освобождаваме от друг вид потисничество. От икономическото потисничество.

Репортерът кимна.

— Не се ли тревожите, че ще последват наказателни мерки? Със сигурност светът няма да стои безучастен, докато вие нарушавате интересите на десетки международни корпорации.

— Аз се подчинявам единствено на принципа „око за око, зъб за зъб“ каза Джема. — От векове интересите на моя народ са нарушавани. Чужденците дойдоха тук и започнаха да вземат скъпоценните ни камъни и метали, нашите съкровища, а в замяна ни дават единствено мъка. Един готвач в столовата на всяка от тези компании изкарва двайсет пъти повече от един миньор, който работи в жегата и при огромен риск за живота си всеки ден. Да не споменаваме пък мениджърите, които не работят колкото и готвача.

Джема се засмя, докато говореше. Възгласите се подновиха.

— Но мините, рафинерията, инфраструктурата, всичко това струва милиарди долари инвестиции — напомни репортерът.

— И моите хора вече платиха за тях — заяви Джема. — С кръв!

Танковете продължаваха с грохот по пътя си към товарните кранове. Малък облак черен дим се издигна към небето западно от пристанището. Това определено беше огън, но Джема се съмняваше, че е била оказана някаква сериозна съпротива.

Вероятно някой бе направил нещо глупаво. Или пък черният дим нямаше нищо общо със събитията. Някоя кола или камион се бяха запалили, или бе станал промишлен инцидент.

Така или иначе беше добро за кадър.

— Снимай дима — каза той на оператора. — Нека видят, че говорим сериозно.

Операторът се обърна и настрои камерата, като снима в по-близък план издигания се облак. Неговият запис, както и видеото на Джема в купола на танка, щяха да се въртят до безкрайност по Си Ен Ен, Фокс и Би Би Си.

След двайсет и четири часа всички хора по света щяха да узнаят за него и за страната, за която повечето от тях дори не бяха чували. Но

тогава Джема вече щеше да е събрал всички посланици и щеше да ги е натоварил на самолетите към родните им страни.

Въпросните страни щяха да вдигнат пушилка и да замразят и без това несъществуващите чуждестранни авоари на Сиера Леоне. Щяха да настояват за обяснение, което той с удоволствие щеше да им предостави, неколkokратно, ако се наложи. В неговата глава всичките му действия бяха съвсем законни, защо да не говори за тях?

И тогава те щяха да дойдат при него, да настояват за всякакви неща. Щяха да започнат преговори. Първо щяха да опитат да го притиснат, без да предложат нищо в замяна, после щяха да омекнат. Но това нямаше значение, тъй като той нямаше да отстъпи и на йота.

Те щяха да се вбесят и да удрят по масата, да реват и да заплашват. А после щеше да стане опасно, защото когато получеше изцяло вниманието им, Джема нямаше да отстъпи, а щеше да поиска още повече.

Той разбираше рисковете, но за пръв път от хиляда години един африкански генерал притежаваше оръжие, което можеше да разруши империя.

41.

Пол Траут седеше в болничното си легло. Жена му стоеше до него. Тя го прегръщаше, целуваше го, стискаше ръката му вече час. Беше му хубаво, въпреки болките по цялото тяло.

Гърбът го болеше. Главата го болеше, мислите му течаха бавно, като на човек, прекалил с лекарства или пък изпил повече чашки червено вино. Въпреки всичко се чувстваше изненадващо добре, като се имаше предвид какво му разказа Гамей.

— Не помня нищо от това — каза той, след като чу как са се измъкнали от подводницата и че е бил в кома цели четири дни.

— А какво си спомняш? — попита тя.

Той затърси в мрака на спомените. Откакто се беше събудил, в главата му се раждаха само случайни мисли. Подобно на компютър, който се е рестартирал сам след неочаквано забиване, и неговият ум като че ли преподреждаше всичко. Ароматът на храна изтика една странна мисъл напред.

— Спомням си един Ден на благодарността в Санта Фе, когато ти изгори пуйката и после призна, че аз съм бил прав за начина на приготвяне.

— Какво? — засмя се тя. — Това ли си спомняш?

— Ами... Да се окажа прав за нещо и ти да го признаеш още същия ден, си е доста рядко събитие.

Тя сви устни.

— Чух, че хората с травма на главата понякога се събуждат с нови умения. Това не се е случило с теб, любов моя. Никога не си бил комедиант и все още не си.

Този път той се засмя. Главата му като че ли се прочистваше все повече с всяка секунда.

— Помня, че слънцето озаряваше морето — каза той. — И се готвехме да се спуснем с групъра. Мислех си, че не бива да отиваме двамата.

Все пак бяха го направили заедно и почти бяха стигнали до повърхността. Не помнеше това, но Гамей бе отбелязала, че ако не е бил там, тя е щяла да загине.

— Какво ще правим сега? — попита той.

Тя го осведоми за подробностите, като завърши със следващата си задача.

— По това време утре ще летя към една противоподводна фрегата в Атлантическия океан. Ще работим по сонарните записи.

Пол се вгледа в нея. Разбираше, че дългът я зове, и не искаше да ѝ пречи, но имаше усещането, че може да я загуби, ако не успее да си припомни всичко.

Отхвърли завивките и каза:

— Идвам с теб! — и понечи да стане от леглото.

Гамей го спря с ръка.

— Пол!

— Вече съм добре — настоя той. — Докторът го каза. Освен това съм работил със сонар много повече от теб. Особено с този на „Матадор“.

Виждаше, че тя не е съгласна и се тревожи. Кой не би се тревожил след случилото се? Но нямаше да я остави сама!

Стана с усилие от леглото и се изправи, беше малко нестабилен. Бе толкова висок, че болничната роба му стоеше като минижуп.

— Не правят ли по-дълги? — учуди се той.

Гамей продължаваше да се цупи.

— Ще бъдем на боен кораб — каза той. — Брониран, с ракети, оръдия и торпеда. В пълна безопасност.

Тя поклати глава и издиша рязко.

— Хубаво! Никога не съм успявала да ти наляя ум в главата.

Той се засмя, натисна бутона, за да повика сестрата и започна да се оглежда за халат или друго, с което да се покрие.

— Още нещо — каза Гамей сериозно.

Пол се обърна.

— Няма да се върна във водата — каза тя.

Той наклони глава и попита:

— Какво?

— Няма да се върна във водата — повтори тя. — Нито с подводница, нито с водолазен костюм, никак. Не съм готова за това.

Гамей никога не се беше страхувала от нищо, но сега в гласа ѝ личеше именно страх.

— Ти не си спомняш — каза тя. — Мисля, че си късметлия. Беше ужасно!

— Ще си стоим на борда — обеща той. — Или пък в климатизираните каюти. Да се надяваме, че ще сме близо до камбуза и до машината за сладолед.

Ухили се с надеждата да получи усмивка, но тя не му отвърна. Той започна да се тревожи за нея така, както не се бе тревожил никога досега.

42.

Сингапур, Малайзия, 30 юни

Трийсет и осем часа след като се освободиха от клещите на АНС, Кърт и Джо кацнаха в Сингапур. Летяха с полет от „Дълес“, като любезно бяха настанени в първа класа, и буквално стигнаха до другия край на света.

След като се настаниха в хотела, разопаковаха багажа и след обаждането до стар приятел, който му беше помогнал преди години, Кърт нямаше какво друго да прави, освен да поспи. Оказа се, че е твърде уморен, за да стане от дивана, и заспа на него.

Двучасовата му дрямка бе прекъсната от телефонен звън в тъмнината.

Той се стресна така, сякаш го бяха смушили с остен, и се хвърли към телефона. Грабна апарата и вдигна слушалката точно преди да се включи телефонният секретар.

— Белият раджа — каза глас, който той не можа да разпознае.

— Какво? — попита Кърт.

— Ти ли си Кърт Остин?

— Да!

— Казаха ми да ти се обадя — обясни гласът. — И да ти обясня къде ще намериш онова, което търсиш. Белия раджа.

— Чакай — отвърна Кърт. — Какво е.

Линията прекъсна и се чу сигнал свободно. Кърт остави слушалката и се облегна на дивана.

— Къде съм? — промърмори той. Помнеше, че беше в самолет, че се прехвърлиха на летище „Лос Анджелис“, и после летяха пак. Спомни си как се регистрира в хотела. — О, да, в Сингапур съм.

Огледа се. Стаята беше съвсем тъмна, ако не се брои радиочасовникът между леглата срещу него. Той показваше 7:17 вечерта, а Кърт имаше чувството, че е три сутринта.

Стана тромаво и тръгна тежко към съседната стая.

— Ставай — измърмори той на Джо. — Време е да поработим.

Вратата се отвори след секунди. Джо стоеше на прага, избръснат, с гел на косата, издокаран с риза „Армани“ и бели ленени панталони.

Кърт го изгледа с недоумение.

— Не си ли спал?

— Нощта ме зове — ухили се Джо. — Кой съм аз, че да й отказвам?

— Да, но мен ме призова друг — каза Кърт. — Докато си взема душ, ти трябва да разбереш какво означава „Белия раджа“. Предполагам, че е някакъв хотел, бар или улица.

— Там ли ще ходим?

— Ще се срещнем с някого — кимна Кърт.

— С кого?

— Там е работата, че нямам никаква представа.

След четирийсет минути, освежен и с малко по-консервативен вид от този на Джо, Кърт Остин влезе в гостоприемната обител на „Белия раджа“ — ресторант и бар, които през викторианската епоха са били английски клуб за джентълмени.

Кърт прекоси няколко големи зали с фино гравирани махагонова ламперия и капандури от ръчно изработени стъклени панели, меки кожени кресла и канапета, които изглеждаха така, сякаш самият Чърчил някога е седял на тях.

Но вместо играещи бридж пенсионирани членове на Източноиндийската компания или пушещи лули и дебели пури индустриалци той видя млади и богати сингапурци, които вечеряха със стриди и обръщаха скъпи питиета.

По груба оценка тълпата беше смесена — петдесет на петдесет. Половината бяха западни изгнаници, а останалите — местни граждани или гостуващи азиатски бизнесмени.

Кърт се върна в предната част на заведението и се настани на главния бар, който сякаш бе изработен от тънък слой алабастър, осветен отдолу. Приличаше на сияеща жарава.

— Мога ли да ви предложа нещо? — попита барманът.

Джо се усмихна. Кърт знаеше, че е бил в Сингапур и преди.

— Аз искам „Тигър“ — каза Джо.

Кърт още се оглеждаше, търсеше позната физиономия, включително свръзката, на когото бе телефонира, след като кацнаха. Но не видя никого.

— Сър?

— Кафе — каза Кърт. — Черно.

Мъжът кимна и се зае да изпълни поръчката.

— Кафе значи — обади се Джо, явно изненадан от избора му. — Имаш ли представа колко е часът?

Над тях, през стъклените капандури, примигна синя светлина — или някъде в далечината просветна мълния от жегата или приближаваше гръмотевична буря.

— Дори не знам кой ден сме — каза Кърт. — Едва се ориентирам на коя планета сме.

Джо се засмя.

— Е, тогава няма да се сърдиш, ако не мигнеш тази нощ.

— Предчувствам, че ще ми се наложи.

Кърт огледа стената зад бара. На огромно платно бе изобразен едър англичанин с колониални одежди.

— Сър Джеймс Брук — каза Кърт, като прочете надписа на месинговата табелка в долния край на картината.

Барманът се върна с напитките и забеляза какво е привлякло вниманието му.

— Белият раджа — обясни той.

— Така ли?

— Потушил е бунт срещу султана на Бруней през 1841 г. и това му донесло титлата Ражда на Саравак. Той и семейството му управлявали малка империя в днешния Кучинг в продължение на стотина години, докато японците не ги нападнали през четирийсет и първа.

— Но Саравак е отвъд пролива — каза Кърт, знаеше, че Саравак и Кучинг са на съседния остров Борнео.

— Да — отвърна барманът. — Но когато войната свършила, семейството му върнало земите на Британската империя. Този клуб е наречен в негова чест.

Щом барманът се оттегли, Кърт отпи от гъстото силно кафе, то щеше да му помогне да влезе в обичайната си форма.

Джо го погледна и попита:

— Е, какво правим в Сингапур? Като изключим уроците по история?

Кърт започна да обяснява:

— Преди дванайсет години бях на мисия тук. Една от последните ми задачи в компанията, преди да се присъединя към НАМПД.

Джо наклони глава.

— Не съм чувал тази история.

— Вероятно още е секретна — каза Кърт, — но тъй като сега има значение, ще те осветля.

Джо придърпа по-близо стола си и се огледа за шпиони. Кърт се засмя.

— Един „Праулер“ Е-6В беше паднал в Южнокитайско море — каза той. — Беше прототип. В него имаше всякакво оборудване, което не биваше да попада в чужди ръце, а тези чужди ръце включваха Китай, Русия и Северна Корея.

— И все още ги включват — додаде Джо.

Кърт кимна.

— Пилотът бе използвал нов радар за странично сканиране и бе минал по края на китайското въздушно пространство. Имахме причини да смятаме, че се е отклонил от курса и е пресякъл границата.

— О, разбирам защо е загазил!

— Нали знаеш правилата при спасителните операции — каза Кърт. — В открито море всичко намерено е находка, която остава за теб, но ако този самолет бе и на метър в китайски териториални води, щяха да сложат ръка на него и да застрелят всеки, който навлезе навътре. Знаехме, че го търсят.

— Да, било е златна мина.

— Точно така — каза Кърт. — Затова изфабрикувахме история, че сме спасили пилота и сме извадили останките. Дори направихме фалшиво видео как го вадим от морето и товарим крилата на самолета на един тендер. Междувременно с екипа ми организирахме група местни, които да търсят останките и да ги извадят, без да събудят подозрението на китайците. И този, който уреди това, беше свързка на ЦРУ, казва се господин Йон. Той е наполовина американец, наполовина малайзиец. Познава всички и се разбира с почти всички. Все още е така, доколкото чух. Но той работи за своя сметка. Можеш да му се довериш, че ще направи каквото е казал и ще си трае, но не можеш да разчиташ, че няма да работи и за други, когато си заминеш. Както и да е, той ни помогна да съберем екип. В него беше и копелето, което е с нас още от самото начало — Андрас.

— Създаваше ли проблеми? — попита Джо, като надигна бутилката с бира.

— Чак накрая — отвърна Кърт. — Преди това дори надуши предател, който беше свързан с китайските тайни служби. Но след като инсталирахме подземната платформа и бяхме готови, времето се влоши. Последваха три дни бездействие, които ме изнервиха. Твърде близо бяхме до финала, за да спираме. Реших да извадим самолета въпреки времето. Събрах екипа, но Андрас не се появи.

— Какво се случи?

Кърт отпи от кафето.

— Слязохме долу и видяхме, че самолетът го няма. Твърдеше се, че Андрас е бил купен от руснаците. Те тъкмо бяха започнали да се влюбват в капитализма и едно от нещата, които продаваха като топъл хляб, бяха техните МИГ-ове. С оборудването и технологията на праулера, можеха да скочат с цяло поколение напред само за една нощ.

— Значи този тип си е бил змия още тогава — отбеляза Джо.

Кърт кимна.

— Какво направи ти?

— При първото гмуркане до потъналия самолет бях заложил петдесет фунта експлозиви. Бях решил да взривя самолета, ако не успеем да го извадим или ако го вдигнем от дъното, а китайците ни сгащят. Експлозивите още бяха в самолета, чакаха само сигнал. Свързах се със сателита и ги активирах. Някъде над Камчатка един руски самолет експлодира. Горките нещастници в него вероятно са нямали представа какво превозват.

Джо поклати глава.

— Лоша работа!

— Да — съгласи се Кърт, все още изпитваше угризения за екипажа, след всичките тези години. — Е, това е. И този път, ако някой ще пострада, ще се погрижа това да е Андрас.

Джо се огледа.

— С теб съм. Мислиш ли, че ще дойде тук?

— Не той, а човекът, който знае къде ще го намерим.

Кърт надигна чашата и отпи глътка кафе.

Изглеждаше, че Андрас го бе измамил два пъти. Без съмнение си беше взел парите, когато бе предал самолета на руснаците.

Експлозията си беше техен проблем. А ако историята наистина имаше навика да се повтаря, вероятно Андрас и сега броеше парите, платени му за отвличането на учените. А после...

Кърт погледна към масления портрет на Белия раджа. Спомни си, че Андрас настояваше, че щял да стане крал, когато всичко това свърши. Зачуди се какво ли е намислил.

Изпи кафето и поръча второ. Докато барманът пълнеше чашата му, Кърт се обърна да огледа залата.

Предполагаше, че който и да му се бе обадил, ще може да го открие и ще поиска нещо в замяна на информацията. Но засега никой не се приближаваше към тях, нито пък бяха получили бележка, сервитьорът и барманът не бяха им казали, че някой иска да ги види.

Наоколо богатите вечеряха, чукаха се чаши, през прозорците на тавана присветваше по някоя синя мълния, но нищо необичайно не се случваше.

Това беше странно. Понякога шестото чувство бе подсказвало на Кърт, че е под наблюдение. Сега дори това го нямаше. По-скоро като че ли го бяха захвърлили настрани и го бяха оставили да гние, като железопътен вагон, който ръждясва сред високите бурени.

Започна да се чуди дали не са му дали лъжлива информация. И тогава двойните врати срещу него се отвориха и влязоха трима мъже. Двама едри бодигарда със загорели лица и квадратни челюсти — приличаха повече на самоанци, отколкото на малайзийци.

Пред тях вървеше по-дребен мъж, който приличаше по-скоро като американец, отколкото на местен. Имаше мек поглед и относително гладка кожа. Късата му тъмна коса стърчеше обилно намазана с гел над едрата му кръгла глава, която сякаш бе твърде голям товар за слабичкото тяло. Само над слепоочията му косата леко сивееше.

Ако се съдеше по дрехите и небрежното поведение, човек би предположил, че е в края на трийсетте, но Кърт знаеше, че е много по-възрастен и приближава петдесетте.

— Йон! — каза Кърт и стана.

Мъжът се обърна, щом чу гласа му. Разпозна го след секунди и разцъфна в усмивка.

Усмивката беше фалшива и насилена и изчезна така бързо, както се бе появила. А това можеше да означава само едно — неприятности.

43.

Мъжът, който се наричаше Йон, отстъпи назад. Сега се намираще зад двамата охранители, които се сковаха и се втрениха в Кърт.

Той видя, че са готови да се нахвърлят върху него и Джо и при най-малкото движение.

Почувствал се в безопасност, Йон заговори:

— Нивото явно е паднало, щом пускат тук човек като теб, Остин. Трябва да се оплача на управата.

— Няма нужда — каза Кърт. — Дай ми малко информация и ще изчезна на мига.

— Информацията не е безплатна — отвърна Йон. — При тази инфлация цената се качва с всеки ден. Но кажи ми какво търсиш и колко си готов да платиш.

— Длъжник си ми — каза Кърт. — Така ще сме квит.

— Нищо не ти дължа — заяви Йон.

Кърт не се изненада.

— В такъв случай ти предлагам правото да запазиш репутацията си. Ти сам ще решиш колко струва тя.

— Репутацията ми? — попита Йон. — За какво говориш Остин? И казвай по-бързо, защото имам резервация.

Гърдите на Кърт се издуха, но той не помръдна.

— Говоря за последствията за теб, след като помета пода с твоите охранители и избия информацията от грамадната ти глава.

Той махна с ръка към залата.

— Представям си как ще се появиш после сред тези достопочтени люде.

Лицето на Йон изрази точно онова, на което Кърт се надяваше: гняв, но примесен със страх и пресметливост. Може би щеше да размисли. А после Йон си пое бързо дъх и нареди на охранителите:

— Този мъж е заплаха, заемете се с него!

Стената от самоански мускули пое към Кърт. Единият мъж удари юмрук в отворената си длан, а другият изви врат настрани и го изпука силно, ухилен до уши. Очевидно бяха готови за битка.

Кърт осъзна, че единственото му предимство засега е, че и двамата тръгнаха към него, само към него. Йон бе казал: „Този мъж е заплаха“, а не „Тези мъже...“ Не беше разбрал, че Джо, издокаран така, има нещо общо с Кърт.

Кърт напипа чашата с кафе зад гърба си. Изчака двете горили да приближат на метър и нещо и я хвърли към тях.

Димящата гореща течност се разля по лицата им. Кафето не беше достатъчно горещо, за да нанесе поражения, но изненадата и болката ги накараха да извъртят глави и да затворят очи.

В този миг Кърт нападна, като снижи рамо и го заби в торса на единия, точно под гръдната кост. Имаше чувството, че се е ударил в дърво, само че мъжът политна назад, когато го връхлетя. Това беше страхотен номер, с който би се гордял всеки полузащитник от футболната лига. И двамата се стовариха върху една маса, строшиха я и паднаха на пода.

Джо вече се беше задействал. Скочи от мястото си, грабна столчето и удари с него другия бодигард по раменете. Мъжът се сви и замаяно заотстъпва. Джо го остави и се обърна да види дали Кърт има нужда от помощ.

Кърт беше върху бодигарда, който обаче не се предаваше. С полуотворени очи, той замахна и удари Кърт под брадичката. Ударът беше разтърсващ, но Кърт се съвзе и силно заби лакът между врата и рамото на мъжа.

Мъжът изви назад глава от болка и така разкри челюстта си за удар. Кърт с всичка сила му заби един десен прав. Уцели го в брадичката, главата на мъжа се килна настрани и той изгуби съзнание.

Всичко това се случи толкова бързо, че гостите на ресторанта имаха време единствено несръчно да се отдръпнат и да изохкат веднъж-дваж от ужас. Една двойка бе станала от масата си, но все още държаха чашите. Това не беше клуб, в който имаше нужда от биячи и никой не бе в състояние да изхвърли Кърт и Джо навън, макар че барманът вече се бе въоръжил с бейзболна бухалка.

Кърт се изправи бавно и тълпата започна да се поуспокоява. Някои дори като че ли съжалиха, че са пропуснали представлението.

Кърт се обърна към Йон, сам беше учуден колко добре мина всичко.

Йон отмести очи от него към Джо, а после към пребитите си охранители. Първо изглеждаше ужасен, после разочарован, накрая пак погледна Кърт, сви рамене и каза:

— Опала!

После, точно когато Кърт си мислеше, че Йон ще се предаде и ще започне да говори, той се изви като котка и хукна към вратата.

— По дяволите! — извика Кърт.

Хванат неподготвен от бягството на Йон, той прескочи припадналия самоанец и хукна навън. Джо беше точно зад него.

— Ето го там! — посочи той.

Йон беше вдясно от тях и тичаше по улицата. Двамата се втурнаха след него по пустия тротоар.

Кърт предполагаше, че Йон има кола, но най-вероятно не бе шофирал лично, а самоанците го бяха докарали. И дори да имаше ключове, човек като Йон не би паркирал сам, щеше да използва пиколо. А не искаше да го хванат и напердашат, докато хлапето търси мазератито или мерцедеса му. Йон нямаше избор, освен да търчи, накъдето и да отиваше.

Това напълно устройваше Кърт. Нямаше да му е трудно да го настигне. Поне докато не заваля.

От една страна, дъждът изчисти тротоарите и от малкото минувачи, но от друга, рязко намали видимостта. А когато Йон сви вдясно и се шумгна в една алея, Кърт за малко да го изпусне.

Сви зад ъгъла и го видя на петдесет метра пред себе си, тъкмо минаваше под една улична лампа. С Джо хукнаха под проливния дъжд.

— Не мога да повярвам, че този дребосък бяга толкова бързо! — извика Кърт.

— Сигурно знае кой го преследва — отвърна Джо.

Кърт предположи, че адреналинът също има голяма роля за това, но се съмняваше, че Йон ще поддържа тази скорост дълго време. Сега всички тренировки у дома и в залата, всички обиколки на „Арго“ щяха да си кажат думата.

Йон се озърна назад и бързо зави в друга алея. Кърт и Джо го следваха. Когато Кърт зави, Джо се подхлъзна на мокрия паваж и

падна на земята. Плъзна се по тротоара и се заби право в една бетонна саксия за цветя. Стана веднага, но за малко да се препъне отново.

Ризата му беше разкъсана и лакътят му кървеше, панталоните се бяха сцепили на коляното, но той продължи да тича.

— Помни какво ти казах за следващото ни приключение — искам да е някъде на сухо — извика той. — Наистина!

Кърт се опита да сдържи смеха си, трябваше да си пази дъха. В края на алеята имаше ограда, по която Йон се покатери като акробат и се прехвърли от другата страна. Кърт я прескочи след него, а Джо — секунда-две по-късно.

Сега се намираха в нещо като паркинг и видимостта беше още по-малка. Тук Йон можеше да се скрие, но той продължаваше да търчи, макар че вече забавяше темпо.

След като прекоси мократа трева и мина покрай някакви подрязани дръвчета, Йон прескочи друга ограда и излезе на тясна уличка, пълна с магазини.

Той се препъна и зави вдясно.

Кърт се затича още по-бързо, като напрегна тялото си до крайност. Това беше техният шанс. Но когато наближи улицата, Йон не се виждаше никъде.

Кърт спря рязко и се огледа.

— Къде се дяна?

— Определено е влязъл някъде — каза Джо. — Видях го да завива.

Кърт примигна на дъжда и се огледа. Точно в тази част на града имаше много портали и ниши в редицата магазини. Имаше и няколко паркирани коли, които стоически чакаха дъждът да ги измие. Въпреки че в двата края на редицата магазини имаше улични лампи, мокрият асфалт като че ли абсорбираше светлината.

— Малкият плъх се е скрил някъде — каза Кърт. — Ти мини от онази страна на улицата, а аз по тази. Върви бавно, той е някъде тук.

Джо кимна, пресече улицата и тръгна от дясната ѝ страна, Кърт вървеше от лявата. Проверяваше под колите и вътре в тях, но не видя нищо на задните седалки или под шаситата.

Вратите на магазините бяха в ниши, Кърт надзърна във всяка от тях, готов за изненадваща атака, но не откри нищо.

От другата страна на улицата Джо поклати глава.

Една кола мина покрай тях в дъжда. Фаровете ѝ осветиха улицата за миг с ослепяващ блясък. Кърт видя жена зад волана, но беше сама. Колата идваше толкова отдалеч, че Йон трябва да бе ползвал реактивна раница, за да успее да се скрие в нея.

Отново блесна мълния и този път се чу лек тътен. Дъждът се засилваше и Кърт се скри в нишата зад него. Почти бе готов да признае, че Йон е избягал, когато отново блесна мълния.

Той погледна надолу и видя следи от стъпки по сухия бетон под нишата. Неговите собствени, но и други — по места, където не беше стъпвал.

Без да помръдва, той посегна зад себе си. Пръстите му напипаха дръжка и се ключиха около нея, но нямаше нужда да я завърта.

Само лекият допир бе достатъчен. Вратата се отвори.

44.

Студени тръпки пробягаха по гърба на Кърт и това нямаше нищо общо с лошото време. Стоеше, без да помръдва. Помаха леко на Джо да се приближи.

— Откри ли нещо? — попита той малко по-високо от необходимото.

— Не! Няма го — отвърна Джо.

Кърт кимна леко към вратата зад гърба си. Джо погледна натам и видя, че е открехната. Кимна. Беше разбрал.

— Добре — каза Кърт, — да се махаме от тук.

Но вместо да си тръгне, той отново сложи ръка на кръглата дръжка. Пое си дълбоко дъх и отвори рязко вратата с едно движение на китката.

Чу се някакво писукане и после шум от стъпки, но вътре нямаше никого. Кърт видя клетка, пълна с тукани и някакви други шарени птички. Зад нея имаше още една клетка — с огромна игуана, колкото голямо куче.

Докато птиците се успокоят, във въздуха вече хвърчаха пера.

— До тук с елемента на изненадата — измърмори Джо.

Кърт беше съгласен, но мокрите стъпки по пода му подсказаха, че са по следите на Йон.

— Това е магазин за домашни любимци — каза той, макар че не можеше да си представи как някой ще разхожда гигантската, подобна на динозавър игуана.

Озърна се към вратата. Дървената каса бе счупена и нацепена от ритник. Йон сигурно я беше затворил веднага, но веднъж разбита, тя не можеше да се залости отново.

Кърт извъртя очи нагоре. Там имаше надпис: „Редки и екзотични“ — очевидно имаха предвид животните.

В дългия тесен магазин имаше две пътеки. В центъра се издигаше лавица, отрупана с клетки; отстрани имаше големи

отделения, някои с резета, други с прозрачни пластмасови врати и стени.

Кърт посочи надясно и Джо тръгна към пътеката. Кърт пое по другата.

Докато вървеше, видя един комодски варан да спи под слаба светлина. Лемури, маймуни и ленивци спяха в големи клетки в центъра на помещението. Един каракал, дива котка с кафеникава козина и черни уши, заемаше средно голяма клетка до тях.

Като вървеше съвсем тихо, Кърт се ослушваше за движение. Чу шумове, но те бяха предимно похърквания или от движенията на животните. После чу подрънкване, като при удар на метал в метал. Последва тишина и подрънкването се чу отново.

Последваха стъпки, но не от два крака — а от четири.

Кърт и Джо спряха и дочуха ниско ръмжене. От клетките последва съскане и рев.

Маймуните се събудиха стреснати, запищяха и заудряха по пречките на затворите си, а една голяма котка изрева силно.

Кърт изтича зад ъгъла и видя Джо свит в тясното пространство над клетката на маймуните и тавана. Млад леопард замахваше с лапи към него, оголил зъби и наострил уши.

Кърт сграбчи нещо като купа за храна, хвърли я по леопарда и го удари по рамото. Животното се извърна изненадано към него, изрева отново и хукна към предната част на магазина. Кърт видя, че се шмугва в процепа на една открената врата.

— Напомни ми да се обадя на службата за защита на животните, когато приключим — каза той, когато Джо слезе от скривалището си.

Преди да получи отговор, една сянка се раздвижи в задната част на магазина. Този път вървеше на два крака.

Кърт хукна натам. Йон бе стигнал до задния изход и дърпаше стоманената врата, но тя беше заключена. За разлика от предната, тази беше поставена за сигурност, не за красота. Той дърпаше и блъскаше с рамо, накрая се обърна и се втренчи в Кърт.

Отчаян, Йон се опита да се шмугне покрай него. Кърт го сграбчи и го блъсна към вратата. Йон се втурна към другата пътека, но видя Джо и спря.

В отчаянието си той изблъска един аквариум от рафта към Кърт. Аквариумът се стовари на земята и се пръсна сред дъжд от стъкла,

вода и риби, като покри пода с малки сини камъчета.

В аквариума вероятно имаше пирани или други тропически риби, но на Кърт в момента не му пукаше за това. Той отскочи назад, избегна удара и вдигна очи точно навреме, за да види, че Йон е хукнал към предната врата. Сграбчи неуловимия дребосък и го тръшна на пода.

Замаян и победен, Йон вдигна очи, заобиколен от сини камъчета и мятащи се рибки.

— Можеше да стане много по-лесно — каза Кърт, хвана го за реверите и го вдигна на крака.

— Няма да ти кажа нищо! — обяви Йон.

— Ти дори не знаеш какво търся — отвърна Кърт.

— Търсиш Андрас — каза Йон. — Знам, че го търсиш.

Може би затова бе оказал такава съпротива.

— Ще ме убие, ако говоря с вас — обясни Йон.

— Ако аз не го убия пръв — отвърна Кърт.

— Ти няма да го убиеш. Той винаги е една стъпка пред теб.

— По-добре се надявай да грешиш — каза Кърт. — Защото ще ми кажеш къде е.

— Каквото и да ми направиш, няма да е толкова лошо като онова, което ще ми стори Андрас.

Самата истина. Недостатъкът да си почтен човек бе в това, че и в най-лошите обстоятелства не можеш да стигнеш до дъното на низостта. А това означаваше, че хора като Йон винаги ще се страхуват повече от такива като Андрас, отколкото от теб.

Кърт хвърли поглед към кървящата ръка на Джо, по която личаха драскотини от ноктите на леопарда, и внезапно му дойде идея. В този магазин за „редки и екзотични“ животни сигурно имаше и не така еволюирали като него същества.

Той сграбчи Йон за врата и го повлече по пода.

— Къде да те сложа? — мърмореше, като спираше пред клетките. — Маймуните са твърде умни за теб. Ленивецът може да те нашамари, но няма да го чакаме цяла нощ.

Йон го гледаше така, сякаш смяташе, че е откачил. Кърт го повлече към клетката на комодския варан. Огромният гуцер не бе помръднал изобщо въпреки суматохата.

— Е, това приятелче може да свърши работа — каза Кърт и вдигна ръка към вратата, за да отключи двойното резе.

— Какво? Да не си откачил? — извика Йон.

Кърт успя да отвори вратата, а гущерът изстреля език, за да опита въздуха. Отвори едното си око, ала не помръдна.

Йон се опита да се откопчи от хватката на Кърт, но той свали един нашийник от рафта, към него бе закачена дълга дръжка. Приличаше на устройство за дресиране на животни, което позволяваше да дърпаш животното, но пък държеше опасните зъби на звяра далеч от дресъора.

Йон също имаше опасна уста, но Кърт искаше тя да пропее.

Нахлузи нашийника на главата му и го намести на врата, като го дръпна напред с пръчката и притисна Йон към отворената врата на клетката.

— Не знам дали това е добра идея — намеси се Джо.

Кърт го погледна.

— Имам предвид варана — поясни Джо.

— Да не го ли слагам при него? — попита Кърт.

— Лошо хапят — обясни Джо. — Отровни са, но не чак като кобри. Хапят и оставят жертвата си да умре. Отнема дни.

— Уф! — изпъшка Кърт. — Ти си пълен с изненади Джо. Откога знаеш толкова за вараните?

— Едно лято работих в зоопарк.

— В тази история има ли замесено момиче?

— Кайли Романо — призна Джо.

— Разбира се.

Кърт дръпна пръчката на нашийника назад и Йон бе повлечен по пода почти по лице. Кърт затвори вратата, комодският варан затвори око и заспа отново.

— А ти какво предлагаш? — попита Кърт, вече започваше да се забавлява.

Джо тръгна бавно покрай клетките.

— Какво ще кажеш за този?

Спря пред най-голямата клетка в малкия магазин. Беше дълбока метър и шейсет и имаше дори растителност, малко басейнче с вода и кафява пръст по пода. Точно до клетката имаше кутия с решетка отгоре — в нея се бяха свили два големи плъха.

Кърт погледна по-голямата клетка и видя, че нещо, което бе взел за дърво, се размърда.

— Мрежест питон — обясни Джо, като гледаше надписа на прозрачната пластмасова врата. — Нощни ловци. Могат да достигнат до почти десет метра дължина, макар че този е едва шест и половина.

— Удушвач — каза Кърт на глас. — Шест метра и половина дълъг, сто и двацет килограма тежък. Идеално.

— Нали няма да...

Преди Йон да довърши изречението, Кърт вдигна резето на вратата, издърпа Йон до отвора и го пхна вътре. Мъжът се стовари право в басейнчето на питона.

Кърт отвори нашийника, изхлузи го през главата на Йон и го издърпа. Джо затръшна вратата и затвори резето.

— Много удобно нещо — отбеляза Кърт, докато оставяше нашийника на земята.

Йон се изправи и се огледа. Змията вече се беше размърдала, но засега не беше агресивна, само заинтригувана.

— Бил съм в един-два зоопарка — каза Кърт. — Честно да си призная, никога не съм виждал такива твари да помръдват.

— Да, питоните в зоологическите градини ядат постоянно и стават толкова дебели, че не правят почти нищо. Но виж този колко е строен.

Според Кърт змията не изглеждаше особено слабичка, но той продължи играта.

— Направо е кльоцав.

— Вероятно го държат гладен от месеци — продължи Джо.

Йон се промъкваше към вратата.

— И защо го държат гладен? — попита Кърт.

— Собствениците на такива магазини ги продават на богати колекционери, които искат да гледат тези змии в действие, как душат и ядат — каза Джо. — Затова ги държат гладни, докато не се появи купувач. Затова са и плъховете.

Кърт нямаше представа дали Джо говори сериозно, или прави постановка, но представлението беше добро.

Змията също им съдействаше, плъзна се от подиумчето в задната част на клетката и започна да се развива.

Йон се добра до вратата.

— Изкарай ме оттук, Остин!

Кърт не му обръщаше внимание, гледаше към някакъв плакат с описанието на питона. После се обърна към Джо.

— Тук пише, че могат да изядат дори коза.

— О, да!

Кърт погледна в клетката.

— Не е много по-голям от коза. Чудя се дали ще го налапа.

— Не зная. Главата му е големичка.

Кърт се обърна.

— Наистина има голяма катуна. Обзалагам се, че вратът му се изморява да я носи.

Йон понечи да заговори, но замръзна. Змията бе поела към него, езикът ѝ се стрелкаше навън и докосна бедрото му.

Кърт се зачуди дали първо ще го ухапе или ще започне да се усуква около него. Реши да даде шанс на Йон.

— Ще ми кажеш ли за Андрас? — попита той, шеговитият тон беше изчезнал.

— Не мога! — прошепна Йон.

— Щом тази змия се увие около теб, вече няма да мога да направя нищо, освен да си тръгна — каза Кърт. — Затова говори, преди да е станало късно.

Йон беше притиснат до пластмасовата врата. Изглеждаше, сякаш едва си поема дъх. Змията се плъзна покрай краката му и започна да се извива.

— Дали го усеща? — обърна се Кърт към Джо.

— О, разбира се. Този език долавя топлината.

Змията започна да се надига като за нападение.

Йон усети това и затрепери, но не проговори. После змията се хвърли, събори го и се уви около него.

Кърт не бе очаквал подобно нещо.

Йон запищя и започна да се бори. Това беше голяма грешка, защото му костваше въздух, а щом гръдният му кош се свиеше, удушвачът се затягаше.

— Остин — успя да изрече Йон, като освободи едната си ръка и сграбчи змията под главата. — Остин.

Йон не можа да каже нищо повече, очевидно нямаше и да каже нищо повече, ако умреше. Затова Кърт отвори вратата, нахлузи

нашийника на главата на змията и го затегна.

Премести се, за да намери опора, и издърпа главата на змията нагоре и надалеч от Йон.

Кърт дърпаше здраво. Не можеше да повярва колко силна е тази змия. Тя се бореше с него, извиваше се и се мятеше, без да се отделя от Йон.

— Джо! — извика Кърт. — Ще ни трябва специализирана помощ!

Джо вече беше вътре. Клекна до Йон и сграбчи змията за средата, като дърпаше с всички сили. Изви гръб и успя да създаде малко пространство в тясната намотка.

Слабичък, мокър и изплашен, Йон се измъкна, изпълзя от клетката и се свлече на пода.

Джо го последва, а Кърт пусна змията и затръшна вратата. Веднага нахлузи нашийника на главата на Йон, но този път той не се съпротивлява.

— Къде да открия Андрас? — попита Кърт.

Йон извърна очи към него, лицето му беше изпито, имаше поразенческо изражение.

— Не съм го виждал повече от година — прошепна той.

— Глупости! Ти си неговото момче за всичко. Всички го знаем.

— Той вече няма нужда от мен — каза Йон. — Има постоянна работа. Не е питал за работа от две години.

— А ти не си го виждал от една — отбеляза Кърт и пак стегна нашийника. — Коригирай си версията.

— Наистина го видях преди година — призна Йон. — Но той не търсеше работа, търсеше да наеме хора.

— Да наеме хора?

— Да, трябваха му хора, които разбират от експлозивни и от кораби. Повече хора, отколкото можеше да събере сам.

Кърт се замисли за това, сети се за пиратското нападение над „Кинджара Мару“ и информацията на Дърк Пит за наемническа група, която натоварила свръхпроводимия материал на борда във Фрийтаун. Андрас явно бе събирал малка армия. Но защо?

— Как се свързваш с него? — попита той.

— По мейла — отвърна Йон. — Да не искаш да се биеш със сървър в някоя офис сграда някъде по света?

Един от проблемите на съвременния свят: хората можеха да изпращат и получават информация навсякъде и по всяко време. Времето на тайните срещи и микрофилмите бе отминало.

Кърт погледна надолу към Йон. Той още не му казваше всичко.

— Знаеш още нещо — каза Кърт. — Иначе щеше да ми кажеш това и без толкова съпротива.

Йон не отговори.

— Джо, ако обичаш, май пак е време за хранене — обяви Кърт.

Джо отвори вратата на клетката на змията и Кърт завлачи Йон нагам.

— Чакай... Чакай!

— Говори, или ще си поговориш със змията.

— Той живее в морето — каза Йон. — Андрас живее в морето. Няма дом. Мести се от кораб на кораб. Ето защо никой не може да го открие. Ето защо може да влезе и да излезе от всяка страна, въпреки че няма нито поданство, нито паспорт и го търсят навсякъде. Слиза на брега като част от екипажа или дори като част от товара.

Това вече звучеше убедително. Всеки път щом ЦРУ, ФБР или Интерпол хванеха следите на Андрас, той сякаш се разтваряше във въздуха като призрак само за да се появи някъде другаде след месец. Това беше като международна игра на криеница. Но никой не можеше да разбере как го постига. Излизаше, че е нещо като зла версия на Хуан Кабрильо.

— И как се казва корабът? — попита Кърт.

— Може да е на всеки кораб.

Кърт го дръпна към вратата.

— Кълна се! Нали не мислиш, че ми е казал?

Кърт се отпусна. Имаше по-добра идея.

— Кога се появи за последно в Сингапур? На кои дати?

— Последно го видях на четвърти февруари — отвърна Йон. — Знаем, защото беше ден след китайската Нова година, тук е празник.

Кърт усети, че му казва истината.

— Ние си тръгваме — започна той. — А ти дори не помисляй да предупреждаваш Андрас. Ако го направиш, ще разбере, че си го изпял. И наистина ще ти стори нещо много по-лошо от това да станеш храна за змиите.

— Какво ще правите? — попита Йон, като потриваше врата си там, където го бе стягал нашийникът.

— Казах ти, ще го убия — отвърна Кърт. — За твое собствено добро се моли да успея.

45.

Кърт Остин седеше прегърбен над лаптоп в стаята си. С Джо се бяха върнали в хотела и съобщиха на съответните власти, че са видели леопард в търговския квартал. После се заеха със своите задачи.

За Джо това означаваше горещ душ и превръзка на раните. За Кърт — подсушаване на лицето и косата, смяна на дрехите и да се свърже с централата на НАМПД. Трябваше да свали информация, до която се бяха добрали от НАМПД. Част от нея беше изпросена от Интерпол, ФБР и други агенции.

За щастие НАМПД имаха дълги и ползотворни отношения с тези агенции.

Кърт бе работил четирийсет и пет минути, когато Джо се появи от съседната стая.

— Какво те забави толкова?

— Чистих раната на коляното си от песъчинките.

Кърт се засмя.

— Така е, като тичаш в дъжда с италиански обувки.

— Не знаех, че ще обиколим целия град — отвърна Джо.

В интерес на истината и Кърт не го бе предполагал.

— Как е ръката ти?

Джо я протегна напред. Раните от ноктите бяха превързани.

— От това ще стане страхотна история някой ден. Може дори да я разкажеш на старата си позната от зоопарка.

Джо не изглеждала развеселен.

— Много смешно. Моля те, кажи ми, че любимата ми риза „Армани“ не е отишла напразно.

Кърт се обърна към компютъра.

— Доблестна жертва, приятелю. И то не без резултат.

На екрана се появиха две колони.

— Вдясно са потвърдените официално случаи, при които нашият приятел е бил забелязан, любезно предоставени от Интерпол, ФБР и някакъв познат на Дърк в Агенцията.

Докато Джо преглеждаше списъка, Кърт започна да чете имената.

— Пионян, преди осемнайсет месеца. Сингапур — пет седмици по-късно, точно на датата, която ни каза и Йон.

— Точка за номера със змията — отбеляза Джо.

— Да. Той придава съвсем ново значение на израза „да изцедиш информация от заподозрения“.

Джо се засмя, а Кърт продължи:

— След Сингапур Андрас се появява в Каосиун, Тайван. Там е за двайсет и четири часа, после изчезва за три месеца, до възможната му поява в Йемен. Шест седмици по-късно е потвърдено, че е забелязан в Мадагаскар.

— Мадагаскар?

Кърт кимна.

— Още една вероятна поява в Кейптаун, Южна Африка, после пак в Мадагаскар, а преди три месеца — дълъг престой в Лобито, Ангола. Е, дълъг по неговите стандарти. Забелязан е четири пъти за приблизително три седмици, преди да изчезне. Следващата му поява е, когато го сгащих на „Кинджара Мару“. Но ако Дърк е прав и Андрас е бил част от екипажа, който е натоварил свръхпроводимия материал на кораба, то е бил във Фрийтаун, Сиера Леоне, по-малко от месец преди това.

— Добре — каза Джо. — Значи знаем маршрута му. Как ще разберем с какво пътува? Може да е на яхта за далечно плаване, на товарен кораб или на шлеп. Може да е дори на подводница.

— Не мисля — отвърна Кърт. — Срещата ми с него на Санта Мария се случи почти едновременно с нападението над Пол и Гамей на осемстотин километра оттам. Подводницата, която търсят, трябва да е под нечие друго командване. Но слухът за Андрас е, че не се доверява на никого достатъчно, за да има дори помощник. Работи при напълно ясна командна структура. Той е шефът на всички. Така никой не може да оспори мястото му или да го узурпира.

— Звучи параноично.

— Абсолютно — потвърди Кърт. — И означава, че ако имаше подводница, не би възложил командването ѝ на друг, особено на някой от наемниците, които е напазарувал от магазина на господин Йон.

— Има смисъл. Значи е кораб. Но вероятно десетки хиляди кораба са минали по неговия маршрут.

— Може и да са повече — каза Кърт. — Помисли за друго. Ако започнем от Сингапур и регистрите на пристанището, можем постепенно да стесним списъка. Ако предположим, че е бил там на четвърти февруари, а неговият кораб е бил в пристанището или близо до него, можем да елиминираме деветдесет и осем процента от корабите в света само с един удар.

Погледна към бележките.

— През дните, когато Андрас е бил тук, на пристанището са закотвени сто седемдесет и един съда за далечно плаване, които са вписани на митницата.

— Не са малко, Кърт.

— Не са, но ако ги сравним с корабите по другите места, където Андрас е забелязан, и с корабите, пристанали там по това време, ще стесним търсенето значително.

— Предполагам, че не разполагаме с регистър от Йемен, Мадагаскар и Ангола.

— Не, но имаме сателитни снимки на пристанищата от почти всеки ден от годината, включително и дните, когато Андрас е забелязван там.

— И?

— С изключение на Южна Африка, през изминалата година и половина един кораб, само един кораб, е бил на пристанището или в относителна близост до нашия приятел Андрас, един-единствен.

Кърт натисна върху едно име от списъка в дясната част на екрана.

Появи се снимка на голям танкер с черен корпус, бяла главна палуба и либерийски флаг на мачтата.

— „Оникс“! — обяви гордо Кърт.

Джо изглеждаше впечатлен, но скептичен. Според данните на снимката корабът беше 300 хиляди тонен супертанкер.

— Нали не мислиш, че този тип притежава толкова пари?

— Не си ли чел за Шерлок Холмс?

— Гледал съм филма. Брой ли се?

— Елементарно е, драги ми Дзавала. Като изключим невъзможното, това, което остава, колкото и да е невероятно, трябва да е истината. Корабът е бил близо до всяко пристанище, в което се е появявал Андрас през последната година, с изключение на Кейптаун.

Но появата му там не е сигурна. Освен това корабът е твърде голям за Суецкия канал, което може да обясни дългото пътуване около Африка до Фрийтаун, преди да заложат малкия си капан и да го щракнат над „Кинджара Мару“.

Джо вече изглеждаше по-убеден.

— На кого е регистриран корабът?

— На някаква корпорация от Либерия, за която никой не е чувал.

Джо отстъпи назад, все още изглеждаше угрижен.

— Тогава нека кажем на Дърк и Бринкс, че според нас заподозреният се намира на този кораб, за да го заловят.

Кърт поклати глава. Имаха нужда от сигурно доказателство. Ако Андрас държеше учените на борда, трябваше да го изненадат. Иначе хората, които Кърт искаше да спаси — особено Катерина — щяха да бъдат в още по-голяма опасност.

— И кога държавната машина се е задействала, защото някакви си Кърт и Джо са решили нещо си?

Джо извърна поглед.

— Не много често.

— Точно така. Имаме нужда от доказателство.

— Искаш да се качим на борда на онзи кораб, така ли? — предположи Джо.

Кърт кимна.

Джо изглеждаше готов да му помогне, както обикновено, но не бе много щастлив от развитието на нещата.

— И как точно възнамеряваш да се качиш на борда на вражески кораб, пълен с терористи и убийци, които без съмнение се оглеждат добре във всички посоки?

Кърт се усмихна. Имаше план. Може да беше дори по-откачен от последния, но пък той бе проработил.

— По същия начин, по който вадят зъбите на тигъра — каза той.
— Много внимателно.

46.

Корабът „Тръкстън“, 1 юли

Пол Траут седеше със сонарния оператор в климатизираната затъмнена контролна зала на кораба „Тръкстън“. Наоколо имаше плоски монитори и компютърни панели. Част от тях напомняха студио за миксиране на звук, което беше съвсем обяснимо, тъй като звуците се разпокъсваха и се снаждаха отново в сегменти.

Част от проблема при получаването на някаква разбираема информация от сигнала се криеше в самото естество на сонарната система на „Матадор“. Тя беше на двайсет години и бе проектирана да картира морското дъно на обширни участъци за различни екипи за наблюдение. Когато бе в активен режим, звуковата вълна се изпращаше от звънец на дъното на „Матадор“ и отскачаше от морското дъно, управлявана от системата от хидрофони. В пасивен режим системата просто слушаше и улавяше обкръжаващите ги шумове.

Друго ограничение беше, че всеки хидрофон бе насочен надолу, покриваше тънка, но разширяваща се към дълбините ивица, подобно на конус светлина под улична лампа. Проблемът бе, че подобно на метафоричната улична лампа в невероятно тъмна нощ, не се виждаше нищо отвъд конуса светлина.

Там беше и един от операторите на системите за антиподводните операции на „Тръстън“, мичман Колиър. Жилав млад мъж със спокойно поведение, Колиър вече от часове анализираше записа заедно с тях. За Пол това беше скучно, но младият офицер като че ли се ентусиазираше и от най-дребното нещо и от безкрайните повторения на този процес.

— Добре, да започваме — каза той за петнайсети път.

Пол си сложи подплатените слушалки и ги притисна към ушите си. Видя как Гамей щраква химикалка и накланя глава в очакване. Младият офицер натисна бутона за включване и Пол чу познатите звуци от записа за незнайно кой път. Но пък всеки път имаше малка

разлика, защото мичманът и неговите компютри филтрираха фоновия шум и другите звуци. Този път дори беше добавил нещо.

— За да се ориентираш по-добре какво точно чуваш — каза офицер Колиър, — добавихме и записи на вашите гласове от комуникацията ви с повърхността.

Този път Пол чу гласове — неговият и на Гамей, говореха с „Матадор“ и помежду си.

Беше почти сюрреалистично. Това беше той, знаеше, че е той, но не можеше да си спомни да е изричал това. Не можеше да си спомни какво е правил, докато е казвал тези думи.

Гамей го гледаше.

— Как е?

— Дали си спомням?

Тя кимна.

— Не...

Тя погледна към бележките си, а записът продължаваше. Най-сетне стигнаха до момента на първото нападение.

Пол притисна отново слушалките към ушите си, но не сваляше очи от Гамей. Всеки път, щом стигнеха дотук, тя ставаше нервна. И сега не беше различно. Вече бе започнала да почуква неспокойно с химикалката.

— Ще я вкарам навътре в кораба — чу се гласът на Гамей, говореше за Рапунцел.

Забелязаха лека промяна във фоновия шум, която бе отразена с отклонения в кривата на компютърния екран.

След няколко секунди се чу гласът на диспечера от „Матадор“.

— Пол, улавяме нещо на сонара.

— Какво?

— Неизвестно. На запад от вас, много е слабо. Но се движи бързо.

Пол се заслуша в звука. Сега беше по-доловим, тъй като бе усилен.

Чу собствения си глас да пита дали източникът е механичен или естествен, а после, когато сигналът се засили, диспечерът също повиши глас поне с половин октава:

— Механичен или естествен?

— Неизвестно... Малко е... Торпедо е! Две са, насочват се към вас!

— Спри записа — каза Пол. — Върни последните двайсет секунди.

— Не мисля, че има нужда, Пол, безсмислено е — намеси се Гамей.

— Не, чух нещо! Нещо, което не чух предишния път. Върни го!

Гамей се извърна, изглеждаше ядосана, но примирена. Ноктите ѝ бяха изгрязани до дъно, тя продължаваше да се озърта наоколо, като се взираше ту във вратата, ту в часовника, като дете по време на последния час в последния училищен ден.

Пол предположи, че непрестанното превъртане на записа я кара да преживява отново случилото се, и разбираше как може да ѝ се отразява това, но въпреки настояванията му тя не искаше да го остави сам.

Записът започна отново и Пол се вслуша напрегнато. Когато приключи, помоли за още едно връщане.

Видя, че Гамей преглъща с мъка, когато пуснаха записа отново.

— Пол, уловихме нещо на сонара.

— Какво?

— Неизвестно. На запад от вас, много е слабо. Но се движи бързо.

— Спри! — каза Пол. — Тук е.

Гамей си свали слушалките и ги остави на масата.

— Трябва да изляза на въздух.

Пол кимна и я проследи с поглед. По някакъв странен начин загубата на памет сякаш му помагаше, нямаше емоционална реакция на случилото се. Той просто изследваше, като всички останали. Това бе мистерия, която искаше да разреши, но тя не извикваше никакви чувства у него.

— Можеш ли да изолираш вибрацията и да отделиш гласовете? — попита той.

— Разбира се — отвърна мичманът.

Отне минути и когато бяха готови, пуснаха записа отново. Нещо друго блокираше звука. Пол погледна към екрана на компютъра. Кривата на честотата показваше няколко големи спадове във фоновия

шум и два главни източника на вибрации. Единият беше в малко по-нисък сектор от другия.

— Какво е това? — попита Пол, като посочи отклонението.

— Това е сигнатурата на двигателя на „Групъра“ — каза мичманът.

— Можеш ли да я отделиш?

Колиър кимна и след няколко секунди даде знак, че е готов.

— Давай! — каза Пол.

Този път Пол вече беше сигурен, че го чува. Не знаеше какво е, но не беше въображаемо.

Посочи към другото отклонение в честотата.

— Можеш ли да отстраниш целия фонов шум, да пуснеш само това и да го усилиш?

— Господин Траут — каза мичманът, — правителството се е погрижило да имаме най-доброто оборудване в света. Мога да го накарам да изсвири химна, ако пожелаете.

Пол се засмя.

— Просто усили тази звукова вълна и я забави малко.

Този път прозвуча малко като мотопед, засилен към него по празна улица. Нямаше друг шум, нямаше ги и писъците на торпедата, само виещата вибрация, която се засилваше леко и после се снижаваше, неведнъж, а два пъти.

— Дали е това, което си мисля? — попита Пол. Мичманът пусна записа отново и кимна.

— Компресия — каза той. — Първият звук е компресиран на по-висока честота, защото източникът идва към „Групъра“, а при последните три секунди от записа звукът се разтегля до по-ниска честота, защото източникът се отдалечава от групъра.

— Като свирка на влак — каза Пол — или като преминаваща по улицата кола. Издава все същия звук, но ти го възприемаш като различен. Значи не може да са торпедата?

— Не — отвърна мичманът. — Определено е съд. От звука бих казал, че са два съда.

Пол кимна, и той си мислеше същото.

— Но защо не сме ги чули преди?

— Заради изкривяването и заради торпедата. Всъщност сигнатурата се променя почти в същата честота като торпедата.

— Кое то какво означава?

— За мен, господин Траут, означава, че сте били атакувани от нещо малко и бързо. Подводници, които развиват високи обороти с малки пропелери, подобно на торпеда.

— Не една голяма подводница, а две малки — каза Пол. Не беше сигурен какво означава това, но предположи, че ще реабилитира теорията за кораб-майка. Поне отбелязваха някакъв напредък.

Колиър пусна записа още веднъж, за да са сигурни. Звукът беше едва доловим за няколко секунди, преди шумът на торпедата да го заглуши напълно.

Колиър свали слушалките си.

— Ще информирам капитана. И ще пореботим още малко върху това.

— Тук ли искате да остана? — попита Пол.

— Мисля, че трябва и вие да свършите нещо, господин Траут. — Мичманът кимна нагоре, сякаш да му подсказва да се качи на палубата.

— Правилно — съгласи се Пол. Свали слушалките и тръгна към вратата.

След две минути излезе на задната палуба на „Тръкстън“. Там го посрещнаха слънце, свеж въздух и пърпорене на хеликоптер. Каменно сив SH-60B „Сийхоук“ се спускаше към хеликоптерната площадка, а под него висеше товар.

Видя Гамей да гледа към машината и отиде при нея.

— Мисля, че открихме нещо — надвика той шума.

Тя не отговори, само регистрира присъствието му.

— Мисля, че изолирахме акустиката на подводницата, която ни е нападнала — обясни той. — Всъщност са две подводници.

— Хубаво — отвърна тя, не звучеше въодушевена.

— Мислех, че ще се зарадваш. Няма повече да слушаме записа? Защо си така разстроена?

Тя го погледна и кимна към хеликоптера.

— Какво прави това тук?

Пол погледна — хеликоптерът снижаваше товара си към площадката. Сега беше достатъчно близо и Пол видя какво представлява: малък подводен апарат. Към задната му част бяха прикрепени механично оборудване и метална фигура с човешка форма — Рапунцел.

— Дърк я е изпратил — каза Пол.

— Знаеш ли нещо за това?

— Каза ми тази сутрин. Само за всеки случай, ако ни потрябва.

Гамей замълча, но поклати гневно глава и го изгледа за секунда.
После мина покрай него и влезе вътре.

47.

Сиера Леоне, 5 юли

Джема Гаранд седеше с Александър Кокрейн в своя луксозен палат с мраморен под. Кокрейн бе прекарал цяла нощ в преглеждане на предложенията, дошли от техните гости учени.

— В общи линии — каза той — всички излизат с едно и също решение. Не виждам големи различия.

Кокрейн изглеждаше изморен. Обичайната му раздражителност бе заменена от изтощение и вероятно от страх.

— А как оценяваш тяхното решение? — попита Джема, нетърпелив да минат към същността.

— Всъщност фактът, че всички независимо един от друг стигат до това, говори, че вероятно е правилно. Не виждам грешки в изчисленията им.

— А приложението? — попита Джема.

— В общи линии можем да използваме ускорителя какъвто е сега — каза Кокрейн. — Трябва само да генерираме по-тежка заредена частица, която да изстреляме през него. То е като да заменим двайсет и втори калибър с четирийсет и пети. Всичко друго си е същото. Частиците ще се движат малко по-бавно, но недостатъчно, че да се отрази на операцията, но пък ще ударят три пъти по-мощно. — Той остави бележките. — Доста просто е всъщност.

— Жалко, че не можа да го измислиш още преди месеци — каза Джема, като процеди думите с отвращение.

— Това е теоретична работа, не е по моята специалност — каза Кокрейн.

— Разбира се, все пак ти си просто механик.

Интеркомът на Джема изжужа.

— Господин президент — каза секретарката му, — един посетител иска да говори с вас. Американският посланик.

— Отлично, изпрати го! — отвърна Джема.

Кокрейн стана.

— Трябват ми двацет и четири часа да направя промените.

— Тогава по-добре се захващай — нареди му Джема и посочи към задния изход. — Излез от там!

Благодарен, Кокрейн тръгна бързо към изхода, защото предната врата на кабинета на Джема се отвори и американският посланик влезе. Друг път Джема би станал да го посрещне, но сега остана на мястото си, покани го да седне срещу него, на стола, освободен от Кокрейн.

— Президент Гаранд — започна посланикът с лек тексаски акцент, — сигурен съм, че знаете по какъв тъжен повод съм тук.

— Какво имате предвид, господин посланик? — попита Джема.

— Ние празнуваме нашия Четвърти юли. Е, с ден закъснение.

Посланикът успя да изобрази усмивка, но поклати глава.

— Това, което вие наричате независимост, не е нищо повече от чиста агресия, кражба и нарушаване на международните закони. Ако трябва да съм честен, не мога да си спомня друг подобен акт.

— Тогава сте слаб по история — отвърна му подигравателно Джема. — През петдесета, под заплахата да национализира всички активи на „Стандарт Ойл“, саудитското кралско семейство получава половината от нефта в Арабия. Този нефт им е донесъл три и половина милиарда долара за последните шейсет години. През 2001 г. Уго Чавес във Венецуела прави буквално същото. През 1972 г. Чили национализира своите медни мини под ръководството на Салвадор Алиенде. През 1973 г. Индия национализира цялата си въгледобивна индустрия. През 1959 г. Фидел Кастро превзема Хавана, но първо търпеливо изчаква да довършат хаванския „Хилтън“, за да може да го използва за щаб на комунистическата партия. Той заграбва всички чужди авоари и така и не ги връща. Не си ли спомняте всички тези събития, господин посланик?

Посланикът си пое дълбоко дъх.

— Разбира се, че си ги спомням, но това е различно.

— Така е. Но вие дори все още не знаете колко е различно. Междувременно, ако говорим в цифри, моите действия са относително нищожни в сравнение със събитията, за които току-що ви припомних. Честно да ви кажа, изненадан съм, че ви виждам. Очаквах китайския посланик да дойде пръв, те губят много повече от вас.

Последното изявление беше удар по гордостта на посланика, но той не реагира.

— Аз съм тук и от тяхно име — каза той. — От името на всички държави, които са недоволни и имат претенции. Ще ви кажа извън протокола, че се подготвяме да обсъдим преразглеждане на условията за изплащане на вашите дългове, но няма да ви опростим нищо от главницата. Преди каквито и да било преговори вашите сили трябва да се изтеглят от индустриалните институции, собственост на чужди компании.

Джема се усмихна.

— Ще ви направя контра предложение — каза той. — Ще задържа това, което вече взехме, и ще поискам само дващсет милиарда на година от вашата страна.

— Моля!? — не повярва на ушите си посланикът.

— Бих поискал нови заеми — каза Джема, — но се страхувам, че тъй като не съм платил старите, никой няма да ги отпусне. Затова ще трябва да са безвъзмездни. Не се тревожете, ще поискаме същото от Китай и Европа.

— Сигурно се шегувате! — сопна се посланикът. — Крадете имуществото ни и после настоявате колективно да ви даваме шейсет милиарда на година безвъзмездно?

— Това е малка сума — увери го Джема. — Дадохте на вашите банки седемстотин милиарда преди години. Харчите трилиони в Ирак, дващсет милиарда на месец. Аз искам съвсем малка част от това и никой няма да пострада. В замяна ще позволим на американските корпорации да поемат много от строителните проекти. Може да го сметнете дори за програма за стимулиране на инвестициите.

Джема вече се усмихваше като луд човек. Досега бе слушал как европейци и американци учат бедните нации на фискална отговорност. Лицемери, помисли си той. Най-добре да видят себе си. Щеше да им натрие носовете.

Лицето на посланика почервенея.

— Този залък не е за вашата уста, господин президент! — просъска той. — Няма да стане!

— При саудитците стана — усмихна се Джема. — При Чавес стана. При Кастро също. Ще видите, че така преговорите ще се

улеснят. А ако не отпуснете парите... предупреждавам ви, че ще има последствия.

Това беше първият намек за заплаха, който правеше. Трябваше да е завоалиран, но внезапното напрегане на лицето на посланика му показва, че е не е бил чак толкова завоалиран. Когато посланикът се закикоти, Джема усети как гневът му се събужда.

— Какво ви е толкова смешно?

Посланикът се успокои, но усмивката на лицето му остана.

— Имам чувството, че гледам филма „Мишката, която ревеше като лъв“ — каза той. — Мога да превзема тази страна с група бойскауты и няколко пехотинци, а вие си мислите, че сте в състояние да ни заплашвате?

Той пак започна да се смее, а Джема изплющя с камшика, който извади над писалището си със стряскаща бързина.

Посланикът отскочи назад шокиран.

— Вашата арогантност ви провали, господин посланик! — рече студено Джема и се изправи в пълния си ръст. — Твърде дълго вие и другите богати държави се подигравате със страни като моята. Без значение дали ви се вярва, или не, дойде краят на тези дни. Индустриализираният свят ще ни подкрепи, не с трохи, а със значителни суми. Можете да ни помогнете да се изправим, или ще ви повлечем с нас в блатото! Само тогава ще видите истината. Ние не сме мишки, с които можете да си играете. Сиера Леоне е земята на лъвовете! И ако не внимавате, може да усетите зъбите им на своите меки и изнежени шици.

Джема не изчака отговор от посланика. Натисна бутона на интеркома и група охранители влязоха в кабинета.

— Погрижете се посланикът да стигне до летището — нареди им той. — Ще бъде депортиран незабавно.

— Това е нечувано! — изкрещя посланикът.

— Отведете го! — нареди Джема.

Посланикът бе изведен и вратата се затръшна зад него. Джема остана сам, беше вбесен от високомерието и пренебрежението на посланика. Не беше очаквал това да се случи толкова скоро, но бе още по-ядосан от самия себе си, задето бе захапал стръвта и бе изрекъл заплахата си. Не възнамеряваше да го стори толкова рано. Сега нямаше да има преговори. Освен ако...

Нямаше избор. Беше направил искане, което американците щяха да приемат за блъф. Той трябваше да демонстрира сила, иначе и те, и целият свят щяха само да се смеят с пренебрежение, докато той се гневи: още един луд диктатор в бананова република.

Щеше да отприщи своето оръжие в цялата му великолепна мощ и да не им остави друг избор, освен да му покажат уважение.

48.

Вашингтон, окръг Колумбия, 6 юли, 13.30 ч.

Дърк Пит седеше на първата редица в залата за извънредни ситуации в Пентагона. Камерън Бринкс от АНС водеше шоуто. Президентът не беше тук, но пък тук беше държавният секретар, висши военни от всички въоръжени сили и няколко членове на кабинета. Тук беше и вицепрезидентът на Съединените щати, бившият шеф на Дърк Пит, адмирал Джеймс Д. Сандекър.

След странните събития в Сиера Леоне през последните няколко дни и последвалите заплахи от президента им, Бринкс беше приел възможността Сиера Леона да е замесена в отвличането на учените и в създаването на някакъв вид енергийно оръжие.

Как иначе ще имат куража да заплашват света и Америка в частност? След няколко дни на сателитно търсене Бринкс обяви, че е установил местоположението на това оръжие, като го наричаше явна и реална опасност.

В предната част на залата имаше екран, който почти не отстъпваше по размери на някои билбордове, които бе виждал. На него се излъчваха изображения от сателита. В момента на екрана се виждаше част от крайбрежието на Сиера Леоне, плитък залив, широк петнайсетина километра, който бе зона за добив на нефт, наречена Четириъгълника заради разположението на четирите платформи. От по-широк ъгъл те изглеждаха като четири сиви точки. При по-близък план точиците добиваха формите на огромни крайбрежни петролни платформи.

По екрана течеше и друга информация — числа и кодове, които Пит не разбираше. Дори по едно време се зачуди защо изобщо е тук. НАМПД съвсем бегло участваше в това търсене.

Присъстващите имаха няколко минути да прегледат папките пред тях и Дърк отново проучи данните. Вниманието му бе привлечено от факта, че цялото поле и четирите платформи са собственост на правителството на Сиера Леоне, и винаги са били, за разлика от

структурите, превзети преди няколко дни по време на национализацията.

Друга червена лампичка светна в главата му при факта, че специалистът по добив на нефт, с когото ЦРУ бяха говорили, настояваше, че там, където правителството на Сиера Леоне сондира, няма петрол. Това беше просто загуба на пари, които МВФ изливаше в тази страна.

Като се добавеше и постоянното присъствие на строителните баржи и непрестанните доставки на оборудване дори след изграждането на платформите, вероятно там наистина се случваше нещо странно.

Пит затвори папката и щом вдигна очи, видя, че Бринкс и вицепрезидент Сандекър вървят към него. Спряха и поговориха с командващия флота, преди да продължат към мястото на Пит.

Пит стана и се здрависа с двамата мъже.

— Казах ви, че вашите хора отидоха да гонят вятъра, като търсят онзи наемник — рече Бринкс.

Пит се усмихна, а зелените му очи излъчваха единствено радост, въпреки желанието му да халоса Бринкс право в устата.

— Много се надявам да сте прав — каза той. — След всичко, през което мина, Остин може да си вземе почивка.

— Добре — каза уверено Бринкс, — мислим да му я осигурим.

Той се оттегли и Сандекър се настани до Пит.

— Благодаря за поканата — каза Пит саркастично. — Тук е като парти в басейн с акули и алигатори.

— Да не мислиш, че аз съм те поканил? — пошегува се Сандекър. — Бринкс те включи в списъка.

— Защо?

— Вероятно иска да злорадства.

— Рано му е още — отбеляза Пит.

Сандекър се съгласи.

— Чух, че добре си го подредил онзи ден.

— Той си го просеше.

Вицепрезидентът се изсмя и се облегна назад, като се вгледа в екрана.

— Сигурен съм!

Пит бе благодарен за подкрепата на Сандекър.

— Знаеш ли, странно е да те видя без пура в устата — каза той.

— В тази зала не се пуши — отвърна Сандекър. — А сега замълчи и може да научиш нещо.

Отпред Камерън Бринкс започваше презентацията си. След като обясни онова, което Дърк вече бе прочел в папката, той премина към подробностите:

— Ще се постарая да съм кратък. Всички знаем каква е ситуацията в Сиера Леоне, но не знаехме доколко заплахите, които отправят, са съществени. Сега вече вярваме в това, като имаме предвид информацията, събрана от различни източници. Колкото и странно да звучи, Сиера Леоне, една от най-бедните страни в света, притежава оръжие с невъобразима разрушителна сила.

Бринкс отиде до другата страна на залата, поговори малко с един свой асистент, който явно бе зачислен към щаба на АНС във Форт Мийд, Мериленд, откъдето идваха сателитните данни.

— След като вече бяхме приготвили папките с информация за вас, проведохме допълнителен сателитен оглед на Четириъгълника. Видеото на екрана е в реално време.

Той погледна надолу и изчака асистентът да натисне няколко клавиша на компютърния терминал пред него, после взе дистанционното управление и посочи към екрана. С едно натискане на бутона цветовете се промениха. Изкуствени цветове оцветиха водата, земята и особености, които досега не се виждаха.

— Това е инфрачервено сканиране на района — каза Бринкс. Пит се вгледа в екрана — площта около всяка петролна платформа бе окъпана в червеникав цвят, който се издължаваше с прилива. Това беше някакво енергийно изтичане, което повишаваше температурата на водата около платформите и бавно бе носено от течението. Замърсяване беше първата му мисъл, изтичане на нефт или някакви дестилати, но после си спомни, че в региона няма нефт.

— Сондите изпомпват загрята вода — каза той.

Бринкс кимна.

— Точно така, господин Пит. Всяка от тези платформи изхвърля загрята вода в Атлантика. Стотици хиляди кубични метра загрята до високи температури вода всеки ден. Има само една причина за това: каквото и да правят, имат нужда от голямо охлаждане.

— Те генерират енергия — прошепна Пит на Сандекър, няколко секунди преди Бринкс да потвърди това.

— Въпросът е защо? — каза Бринкс. — Отговорът е прост — за да използват масивен ускорител на частици, който са превърнали в оръжие.

Бринкс натисна дистанционното и образът отново се промени, сега към тъмносиньото, сивото и магентата на екрана се появи лилаво. Новият цвят минаваше на тънка ивица около четирите платформи — които всъщност бяха на километри една от друга — в гигантска примка. Други тънки ивици се разклоняваха от тази примка и се протягаха към океана. Една група отиваше на запад и северозапад, друга на север и североизток, а трета група от тези тънки лилави пипалца се отклоняваше към Африка.

— Тази примка обозначава подводна структура, която бе идентифицирана чрез комбинация от инфрачервено сканиране и проникващ под повърхността радар от шпионски самолет „Аврора“. Примката е с диаметър двайсет и четири километра — каза Бринкс, като използва лазерна показалка, за да опише обръча. — И всяка от тези нефтени сонди е просто фасада за пред нас. Под тези структури има работещи електроцентрали, всяка с размерите на малък град.

— И какви са тези електроцентрали? — попита някой.

— Газотурбинни генератори, които се хранят от голям газопровод, за който твърдят, че е изграден специално за отвеждането на газ извън региона. Сега знаем, че всъщност е точно обратното.

— И къде отива всичката тази енергия? — попита някой.

— Използва се за свръхпроводимите електромагнити, които ускоряват частиците — каза Бринкс — и за масивната охладителна система, необходима да се поддържа работна температура.

Бринкс се изправи и обясни:

— По наши изчисления тази система генерира и използва двайсет пъти повече енергия, отколкото ЦЕРН използва за ЛАК. Има само едно обяснение за подобни енергийни нужди. Това нещо е оръжие. То вероятно може да свали сателитите над Европа, Атлантическия океан и Африка. Може да заплаши корабоплаването в Атлантика, може би на стотици километри във всички посоки. Може да заплаши и търговското въздухоплаване в радиус от петстотин километра.

— Оръжието има обхват само петстотин километра, така ли? — попита Пит.

— Не — отвърна Бринкс. — То вероятно може да нанесе щети в много по-голям обхват, вероятно дори до десетки хиляди километра, но стреля в права линия, като лазер. Лъчът не може да се извива по кривата на земята като балистична ракета.

В това имаше смисъл, ако не друго.

— Ами „Кинджара Мару“? — попита Пит. — Този кораб не е бил близо до Сиера Леоне.

— Не — призна Бринкс, — вероятно са имали производно оръжие на подводницата, която търсим. Но това е тактическо оръжие, дребна работа. Другото е стратегическо и заплашва целия регион. Ще се справим първо с него, после с подводницата.

Бринкс се обърна към събралите се:

— Нашите препоръки са да нанесем един прецизен удар, преди Джема да е използвал оръжието срещу някого.

Настъпи тишина. Всички бяха съгласни, особено след действията и заплахите на Джема Гаранд срещу Съединените щати.

— А вашите препоръки за метода, господин Бринкс? — попита вицепрезидент Сандекър.

— Съветваме да се превземат платформите, господин вицепрезидент — каза Бринкс. — Така ще прекъснем захранването. А без мощност ускорителят на частици ще е само един голям тунел с високотехнологично оборудване.

Пит не харесваше самодоволния тон на Бринкс, но в случая беше съгласен с него. Съществуваше заплаха, контролирана от лидер, който явно не беше съвсем с всички си. Една въздушна атака щеше да доведе до минимални разрушения и най-малко жертви. Технологията щеше да бъде запазена и проучена.

Колкото и да му беше неприятно, трябваше да се съгласи с Бринкс.

— Ще предам препоръките ви на президента — каза Сандекър и се изправи.

Обикновено срещи като тази не траеха дълго. А дори и тази да продължеше, вицепрезидентът вече бе видял достатъчно.

Но преди да си тръгне, на екрана в залата се случи нещо странно. Цветовете се разместиха за секунда, след това се сляха, сякаш някой

смущаваше сигнала.

Всички очи се извърнаха натам. Бринкс погледна помощника си.
— Какво става?

Помощникът набираше нещо на лаптопа. После вдигна очи и поклати глава.

След секунда по екрана мина бял проблясък и всичко потъмня. Последва бял шум, а накрая черен екран. Текст в долния десен ъгъл посочваше, че сигналът е изгубен.

Бринкс изглеждаше объркан.

— Разбери какво стана със сигнала.

— Линията е чиста — каза помощникът. — Сигналът минава, само че не носи никаква информация.

Пит бе видял нещо странно на екрана, преди той да потъмнее. Съмняваше се, че някой друг го бе забелязал, тъй като вицепрезидентът вече излизаше. Когато Сандекър стана, всички се изправиха, включително и Пит, но без да откъсва очи от екрана.

Това му позволи да види, че цифрата, която показваше топлинното излъчване от платформите, внезапно започна да се покачва. Стойностите се променяха бързо, като на въртящ се одометър. Над едно от пипалцата се появи нова област в червено и магента. Тя се видя само за секунда, но Пит беше доста сигурен какво означава.

Някъде във Форт Мийд техниците вероятно също знаеха; просто бяха твърде смаяни, за да го потвърдят, преди да са проверили всяка друга възможност.

— Проблемът не е в компютъра — каза Пит. — В сателита е.

Всички се извърнаха към него.

— Така ли? — попита Бринкс. — И откога стана такъв експерт по дистанционната образна диагностика?

— Не съм — каза Пит. — Но върни последните пет секунди от записа. Ще видите енергийно изтичане точно преди изображението да изчезне. Те стреляха по сателита, Бринкс. С него е свършено.

Бринкс погледна към асистента си.

— Опитваме се да възобновим връзката — каза той.

— Забрави — обади се Пит. — Търсите мъртва птичка.

— Превключи на Кейхол Браво — каза Бринкс, имаше предвид поддържащия сателит, който се движеше в орбита под друг ъгъл и на друга височина.

Асистентът направи последен отчаян опит и вдигна очи. Нямахте какво да каже.

— Два сателита ги няма — каза Сандекър. — Това си е война.

Всички в залата осъзнаваха това.

— Предполагам, че си доволен — каза Пит на Бринкс. — Това доказва твоята теория. Джема Гаранд е опасен, оръжието му функционира и той не се страхува да го използва. Дори аз съм съгласен с теб. Той трябва да бъде обезвреден.

49.

Някъде в Атлантическия океан, 7 юли

Кърт Остин и Джо Дзавала се намираха в шумната кабина на руски транспортен самолет ИЛ-76, който летеше на десет хиляди и двеста метра височина. Седяха на сгъваеми седалки точно зад пилотите. Носеха шлемове и авиаторски костюми и се взираха през предното стъкло в разкошния залез над Атлантика.

След като напуснаха Сингапур, двамата прекараха няколко дни в събиране на оборудването, от което Кърт смяташе, че ще се нуждаят, за да се качат на борда на „Оникс“. Последното парче от пъзела беше самолет, способен да прелети океана, пилотиран от хора, които няма да задават въпроси.

Наеха самолета в Танжер, чрез неясна верига от брокери, която започваше с един египтянин, приятел на Джо, който познаваше един грък, който пък имал добри контакти с някои хора в Мароко.

И ако тази верига само донякъде тревожеше Кърт, старият самолет, с който летяха, го тревожеше доста повече. Машината се тресеше, тракаше и смърдеше, сякаш поне на десетина места изтича гориво. Пилотите удряха силно по старите аналогови уреди, за да проработят, по едно време бърникаха някакви бушони и говореха на английски с източноевропейски акцент по адрес на „некадърните механици“.

Дотук крилете не бяха паднали. Кърт предполагаше, че това си е малка победа.

Докато се чудеше докъде ще им работи късметът, помощник-пилотът се обърна към него.

— Викат ви по радиото — каза той. — Превключете на втори канал.

Кърт погледна към щифта до жака на шлема. Имаше надпис на кирилица и цифрите 1 и 2. Той превключи на 2.

— Тук е Кърт — каза в микрофона.

— Много си труден за откриване, Кърт — чу се гласът на Дърк Пит. — Ако не беше голямата сметка, която си навъртял в НАМПД за наемането на самолета, нямаше да успея да те проследя.

— О, да — измърмори Кърт. — Мога да го обясня.

Той потупа помощник-пилота по рамото.

— Линията сигурна ли е?

Пилотът кимна.

— Това е частен канал. — Усмихна се и големият му мустак се изви в ъгълчетата на устата. — Част от услугата.

Кърт почти се засмя. Не беше свръхсекретен канал, но пък щеше да свърши работа.

— Мисля, че попаднахме на нещо — каза той, като му се щеше да бе провел този разговор след потвърждаването на точно тази мисъл. — Май открихме нашия човек.

— Къде? — попита Дърк.

— На кораб насред Атлантика.

— Тогава защо летите?

Кърт погледна към прозореца. Слънцето вече се скриваше зад хоризонта. Мигът на истината бе на два часа път.

— Това е единственият начин да се приближим достатъчно — обясни той. — Корабът, на който смятаме, че се намира, е насред океана, не бърза за никъде. Проблемът е, че е на стотици километри от най-близкия търговски маршрут, в нищото, насред океана. Ако го приближим по вода, ще ни очистят — като наблягам върху думата „очистят“. Единствената ни надежда е да скочим от въздуха.

Дърк мълчеше, вероятно оценяваше храбростта на своя подчинен.

— Сигурен съм, че имат радар — каза той накрая. — Надявам се, че няма да прелетите над тях и да скочите.

— Не, сър.

— Добре — отвърна Дърк, очевидно схвана какво е намислил Кърт. — Това обяснява втората покупка по сметката ти.

— Взел съм фактури за всичко — защити се Кърт, сякаш това имаше значение.

— Ще поговорим за това по-късно — каза Дърк. — Работата е там, че няма да се наложи да скачате.

— Защо?

— Да кажем, че се потвърди, че основната цел се намира другаде — каза Дърк. — За нещастие вече премерихме сили и изгубихме рунда. Бринкс беше прав, вашият човек е просто наемник. Той е откарал заложниците и си е тръгнал. Има някакъв смисъл в откриването му, но не искам да рискувате живота си за това.

Кърт обмисли думите му. Военните смятаха, че Андрас е наемник, и защо не? Той си беше такъв. Явно смятаха и че участието му във всичко това е приключило и е тръгнал на ваканция или на друга мисия.

Може би щяха да го хванат по-късно, може би не, но ако Кърт разбираше добре думите на Дърк, явно Сиера Леоне финансира цялата тази лудост.

— Защо просто не го зарежете? — попита Дърк.

— Знаеш, че бих го направил, но нещо все още ме безпокои. Мишената ни не действа като наемник. По-скоро прилича на негов купон. Не знам какво трябва да означава това, но се кълна, че не знаем всичко.

Погледна към Джо.

— Освен това господин Дзавала казва, че много неща около онзи танкер не пасват. Например той е с дванайсет метра по-широк, отколкото повечето танкери с тази дължина, което му придава по-обемен вид, въпреки че е триста и шейсет метра дълъг. Освен това има странни издатини близо до носа, под предните котви, и надстройка в центъра на палубата. Нямаме представа за какво е всичко това, но не ни харесва. Ако и на теб не ти харесва, бих го огледал по-отблизо.

— Спечелихте си правото да го направите — чу се гласът на Пит. — Просто се уверете, че мотивите ви са правилни.

— Не се опитвам да стана герой — каза Кърт. — Ако долу няма нищо интересно, ще скочим от борда, ще се излегнем в спасителната лодка и ще чакаме да ни изпратиш някоя блондинка, брюнетка или червенокоска да ни спаси. Но ако по някакво стечение на обстоятелствата с Джо се окажем прави, по-добре да го разберем сега, отколкото по-късно.

Пит мълчеше.

— Добре — каза накрая той. — Не се оставяйте да ви очистят, преди да съм имал възможност да ви покрещя за огромните сметки, които направихте.

Кърт се засмя.

— Ще се опитаме.

Пит се изключи и Кърт се вгледа в оранжевата топка на слънцето, която потъваше зад хоризонта. Истината се намираше на хиляда и триста километра от тях и се движеше бавно в мрака на нощта.

50.

Два часа по-късно, все още в стария самолет, Кърт и Джо се отправиха от кабината към главната секция на фюзелажа. Застанаха в една метална ниша, заобиколени от оборудване, малки контейнери и завързани каиши.

Въпреки противопретоварващия костюм, ръкавиците, ботушите и шлемовете с шумозаглушители и кислородно подаване, Кърт мръзнеше от студа на десет хиляди и петстотин метра височина. Усецаше всяко потрепване на самолета и чуваше единствено оглушителния вой на двигателите от седемдесетте.

Такива бяха удобствата в товарния отсек на руския самолет. До него стоеше Дзавала с ватенка, обшита с кожа, шлем и кислородна маска. Като че ли казваше нещо, но Кърт не разбираше думите.

— Не приемам! — изкрещя той.

Джо притисна кислородната си маска и микрофона към лицето си и повтори мисълта си:

— Казах, че сигурно си луд.

Кърт не отговори. Вече започваше да мисли, че Джо е прав. Като се държеше за един каиш, който висеше от рамката на самолета, като пътник в метрото. Обърна се към опашката. В задната част започна да се появява процеп. Товарната рампа се отваряше.

Когато рампата се смъкна напълно, старият самолет се разтресе по-силно от всякога и вятърът нахлу в товарния отсек, замлати ги и заплаши да ги събори.

Самолетът беше разхерметизиран преди трийсетина минути, затова нямаше вихър от излитащ въздух, но температурата постоянно падаше от малко над нулата, до доста под нея, а воят на двигателите скочи поне с четири октави.

Кърт се вгледа през зеещия отвор, към очакващия го мрак на нощното небе. Той дишаше от кислородна бутилка и носеше специално проектиран парашут. Имаше поне двеста парашутни скока зад гърба си, включително и двайсет от големи височини, но сега

щеше да направи нещо, което никога не бе опитвал и за което Джо непрестанно го съветваше да размисли.

Беше се смял на неговия песимизъм, наричаше го „майка орлица“, но сега, докато се взираше в нощта от задната част на самолета, вече не беше толкова сигурен.

Пусна се от каиша и пристъпи предпазливо напред, към един предмет близо до отворената рампа. Приличаше на кръстоска между бобслей и фотонно торпедо от „Стар Трек“. Дизайнерите го наричаха Еднопилотен тактически апарат за нахлуване. А хората, които бяха провели изпитанията, го наричаха ЕЛ — Експрес за лунатици.

Това беше едноместен глайдър. Спуснат от височина единайсет километра, Експресът за лунатици можеше да отведе своя пътник на еднопосочно пътуване с дължина двеста и двайсет километра, и то без да произведе шум, да остави следа или радарна сигнатура, тъй като всъщност бе направен от специална пластмаса, покрита с абсорбиращ радарните лъчи слой, който приличаше на мека гума.

За да лети на него, пътникът трябваше първо да легне по корем, после да се хване за две дръжки, които приличаха на дръжките на велосипедно кормило. После навираше крака в нещо като ски апарати.

Най-предната секция на устройството беше от прозрачен плексиглас с базисен дисплей, който стърчеше от него. Той даваше информация за скорост, височина, направление и скорост на спускане. Освен това предлагаше визуален индикатор на спускането, предназначен да помогне на пилота в коригирането на ъгъла и достигането на желаната дестинация. В този случай това означаваше танкера „Оникс“, на сто и двайсет километра от тук.

Заради странната му позиция в океана, „Оникс“ се бе оказал труден за достигане. Не само че беше далеч от най-близкия търговски маршрут, но и нямаше никакви въздушни коридори близо до него.

Щеше да е подозрително да се прелети над кораба, дори на голяма височина, но пък имаше доста оживен въздушен маршрут на сто и деветдесет километра на юг, а на радара ИЛ-76 щеше да се появи само като още един пътнически самолет по магистралата в небесата. Кърт не можеше да си представи, че някой ще го сметне за подозрителен.

Дори ако ги наблюдаваха, никаква система не бе в състояние да долови глайдъра и неговия единствен пътник.

Постановката бе съвсем проста на теория. На симулатора Кърт се бе чувствал като във видеоигра. Реалното изживяване обаче му се струваше малко по-страховито.

— Хайде — каза той на Джо. — Вкарай ме в това нещо, преди да съм се отказал.

Джо тръгна към глайдъра.

— Имаш ли представа колко неща могат да се объркат в твоя план?

— Не! — отвърна Кърт. — И не искам да ми казваш.

— Самото излитане може да тръгне на зло, може да те подхване турбуленцията зад самолета, кислородът ти може да откаже, което означава, че ще припаднеш, преди дори да си стигнал до по-безопасна височина...

Кърт вдигна очи.

— Какво ти казах току-що?

— ... можеш да замръзнеш до смърт — продължи Джо, без да му обръща внимание. — Може да не успееш да освободиш капака и да отвориш парашута. Краката ти може да се заклецят. Крилете може да не се отворят правилно.

Кърт се качи на релсата и от там на подобния на торпедо глайдър.

— Какво ти става? — попита той. — Ти трябва да останеш тук. Не видя ли ръждата в основата на крилата? Не видя ли дима, който блъвна от третия двигател, когато потеглихме? Не мога да повярвам, че тази птичка дори полетя.

— Всичко това е част от екстрите на „Аерофлот“ — каза Джо. — Не че не предпочитам американски самолет, но мисля, че този е по-безопасен от това, което смяташ да направиш.

Кърт искаше да възрази, но не можа. Всъщност бе сигурен в безопасността на самолета, нищо че се тресеше, тракаше и виеше като банши. Но щом Джо държеше да го накара да се изпоти, щеше да му върне услугата.

— Не забравяй пилотите — каза той. — Видях ги да обръщат няколко чашки саке камикадзе точно преди да полетим.

Джо се засмя.

— Да, в твоя чест, амиго.

Светна жълта лампичка. Една минута до мястото на скока. Кърт погледна краката си, лежаха плътно към глайдъра, и включи видеодисплея. Когато се инициализира, той вдигна палец към Джо, който затвори тънкия капак над него и парашута.

След секунда светна жълта лампичка, после — червена. Трийсет секунди.

Джо се отдръпна от Кърт, към пулта за изстрелване. След секунди Кърт чу как Джо отброява:

— Трес, дос, уно! — И после с огромен ентузиазъм: — Вамонос, ми амиго!

Кърт усети тласък назад, когато конвейерната лента засили глайдъра към задната част на товарния отсек. После бе запратен назад още по-силно и се озова във въздушната струя на самолета.

След секунди зад глайдъра се отвори малък парашут и убиването на скоростта удари Кърт също толкова здраво, както и политането от товарния отсек, но в обратната посока.

Обезопасителните колани се врязаха в раменете му, когато той се плъзна напред. Ръцете му се огънаха и дланите му поеха остатъка от тежестта, а очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

Това продължи цели десет секунди. Щом тялото му се стабилизира, Кърт погледна дисплея.

— Четиристотин — извика той на себе си. А след секунди: — Триста и петдесет.

Глайдърът забави и започна да пада, устремен към водите на Централния Атлантически океан като огромен артилерийски снаряд или бомба. Накрая, когато скоростта падна под 210 възела, Кърт освободи парашута.

Парашутът се отдели с отекващ звук, а снижаването премина от разтърсващо към плавно. Шлемът блокираше почти напълно воя на вятъра и клатенето спря.

След миг, когато скоростта му достигна 190 възела, две здрави крила започнаха да се изпъват благодарение на задвижван от двигател винт.

Това беше най-опасният момент от полета. Прототипите бяха изгубени точно защото крилата не се разпъваха равно и това караше глайдъра да излезе от контрол и да се разпадне.

Кърт имаше парашут, но не знаеше какво точно ще се случи с тялото му, ако глайдърът излезе от контрол и се разпадне във въздуха при скорост от 200 възела.

Крилете се закрепиха на мястото си, като това оказа огромен натиск върху гърдите и стомаха на Кърт, защото глайдърът започна да се издига и се превърна от снаряд, летящ по низходяща траектория, в летателен апарат, който набра височина и после се изравни.

Щом отново имаше контрол, Кърт реши да изпробва крилете, за да е сигурен, че работят добре. Изви надясно, после наляво. После снижи глайдъра и го изравни, като използва инерцията, за да се издигне.

Всички системи работеха и въпреки опасността пред него и песимизма на Джо, Кърт не помнеше да се е чувствал така въодушевен. Това бе най-близкото до свободен птичи полет, което бе изпитвал през живота си.

Малкият глайдър откликваше мигновено на докосването му и той установи, че може да го извива с тежестта на тялото си и да се накланя наляво или надясно, подобно на мотоциклетист.

Около него цареше мрак, ако не се броеше смътната светлинка от дисплея и точиците на звездите.

Докато маневрираше, на Кърт му се прииска да бе ден, за да се подсили усещането, но не можеше да достигне до „Оникс“ по светло. Развлечението щеше да остане за друг път.

Устреми се по курса, като нагласи наклона на глайдъра. Беше на осем хиляди метра височина и се снижаваше с по сто и петдесет на минута, при скорост от 120 възела. Според информацията на дисплея до „Оникс“ оставаха сто и дванайсет километра.

51.

Катерина Луская седеше на стол в малка каюта на долното ниво на жилищния блок на „Оникс“. Не знаеше кое време е, но като че ли беше вечер. Нямаше значение. Светлината в каютата без прозорци не се променяше.

Катерина се опита да се протегне, но не можа. Ръцете и краката ѝ бяха оковани. Бе получила съвсем малко храна и вода през последните пет дни.

Тя неуспешно се опитваше да заспи, когато вратата на каютата се отвори. Андрас влезе. Беше сам. Идваше всеки ден, единственият ѝ посетител, и винаги носеше лоши новини.

Другите учени били отведени в чужда страна и превърнати в роби. Тя бе останала, защото той я искал тук, но можел да си промени решението. Никой не я търсел. Казал на всички, че е мъртва.

И така всеки ден. Засега не беше споменал какви са плановете му за нея, но от начина, по който я гледаше и почти му потичаха лигите, тя не се съмняваше, че ще е нещо ужасно.

Обикновено го посрещаше в пълно мълчание и отказваше да отговаря на въпросите му. Предният ден бе завършил с плесница по лицето ѝ и лишаването ѝ от бутилката вода, която бе получила. Сега гърлото ѝ беше пресъхнало, а в устата ѝ нямаше слюнка. Тя дори не знаеше дали е в състояние да говори.

Андрас се изправи пред нея, носеше нова бутилка вода и я остави извън обсега ѝ, както бе оставил ножа и ключа при Кърт.

— Да не е време за свиждане? — попита тя дрезгаво.

— О, птичката в клетка най-сетне запя.

Упорството и мълчанието не ѝ бяха донесли нищо. Тя реши да бъде по-агресивна.

— Скоро ти ще си този в клетката. Ако някой не те убие. Американците може да искат да те арестуват, но моята страна си има други методи за справяне с агресията. Обичаме да даваме уроци на хората.

— О, да. Съвсем наясно съм с това. Ти все още си мислиш, че имате голяма мощ. Ти си като дете с неадекватна оценка за себе си — напада, за да докаже силата си.

Част от думите му беше истина.

— Това няма да те спаси — каза Катерина. — Твоите хора убиха майор Комаров, а после ти отвлече мен. Те няма да имат друг избор, освен да те нарежат на парченца, каквото и да ми направиш.

Той като че ли се трогна мъничко.

— Интересно, че използваш думата „избор“. — Придърпа стол, завъртя го с облегалката напред и седна. — Защото всички ние трябва да правим избори.

Грабна бутилката с вода, отвори капачката и отпи. После пак я сложи на земята, извън нейния обсег. Наведе се към Катерина, опрял ръце на облегалката на стола, а лицето му беше неприятно близо.

— Твоят приятел Остин например. Дадох му избор. Можеше да се спаси или да умре заедно с приятеля си. Предлагам същото на теб. Да живееш или да умреш с онези, които ще пострадат.

Тя пак мълчеше, не знаеше какво има предвид, а и все още можеше да мисли само за водата.

— Освен това — добави той с широк жест — предлагам нещо и на твоята възгордяла се нация. Шанс да ми отмъстят... или начин да възвърнат силата и предишния си престиж.

Той извади сгъваем нож от някакъв скрит джоб и натисна бутончето отстрани. Острието се изстреля за секунда. Андрас го вдигна към лицето ѝ.

— Бих те попитал каква съдба си избираш, но думите могат да са измамни. Да видим какво ще кажат действията ти.

Грабна ръцете ѝ, срязва въжето с ножа и отстъпи назад.

Катерина изчака секунда-две, но жаждата ѝ надделя. Тя посегна към водата с ясното съзнание, че той вече е пил от нея. Отпи и преглътна, макар да се притесняваше, че може да прихване нещо. Струваше ѝ огромно усилие да не изпие бутилката до дъно.

Вгледа се в Андрас, който не помръдваше, и посегна към ключа. Той пасна на оковите на краката ѝ. Превъртя го и беше свободна.

— Пускаш ме да си ида? — попита Катерина.

— И къде ще идеш? — попита той. — На хиляди километри сме от най-близката суша. Какво ще правиш? Ще плуваш до там? Ще

откраднеш лодка и ще гребеш до Гибралтар?

Засмя се. Разбира се, беше прав. Катерина нямаше къде да избяга.

— Давам ти избор — затворничка или гостенка — добави той.

— И какво трябва да направя, за да бъда гостенка? — попита тя с подозрение.

Той огледа тялото ѝ с възхищение.

— Имаш голямо самочувствие. Наистина си... привлекателна, но ще се откажа от това удоволствие, защото има по-важни неща, които можеш да ми предложиш.

Тя беше доволна да го чуе.

— Например?

— Този кораб не е танкер, както изглежда — каза той. — Той е плаващо оръжие с невъобразима мощ. Може да унищожи балистични ракети в полет. Може да премахне цяла флотилия за секунди. Може да опустоши град, без да срути и една сграда.

Той тръгна към едно канапе, вдигна крака на него и продължи:

— Светът все още не знае за това, но скоро ще научи. А тогава ще искам да се свържеш с твоите началници в Русия, да им кажеш кой съм и да започнеш преговори за продажбата на това оръжие. Предлагам го за половин милиард долара в диаманти, оръжието на бъдещето.

Тя присви очи. Не беше сигурна за какво говори той, но имаше смътна представа.

— И защо не се свържеш ти с тях? Сигурно имаш необходимите познанства?

— О, да. И те ме познават. Но последния път им продадох нещо, което твоят приятел Остин изтръгна от ръцете им, преди да успеят да му се порадват. Страхувам се, че това е оставило лош вкус в устата им. Проблемът беше в тяхната некомпетентност, разбира се, и аз не възнамерявам да им предлагам обезщетение или извинение. Оттогава не ми вярват така, както би трябвало.

Той наистина се нуждаеше от помощта ѝ. Вероятно не точно „нуждаеше“, а „искаше“ помощта ѝ. Ако наистина възнамеряваше да направи това, за което говореше, присъствието ѝ със сигурност би улеснило продажбата. Но после какво? Тя нямаше желание да участва

в търговия на оръжия и не можеше да е сигурна, че ще оцелее, след като сделката бъде сключена.

Все пак трябваше да има начин да използва тази ситуация. Ако можеше да се движи свободно из кораба, това щеше да увеличи шансовете ѝ.

— Значи очакваш да им се обадя, да им разкажа тази история и да поискам да изпратят цял камион диаманти в замяна на един стар танкер? Няма да ми повярват.

— Ти си експерт по иновативни форми за производство и пренос на енергия — каза той. — Разбираш от физика на частиците. Сигурен съм, че щом погледнеш под капака, ще успееш да ги убедиш, че онова, с което разполагам, е истинско.

Той се изправи, Катерина се надяваше на това. Нямахше представа какво ще последва, но трябваше първо да излезе от каютата.

— Ще ме разведеш из кораба? — попита тя.

— Ще ти покажа стоката — каза той и се усмихна. — Те ще са много впечатлени от откритието на своя млад агент.

— А когато всичко приключи?

— Ти вървиш с кораба — каза той. — Ще се върнеш с плячката в Мурманск като истински герой.

Тя не вярваше и на една негова дума. Твърде хубаво беше, за да е истина. Но засега не възнамеряваше да показва недоверието си.

— А твоите приятели африканците? — попита. Беше чула спора на яхтата и името Джема. — Те няма ли да се ядосат?

Той се ухили.

— По-умна си, отколкото предполагам. Защо според теб застрелях онзи мъж на яхтата и го оставих да се носи по водата? Защото ме е ядосал? Не. Защото той щеше да заведе американците до Джема. И вече го е направил. Американски самолетносачи са тръгнали натам. Те ще се заемат с него, а аз ще направя моята демонстрация. След това той ще е твърде зает с варварите пред крепостните си стени, за да може да направи нещо друго, освен да ми помахва за сбогом.

Тя грабна бутилката с водата и отпи. После заговори:

— Ще погледна и ако казваш истината, ще говоря с тях. И вероятно ще успея да изтъргувам тази вода за нещо по-приятно, например вино.

Съмняваше се, че той ще се хване на промяната в поведението ѝ, но беше видяла как я гледа. Щеше да направи всичко по силите си да го извади от равновесие.

52.

След трийсет минути полет с глайдъра Кърт приближаваше танкера. Малки зелени цифри на дисплея показваха, че скоростта му е 120 възела, и всичко изглеждаше наред. Той дори виждаше танкера в далечината, осветен като паметник от бял мрамор в черното море.

След още три километра Кърт освободи подобния на качулка капак, който Джо беше затворил. Капакът изхвърча зад него и плавният полет внезапно се превърна в доста по-диво изживяване — като да се носиш с бясна скорост по магистралата в открито порше.

Кърт забави до 90 възела и прелетя над кораба на километър височина. Тиха птица в черната нощ.

Продължи напред още осемстотин метра и превключи на елементарния автопилот, който щеше да държи носа насочен надолу, а крилете — изравнени. Когато реши, че се е отдалечил достатъчно, освободи автоматите на краката и едновременно с това пусна дръжките. Беше буквално изсмукан от глайдъра.

В мига, в който започна да пада, разпъна парашута.

Глайдърът щеше да прелети още около осем километра и да се разбие в океана. Дори с прибор за нощно виждане нямаше да успеят да го забележат, но ако някой гледеше нагоре, щеше да види как Кърт Остин се спуска от небесата.

За да ограничи тази възможност, той беше облечен в черно, черен беше и парашутът му. На шестстотин метра височина той зави в широка дъга и се насочи към кораба. Имаше една минута.

След трийсет секунди беше на четиристотин метра от носа на кораба и на двеста и седемдесет метра над него, но започна да осъзнава един огромен недостатък в плана си.

Сияещите светлини на кораба изглеждаха като благодат от голямо разстояние, защото улесняваха ориентацията, но Кърт внезапно разбра, че сега това може да се окаже катастрофално.

Сияещите кварцови лампи по боядисаната в бяло палуба бяха достатъчни да го ослепят. И нещо доста по-лошо — той щеше да бъде

забелязан в мига, в който кацне като огромен прилеп, който се спуска в осветен двор насред оживено вечерно парти.

Щом осъзна грешката си, той дръпна силно въжетата на парашута, за да забави спускането. Понесе се надясно, към левия борд на кораба и продължи да пада.

Виждаше само един начин да кацне на кораба, без да го забележат. Последната секция от главната палуба зад надстройката не беше осветена. Трябваше да измине триста метра, да заобиколи зад кораба и да се надява, че ще запази достатъчно скорост, за да достигне до последните няколко метра от палубата.

Изглеждаше почти невъзможно, но другият вариант бе да падне в океана и да се носи наоколо с часове с надеждата, че няма да привлече вниманието на гладни акули.

Понесе се покрай кораба на сто и двацет метра височина и зави към борда. Имаше двацет секунди. Докато прелиташе над надстройката, видя някаква фигура на мостика, но не и вахтен моряк. Съмняваше се, че някой на осветения кораб може да го забележи. При това силно сияние едва ли бяха в състояние да видят нещо в мрака.

Започна да завива.

Турбуленция го подхвана и заплаши да свие парашута му. Той го изви и се спусна зад кораба.

Под себе си видя края на палубата и кипящата бяла вода на килватера. Под килватера две шестметрови витла се въртяха със стотина оборота в секунда като огромни блендери, които чакаха да го накълцат.

Той се насочи напред, набра малко скорост и започна бързо спускане. Дръпна силно въжетата, но беше твърде късно. Вятърът, който се завихряше около кораба, го издуха назад. Кърт пропусна палубата и продължи да се спуска, право към бялата вода и гадната смърт.

Опита да завие, но вятърът го обърна, засмука го напред като лист хартия, хванат от вихъра след преминаваща кола. Поривът на вятъра го понесе към края на кърмата. Кърт видя огромен бял надпис „Оникс“ и после бе запратен към откритото пространство между главната палуба и палубата под нея.

Ударът го разтърси и го изстреля напред, когато въжетата на парашута се закачиха за нещо около отвора. Кърт се приземи по гръб и

почти веднага бе издърпан назад към перилата. Завихреният зад кораба въздух изпълни отново парашута, който се опитваше да го извлече от палубата.

Назад, напред, назад. На Кърт му писна.

Натисна механизма за освобождаване и парашутът полетя над водата. Изпърха и изчезна в мрака зад огромния кораб.

Вече беше на борда. Въпреки риска и въпреки логиката, той се беше добрал до „Оникс“. Помисли си за дългия списък от предупреждения на Джо и се засмя. Нищо подобно не се случи, а Джо дори не бе споменал осветените палуби, силния вятър и опасността да бъде накълцан от витлата.

Огледа се, за да види къде точно е кацнал. Тъмното открито пространство му напомни за кърмата на самолетоносач, огромно пространство между главната палуба и хангара.

Няколко стълби се спускаха към водата. Имаше два люка, които изглеждаха здраво затворени, а вляво забеляза няколко овехтели стола и кофа, пълна с фасове. За щастие никой не бе седнал там да изпуши цигара.

Беше почти сигурен, че не са го забелязали. Свали шлема и откачи кислородната бутилка. Замахна силно и ги запрати в нощта.

Не се чу плисък. Вятърът и килватерът бяха твърде шумни. След като се освободи от ненужното, той тръгна към най-тъмния ъгъл на неосветения отвор и приклепна. Извади деветмилиметрова барета от един страничен джоб и започна да завинтва заглушител на дулото. Сетивата му бяха напрегнати до крайност. Ослушваше се за движение.

Не чуваше нищо, освен бученето на двигателите и жуженето на машините. Но преди да помръдне, дръжката на една от вратите се завъртя. Люкът се отвори и Кърт се втурна към мрака като паяк, който опитва да се скрие в цепнатина в бетона.

От люка излязоха две фигури, осветени от светлината вътре, докато вратата не се затръшна след тях.

Тръгнаха към перилата.

— Бих казал, че си впечатлена — чу се мъжки глас, беше Андрас.

Кърт не вярваше на късмета си и стисна по-силно беретата. След това обаче се чу още един познат глас — женски глас. Гласът на Катерина.

— Не знам как твоите хора са създали подобно нещо, без светът да разбере — каза тя. — Но ще призная, че е невероятно. Предполагам, че трябва да ти благодаря за обиколката, за храната и за виното.

— Сега вече разбираш защо твоите началници ще са заинтригувани — каза Андрас.

— Да — отвърна тя. — Подозирам, че ще бъдат възхитени от това, което ще им кажа.

Мислите на Кърт препускаха. Определено не я обвиняваше, че използва всякакви методи, за да спечели доверието на похитителя си и да се спаси, но думите ѝ намекваха за някаква по-голяма игра.

Преди да кажат още нещо, на вратата се появи човек от екипажа.

— Търсят те по радиото, Андрас. От Фрийтаун. Спешно е.

— Време е да тръгваме — каза Андрас.

Той поведе Катерина към вратата, пропусна я първа и я последва. Ивицата светлина се разшири, после се стесни и изчезна напълно, когато тежката стоманена врата се затръшна.

Ако досега Кърт бе хранил някакви съмнения, сега вече беше сигурен. Руснаците едва ли щяха да се заинтересуват от някакъв си супертанкер. Явно на кораба имаше нещо повече, което говореше, че странните структури и аномалии вероятно имаха някакво предназначение.

Той се изправи и тръгна към вратата, през която изчезнаха Андрас и Катерина. Завъртя тихо дръжката.

Открехна леко вратата и погледна по коридора. Не се виждаше никой, отвори вратата по-широко и се плъзна вътре.

53.

Гамей Траут стоеше до съпруга си в оперативния център на „Тръкстън“. Активността на борда на този и на други кораби от бойната група се бе повишила до трескаво темпо през последните няколко часа.

Корабът беше готов за битка и не само той. Хеликоптери излитаха както от „Тръкстън“, така и от флагманския кораб в групата, самолетоносача „Ейбрахам Линкълн“. Малко по-късно Гамей чу и писъка на излитащи изстребители.

Този звук не можеше да се сбърка, въпреки че „Линкълн“ бе на осем километра от тях.

Досега с Пол не бяха информирани официално, но Гамей предполагаше, че са на път да открият онова, което търсеха.

Капитанът на кораба, Кийт Лауден, пристъпи напред. Беше среден на ръст, с къса сива коса и остър ястребов поглед. Бе петдесетинагодишен и в добра форма.

— Сигурен съм, че сте наясно — започна той, — че предприемаме удар срещу врага. Враг, който вече е унищожил два от нашите сателити с оръжие, подобно на ускорител на частици.

Гамей си пое дълбоко дъх.

— В безопасност ли сме тук? — попита тя, като си спомни телата, които бе видяла на „Кинджара Мару“, почернели и обгорели.

Капитанът кимна.

— Според експертите от Пентагона това оръжие действа само по права линия. Това означава, че стреля подобно на лазер. За разлика от артилерийски снаряд или за разлика от балистична ракета с бойна глава, то не може да поразни нищо отвъд кривата на земята. Затова би трябвало да сме в безопасност на настоящата си позиция. Но ако кораб или самолет се подаде над хоризонта, нещата ще се променят.

Капитанът започна да обяснява ситуацията, като им предаваше новините от Сиера Леоне, заплахите на Джема Гаранд и планирания военен отговор.

Докато говореше, той тръгна към един сензорен екран. На него се виждаше част от крайбрежието на Сиера Леоне, където се намираха оръжието и нефтените платформи. Извита линия минаваше през екрана и мигаше в червено.

— Това е хоризонтът — каза капитанът. — Всичко, което мине отвъд тази линия, кораб, самолет или ракета, вероятно ще бъде унищожено за секунди.

Гамей оглеждаше линията, която се извиваше в протежение на около шейсет и четири километра.

— Мислех, че хоризонтът се простира на двайсет и пет километра — каза тя.

Капитанът се обърна към нея.

— Зависи къде сте. Това е една от причините всеки войник да се стреми към по-висока позиция, тя му позволява да вижда по-далеч. В този случай, госпожо Траут, зависи къде сте и от каква височина стрелят.

Той докосна екрана и се появи снимка на една от нефтените платформи.

— Главната структура на тези платформи се издига на сто метра над повърхността. Обръчът на ускорителя на частици е с диаметър двайсет и четири километра. Изстрел от предната платформа, или от предната част на обръча на ускорителя, може да достигне много по-надалеч в океана, отколкото от най-близката до брега платформа. В допълнение височината им позволява да стрелят надолу към нас.

— Като стрелци от крепостна кула — каза Пол.

— Точно така — потвърди капитанът. — Колкото по-високо сме, толкова по-отдалеч могат да ни уцелят.

— Например? — попита Пол.

— Имаме доста нисък профил за разрушител — каза Лауден.

— Но все пак се издигаме на осемнайсет метра над повърхността. Те могат да ударят надстройката ни от четирийсет и осем километра, а радарната мачта — от петдесет и шест километра.

— Ами самолетите? — попита Гамей.

— Те са изложени на същата опасност — каза капитанът.

— При излитането от палуба има известен вертикален компонент. Пилотите, които срещнат проблеми, са обучени да се издигнат веднага, защото така е по-добре, отколкото да летят над

палубата или над океана. Но тук това ще ги изложи на риск от директен огън. А за самолет, който лети високо, подобно на пътническите самолети, опасната зона се увеличава с триста и деветдесет километра, и дори повече.

Гамей си пое дълбоко дъх и погледна към Пол.

— Истината е — продължи капитанът, — че досега не сме имали работа с подобно нещо.

— Какви са възможностите ви? — попита Пол.

— Нормалната процедура е да ударим от въздуха — отвърна капитанът. — Като започнем със самонасочващи се ракети. И „Томахоук“, и „Харпун“ летят със скорост, по-ниска от тази на звука. Ф-18 развива до два маха, но на палубата не е така бърз.

Обърна се към екрана и линията на хоризонта.

— Ускорител като този може да изстреля поток от частици, който се движи почти със скоростта на светлината. Това означава, че най-бързата ни ракета ще измине не повече от шейсет сантиметра за времето, за което лъчът ще измине осемдесет километра.

В ума на Гамей просветна образ. Тя си спомни войниците от Първата световна война, които излизат от окопите в безсмислена атака срещу картечниците. Не беше експерт по военна история, но разбираше защо тогава е било такава касапница. Повечето от войниците при тези атаки са били покосявани, преди да изминат и десет метра. Сегашната ситуация ѝ напомняше на нещо подобно.

— Щом свръхзвуковите самолети и ракети са твърде бавни, за да атакуват подобно нещо, тогава какво ще правим? — попита тя.

Капитанът посочи обръча на ускорителя.

— Те явно са решили да изградят тази система под повърхността, за да не бъде забелязана. Това обаче ги прави уязвими: могат да бъдат атакувани под водата, защото плътността на водата ще направи лъча от частици по-малко ефикасен.

— Имаме ли подводници наблизко? — попита Пол.

Капитанът кимна.

— Всяка бойна група самолетоносачи си има по няколко невидими приятелчета. Ние имаме две бойни подводници клас „Лос Анджелис“ — „Мемфис“ и „Провидънс“. Възнамеряваме да ги пуснем в действие. „Мемфис“ е на двацет и четири километра от целта.

Сонарите им улавят цял куп сигнали със сигнатура, подобна на записаната от вашия екип.

— Цял куп? — попита Гамей. Капитанът кимна.

— Те имат поне десетина малки подводници, които патрулират около зоната. Всички са с въоръжение, има дори по две торпеда във всяка, а това е голям проблем.

— Със сигурност две подводници клас „Лос Анджелис“ могат да се справят с тях — каза Пол.

— Можем да навлезем там и да се намесим, но нашите подводници са проектирани за лов на големи руски и китайски подводници в дълбоки води. Това оръжие е в плитки води до континенталния шелф. Дълбочината на Четириъгълника е средно около осемнайсет метра. На три километра малко се увеличава и дори има нещо като каньон.

Той посочи към тънка линия, която се разширяваше и се превръщаше в процепа в океанското дъно, отдалечавайки се от зоната на целта.

— Но ако изключим това дефиле, дълбочината не надвишава шейсет метра цели шестнайсет километра. Това ограничава способността за маневриране на нашите подводници и дава предимство на врага.

Капитанът се изправи и си пое дъх, свали си шапката, приглади късата си коса и пак сложи шапката на главата си.

— Част от работата на командващия е да не разполага частите си на незащитими позиции, както и да не ги изпраца на обречени мисии. Друга част е да знае кога трябва да наруши тези принципи. Ако тези хора могат да заплашат нашата родина, то ние нямаме избор, освен да поемем риска да ги обезвредим.

— Имам чувството, че ни казвате това по някаква причина — обади се Гамей.

Капитанът кимна.

— Може да се нуждаем от помощта ви.

Очите ѝ се разшириха.

— От нашата помощ?

Пол изглеждаше изненадан.

— Какво можем да направим за американския флот? — попита той.

— Можете да влезете дълбоко в онзи каньон с вашата малка подводница — той се простира на хиляда и двеста метра — и да се промъкнете към тях, без да ви забележат.

Гамей щеше да припадне. Главата ѝ се замая, стомахът ѝ се сви.

Пол заговори вместо нея:

— И защо не вкарате някоя от вашите подводници в каньона?

— Твърде тесен е. Близко до върха е просто процепа, широк е не повече от шест метра. Дори на дълбокото има участъци, през които не би могла да мине голяма подводница.

Пол погледна към Гамей. Тя трепереше и клатеше глава. Едва бе издържала да изслуша записа, та те бяха само цивилни.

— Не мога да ви нареждам — каза Лауден. — Но ви моля. Никой от хората ми не може да управлява тази подводница, а дори да успеем да ги обучим бързо, ключът е вашата Рапунцел.

Пол поклати глава. Той беше нейният любим, нейният защитник.

— Съжалявам, капитане! Сигурен съм, че разбирате през какво преминахме. Преди да се качим на борда, обещах на жена си, че няма да се излагаме на никакъв риск. Честно да ви призная, не си представях подобни обстоятелства и както казваше моят старец: „Не обещавай нещо, ако не можеш да го изпълниш.“

Капитанът изглеждаше разочарован.

— Разбирам защо ни молите за това — продължи Пол. — Но няма да наруша обещанието си пред нея.

Капитанът пое дъх, изглежда не му беше леко, но ги разбираше.

— Тогава ще информирам...

— Чакайте! — обади се Гамей.

Капитанът погледна към нея.

— Колко души има в онези подводници? — попита тя.

— Двеста шейсет и един.

Двеста шейсет и един души, помисли си тя. Зачуди се колко от тях имат семейства. Съпруги, съпрузи или деца. Ако бяха готови да рискуват всичко, защо да не го направи и тя? Това беше и нейната родина.

Погледна към Пол. Той кимна и се обърна към капитана:

— Какво трябва да направим?

— Докато ние се опитваме да привлечем огъня — започна капитанът, — вие ще минете през процепа и ще освободите робота. Ще

прикрепим към рамката му сто и десет килограма силен експлозив. Ще я преведете до пръстена на ускорителя и ще потърсите слабо място, някъде, където се осигурява захранване или пък където тунелите се издигат към повърхността. Ще я вмъкнете там и ще включите детонатора.

— А после? — попита Гамей.

— От там поемаме ние — отвърна капитанът.

Гамей си пое дълбоко дъх. Не можеше да си представи да се върне в подводница. От тази мисъл буквално й омекваха коленете. Но щеше да го направи, защото само двамата с Пол можеха да го свършат.

54.

Насочил беретата пред себе си, Кърт Остин се промъкваше по тесния коридор, който след дванайсет метра свършваше със стълбища. Едното водеше нагоре, другото — надолу.

Като погледна над перилата, видя докъде се простират и в двете посоки, беше доста път. Вероятно чак до върха на жилищния отсек и може би дори до покрива, където бяха антените и радарите. Цели десет нива нагоре.

А надолу...

Може би до самото дъно на корпуса. Предположи, че Андрас и Катерина са тръгнали нагоре. Въпреки голямото си желание да открие Андрас, той погледна надолу.

Каквото и да представляваше „Оникс“, Кърт нямаше да открие истината в каютите на кораба или на мостика. Тайната на кораба лежеше долу, където бяха резервоарите с гориво, помпите и всички машинарии.

След две нива той откри неизползвано помпено помещение. Промъкна се вътре.

Танкери с размерите на „Оникс“ имаха огромни помпени помещения; кораб, който можеше да превозва милиона барела петрол, трябваше да може да ги натовари и разтовари бързо. Кърт бе прекарал известно време на танкери, чиито помпени помещения бяха големи колкото машинните им отделения. Тук не беше по-различно, само дето...

Той се приближи до главните тръби. По тях имаше слой скреж, който се бе разпрострял и по стената. Кърт почука по едната тръба с пръсти. Беше много студена.

Със сигурност не изпомпваха петрол.

Откри контролни пултове и компютърен екран. На него пишеше:

„Управлявана от мостика система

Прекъсване да/не
Парола:“

Каквото и да ставаше тук, то се контролираше отгоре. Той не смееше да се намеси. Вероятно нямаше и да може, дори да опита, защото на мостика щяха да разберат за присъствието му.

Тръгна обратно към вратата и залепи ухо върху студения метал. Чу само жуженето на двигател и генератори. Отвори я.

Тръгна обратно към стълбището и заслиза още надолу. Реши да прескочи няколко нива и да стигне буквално до дъното на нещата.

Мина още две нива. Внезапно чу някакво подрънкване, което го спря напред крачка.

Погледна бързо над перилата и видя ръка на две нива отдолу, плъзгаше се по тях и се изкачваше. Чу гласове и бавни стъпки.

— ... доколкото знам, той иска да развием пълна мощност и да я поддържаме — каза мъжки глас.

— Но дори няма друг кораб наблизо — отвърна втори глас.

— Ако питаш мен — каза първият, — става нещо. Никога не сме били на пълна мощност досега.

Кърт искаше да чуе още, но не можеше да чака тук. Тръгна към най-близката площадка и влезе през вратата, като я затвори бързо и тихо след себе си.

На тази палуба шумът беше по-силен и Кърт установи, че е точно над машинното отделение. Притисна се до стената, като не изпускаше от поглед вратата вдясно от него, както и коридора вляво.

Стъпките продължиха към това ниво. Той чуваше, че мъжете още разговарят, но не можеше да различи думите. Почувства облекчение, когато стъпките завиха и продължиха нагоре.

Тогава внезапно вратата се отвори и остана така.

— Не казвай на никого — каза мъжът. Държеше вратата и явно говореше на другия, който бе продължил нагоре, — но съм готов да се махна от този кораб още на първото пристанище.

Мъжът на стълбите се засмя.

— Поне докато не ти свършат парите, нали?

Кърт се бе втренчил във вратата.

Мъжът стоеше на прага, с ръка на дръжката и с гръб към него, като продължаваше да говори с другия на стълбите. Кърт искаше той да се върне назад или да влезе в коридора. Само да не стои на прага.

Като се смееше на шегата на приятеля си, мъжът се обърна, пристъпи в коридора и се озова точно пред дулото на заглушителя на беретата на Кърт.

— Дори не мигай! — прошепна Кърт и му махна да се приближи.

Мъжът беше бял, слаб, явно от Средиземноморието. Косата му бе къса и къдрава, лицето загоряло и осеяно с бръчки от слънцето, но надали имаше повече от трийсет и пет години.

Мъжът изпълни заповедта и затвори вратата зад гърба си.

— Кой си ти? — попита той.

— Гремлин — отвърна Кърт. — Не си ли виждал гремлини?

— Какъв гремлин?

— Ами такъв, промъкваме се наоколо и прецакваме нещата. Определено създаваме неприятности.

Мъжът преглътна нервно.

— Ще ме убиеш ли?

— Не, стига да не ме принудиш — отвърна Кърт. — Хайде! — Кимна надолу по коридора. — Нека си намерим спокойно местенце.

Мъжът мина пред него и тръгна бавно. Не правеше резки движения, но Кърт знаеше, че това ще се промени скоро. В края на коридора имаше друга врата.

— Отвори я! — нареди Кърт.

Мъжът изпълни нареждането и влезе вътре. Кърт го последва и спря. Стоеше в огромно помещение, таванът бе висок поне дванайсет метра.

От паропроводите се излъчваше жегата и Кърт усети как влагата се пропива в тялото му. Странно хармонично жужене се носеше от няколко генератора, които вибрираха в ниска октава. Големи бели тръби минаваха в една посока, пресечени от сини, които съдържаха електрически кабели. Сините тръби продължаваха по едно мостче, което се извиваше нагоре и около бледозелена цилиндрична структура на три нива, издигаща се в центъра на помещението.

Кърт тръгна натам, като буташе мъжа пред себе си. От едната страна на огромния зелен цилиндър имаше надпис — цифра и дума на

руски: „Акула“, която потвърди страховете му.

— Това ли е реакторът? — попита той.

Мъжът кимна.

Сякаш за да потвърдят факта, надписи на английски, френски и испански носеха международния триъгълен символ за радиоактивност.

Кърт надзърна покрай огромната структура и видя още една такава, на шейсетина метра от първата.

— Липсващият „Гайфун“ — прошепна той на себе си.

Всички доказателства сочеха, че някой е купил подводницата и я е накарал да изчезне. Сега излизаше, че Кърт е прав в подозренията си, макар да не знаеше каква е целта. Подводницата наистина бе изчезнала и Андрас, или който и да бе неговият съучастник, бяха новите ѝ собственици, но очевидно се интересуваха по-скоро от реакторите, а не от корпуса.

Защо, зачуди се Кърт. Какво, за бога, ще прави един петролен танкер, който развива само седем възела, с два ядрени реактора? Беше усетил дим от дизелово гориво, което означаваше, че не използват реакторите за задвижване, тогава за какво?

— За какво са ви? — попита той.

— Не знам — отвърна мъжът.

Кърт го удари по лицето с цевта и насочи пистолета към окото му.

— Не ме лъжи!

— За ускорителя — призна мъжът.

— За ускорител на частици? Тук на кораба?

Мъжът мълчеше.

— Казвай! — настоя Кърт, като свали предпазителя на беретата. — Чух да говориш с приятеля си, че някой искал пълна мощност. Затова дойде на това ниво. Но като гледам как си облечен, сигурно си инженер, а не матрос. Знаеш какво става тук. Или ще ми кажеш, или ще отнесеш тайната в гроба.

Мъжът се взираше в пистолета. Облиза устните си и заговори:

— Използват реакторите, за да захранват ускорителя. Енергията се провежда до предната част на кораба. Може да поразии кораб.

— Може да направи много повече — каза Кърт. — Видях тела на мъже, които са се сварили живи, а мозъците им са се изпържили от вашата малка играчка.

— Аз само поддържам реакторите — оправда се мъжът.

— Голямо извинение. Накъде се беше запътил?

— Към контролната зала.

— Заведи ме там! — нареди Кърт.

Мъжът погледна към пистолета в ръката на Кърт и кимна. Тръгна по мостчето и започна да се изкачва. Кърт го последва.

55.

В горния си край мостчето извиваше встрани от реактора. Там имаше малък закрит участък със стоманени стени и стъклени прозорци, от които се виждаше цялата инсталация.

Инженерът стисна дръжката и отвори вратата. Кърт го избута вътре и се промъкна след него.

Вътре имаше двама облечени в бяло мъже, които гледаха екрана на монитор. Единият носеше гащеризон и приличаше на инженер, другият сигурно беше техник, ако се съдеше по дрехите му.

Кърт нареди и тримата до отсрещната стена. Сега въпросът бе какво да прави.

Изви се към екрана, който гледаха мъжете. На него имаше страничен изглед на кораба.

— Това схема ли е? — попита той. Единият от техниците кимна:

— Мрежата на захранването.

Кърт разгледа схемата по-отблизо. Имаше цветни икони с различен текст до тях. До един жълт участък пишеше „Основна електрическа“. Той предположи, че това е стандартната електрическа система на кораба. Синя икона бе обозначена като „Високо напрежение“. Нейните линии минаваха към дъното на кораба, после описваха обръч, издигаха се към носа и се връщаха до секция в средата на кораба. Ако се съдеше по снимките, които бяха видели с Джо, той предположи, че издигащите се секции съвпадат със странните издатини, които Джо бе забелязал близо до котвите и странната част в центъра на кораба.

— Това ли е схемата на ускорителя? — попита той. Мъжете кимнаха в перфектен синхрон.

— Обикаля целия кораб и стига близо до носа — каза инженерът.

— Разбира се — промърмори Кърт. Не можеше да повярва как не се е сетил по-рано.

„Оникс“ е бил в Сиера Леоне, когато и Андрас бе забелязан там, и Кърт знаеше, че по това време итриево-бариевият меден оксид е бил

натоварен на „Кинджара Мару“, но така и не бе успял да се сети, че оръжието, изпържило кораба, се намира именно на „Оникс“.

Сега това му изглеждаше очевидно, но нещо го смущаваше. Къде е бил „Оникс“ сутринта, когато „Арго“ бе забелязал товарния кораб? Бяха претърсили доста добре региона след бягството на Андрас и мнимата му смърт. Не бяха видели нищо, нито бяха засекли нещо на радара.

Това означаваше, че все пак разполагат с подводница.

Кърт предположи, че Андрас и хората му са скочили от моторницата точно преди експлозията. Предположи и че са плували до малка подводница, вероятно на шест-седем метра под повърхността, и са влезли през някакъв люк.

Междувременно той и останалите на „Арго“ бяха заблудени от експлозията.

Но ако „Тайфунът“ лежеше някъде изкормен, какво използваша тези типове?

— Имате ли подводница? — попита той.

Техникът кимна.

— Тук има три.

— А има ли достатъчно голяма, за да пренася товар?

— Автобусът — каза инженерът. — Дълга е трийсет и три метра, с много празно пространство.

Стига да не е напълнена с итриево-бариев меден оксид, помисли си Кърт.

Ако беше прав, „Оникс“ бе изпържил „Кинджара Мару“ и бе продължил по пътя си. Андрас сигурно беше свалил итриево-бариевия меден оксид от кораба през нощта, беше го натоварил на автобуса и бе изпратил подводницата към „Оникс“, някъде далеч отвъд хоризонта. Но не бе успял да потопи кораба достатъчно бързо и това бе позволило на Кърт да забележи дима на сутринта.

Все пак оставаше още един важен въпрос. „Оникс“ ли беше корабът убиец и защо Андрас искаше реакторите да работят на пълна мощност? Ако Кърт бе чул правилно, наблизо нямаше кораб за изпържване.

Той почука по екрана, за да увеличи изображението. Погледът му попадна на огромно скупчване на линии, указващи високо напрежение,

в самия център на кораба, където трябваше да се намират резервоарите, ако „Оникс“ беше истински петролен танкер.

— Какво е това? — попита той, като посочи централната секция на кораба. — Каква е тази плетеница тук?

Мъжете се поколебаха.

— Хайде! — сопна се той и вдигна пистолета. — Нямам цял ден!

— Това е Опорната точка — каза инженерът накрая.

— И какво прави тя?

Инженерът посегна и почука по екрана, като увеличи тази област. Кърт се вгледа по-внимателно в изображението и това го направи уязвим. Осъзна го твърде късно.

Инженерът се хвърли към него и го сграбчи с две ръце за ръката, която стискаше оръжието. Кърт се освободи, заби лакът в корема на мъжа и го удари в лицето. Друг от мъжете беше сграбчил някакъв гаечен ключ от пода и замахна към главата на Кърт, който едва успя да избегне удара.

Той натисна бързо два пъти спусъка на беретата, която изплю куршумите си право в гърдите на мъжа. Гърмежи не се чува заради заглушителя. Мъжът падна по гръб и се сви на пода, а ключът изтрещя силно.

Кърт извъртя пистолета надясно, но беше твърде късно. Техникът бе натиснал някакъв алармен бутон. В миг зави аларма и замигаха светлини.

Кърт заби пистолета в лицето на мъжа, но размисли. Доколкото знаеше, той беше единственият човек на кораба, който бе в състояние да изключи реактора.

Нямаше много време, затова удари мъжа в слънчевия сплит и той се свлече. После Кърт се обърна, излезе от кабината и хукна по мостчето. Стъпките му отекваха по метала достатъчно силно, за да бъдат чути въпреки жуженето на генераторите, но нямаше време да се промъква тихо.

Когато стигна до средата на стълбата, прозвуча изстрел.

Видя как куршумът рикошира, после забеляза група мъже до вратата, през която бе влязъл в помещението. Отвърна на стрелбата и ги принуди да търсят прикрытие. Скочи през перилата и се затича. Подмина реакторите и се отправи към вътрешността на кораба.

Стигна до някаква врата, сграбчи дръжката и я отвори със замах. За негова изненада го лъхна студен въздух.

Озова се под огромна дантела от преплетени лостове, които се извиваха така, че му напомняха на купчина градински столове или на огромна катерушка, която още не е сглобена.

По всеки от лостовете имаше стотици сиви блокчета. Проводници на високо напрежение и мрежа от покрити със скреж тръби и маркучи минаваха между блокчетата.

Цялото отделение беше с размерите на малък стадион, бе на десет нива и с дължина сто и двайсет метра, простираше се от единия до другия край на кораба. Докато тичаше по металния под, Кърт забеляза огромни хидравлични бутала, свързани с една извита част от конструкцията.

Предположи, че това е Опорната точка. Каквото и да представлява тя.

Инсталацията изглеждаше така, сякаш може да бъде отворена и разпъната като огромно ветрило. Диаграмата на стената, предупреждаваща екипажа да не доближава структурата, като че ли показваше същото. Той бе предполагал, че ускорителят на частици, който минава през корпуса и излиза близо до предната част, е оръжието на кораба. Тогава за какво беше това чудо тук?

Каквото и да беше, явно според инженерите бе по-важно от ускорителя, и това го разтревожи.

Преди да успее да научи повече, той чу стъпки и отварянето на врата далеч в огромното помещение. Осъзна, че е обграден. Погледна нагоре. На девет метра над него се виждаше метален мост.

Кърт внимателно се покатери по хидравличния актуатор^[1] и се издърпа върху инсталацията. Беше като да се катериш по най-голямата в света шведска стена. Почти бе стигнал до мостчето, когато докосна една от охлаждащите тръби. Отдръпна ръката си светкавично и някак успя да запази равновесие и да не изпусва, въпреки болката. Стисна зъби и погледна ръката си. Кожата се бе надигнала като изгорена, но той знаеше, че е по-скоро замразена.

Погледна към тръбата. Под леда едва прозираше надпис: LN2.

Означението на течния азот. От наученото досега знаеше, че свръхпроводимите магнити трябва да бъдат охладени до изключително ниски температури, за да се активират свойствата им. Предположи, че

изолацията на тръбата е с температура от минус петдесет и шест градуса, а течността вътре вероятно бе компресирана и охладена до невероятните сто деветдесет и шест градуса под нулата.

Започна да се изкачва.

Не докосвай тръбите, мърмореше си под нос, сякаш изгорената кожа не бе достатъчно напомняне.

Когато стигна до мостчето, видя мъжете, които го преследваха. Трима приближаваха от едната страна, а още петима — от другата, като се разпръскваха из помещението.

Кърт тръгна по мостчето възможно най-тихо. Замря за секунда и продължи.

Беше много тих, но вибрациите от движението му накараха парче скреж да се откъсне от долната част на мостчето. То падна като ледена висулка и се пръсна на пода с трясъка на строшено стъкло.

— Горе е! — извика някой.

Кърт се затича. Чу изстрел, после — нищо. Ако можеше да погледне назад, щеше да види как водачът на преследвачите сграбчи стрелеца и едва не го удуши, задето беше стрелял в тази зала. Но Кърт не погледна назад. Той тичаше към вратата в другия край на огромното помещение. Изхвърча през нея и я затвори след себе си.

Продължи да тича, като отчаяно търсеше къде да се скрие и начин да изпрати съобщение.

Нещо щеше да се случи, този кораб щеше да предприеме някакви действия, а каквито и да бяха те, светът със сигурност нямаше да ги хареса.

[1] Актуаторът, най-просто казано е задвижващ механизъм, който преобразува ротацията в трансляция. — Б.пр. ↑

56.

Москва, Русия

Плешивият от правителството, старши служител от ФСБ, царуваше в стая без прозорци на „Лубянка“, в огромната монолитна сграда, щаб на руската Федерална служба за безопасност.

При него бяха няколко членове на Политбюро и представители на руските военноморски сили, както и генерал от Червената армия.

Той тъкмо бе приключил с изслушването на радиосъобщението от Катерина Луская, която твърдеше, че е на борда на кораб, с мъж на име Андрас. Той искал да им продаде супероръжие, с което ще изпреварят с години американците и китайците.

След като изслуша обяснението, един от политиците не успя да сдържи смеха си.

— Странно, че не сме чували за такова оръжие досега — каза той, — а тъкмо най-неопитният ви агент го открива.

— Тя е била пленена от Андрас — каза плешивият. — За щастие я е задържал при себе си. Именно той отправя предложението. Стари познати сме.

— Но не добри — отбеляза генералът.

— Да, така е — призна плешивият.

— И той иска невъобразима сума — каза членът на Политбюро.

Плешивият махна към него.

— Разбира се, не можем да платим толкова. Вероятно десет процента, но само ако се вземе такова решение.

— Вашият агент говореше под принуда — каза генералът.

— Да — отвърна плешивият.

Тя бе използвала кодова дума, която означаваше, че е задържана против волята си. Но пък бе използвала по-меката от двете кодови думи, което означаваше, че може да се справя със ситуацията. Той бе доста впечатлен от младата бивша олимпийка.

Единственият представител на флота в стаята заговори:

— Ще е хубаво да огледаме този кораб. Ако се окаже, че представлява интерес, ще започнем преговори. Ако излезе, че е лъжа, просто ще отпишем госпожица Луская.

Плешивият присви очи. Тези младоци нищо не разбираха и това го притесняваше.

— Всички вие пропускате нещо много важно. Според Андрас те ще демонстрират оръжието срещу американската столица след по-малко от трийсет минути. Това обезсмисля въпроса за кораба. Сега трябва да решим дали да информираме американците.

Всички мълчаха, никой не искаше да заговори.

— Много деликатна ситуация — каза плешивият. — Ако заплахата се окаже истинска и се разбере, че сме знаели предварително...

Нямаше нужда да довършва.

— Какво препоръчвате? — попита членът на Политбюро.

Плешивият започна да чупи ръце. Всичките му инстинкти подсказваха, че това е проблем на американците. До известна степен дори не би възразил да види как това бедствие сполита стария им враг. Но последствията можеха да бъдат огромни и нямаше как да пренебрегне това.

— Информирайте американците за заплахата — каза накрая. — Не им казвайте за кораба и се погрижете да забравите този разговор. — После огледа всички в стаята. Те бяха хора с власт, но се страхуваха от него, и така трябваше. — Какво ще правят после, си е тяхна работа — добави той.

— А корабът?

— Ако се появи възможност — отвърна плешивият, — ще се възползваме от нея. Може да платим, може да направим бартер. Ще обмислим това по-късно.

На осем хиляди километра от там, насред Атлантика, Андрас стоеше над Катерина, която бе още до радио конзолата. Най-накрая дойде обаждане. Беше плешивият.

— Кажи на Андрас, че този път не искаме повредена стока — каза той.

Тя погледна нагоре. Каквото и да означаваше това, Андрас го разбра и кимна.

— Той разбра — каза тя, като натисна бутона за предаване.

— Да — отвърна плешивият. — Добра работа, госпожице Луская. Ще очакваме завръщането ви.

Катерина не смяташе, че е направила кой знае какво. Бе отстъпила пред този човек, който я отвлече, заплашва я, избяга останалите, включително майор Комаров и Кърт, който се бе опитал да я спаси точно от тази участ. А сега тя участваше в нещо, което щеше да отнеме безброй животи в неговата страна.

Не виждаше обаче начин да ги спре.

Внезапно прозвуча сирена. Андрас се сепна, а вратата се отвори след секунди.

— Какво става, по дяволите? — попита той.

Пред него стоеше останал без дъх матрос.

— Проблем в отделението с реактора.

— Изтичане?

— Не, натрапник.

Андрас се засмя.

— Натрапник ли? Сигурен ли си? Ние сме на хиляда и деветстотин километра от най-близката суша.

— Знам — каза мъжът. — Не мога да кажа как е станало. Към нас не е приближавал кораб или лодка. Сонарът не е засичал подводен съд. Може да е се е качил тайно на пристанището — предположи накрая морякът.

— Малко вероятно — каза уверено Андрас. — По-вероятно е някой да се е напил и да е направил голяма грешка.

Катерина чуваше гнева в гласа му. Не искаше да е на мястото на онзи от екипажа, който бе направил тази голяма грешка.

— Всички от екипажа са налице — каза мъжът. — Един от инженерите е мъртъв, друг е пребит от американски командос с прошарена коса.

Лицето на Катерина засия.

— С прошарена коса ли? — попита Андрас и се напрегна.

Матросът кимна.

— Остин! — прошепна Андрас.

Катерина се надяваше да е прав. Не можеше да си представи как е възможно, но се молеше да е истина.

Андрас видя това.

— О, очите ти се изпълниха с надежда — каза той саркастично. — Какъв агент си, щом всичко ти е изписано на лицето.

— Не съм агент — каза тя.

— Точно така — отвърна той с презрение.

— Сега го търсим — прекъсна ги матросът. — Но той изтича през отделението на Опорната точка и изчезна.

— Това е кораб — отбеляза Андрас. — Има много места, където да се скрие. Продължавайте да търсите. Ще бъда на мостика. Сложете пазачи на всички изходи от Опорната точка и близо до реакторите. Стреляйте по всеки, който се приближи.

Матросът кимна, а Андрас си погледна часовника.

— Имаме деветнайсет минути. Задръжте го толкова в залата с Опорната точка, после ще го хвана лично.

Матросът излезе. Андрас сграбчи Катерина за китката и я повлече към коридора. Подминаха две врати и той отвори каютата ѝ, блъсна я на стола и пак я завърза. Първо ръцете, зад облегалката на стола, после и краката.

— Надявах се да се забавлявам повече с теб — каза той, — но това ще почака. Не се тревожи, вече не е нужно да се преструваш на заинтересувана. Не ми пука.

След това изскочи навън, затръшна вратата и я заключи. Ако имаше подходящ момент за бягство, той беше сега.

Тя задърпа ръце, заизвива се и отчаяно се опитваше да се изплъзне от въжетата, но те само се затягаха. Катерина огледа каютата. Нямахше нищо остро, нито ножове, нито нож за писма, нито ножици. Но това не означаваше, че трябва да се предаде.

Тя разклати стола напред-назад, докато не го събори. Сега беше на пода и започна да се влачи като червей с камък на гърба и постигна горе-долу същия напредък. Накрая се насочи към едно малко бюро.

На него имаше две винени чаши и бутилката, която бе изпила заедно с Андрас, докато и двамата се надяваха главата на другия да се замае.

Като лежеше до бюрото, тя започна да блъска по него с рамо. То се разклати бавно и една от чашите най-сетне падна и се строши.

Катерина са заизвива и опита да достигне до парчетата. Почувства как няколко стъкълца се забиват в ръката ѝ. Не ѝ пукаше. Трябваше само да напипа някое по-голямо и по-извито, за да пререже въжетата.

Накрая докосна такава. Сграбчи го непохватно и то поряза дланта ѝ. Все пак успя да го насочи правилно и започна да търка по въжето. Търкаше напред-назад, като го притискаше възможно най-силно към въжето.

Надяваше се да е започнало да реже, защото с всяко движение усещаше как се забива все повече в дланта ѝ и пръстите ѝ станаха хлъзгави от кръвта.

Болеше страшно, но нямаше да се откаже, докато и последната капка кръв не се изцеди от тялото ѝ.

Още търкаше въжето, когато чу мек удар по вратата. Сякаш някой се бе блъснал в нея.

Чу как вратата се отваря. Не можеше да я види, защото бе с гръб към нея. Страхуваше се от това, което Андрас щеше да направи, ако я открие така. Може би просто щеше да я остави да си лежи там и да умре от кръвозагуба.

Вратата се затвори и нещо тежко се стовари на земята до нея.

Почувства ръце, не студени, а грижовни.

Обърна се.

Не видя Андрас, а сини очи със странен оттенък и прошарена коса.

— Кърт! — ахна тя.

Той сложи пръст на устните си.

— Не мърдай, лошо си порязана.

Той я развърза, грабна един парцал и превърза дланта ѝ.

На пода зад Кърт лежеше мъртъв матрос, от дупка в гърдите му се процеждаше кръв. Катерина предположи, че е пазил пред вратата ѝ.

— Мислех те за мъртъв — прошепна тя.

— И аз си помислих същото за теб, като те видях с окървавени китки на пода — каза той.

Помогна ѝ да седне.

— Те ще използват този кораб, за да ударят страната ти — каза тя. — Ще атакуват Вашингтон след по-малко от петнайсет минути.

— Как?

— Изградили са огромен ускорител на частици до брега на Сиера Леоне. Възнамеряват да изпратят масивен лъч заредени частици към Вашингтон. Той ще помете града. Ще унищожи всички електрически устройства и ще подпали всичко, което гори. Газопроводите ще експлодират. Колите, камионите, самолетите... Хората ще се възпламеняват, както си вървят по улицата. Стотици хиляди ще умрат.

— Вече видях нещо подобно — каза той. — Но как могат да го направят чак от тук?

— Този кораб е съоръжен с мощна електромагнитна система — каза тя.

— Опорната точка — каза Кърт. — Видях я. Какво прави? От тук ли ще се излъчи лъчът?

— Не. Той ще дойде от Сиера Леоне, ще мине през нас и благодарение на мощността, която се генерира и минава през Опорната точка, ще могат да променят посоката на лъча. Вместо да продължи към космоса по права линия, той ще достигне до своеобразен апогей, на километри над кораба, после ще бъде извит от електромагнитните сили и насочен обратно към вашата столица.

— Както топката отскача от ръба на масата при билиярда — каза Кърт. — Значи затова го наричат Опорна точка.

Тя кимна.

— Трябва да са откачени! Ще предизвикат война!

А беше ясно, че тя трябва да бъде предотвратена. Кърт стана, извади пълнителя от пистолета и сложи друг.

— Трябва да се добера до там — каза той.

Тя се изправи до него.

— Те те чакат. Знаят, че ще идеш там. Пазят и реакторите.

Той изглеждаше подразнен.

— Имаш ли друго предложение?

Тя мислеше усилено, беше замаяна от липсата на сън и от половината бутилка вино, но накрая й хрумна нещо.

— Охладителят!

— Течният азот?

Тя кимна.

— Ако изключим охлаждаителя, температурата на магнитите бързо ще се вдигне. Свърхпроводимостта им ще изчезне и системата ще

изгуби мощност. Да се надяваме, че това ще е достатъчно.

Катерина забеляза, че лицето на Кърт се изопва от решимост. След миг той се извърна леко, защото се чу шум.

Вратата на каютата се отвори рязко и един матрос влетя вътре.

— Нали ти казах да стоиш на пост...

Това бяха последните думи в живота му, защото Кърт стреля два пъти с беретата. После хукна към вратата, но беше твърде късно — мъжът политна назад към коридора.

Свлече се там, а докато Кърт стигне до него, от дъното на коридора вече се чуваха викове.

Кърт стреля първо в едната, после в другата посока.

— Хайде! — извика той на Катерина.

Тя се затича и сви надясно, докато той стреляше наляво по коридора.

— Знам къде да отидем — каза Кърт, хвана я за ръката и я задърпа след себе си. — Да се надяваме само, че ще стигнем навреме.

57.

Пол Траут седеше в командното кресло на новата подводница, свит като баскетболист в малка кола. Тази подводница беше по-малка от групъра, но бе проектирана с по-висок профил, поне можеше да се седне в нея. Имаше достатъчно място и Гамей да работи с виртуалния контрол, без да ляга на пода.

Сега тя седеше, с всички кабели по нея, не помръдваше и се вираше през малките илюминатори пред тях. Гледката беше сюрреалистична. Носеха се със 140 възела на три метра над повърхността на водата, увиснали на няколко кабела от един „Сийхоук“ SH-60.

Беше нощ, но пяната по вълните се виждаше, докато прелитаха над тях.

Планът беше да ги пуснат от въздуха възможно най-близо до линията на хоризонта на събитията. Там щяха да се гмурнат към каньона и да поемат нататък, понесли малката си роботизирана бомба.

След двацет минути щеше да започне първата вълна на въздушната атака. Никой не очакваше тя да протече добре, надяваха се просто ракетите и маневрите на ескадрилите от „Линкълн“ да разсеят силите на Джема Гаранд и да позволят на Пол и Гамей да се приближат незабелязано.

— Една минути до мястото на спускане — чу се гласът на пилота на хеликоптера.

— Прието! — отвърна Пол.

Нямаше какво да правят, малката подводница беше готова за потегляне. Когато пилотът реши да ги пусне, те щяха да паднат във водата. Пол се надяваше, че няма да е при скорост от сто и петдесет километра в час.

— Донесох някои провизии — каза той на Гамей.

— Какви? — попита тя. — Това да не ти е пикник.

Той посочи зад тях. Имаше водолазна екипировка, прихваната с разтегателни въжета.

— В случай, че се наложи да повторим чудодейното си спасяване. Този път ще го направим по-лежерно.

Тя се усмихна, само колкото да покаже, че оценява жеста. После в очите ѝ се появи подозрение.

— Ти спомняш ли си?

— Като се качих в това нещо, всичко се върна — каза той.

Гамей изглежда се натъжи.

— Жалко...

— Защо?

— Беше ужасно!

— Беше страшно, но оцеляхме. Предпочитам да мисля за това като за един от най-величавите ни моменти.

Надяваше се, че няма да го повторят, но бутилките, маските и плавниците щяха да са от полза, ако се наложи.

— Трийсет секунди до спускането — каза пилотът.

— Добре! Да го направим! — каза тя храбро. — Мнозина ще умрат, ако се провалим.

— Десет секунди — обади се пилотът.

Пол видя как Гамей си поема дълбоко дъх.

Подводницата се залюля напред-назад, когато скоростта на хеликоптера намаля и спря над водата. После внезапно се почувстваха в безтегловност, а след секунда — внезапен тласък и подводницата се стовари във водата. Беше вече подготвена за потапяне и след миг вълните се затвориха над тях.

Пол премести лоста на газта, натисна силно педала и въведе подводницата в курса.

— Ще сме в каньона след пет минути — каза той. — От там вече ще е лесно. Петнайсет минути до края и после поема Рапунцел.

Общо двајсет минути. Не звучеше чак толкова зле, но Пол знаеше, че това ще бъдат най-дългите минути в живота му.

58.

Джема Гаранд стоеше в контролната зала на своя велик проект на петнайсет етажа над морето. Беше съвсем наясно, че премерването на сили с американците е достигнало критичната си точка. Вече бе разрушил два техни сателита и бе обявил пространството над Африка за забранено за шпионските самолети на всички държави, но последните новини от неговите главнокомандващи показваха, че играта загрубява.

— Американски самолетносач е на сто двайсет и пет километра от брега — каза единият от тях. — Нашият главен радар е засякъл поне двайсет и четири самолета на борда му.

— Имат ли подводници? — попита Джема.

— Засега не — отвърна командващият на военноморските сили. — Американците са доста тихи, но щом навлязат в плитчините, ще ги чуем и ще нападнем.

Джема очакваше точно това.

— Вдигнете торпедните мрежи и излъчвателя.

Под платформата патрулиращите лодки включиха шумните си двигатели и се понесоха към устието на залива. Междувременно хеликоптерите, натоварени с противоподводни ракети, се издигнаха от платформите на Четириъгълника.

Хубава гледка, но те щяха да бъдат просто мишени за американците, ако енергийното оръжие не проработи.

На километър и половина от платформа номер 4 от водата започна да се издига дълга наклонена рампа, подобно на оживяла огромна змия. Тя достигна до деветдесет метра над водата и телескопичните кули застанаха на местата си, като подпори под мост.

Дълга тръба лежеше в центъра на рампата. Тя бе наполовина пълна с неговите свръхпроводници, които можеха да насочват потока от частици във всяка посока.

— Излъчвателят е включен, енергийните нива са на деветдесет и четири процента — каза един от техниците.

Наблизо Кокрейн преглеждаше данните, после кимна и каза:

— Всички индикатори са включени.

— Ракети — докладва радарният оператор. — Шест от юг, десет от запад. Осем от северозапад.

— Включете лъча и ги унищожете! — нареди Джема.

Превключвателите бяха натиснати и се стартира компютърна кодираща програма. Мощната радарна система беше включена, засече американските ракети и ги проследи. Автоматичната система за стрелба се включи.

Най-сетне битката бе започнала.

Джема знаеше, че няма да е лесна. За да победи, трябваше да отблъсне американската атака, после да ги удари тежко на родна земя. Трябваше да направи това, което никоя друга страна не бе успяла да стори през последните двеста и петдесет години — да накара американците да отстъпят.

Докато наблюдаваше множеството експлозии, озарили тъмния хоризонт, Джема Гаранд знаеше, че е пуснал първата капка кръв на врага.

На четири хиляди и триста километра от тук в залата за извънредни ситуации на Пентагона, същите хора, които се бяха събрали там и преди дванайсет часа, чакаха и наблюдаваха атаката над Сиера Леоне в реално време.

Дърк Пит не помнеше да е бил така напрегнат, вероятно защото събитията бяха извън неговия контрол, а и защото поне двама от хората му, Пол и Гамей, бяха там.

След като две ескадрили „Томахоук“ бяха унищожени и заглушаващият радарите самолет също беше свален още щом се озова на позиция, започна втората вълна на атаката.

На екрана Пит наблюдаваше движещите се точки, които представляваха ескадрила F-18 „Хорнетс“. Изтребителите приближаваха към брега на Сиера Леоне от различни посоки. Те бяха подредени в линия по хоризонта на събитията. Смяташе се, че енергийното оръжие може да порази всичко, което пресече тази линия, но те бяха длъжни да се уверят в това.

На няколко километра от линията на хоризонта, хорнетите изстреляха ракети „Харпун“, най-бързите крилати ракети на флота. Като атакуваха от различен ъгъл по едно и също време, те се надяваха системата да не може да реагира, но ракетите започнаха да спират една след друга и Пит започна да предчувства провала на втората вълна.

На дъното на огромния екран вървеше видео от бордова камера, записваща полета на една от ракетите, приближаващи от юг. Три други летяха пред нея, всяка насочена по леко различен курс.

В далечината, вляво от ракетата, се появи експлозия. Започна като проблясък, после се превърна в облак, а накрая в горяща арка от ракетно гориво. След секунди последваха две подобни експлозии, този път отпред и вдясно. Накрая екранът потрепна и почерня.

— Какво стана? — попита Бринкс, въпреки че всички знаеха отговора.

— Ракетите бяха унищожени — каза операторът на телеметрията.

Съобщения по радиото потвърдиха, че пилотите са видели същото. После изведнъж един от тях докладва за проблеми и сигналът внезапно прекъсна.

Втори пилот докладва същото и неговият сигнал изчезна.

— Големи експлозии на едно-пет-пет — каза трети пилот. — Свалени са два, може би три самолета...

Командирът на ескадрилата се включи:

— Връщайте се, обръщайте!

Лицето на Бринкс бе зачервено и вените по шията му бяха така изпъкнали, сякаш главата му щеше да експлодира. Всички в залата бяха разтревожени.

Следващата атака щеше да е с подводниците, тя включваше и мисията на двамата цивилни на Дърк. Но подводното нападение щеше да е много бавно.

Докато чакаха, един асистент влезе в залата и каза нещо на вицепрезидент Сандекър, а после му даде бележка.

Сандекър я погледна и стана още по-тревожен.

— Какво е това? — попита Бринкс.

— Съобщение от Москва — каза Сандекър.

— От Москва!? — удиви се Пит.

Сандекър кимна.

— Твърдят, че току-що са получили информация, според която Вашингтон ще бъде нападнат. Заплахата идва от енергийното оръжие. Очевидно същото, което току-що не успяхме да унищожим. Те настояват, че информацията е напълно достоверна и заплахата е реална. Твърдят, че трябва да се защитим или евакуираме.

— Какво за бога... — започна Бринкс.

Сандекър вдигна поглед.

— Ако информацията е точна, атаката ще бъде през следващите десет минути.

— Десет минути!?

— Много мило от тяхна страна, че ни предупредиха отрано — каза някой.

— Не можем да евакуираме цял град за десет минути — каза друг. — Нека всички намерят убежище. Мазета, подземни гаражи, метрото. Ако това е истина, там ще са в по-голяма безопасност.

Бринкс поклати глава.

— Ако това е истина — повтори той саркастично. — Това е шега! Ако започнем да крещим, че небето ще се срути над главите ни, хиляди хора ще умрат в паниката. Вероятно това е целта на руснаците, както и да накарат американците да се чудят дали сме в състояние да ги защитим.

— Ами ако не можем да ги защитим? — попита Пит. — Нима ще ги оставим да умрат в щастливо неведение?

Бринкс се изсмя.

— Вижте, Гаранд може да спечели този рунд, но няма начин да ни удари тук. Всичките ни експерти са категорични. Това оръжие стреля само в права линия. Не може да поразни нищо отвъд хоризонта. Дори нашите F-18 бяха в безопасност, щом се оттеглиха на няколко километра.

Вицепрезидентът огледа присъстващите.

— Някой да има да добави нещо? Сега е моментът.

За миг настъпи тишина, после друг служител от АНС заговори, беше слаб мъж с очила без рамки.

— Има една възможност — каза той.

— Казвай! — нареди Сандекър.

— Лъчът на ускорителя на частици се насочва и направлява чрез магнити — обясни мъжът. — Едно проучване стигна до извода, че ако

се разположи изключително мощно магнитно поле по траекторията, лъчът може да се огъне и да бъде пренасочен.

На Пит това не му хареса. Пристъпи напред, макар че не се чувстваше съвсем на мястото си.

— Какво им трябва, за да ни ударят тук?

Мъжът намести очилата си и се прокашля.

— Енергийна мощност, колкото за малък град, насочена към мощна магнитна система.

— И къде трябва да е тази магнитна система? — попита Пит. Мъжът не се поколеба.

— Трябва да е приблизително на половината път между оръжието и целта.

Това вече звучеше по-малко вероятно. На половината път нямаше никакви острови и със сигурност не и достатъчно голямо място, което да генерира подобно количество енергия. Но пък...

Пит се обърна към служителя на Пентагона, който работеше с тактическия дисплей.

— Разшири екрана, за да видим целия Атлантически океан — каза той.

Никой не възрази и нареждането бе изпълнено с две бързи натискания на клавиатурата.

Отляво на големия екран се появи познатият профил на Американското Източно крайбрежие. Африка и Западна Европа заеха местата си вдясно.

Бойната група и Четириъгълникът бяха маркирани от мънички икони в долния десен край, точно под извивката на Западна Африка.

— Покажете местоположението на либерийския танкер „Оникс“ — каза Пит. — Според последните данни от Кърт Остин.

Отне няколко секунди и на екрана се появи нова синкава икона, толкова бледа, че изглеждаше почти бяла. На малко флагче до нея пишеше: „Оникс: Либерия“.

Дърк Пит се вгледа в иконата заедно с всички останали в залата.

Тя бе почти в самия център на екрана, точно на половината път между Четириъгълника и бреговете на Сиера Леоне.

— Трийсет минути са ни нужни само за да влезем в обсег. Не можем да ги спрем.

Сандекър сграбчи асистента.

— Отведете президента в бункера. Дайте сигнал за тревога по аварийната система. Свържете се с всички сили на реда, служби за извънредни ситуации и с електроцентралите. Нека хората им да потърсят прикритие и да са готови. Ще ни трябват след атаката.

Докато Сандекър говореше на асистента, един бригаден генерал от военновъздушните сили бе на телефона и говореше с „Андрюс“, предаваше бързо заповедите. Други хора из залата издаваха същите команди, лично или по телефона. Обикновено тихата зала за извънредни ситуации внезапно заприлича на стокова борса на Уолстрийт.

Пит извади своя мобилен телефон и изпрати съобщение на всички служители на НАМПД в околността. След това се обади и в офиса.

Стреснатият Бринкс също набираше на мобилния номера на жена си. Дърк разбра това и бе благодарен, че съпругата му Лорен и децата им, Съмър и Дърк Джуниър, са на Западното крайбрежие тази седмица, иначе и той щеше да изпълнява същия трескав танц.

Бринкс затвори и тръгна нестабилно към Пит, именно към него.

— Гласова поща — каза той сякаш в транс. — За колко време се получава гласова поща.

— Не спирай да звъниш! — нареди му Пит.

Бринкс кимна, но продължи да се държи като дрогиран. Шокът го бе сковал напълно.

Погледна Пит със странно блеснали очи.

— Твоят човек успя ли да се добере до кораба? — попита тихо той.

Пит кимна.

— Доколко знам, да.

Бринкс преглътна, вероятно гордостта си.

— Предполагам, че сега той е единствената ни надежда.

Дърк кимна. В ръцете на един-единствен човек на танкер насред Атлантическия океан беше съдбата на хиляди хора, дори на стотици хиляди.

59.

На борда на „Оникс“ Кърт тичаше и стреляше. Изпразни и втория пълнител, зареди друг, като продължаваше да се движи и да буца Катерина пред себе си.

За секунда се отърваха от преследвачите си и се шмугнаха в ниша между два склада. Ослушаха се.

Зазвуча странна аларма. Почти напомняше на воя, който се чуваше в подводниците преди потапяне.

— Какво е това? — попита.

Катерина.

— Не знам — отвърна той.

По говорителите прозвуча записан глас:

— Опорната точка се разгръща. Изтеглете се от средата на кораба. Повтарям. Изтеглете се от средата на кораба!

— Нямаме време — каза Катерина. — Остават не повече от две минути.

— И се движим в грешна посока — отвърна Кърт.

Не бяха имали избор, преследвачите ги бяха принудили да се отклонят. Откакто напуснаха каютата, всъщност се движеха към носа, а не към кърмата.

За техен късмет на огромния кораб имаше едва стотина души екипаж. Някои от тях сигурно бяха заети с магнитната система на Андрас. И поне шестима бяха мъртви.

Но Кърт и Катерина бяха затруднени от самата конструкция на кораба. Отделението с Опорната точка беше между тях и залата за охлаждане в края на кърмата. Тъй като Опорната точка заемаше горната половина на кораба и се простираше по цялата му дължина, единственият начин да минат покрай нея бе да навлязат по-дълбоко в кораба и да минат по една от най-долните палуби.

Алармата и записът продължаваха, Кърт си представи как огромното ветрило, по-голямо от футболно игрище, се появява от големи отвори в горната част на корпуса на кораба.

— Да вървим — каза той, дръпна Катерина и се затича. Тя се опитваше да не изостава.

Кърт откри стълба, която се спускаше през отвор в палубата. Пое по нея, като се плъзна по перилата.

— Хайде! — викна ѝ той. Докато Катерина се спускаше по стълбата, той забеляза, че парцалът на ръката ѝ е пропит с кръв. Понечи да огледа раната.

— Добре съм, продължавай! — сопна му се тя.

Друга стълба ги спусна на още няколко метра, до друга палуба. Този път Кърт спря. Чуваше странно бучене, което започваше, спираше, после пак започваше.

Това му даде идея.

— Чакай тук!

Запромъква се напред. На една затворена врата пишеше: „Двигателен отсек“.

Зад него Катерина се облегна на стената и се свлече бавно на пода.

— Добре съм — каза тя и той се вгледа в нея. — Просто... малко... ще си почина.

Тя не можеше да продължи. Поне не и с тази скорост. Вече нямаха никакво време.

Алармата спря и дори толкова надълбоко в кораба корпусът се разтресе леко, сякаш нещо голямо бе заело мястото си.

— Колко време имаме? — попита той.

— Минута — отвърна тя изтощена. — Може би по-малко.

Той се наведе към нея, пропитият с кръв парцал на ръката ѝ бе изцапал металната палуба.

Сега не можеше да ѝ помогне. Трябваше да направи нещо с тази Опорна точка, преди да е станало твърде късно. Взе малката брадвичка от противопожарния комплект на стената и счупи ключалката на вратата. Шумът на бумтящите машини отекна в помещението.

Кърт влезе. Далече долу се намираха електрическите двигатели на ускорителите на носа. Явно сега се опитваха да поддържат кораба в прецизна позиция.

Кърт предположи, че пренасочването на енергийния лъч ще изисква точно това. Ако успее да спре двигателите или пък да ги

извади от строя, щеше да направи невъзможна срещата на лъча с неговата цел.

До бреговете на Сиера Леоне Джема Гаранд оглеждаше бойното поле от контролната зала на платформа номер 4. Беше принудил американците да отстъпят. Отблъсна две техни атаки. Сега щеше да удари безпощадно.

— Всички отсеци на пълна мощност!

Кокрейн седеше до него, приличаше на човек, който е проклет за вечността. Гледаше като плъх, сякаш отчаяно иска да се шмугне в някой храст и да се скрие от мъжа, готов да влезе в историята. Но изпълни нареждането, а и беше обучил останалите инженери на Джема достатъчно добре, за да могат да се оправят и сами със системата.

— Всички отсеци са заредени на сто процентна — докладва Кокрейн. — Магнитните тунели са енергизирани и готови за действие. Сместа от тежки частици е стабилна.

Той погледна към още един екран, телеметрично изображение от „Оникс“.

— Опорната точка е на позиция — каза той. — Вече сме готови за стрелба.

Джема се наслаждаваше на момента. Американците го бяха нападнали с ракети и самолети, а сега неговите сонари засичаха и две подводници, навлизащи в плитчините. Те се пречупваха пред силата му и скоро щяха да усетят зъбите му.

В момента, в който даде заповед, системата щеше да се задейства. Зареждането на тунелите на огромния ускорител щеше да трае петнайсет секунди, а част от секундата по-късно енергията щеше да полети напред, да стигне до „Оникс“ и да се пренасочи към Вашингтон.

Тя щеше да се разпростре в продължение на цяла минута над американската столица, щеше да я помита напред-назад и да предизвика хаос и унищожение.

Той погледна към Кокрейн и каза спокойно:

— Задействай системата и стреляй!

В двигателния отсек на „Оникс“ Кърт откри това, което търсеше — дебелите проводници за високо напрежение, които бе видял в залата с реактора. Сините линии, спомни си той схемата. Те минаваха през ускорителя и се връщаха до Опорната точка.

Щеше да има право само на един опит. Пристъпи към тях, изви брадвичката и я пусна в последния миг, за да не бъде ударен от тока, когато пререже кабелите.

Острието се заби и се посипа дъжд от искри. Изскочи ослепителна мълния и целият кораб потъна в мрак.

Кърт бе запратен на пода от силния токов удар. Лицето му гореше. Няколко секунди в помещението цареше пълен мрак.

Двигателите на ускорителите изтракаха силно и започнаха да спират. Накрая се включиха аварийните светлини, но за голяма радост на Кърт, нищо друго не се задейства.

Той се надяваше това да е достатъчно. И че го е сторил навреме.

На мостика Андрас видя как корабът му потъва в такава пълна тъмнина, сякаш целият свят бе изчезнал. След секунди се включиха аварийните светлини.

Отначало се уплаши, че е станало претоварване заради магнитната система. Посегна, набра нещо на контролния панел на Опорната точка и натисна един превключвател отстрани на панела. Не получи отговор, дори индикаторът за готовност не светеше.

След секунди се включиха някои от основните системи и Андрас се огледа с надежда.

— Това е само частично захранване — каза един от инженерите. — Нямаме високо напрежение. — Той натисна няколко превключвателя, но без резултат. — Предните двигатели не работят, няма захранване и в магнитната система. Няма захранване за ускорителя.

Андрас се наведе напред да провери визуално магнитната система. Тя си беше там, разперена като горичка гигантски дървета, изникнали от средата на кораба, но беше мъртва. Не светеха дори червените предупредителни светлинки.

Той сграбчи джойстика и го размърда, после го захвърли с горчивина.

— Проклет да си, Остин! — изкрещя Андрас.

След миг осъзна, че захранването може да бъде възстановено.

Трябва само да се увери, че Остин не е наблизо, за да го прекъсне отново. Грабна пушката и провери предпазителя.

— Някой да слезе и да свърже проводниците — каза той. — Ще опитаме отново.

Инженерът кимна.

От ъгъла на мостика се обади друг мъж:

— Какво да кажем на Гарант, ако се обади?

— Кажи му... че е пропуснал.

След това Андрас изхвърча от мостика с една-едничка мисъл: да убие Остин.

60.

Напрежението в залата за извънредни ситуации в Пентагона бе огромно. Карфица да паднеше, щеше да гръмне като оръдие.

Един от служителите предаваше съобщение, притиснал с ръце слушалките на главата си.

— Потвърждаваме енергийно изтичане от Четириъгълника — каза той. — Продължително изтичане... С времетраене поне шейсет секунди.

Никой не помръдна. Всички се взираха в екрана и чакаха неизбежното. За разлика от балистичните ракети, на които им трябваша седемнайсет минути, за да се приближат, това щеше да стане за миг.

След десет секунди обаче светлините още не бяха изгаснали, а компютрите работеха.

Всички започнаха да се оглеждат.

— Е? — попита президент Сандекър.

Една жена заговори:

— Всички мрежи в града все още функционират. Няма признаци за удар или повреди.

Лицето на Бринкс започна да добива цвят. Той се обърна към Дърк.

— Твоят човек е успял — рече обнадежден той.

— Казва се Остин — отвърна Пит.

— Е, предай му моите благодарности и благодарностите на цялата страна — каза Бринкс. — Както и извиненията ми, че бях такъв устат идиот.

Пит кимна, предположи, че Кърт Остин ще се зарадва и на трите. Обърна се към военните от флота:

— Ще трябва да му осигурим начин за изтегляне от кораба.

— Вече са на път — отвърна усмихнат единият.

Това зарадва Пит, но все още не всичко беше приключило. На монитора иконите, указващи „Мемфис“ и „Провидънс“, просветваха. Това показваше нов статус. Подводниците влизаха в битка.

„Мемфис“ се появи от дълбините точно до ръба на континенталния шелф. Зае позиция и мощният сонар на носа ѝ се включи.

Това не беше обичайна процедура, тъй като издаваше позицията на подводницата, но планът бе да привлекат малките подводници на Гаранд и да позволят на двамата Траут и Рапунцел да се промъкнат зад тях.

Друг ефект на сонарите емисии щеше да е всяването на объркване и дори ужас в част от силите на врага.

В контролната зала на подводницата сонарният оператор виждаше, че планът им работи дори прекалено добре.

— Пет цели приближават — извика той. — От Браво едно до Браво пет.

— Имаме ли разрешение за стрелба? — попита капитанът.

Офицерът, който отговаряше за оръжейните системи, се колебаеше. Компютърът му ту просветваше в зелено, ту в червено.

— Подводниците са твърде малки и непрекъснато сменят посоката, компютърът не може да създаде траектория.

— Тогава стреляйте в акустичен режим — нареди капитанът. — По моя заповед!

— Готови сме, сър!

— Огън от всички отсеци!

В течение на пет секунди компресираният въздух изстреля шест торпеда „Марк“ 48 от отсеците в средата на „Мемфис“.

Сред секунди сонарният оператор чу друг звук.

— Приближават торпеда — извика той. — На нула-четири-три и три-пет-пет. Поне четири са.

Торпедата приближаваха от предния десен квадрант и от ляво. Това лишаваше подводницата от възможността да маневрира.

— Пълен десен на борд! — изкрещя капитанът. — Пълно завъртане, носът нагоре. Активирайте контрамините.

Подводницата се обърна, ускори и се издигна към повърхността. Контрамините, които трябваше да привлекат приближаващите торпеда, бяха изхвърлени във водата зад подводницата.

Подводните битки бяха много по-бавни от въздушните. А очакването на торпедо можеше да изглежда безкрайно.

Минаха десет секунди, после двайсет.

— Хайде! — изсумтя капитанът.

Подводницата се издигаше бързо.

— Едното пропусна — докладва сонарният оператор. След секунди добави: — Избягахме им.

Бяха успели да избегнат торпедата, но „Мемфис“ не бе така пъргава като малките подводници, с които се сражаваше. Подобно на мечка, нападната от глутница вълци, тя нямаше да издържи дълго. И сякаш за да докаже това, сонарният оператор извика отново.

— Нови цели, на нула-девет-нула.

— Потапяне! — нареди капитанът.

В дълбините отекнаха няколко експлозии, когато две от торпедата на „Мемфис“ откриха целите си в бърза последователност. Но нямаше тържествуване, защото неприятностите не бяха свършили.

— Приближаваме бързо дъното, капитане — докладва кормчията.

— Изравни! — нареди капитанът. — Още контрамини!

Носът се изправи. Друга експлозия в далечината ги разтърси, но сонарният техник изглеждаше стреснат.

Той се извърна към капитана и поклати глава.

— Лоша работа!

След миг „Мемфис“ беше ударен. Всички, които не бяха закопчани с колани по местата си, паднаха на пода. Главните светлини изгаснаха. В цялата подводница зави аларма.

Капитанът стана, успя да огледа панела, на който бяха регистрирани щетите, и нареди:

— Аварийно издигане!

„Мемфис“ се освободи от всичкия си баласт и започна да се издига.

На километри от тях Пол и Гамей Траут нямаше как да следят развитието на бойните действия, но океанът пренасяше звука много по-ефективно от въздуха и ехото от експлозиите достигаше до тях в бърза последователност, като при далечна гръмотевична буря.

И двамата мълчаха, разменяха само информация за навигацията.

Накрая Пол забави подводницата. Бяха спуснати от военен хеликоптер в другия край на каньона и сега следваха процепа в посока към платформата.

— На шейсет метра сме — каза Пол. — Ако инерционната система е права, платформите са на по-малко от километър и половина оттук.

Гамей вече активираше програмата на Рапунцел. Искаше това да свърши възможно най-скоро.

— Отделям пъпната връв — каза тя.

Чувстваше как се поти въпреки студа. После усети ръката на Пол на рамото си, масажираше я леко.

Още една серия експлозии изтътна в дълбините — този път бяха по-силни и по-наблизо, по-страховити от предишните.

— Мислиш ли, че това беше някой от нашите? — попита тя.

— Не зная. Не мисли за това. Нека просто си свършим работата.

Тя се опита да се концентрира, въпреки че още един, по-слаб тътен стигна до тях. Във визьора ѝ се виждаше единствено мрак.

Секундите минаваха.

— Колко остава? — попита тя.

— Трябва вече да пристигаме — отвърна Пол.

Нещо се беше объркало.

— Тя не се движи — каза Гамей.

— Какво?

Гамей прегледа данните, които идваха от малкия робот.

— Двигателят ѝ работи, но тя не се движи. Заседнала е.

— Как е възможно? — попита Пол.

Гамей включи с дясната си ръка външните светлини на Рапунцел и отговорът на въпросът на Пол стана очевиден.

— Оплепа се е в мрежа...

Гамей обърна Рапунцел и я върна няколко метра назад. Мрежата не беше случайност, бе спусната отгоре.

— Антиторпедни мрежи — каза Пол. — Сигурно сме точно до платформата.

Гамей включи режещия инструмент на Рапунцел.

— Ще я прережем.

„Мемфис“ излезе на повърхността, но бързо се пълнеше с вода. Беше издадена заповед за напускане на подводницата и екипажът се упъти към люковете и лодките, а някои от матросите направо скочиха в морето.

Но оцелелите бяха доста навътре от хоризонта на събитията. Ако врагът пожелаеше, можеше да ги изпържи само с едно включване на оръжието си.

На борда на „Оникс“ Кърт забеляза, че светлините се стабилизират. Беше благодарен, че двигателите на носа не заработиха отново. Надяваше се това да означава, че все още няма високо напрежение и Опорната точка няма да заработи.

Върна се при Катерина и седна в коридора.

— Готова ли си за още един спринт? — попита я той.

— Не мисля.

Огледа ръката ѝ. Кръвотечението бе намаляло и кръвта по раната вече се съсирваше.

— Хайде! — каза той. — Ти си шампион, докажи го!

Тя го погледна в очите и стисна зъби. Той ѝ помогна да се изправи и тръгнаха.

— Все още ли искаш да стигнем до охладителната зала? — попита тя.

Кърт кимна.

— Скоро ще възстановят хранването. Трябва да обезвредим това нещо напълно.

— Знам друг път натам — каза тя. — Няма да очакват да го използваме.

Тя го поведе напред, докато не стигнаха до друг люк. Беше затворен здраво.

Кърт коленичи до него и сграбчи колелото.

След два пълни оборота то започна да се върти по-лесно. Кърт отвори люка и видя стълба, която се спускаше в шахта. Смътна червена светлина осветяваше стъпалата, а отдолу го лъхна леден въздух. Той внезапно се сети за дантевия „Ад“, там се казваше, че някои от външните кръгове на преизподнята са покрити с лед.

— Какво има долу? — попита той.

— Тунелите на ускорителя — отвърна Катерина.

Не звучеше като особено безопасно място, но звукът от стъпки по металната палуба над тях го накара да промени решението си.

Той помогна на Катерина да слезе по стълбата, последва я и затвори люка. Озоваха се в тунел.

Тунелът напомни на Кърт за платформа в метрото, но по-тясна. Познатите проводници на високо напрежение и тръбите се течен азот се точеха по стените, по тавана и по пода. Тук имаше същите редици искрящи сиви правоъгълници, за които знаеше, че са свръхпроводимите магнити. Те се нижеха в далечината и се извиваха леко там, докдето стигаше погледът му.

Кърт издиша облак ледени кристалчета. Вече замръзваше до кости. Беше като в отделението с Опорната точка, но по-студено.

— Ако тръгнем натам — каза Катерина, — можем да излезем през задния люк за достъп. Едно ниво под охлаждащата зала.

Кърт тръгна по тунела, а Катерина се облегна тежко на рамото му. Планът беше страхотен. Екипажът никога не би ги търсил тук.

— Ами ако включат това нещо? — попита Кърт.

— Тогава ще умрем, преди да разберем какво става.

— Още една причина да побързаме.

61.

Джема Гаранд усещаше как опасността приближава. Вашингтон не беше поразен от оръжието му. Андрас не отговаряше, а екипажът на „Оникс“ докладва, че на борда има командос.

Американските части не показваха признаци за оттегляне, колкото и здраво да ги удряше.

— Къде е Андрас? — попита той по радиото.

— Търси американеца — дойде отговорът.

— А какво става с магнитната система?

— Още не функционира. Нямаме захранване.

Матросът от „Оникс“ звучеше паникьосано, въпреки че не се бе изправил пред онова, което сега заплашваше Джема.

Той остави слушалките. Щеше да се провали. Вече го знаеше.

Погледна над вълните. Една от американските подводници беше ударена и принудена да излезе на повърхността. Другата продължаваше битката от по-дълбоки води.

Той видя през голям бинокъл как екипажа на американската подводница се прехвърля в оранжевите спасителни лодки.

— Прехванете позицията им — нареди Гаранд спокойно.

Кокрейн се поколеба.

— Ще умрем, господин Кокрейн — каза Джема. — Остава ни само да отнесем възможно най-много от тях в гроба.

Кокрейн стана от контролния пулт.

— Забрави! — каза той. — Ти искаш да потънеш в пламъци, това е твоята игра. Аз няма да умра тук.

Джема бе чакал този момент.

Измъкна стария си револвер и проби три дупки в Кокрейн.

Кокрейн се свлече на пода, а Джема стреля още няколко пъти в него просто за удоволствие.

— Отново сбърка, господин Кокрейн — каза той.

Пристъпи към контролния пулт и изрева на инженерите:

— Прехванете спасителните лодки и стреляйте!

Гамей Траут бе разрязала мрежата и бе прекарала Рапунцел и товара ѝ от експлозивни зад нея. Оттогава търсеше онова, което капитанът на „Тръкстън“ им бе описал.

— Две-девет-нула — каза Пол.

Тя обърна Рапунцел в тази посока и отново я задвижи. Зачуди се дали да не изключи светлините, но не искаше да се натъква на повече препятствия. Освен това бяха почти до целта — пред тях се виждаше основата на огромна структура. Голяма тръба вървеше към нея, подобно на огромен градски канализационен канал. Гамей предположи, че е част от ускорителя.

— Трябва да е това — каза тя.

— Мисля, че си права — отвърна Пол развълнуван. — Намери мястото, където е свързана с морското дъно.

Гамей огледа наоколо, като осветяваше с прожекторите на Рапунцел. После я пренасочи към основата на огромната тръба.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Вкарай я между дъното и тръбата, където започва да се извива извън водата — каза Пол — аз ще придам повече мощ на експлозията.

Гамей изпълни нареждането.

— Само дотам може да стигне.

Пол грабна детонатора и отвори обезопасителната капачка.

— Давай! — каза Гамей.

Той натисна бутона.

— Сбогом, Рапунцел! — каза Гамей, благодарна на малкия робот. Беше ѝ мъчно, че трябва да бъде взривен.

Визьорът ѝ притъмня и тя го вдигна от очите си. След две секунди ударната вълна достигна до тях с тътен. Разтресе ги силно за миг и премина.

Джема видя как всички индикатори на оръжието светват в червено. Видя и огромният фонтан вода и наноси, който избухна точно зад излъчвателя. След миг издигнатата част от тунела на ускорителя се срути в морето.

— Какво? — изуми се той.

Как го бяха направили?

Почти в същия миг един от хората му се обади от радарната конзола.

— Приближават още ракети. Една минута до сблъсъка.

Джема не му обърна внимание. Той излезе от контролната зала и тръгна по платформата. Вятърът го връхлетя. Мракът на нощта се вихреше, а водата кипеше там, където бе поразено неговото оръжие.

Той погледна към хоризонта. Видя малки огнени точки да приближават: крилатите ракети „Харпун“, устремени към него. Нямахше спасение.

— И все пак се провалих — прошепна той на себе си. — Като Ханибал.

Ракетите удариха вляво и вдясно от него почти едновременно. Експлозиите се смесиха и се превърнаха в огнена топка, която можеше да се види от километри.

62.

Кърт и Катерина продължаваха да вървят към кърмата на „Оникс“. Кърт придържаше Катерина през кръста и я притискаше към себе си, защото тя отслабваше все повече и едва успяваше да върви редом с него.

Тунелът се пълнеше с гъста бяла мъгла, а студът ги смразяваше до кости. Сега, когато захранването беше изключено, течният азот започваше да се стопля и да се разширява. Щеше да достигне точката си на кипене, щом температурата се качеше над минус сто деветдесет и шест градуса по Целзий. Кърт предположи, че подобна система има клапани, които изпускат газ в тунела.

Двамата продължаваха напред през леденостудения облак. Понякога видимостта спадаше под метър. Движеха се бавно и търсеха люка към кърмата.

Накрая Кърт напипа някакъв извит шев, после дръжката и формата на люк.

— Ето го и изхода — каза той, като завъртя колелото, с което се затваряше люкът.

След като го отвори, той помогна на Катерина да се качи на стълбата. Тя започна да се катери, а той се канеше да тръгне след нея, когато познат глас пререза гъстата мъгла като с нож.

— Кърт Остин!

Катерина спря на стълбата.

— Давай! — прошепна Кърт. — И не ме чакай!

Тя продължи нагоре, а той остана неподвижен.

— Осъзнаваш ли, че вероятно си най-вбесяващият човек на света — каза Андрас, все още скрит сред парата.

Убеден, че убиецът ще започне да стреля в тунела, Кърт се прилепи към пода и насочи деветмилиметровата си берета към бялата мъгла.

Андрас не закъсня и стреля няколко пъти в прохода. Изстрелите изтъгнаха като гръмотевици в топла дъждовна нощ. Куршумите

рикошираха в металните стени като смъртоносни оси.

Както Кърт се надяваше, куршумите минаваха над него, но той изпъшка и заговори, сякаш бе измъчван от болка:

— Няма значение какво ще ми направиш. С теб е свършено!

Зачака отговор, но такъв не дойде.

Чу как металният под изскърца. Осъзна, че Андрас е заел нова позиция и се ориентира по звука на гласа му. Трябваше да го накара да говори, за да направи същото, но все пак не бе нужно да е врачка, за да предположи, че не стои в средата на тунела, а лежи на пода като него или се е притиснал към някоя от стените.

Като дишаше тежко за по-голяма убедителност, Кърт заговори отново:

— Ако бях на твое място... щях... да се махна... от тук.

Разчиташе, че заради голямото си его, Андрас ще реши, че е ранил смъртоносно плячката си. Но засега той не бе направил тази грешка.

— Дай ми оръжието си — каза Андрас, гласът му идваше от облак газ, подобно на гласа на зъл призрак.

Остин лежеше на метала, а студът се просмукваше в тялото му. Лицето му бе така сковано, че почти не го усещаше. Държеше беретата във вкочанените си ръце, опрял лакти на пода.

— Нека момичето си иде — каза той, сви ръка до ухото си, подобно на фуния, и зачака отговор.

— Разбира се — каза Андрас, думите му отекваха в тунела. — Всички ще си идат. Ще ги изпратя с рози и бонбонки на възглавниците. Сега плъзни към мен оръжието си?

— Ще се... опитам — измърмори Кърт едва-едва.

Той се наклони наляво, удари пистолета си в пода, сякаш го е изпуснал, и го потърка в метала, за да звучи като че ли се плъзга и спира.

След това се превъртя бързо към другата страна на тунела. Прозвучаха три изстрела, а куршумите отскочиха от мястото, където бе лежал преди малко.

— Съжалявам, господин Остин — каза Андрас отегчено. — Но ти нямам никакво доверие.

И тогава още няколко изстрела разтърсиха тунела. Цевта просветваше в мъглата като мълния в облаци. Сиянието бе твърде

разсеяно, за да укаже позицията на Андрас, но Кърт забеляза нещо друго. Не видя как летят самите куршуми, но видя, че създават миниатюрни ударни вълни в гъстата ледена мъгла.

Стреля осем пъти в мъглата и когато спря, предпазителят на пистолета се заключи в отворена позиция, пълнителят бе празен.

Тишината, която последва, беше мъчителна. Кърт се взираше в мъглата и се чудеше, надяваше се, да е уцелил.

Андрас не бе паднал или Кърт не го беше чул. Нито пък откри стрелба.

Кърт започна да се тревожи и провери какви амуниции са му останали. В другия пълнител бе останал само един патрон.

Дръпна назад затвора и пъкна патрона. Оръжието изщрака, последният куршум беше в цевта.

Най-сетне чу движение в ледената мъгла. Звучеше сякаш пияница се тътри по тротоар — бавно се появи неясна, призрачна форма. Андрас куцаше и влачеше крак.

Държеше бойна пушка, бе притиснал приклада под мишница, а дулото сочеше към пода и Кърт Остин. От устата на Андрас течеше кръв, явно бе прострелян в дробовете. Лицето му бе покрито с кръвта, която се стичаше от дълбока рана над челото му. За секунда Кърт си помисли, че Андрас ще падне, но той се задържа.

Очите му горяха трескаво, като на безумец. Приличаше на човек, който е изумен от факта, че се е оказал уязвим. Спря на няколко метра от Кърт и се втренчи в него през кървавата си маска. Беше изумен, че въпреки всичко Кърт се е отървал без драскотина.

Кърт си имаше своя дилема. Беше му останал само един патрон, не бе сигурен дали ще успее да довърши Андрас с него, трябваше да стреля в главата. А щом стреляше, Андрас щеше да отвърне с пушката и да го разкъса от толкова близко разстояние.

Положението изглеждаше без изход.

Кърт се надигна от пода и се изправи. Деляха ги само няколко метра, оръжията им бяха насочени. Кърт стискаше беретата с дясната си ръка, а с лявата напипа ножа в джоба си. Същият нож, който си разменяха вече три пъти. Не можеше да го отвори, но все пак щеше да го използва.

Хвърли ножа към Андрас, който го хвана ловко и се усмихна.

— Да не ни свършиха патроните, господин Остин? Жалко, че не можа да отвориш ножа, преди да го хвърлиш. — Вече по-уверен, Андрас тръгна бавно напред. Вдигна пушката и се приготви да стреля.

Кърт го изчака да се приближи, прицели се бързо и стреля в тръбата с течен азот над него. Течността се изстреля навън под високо налягане и заля дясната страна на тялото на Андрас, изсипвайки се върху ръката и пушката му.

Пушката падна и се строши на пода, а Андрас се запрепъва назад и се удари в стената на тунела. Гледаше с недоумение към ръката си, дланта и пръстите, които се начупваха на хиляди парченца като кристална ваза, паднала от рафта. Писъкът заседна в гърлото му.

След секунди азотът започна да изпълва тунела. Покри Андрас изцяло и тялото му заприлича на леден блок. После азотът започна да пълзи по тунела към Кърт, той хукна към люка и се хвана за стълбата.

Ледената мъгла го последва като морска пяна, но той се изкачваше с всички сили и успя да стигне до изхода на шахтата.

Затръшна капака и го затвори. Щом го залости добре, легна по гръб и се отпусна за пръв път от безброй часове.

След минута, само след минута, стана пак на крака и затърси Катерина. Откри я да стои до едно стълбище, сякаш чакаше да стане чудо.

— Как си? — попита я.

Тя се обърна, погледна го и лицето ѝ засия като облак под слънце.

— О, Кърт! Вече колко много пъти те мисля за мъртъв?

— За щастие мъртвият е Андрас.

Усмивката ѝ се разшири в смесица от съмнение и радост.

— Сигурен ли си?

Кърт кимна.

— Видях го с очите си как се разпадна на парченца.

63.

Кърт и Катерина стигнаха до същото стълбище, по което Кърт бе слязъл тук преди часове. Той погледна нагоре. Нямаше начин Катерина да изкачи осем нива.

— Има ли друг изход? — попита той.

Тя кимна.

— Насам — и го поведе покрай стълбището.

След двайсетина метра стигнаха до друга врата. Кърт я отвори и се озоваха пред басейн, до металния пристан имаше три подводници. Две от тях подозрително много приличаха на XR-4, която бе спасил преди седмица. Имаше и една доста по-голяма, вероятно автобусът.

Кърт забеляза, че към двете страни на подобната на XR-4 са закачени торпеда, като понтони.

До тях се издигаше осемнайсетметровата моторна яхта, на която Катерина бе държана като затворница.

— Ето от тук дойдохме — каза тя.

Кърт погледна към контролния панел на вратата.

— Над ватерлинията ли сме? — попита той.

Тя кимна.

Той натисна един превключвател, но не се случи нищо. Все още нямаше захранване. Откри един лост и го завъртя. Подобно на шпил колело започна да се върти, докато вратата се спускаше от силата на гравитацията.

След секунди Кърт и Катерина вече бяха в една от подводниците, подобни на XR-4, и се движеха към мрака на нощта.

Андрас беше мъртъв, подаването на високо напрежение бе преустановено, а течният азот изпълваше тунела на ускорителя. Кърт предполагаше, че се е доказал като истински гремлин, но все още бе останало нещо за уреждане.

Той обърна малката подводница и описа кръг до кърмата на кораба.

Изстреля двете торпеда към витлата на кораба и кормилната система.

Експлозията беше ослепителна. Почти веднага след това Кърт видя как килватерът се превръща в истинска каша. Витлата бяха напълно унищожени и водата заливаше най-долната палуба.

Самият кораб нямаше да потъне. Торпедата бяха относително малки, а съд с размерите на „Оникс“ можеше да поеме огромни количества вода, преди да потъне. При тези повреди на кърмата това нямаше да се случи, но пък и нямаше да могат да идат никъде. Нито в Русия, нито в Китай, нито в друга неприятелска държава.

Щом свърши и тази работа, Кърт обърна подводницата и започна да се отдалечава от кораба. Пред следващите часове двамата се бориха със съня, но скоро след зазоряване един военен хеликоптер ги забеляза, спусна се и ги прибра.

Кърт попита за новини.

Медикът му разказа за паниката във Вашингтон, но че нищо не се е случило. Кърт попита за Сиера Леоне и узна, че с конструкциите до брега е свършено. Бяха дадени жертви, но заплахата бе елиминирана. Кърт попита дали не са чули и за мистериозни катастрофи на руски реактивни самолети, и със задоволство разбра, че няма такива.

Продължи да разпитва за отвлечените учени, когато лекарят вдигна ръка.

— Ще се оправите — каза той, — но сега трябва да замълчите.

Кърт разбра.

Погледна към Катерина, докато прелитаха над димящия корпус на „Оникс“, който сега гъмжеше от американски морски пехотинци. От там извиха на запад и започнаха деветдесетминутното пътуване към фрегатата, от която бе излетял хеликоптерът.

След като научи новините, за първи път от седмици Кърт почувства покой. Това усещане, изтощението и ритмичното пърпорене на перките на хеликоптера го успокояваха и приспиваха. Той затвори очи и се унесе.

ЕПИЛОГ

В деня след инцидента светът като че ли се въртеше малко по-бавно. Ситуацията в Сиера Леоне бе стабилизирана с помощта на мироопазващи сили от ООН и войници от Африканския съюз. Много политически затворници бяха освободени, включително и братът на Джема Гаранд, който сега бе помолен да състави коалиционно правителство.

Отвлечените учени бяха открити и върнати в родните си страни.

Неколцина от тях бяха ранени, но само един бе мъртъв. Най-много жертви бяха дадени от американските сили, атакували региона. Трийсет и един човека — мъже и жени от „Мемфис“ бяха мъртви или безследно изчезнали. Единайсет авиатори от флота — пилоти и радисти — бяха убити. Но тяхната саможертва и усилията на цивилните от НАМПД бяха предотвратили огромно бедствие.

Във Вашингтон не бе загинал никой. Имаше десетина автомобилни катастрофи, няколкостотин ранени, но хората бяха останали относително спокойни в усилията си да се доберат до безопасно прикритие.

Кърт се беше върнал в Щатите и се възстановяваше. Гледаше новините по телевизията и с нетърпение чакаше посещенията на Джо Дзавала, семейство Траут и Дърк Пит. Джо часове наред му разказваше за приключенията си с екипажа на ИЛ-76 в Танжер. Пол и Гамей имаха свои истории за разказване, но не така забавни, а от онези, с които хората се гордеят. Кърт забеляза, че постоянно се държат за ръце.

Дърк Пит поздрави всички за добре свършената работа и започна да изрежда щетите — „Баракуда“, ултралеките самолети, пораженията по футболния стадион, юридическите проблеми с клуб „Белия раджа“ в Сингапур, и нещо за някакъв липсващ леопард.

— Дори не искам да знам защо плащаме за залавянето на някакъв леопард — каза Дърк.

Кърт отвори уста, за да обясни, но замълча. Имаше ли смисъл?

Полетът с ИЛ-76 бе следващият в списъка, после изгубеният „Експрес за лунатици“, както и международното почистване на петролния разлив от „Ониск“ след атаката с торпедата.

Когато приключи, Дърк се усмихна:

— С годините научих няколко неща — каза той. — Едното от тях е, че вие си струвате парите. Ти и Джо сте като някоя от моите коли. Скъпи, вредни за околната среда и често причиняващи болки в гърба, но пък си струвате всяка стотинка.

Веднага щом се пооправи малко, Кърт се свърза с Катерина и уреди да се срещнат на Санта Мария.

След всичко случило се американското и руското правителство се бяха споразумели, че откритото на борда на самолета „Констелейшън“ принадлежи по право на руския народ. И двете страни се съгласиха, че ще е най-подходящо Кърт и Катерина да свършат работата по изваждането му.

Катерина засия, когато го видя и го целуна силно и дълго, въпреки присъствието на малобройна публика.

След няколко дни вече бяха в морето, на борда на лодка, заедно с представители на руското и американското правителство, които надзираваха изваждането.

След едно подготвително гмуркане двамата слязоха долу, за да извадят стоманените сандъци. Използваха горелки, за да ги освободят от пода на самолета, и това напомни на Кърт за рискованото им бягство с Джо.

Той осъзна, че не биха оцелели, ако в останките на стария самолет нямаше бутилка с чист кислород. След като извадиха сандъците от самолета и ги прикрепиха към шамандури, които напълниха с кислород от бутилките си, Кърт се върна вътре и влезе в кабината.

Посегна към металните плочици, които още висяха от скелета на пилота. Дръпна ги леко и изплува от самолета.

Щом се озова на повърхността, той се качи на лодката. Катерина вече се опитваше да пререже ключалката на единия от сандъците.

Ключалката се отчупи и падна на палубата, а Катерина отвори сандъка.

Въпреки че бе добре запечатан, през годините в него се бяха просмукали наноси и вода. Първо видяха само тинеста вода, но Катерина потопа ръка и извади една огърлица от огромни бели перли.

Остави я на палубата и пак бръкна внимателно. Този път извади обсипана с диаманти диадема.

Представителят на руската историческа общност се изправи и пристъпи напред. Взе внимателно диадемата и се усмихна.

— Прелестно! — каза впечатлен той. — Почти невероятно, но вече е безспорно.

Вдигна диадемата и добави:

— Тя е носена от Анастасия, дъщерята на цар Николай Втори. Снимана е с нея през 1915 година. Изчезнала е заедно с други бижута след революцията.

Кърт погледна към него.

— Мислех, че съкровищата на царя са намерени.

— И да, и не — отвърна историкът. — Съкровищата, за които знаехме, че са притежавали, бяха открити отдавна. Всъщност много скъпоценности са били пришити към дрехите им, за да ги скрият от пазачите. Анастасия и сестрите ѝ са били застреляни и намушкани, но не са умрели, защото под дрехите им е имало скъпоценни камъни, които са спрели куршумите.

— Предполагам, че въпросните скъпоценности са у вас, тогава откъде са се взели тези?

— Съкровището на царя е било така голямо, че всъщност никога не е описвано цялото — обясни мъжът. — По политически причини СССР е настоявал, че съкровището е събрано и съхранявано в полза на народа. Руското правителство, което наследи съветското, продължи да поддържа тази заблуда, но много фотографии от онова време показват ценности, които така и не бяха открити. Смятаха се за изгубени. Кой би предположил, че и вашето, и моето правителство са били наясно, че те са тук?

Кърт обмисли думите му. Не го притесняваше, че скъпоценностите се връщат в Русия, само се чудеше защо изобщо са напуснали Москва.

— И как са се озовали тук? — попита той.

— Аз мога да ви кажа това — чу се един несигурен глас.

Кърт се обърна. Докато се бе гмуркал с Катерина, на борда бе дошъл още един човек. Кърт знаеше кой е и дори бе настоял да го открият и да му предложат да присъства.

Сега пристъпи напред и стисна ръката му.

— Представям ви Хъдсън Уолъс — каза той.

Уолъс излезе бавно напред. Сигурно приближаваше деветдесет години, въпреки че все още приличаше на човек, който лесно може да те сложи на място. Носеше ярка червена хавайска риза, къси панталони, обувки с гумени подметки и чорапи до глезените.

Той се вгледа в Катерина и се усмихна до уши.

— С моя помощник-пилот взехме един тип от Сараево — каза той. — Политически беглец на име Тарасов.

— Той е бил престъпник — обади се руснакът, — който е откраднал скъпоценностите и ги е заровил, заедно с още трима войници.

— Точно така — съгласи се Уолъс. — Престъпник за едни, борец за свобода за други. Както и да е, ние го измъкнахме от там и го доведохме на Санта Мария, където трябваше да заредим и да прескочим локвата. Но започна буря и вашите агенти ни откриха.

Той поклати тъжно глава.

— Тарасов беше прострелян в гърба. Моят помощник-пилот, Чарли Симпкинс, също беше убит. Аз бях ранен, но успях да излятя. Имаше буря, два двигателя отказаха, а аз бях загубил много кръв. Изгубих контрол над самолета и паднах в морето. И до днес не знам как съм излязъл.

— Знаеш ли — каза Кърт, — отчасти заради тази история повярвах в цялата тази измама.

Уолъс се засмя и лицето му се сбръчка.

— Онези дни подобни неща се случваха постоянно. Приборите замръзваха, датчиците също, не можеше да разбереш дали падаш, или се издигаш.

— А защо са отказали двигателите? — попита Катерина.

— Аз самият не можех да разбера това. Поддържахме тези бебчета в идеално състояние. Но после се сетих. Цели три дни бе валил проливен дъжд. Заредихме самолета от техните приземни резервоари. Мисля, че сме засмукали доста вода, когато заредихме две хиляди и

двеста литра гориво в деня, преди да полетим. Лош късмет, ако питате мен.

Кърт кимна, а Хъдсън погледна към диадемата и огърлицата.

— От шейсет години се чудя какво има в тези сандъци — каза той. — Предполагам, че са пълни догоре.

Катерина му се усмихна мило.

— Ще можете да ги видите в музея.

— Не, благодаря — отвърна старецът. — Дойдох за нещо много по-ценно. — Обърна се към Кърт. — Успяхте ли да ги вземете?

Кърт бръкна в джоба си и извади металните плочки, които бе взел от мъртвия пилот. Уолъс ги погледна с благоговение, сякаш бяха от чисто злато.

— Един флотски екип ще дойде утре — каза Кърт. — Чарли ще бъде погребан в Арлингтън следващата седмица. И аз ще бъда там.

— Вие?

— Вие сте изгубили приятел тук, но в известен смисъл спасихте моя живот и живота на приятеля ми. И двамата ще дойдем на погребението. Дължим ви много повече.

— Много дълъг се оказа пътят му до дома — каза Уолъс.

Кърт кимна, така беше.

— Ще се видим там — каза старецът. Усмихна се на Катерина, вирна нос пред руския експерт и се върна в лодката, с която беше дошъл. Отне му само миг да се качи на борда. Взе един венец и го пусна леко по водата.

Три дни по-късно, когато приключиха с изваждането на сандъците и след като прекара четирийсет и осем часа с Катерина, Кърт се върна в Щатите.

Катерина не искаше да го признае, но той имаше странното усещане, че се бе наслаждавала на ролята си на шпионин. Обещаха си да се видят отново някой ден и Кърт се зачуди дали срещата ще е внимателно планирана или просто случайно ще се озоват в епицентъра на нов международен скандал. Така или иначе очакваше я с нетърпение.

Сега вървеше из офисите на НАМПД, които бяха празни през уикенда. Джо му бе оставил съобщение да си върви у дома.

Той последва съвета му и тръгна към своята лодка на река Потомак.

Усети миризма на мариновани пържоли, които се печеха на скарата на палубата на собствената му яхта. Заобиколи към кърмата.

Джо и Пол стояха на палубата над реката, а Гамей се бе излегнала в един шезлонг до тях. Пол като че ли бе поел управлението на барбекюто, на което съскаха четири пържоли.

Джо драскаше нещо на изтриващата се дъска. До него, в ъгъла на масата, имаше бутилка мерло, охладител за бира и някакви туристически брошури.

Гамей прегърна Кърт и каза:

— Добре дошъл у дома!

— Вие нали знаете, че това е моят дом, а не общежитие — отбеляза той.

Те се засмяха и Кърт прелисти брошурите, като отбеляза основната тема.

Джо му подаде леденостудена „Бохемия“, както му бе подал бирата от капитанските запаси на борда на „Арго“.

Двамата Траут пиеха вино.

— Какво става тук? — попита Кърт, имаше чувството, че се е озовал на тайно събиране.

— Планираме пътешествие — обяви Джо.

— Не прекарахме ли достатъчно време заедно? — пошегува се Кърт. Имаше чувството, че е със семейството си.

— Това ще е ваканция — каза Гамей. — Няма да има гонитби, стрелби, нито експлозии.

— Нима? — Кърт отпи от бирата. — И къде ще ходим?

— Радвам се, че попита — каза Джо и тръгна към бялата дъска, на която бе написал три имена. Пред всяко имаше отметка.

— Вече гласувахме — каза Пол, — но не сме взели решение.

— Значи аз съм решаващият глас — предположи Кърт.

— Точно така — обади се Джо. — И не позволявай на факта, че нееднократно съм ти спасявал живота, да повлияе на избора ти.

Кърт се приближи към дъската, като го изгледа накриво.

— Или пък факта, че неведнъж си ми създавал проблеми.

Огледа предложенията.

— Осемдневно сафари с камили в Мароко — прочете той първото. До него бе изписано името на Пол. — Яздил ли си камила, Пол?

— Не съм, но...

— Осем минути може и да е забавно, но осем дни. — Кърт поклати глава.

Пол изглеждаше засегнат. Гамей и Джо се усмихваха.

— Поход в Долината на смъртта — прочете Кърт следващия ред. Изборът на Гамей. Погледна я и попита: — Долината на смъртта? Там не е ли малко неприветливо?

— Стига де, красиво е! — не се съгласи Гамей.

— Да! — каза Джо и вдигна ръце, като победител.

— Не бързай, партньоре — изгледа го косо Кърт. — Не съм сигурен, че пустинята Гоби е туристическа дестинация.

— Напротив, видях реклама. Дори имат слоган — „Да отидем в Гоби“!

Кърт се засмя.

— Трябва още малко да поработят върху слогана.

— Там е сухо — отбеляза Джо. — Няма никакъв начин да се удавим, да замръзнем или да си съсипя най-хубавата риза „Армани“.

Кърт се засмя отново, защото си представи Джо с риза „Армани“ наред пустинята. Въздъхна, предполагаше, че не са напълно сериозни, но пък имаше едно слънчево и сухо място, където винаги бе искал да иде.

— Аз гласувам за Австралийската пустош — каза той. — Улуру, ръждясащи кокошарници и австралийска бира.

Тримата го погледнаха смаяни.

— Ръждясащи кокошарници ли? — попита Гамей и настана пълна какофония от протести и обяснения защо Австралия няма да свърши работа.

Когато приключиха, Пол обърна пържолите, а Кърт допи бирата си.

— Добре — каза Пол. — Да опитаме отново.

Джо изтри дъската и написа най-отгоре: „Рунд 2“. Междувременно Кърт седна на другия шезлонг, взе си втора бира и се загледа в спокойните води на реката. Започнаха номинациите.

Бяха излъчвани още „топли и сухи“ кандидати, а Кърт не можа да сдържи усмивката си. Имаше чувството, че няма да приключат скоро. И докато седеше там в компанията на приятелите си и попиваше слънчевите лъчи, той се надяваше нещата наистина да се проточат. Всъщност в момента не можеше да си представи къде другаде би искал да бъде.

Издание:

Клайв Къслър, Греъм Браун. Портата на дявола

Американска. Първо издание

ИК „Pro book“, София, 2013

Редактор: Албена Раленкова

Коректор: Марко Кънчев

ISBN: 978-954-2928-49-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.